

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk Bir ZAMAN XII MESELESİ

Büşra Köprü

EPHESUS

Aşk Bir ZAMAN MESELESİ

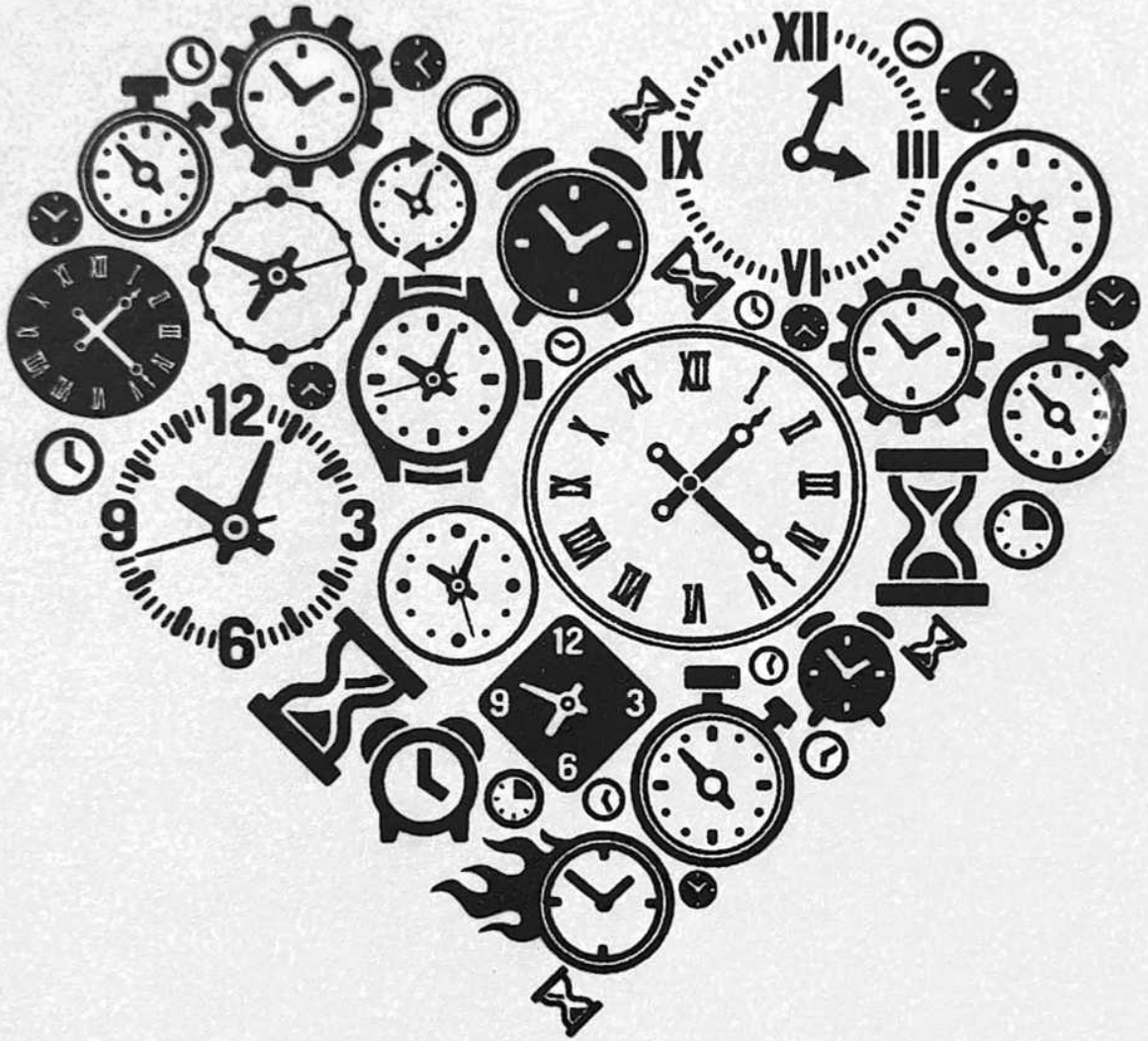
Yade, acı bir ayrılığın sonrasında kendini bir çıkmazın içinde bulur. Aşağılanmış, kırılmış ve özgüvenini yitirmiştir. Ama kardeşi Mahir'in arkadaşı Asaf'la karşılaşmaları içine bir umut ışığı düşürür. Kaybettiği özgüvenini Asaf sayesinde yeniden kazanmayı ve yaklaşan mezuniyet balosuna bambaşka bir Yade olarak katılmayı kendine amaç edinir. Ve sonrasında olaylar birbiri ardınca gelişir...

Sizce, istenmeden söylenen bir yalan, hayatın yönünü nasıl değiştirebilir?

Aşk bir zaman meselesi midir yoksa yalnızlık meselesi mi?

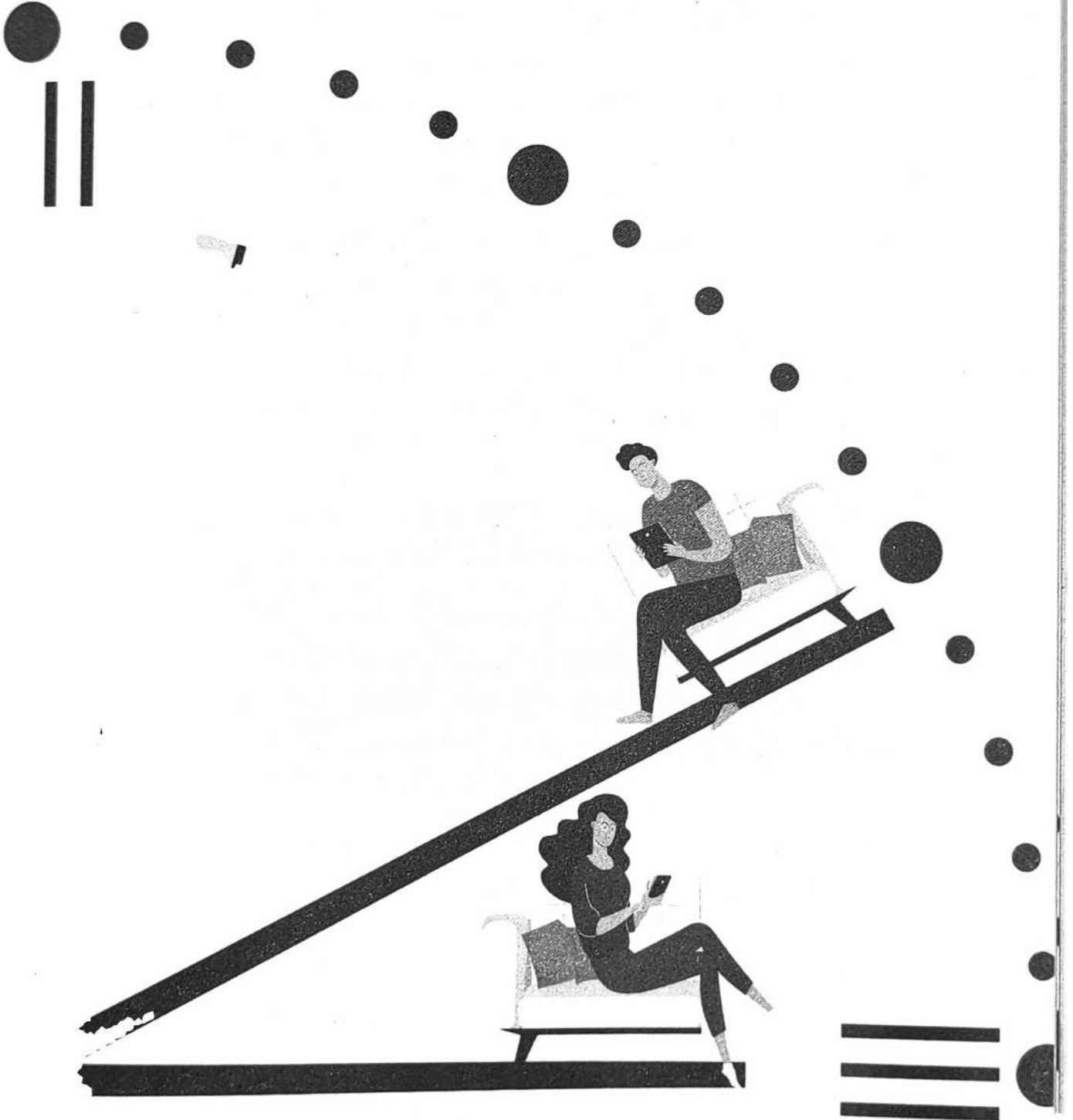
Yade'nin sahici hikâyesini okurken kimi zaman gülecek kimi zaman da hüznoleneceksiniz.

"Birini ne kadar seversen sev, ona tüm kalbinle güvenemiyorsan sevmenin çok da anlamı kalmıyor."

*Canım annem, pek sevgili babam ve
kendini sevmeyi yeni yeni öğrenen herkes için...*

Birinci Bölüm

Araba otobanda olağan hızıyla ilerliyor ve Yade farkında olmadan hızını artırırken öfkeden kuduruyordu. Başına gelenlere inanmıyordu. Bu olanlar adil değildi. Yade böyle bir şeyi hak etmemişti. Tam bir hafta evvel her şey nasıl da yolundaydı, hayatı nasıl da güzel ve düzenliydi! Şimdi ne yapacaktı?

İç çekerek direksiyonu daha sıkı tuttu. Vizelerin ardından pılını pırtını toplamış ve baba evine doğru yola çıkmıştı. Üniversitenin son yılında, özgürlüğün doruklarında mutlu bir genç kızken bu hâle düştüğüne inanmıyordu. Yavuz bunları nasıl yapabiliirdi? O çirkin kelimeleri nasıl bir araya getirir ve canını bilinçli olarak yakabiliirdi?

Her şeyin nasıl bu hâle geldiğini soracak olsalar cevap bile veremezdi. *Her şey güzeldi, iyiydi, yolundaydı.* Yoksa değil miydi?

Bir kez daha iç çekti. Ağlamıyordu, ağlayacak da değildi. Onu inciten biri için ağlamak gururuna pek de iyi gelmezdi. O sadece öfkeyle bağırıp çağırmak istiyordu. Yavuz'un canını yakmak da fena olmazdı. Ancak şiddet ne bir çözüm ne de hiddetini dindirebilmek için yeterli bir eylemdi.

Şimdi yola odaklan, diye düşündü. Derin birkaç nefesin etkisiyle sakinleşmeye ve o günün korkunç anılarından sıyrılmaya çalıştı. Araladığı camdan süzülen rüzgârın da etkisiyle öfkesi biraz yatışmış, araba da bu sayede normale yakın bir hıza kavuşmuştu. Her şeyi hâlledecekti, yapabileceğini biliyordu. Annesi, babası ve özellikle de halası ona iyi gelecek ve hatta tüm bunları öğrendiklerinde yardım etmek için ellerinden geleni yapacaklardı.

Evlerine kısa bir mesafe kaldığında babasının pımpirikli hâline karşı ilk kez şükran duyduğunu hissetti. Efe Karaman'ın koyduğu mesafe kuralları gereği Yade'nin üniversite için gidebileceği en uzak şehir Kocaeli'ydi. Bu açıklama, ilk duyduğunda neredeyse çılgılık atıp tepinmesine yetecek kadar çok öfkelenlendirmişti Yade'yi ama babası sözünden dönecek değildi. Yade uzaklara gidemezdi. *Yade tüm dünyanın saldırmak, rahatsız etmek ve canını yakmak için beklediği narin bir kız çocuğuydu* ve hâliyle gidemezdi. İtirazları reddedilmiş, isyanları geri tepmiş, evlerine yaklaşık bir saatlik mesafede bulunan özel üniversiteye gitmekle tehdit edilmiş ve nihayetinde babasını dinleyip kuralı kabullenmek zorunda kalmıştı. Kocaeli'yi ilk tercihin yazmış; ailesinin bulduğu, okula yakın bir daireye yerleşmiş ve onlara kendi çağırmadığı müddetçe -ki mezuniyete kadar çağırmayı o gün de düşünmemişti- yanına gelme yasağı koymuştu. Yade elbette ki evine gidip geliyordu ancak ailesinin gelip onu rahatsız edebilme hakkı ellerinden alınmıştı. Tabii bu mesafe işinin güzel bir yanı daha vardı, Yade nihayetinde ehliyetini özgürce kullanma hakkı da kazanmıştı. Yıllardır *kaza yapması için onu bekleyen trafik canavarlarının hayali varlığı* sebebiyle kısıtlanmasına rağmen eve sık sık gelmesini isteyen babası, bir huyundan daha taviz vermek zorunda kalmıştı.

Velhasılıkelam, şimdi evine bu kadar kısa sürede ulaşabilmesi babasının mesafe kuralı sayesindeydi ve Yade ilk kez bu duruma şükretmekteydi.

Avrupa Yakası'nın bir ucunda, ona göre İstanbul dışında kalan evlerine ulaştığında yorulduğunu hissedebiliyordu. Arabayı park edip indiğinde omuzlarını ovalayarak ağrısını dindirmeye çalıştı. Öfkeyle kalkan gerçekten zararla oturabiliyordu. Onca birikmiş kızgınlığın üzerine gaza basıp eve gelmek, vizelerin etkisiyle çökmüş bedenine fazla gelmişti.

İki katlı, yuva hissini veren evlerine bakarken kendini gülümsemeye zorladı. Azıcık bir üzülmeye belirtisi gösterse babası her şeyi fark eder ve bu yorgun hâliyle ona açıklama yapmak, iyi olduğunu

ispatlamak, Yavuz'u buraya getirip azarlatmak ya da daha kötüsü arabaya atlayıp Yavuz'u mahvetmeye giden babasının peşine takılmak zorunda kalabilirdi. Şimdi bunların sırası değildi, birkaç gün kafasını dinlemek istiyordu.

Allah'tan okulu asmasını gerektirecek bir durum oluşmamıştı da birkaç günün dışında iki haftalık devamsızlık hakkı olduğu gibi duruyordu. Vizeleri de güzel geçtiğine göre bir süre kafasını dinleyip dersleri sonra düşünebilirdi.

El çantasını bagajdan alıp bahçe kapısını iterek açtı ve kapının önüne ulaştı. Zile basarken biraz daha huzurlu hissetmeye başlamış ve neşeli tebessümü yüzüne tamamen yerleşmişti. Bu sürpriz gelişi, yaşadıkları ortaya çıkana dek ailesini bir hayli sevindirecekti.

Kapıyı beklediği üzere evin en küçük ferdi Safa Aras açmış, Yade'yi görmesiyle birlikte çocuğun yüzü aydınlanmıştı.

"Abla, senin burada ne işin var?"

"Sürpriz!" diyerek bu gereksiz soruyu görmezden geldi Yade. Çantasını yere bırakıp kardeşinin boynuna sıkıca sarıldı. Artık ondan uzun olan bir çocuğa sarılmak pek kolay değildi ama neyse ki Safa Aras eğilerek ablasının sarılmasına yardım etmişti.

Kardeşi Yade'den altı yaş küçüktü ve genç kız ne olursa olsun -buna elbette uzayıp duran boyu da dâhildi(!)- onu çocuk gibi görmeyi bırakamıyordu.

"Hoş geldin. Keşke haber verseydin, annem senin sevdiğin yemeklerden hazırlardı. Neden aramadın? Biz de hâlâ vizeler yüzünden yoğunsun sanıyorduk!"

Çocuğun ardı arkası kesilmeyen cümlelerine son verebilmek adına geri çekilip yanaklarını öptü. Safa Aras'ın ilginç birçok huyundan biri de aile fertlerine karşı aşırı konuşkan oluşuydu. Dışarıda, okulda, arkadaşları arasında sorsanız asosyal bir tip olduğuna dair dedikodular duyabilirdiniz fakat evin içinde, özellikle de Yade'nin yanında tam bir çenebazdı.

“Sorun değil, zaten uzun kalmayı düşünüyorum. Annem o sırada beni besler.”

Çantasını alan kardeşiyle birlikte içeri girdi. Evin içini saran yemek kokularını hissettiğinde genişçe gülümsedi. Üç erkeğin barındığı bir evde yaşayıp da obur olmamak elde değildi. Yade elbette ki onların hızına yetişemezdi ancak kızlar takımında zirveye oturduğundan emindi.

Mutfağın açık kapısından başını uzatıp kapı pervazını birkaç kez tıklattı.

“Safa Aras, kim gelmiş?” diyerek başını kaldıran annesine bakıp sırtıttı. Gözlerinin şaşkınlıkla irileşmesinin hemen ardından “Yade!” diyerek elindekileri bırakıp yanına koşturmuştu annesi. “Yine mi sürpriz?”

Annesinin hazırlık meselesini neden bu kadar abarttığını kestirmek güçtü. Son yılıydı zaten ama bu mesele hâlâ hafif bir huy-suzluğa yol açabiliyordu. Yade orada sanki aç, susuz bir şekilde günlerini geçiriyormuş yahut evlerinde her gün üç tane canavar için yemek hazırlanmıyormuş gibi bir de yemek listesi vermesini istiyordu kadın.

“Anneciğim, sürprizler her zaman daha hoş değil mi?”

“Benim için değil.”

Annesi saçlarını okşarken gevşediğini hissedebiliyordu. Ev gibisi yoktu, Karamanlar kadar korumacı bir ailede yaşıyorken bile.

“Özlemişim seni.” Annesi geri çekilince yanağını uzunca öptü. “Babam ve Mahir nerede?”

“Çok acıkmışlardı, oyalanmaları için alışverişe gönderdim.”

Babası kesinlikle kardeşleri gibi değildi ancak onlarla yaşaya yaşaya insan yemeğe karşı bağımlılık kazanıyordu. İnce ama kaslı bedeniyle görenin inanmayacağı bir boğaza ve mideye sahip olan kardeşi Mahir belki tek başına bir kuzuyu bile yiyebilirdi. Safa Aras onu ikinci sırada takip ediyor, sıskılığıyla insanı şüpheyeye düşürü-

yordu. Annesi ve babası orta hâlliyken Yade'nin oburluktan nasibini aldığı belliydi. Bu kadar yemek düşkünü olmak niyeydi ki?

“Ben de acıktım,” diyerek başını tezgâha doğru uzattı. “Enfes kokular geliyor burnuma.”

“Bir saate hazır olacak. Sen odana çık, Safa Aras bana yardım eder.”

Ben de yardım edeyim, diyecek olduysa da annesi yemeğe kadar bir duş alıp dinlenmesi için ısrar edince başka çaresi kalmamıştı. O, el çantasıyla ikinci kata çıkarken annesinin yumuşacık sesiyle Safa Aras'ı çağırmasına gülümsüyordu.

İki ay bile olmamıştı fakat odasına girdiğinde her şeyi özlediğini hissedebiliyordu. Önce bornozunu alıp banyoya girdi, şimdi yatağa uzanırsa kalkması mümkün olmayabilirdi. Duş aldıktan sonra rahat bir şeyler giyip saçlarını havluyla sardı ve yatağına uzandı.

Evde olmak güzeldi, gerçekten ve her şeye rağmen. Keşke Ko-caeli'den kaçtığı gibi anılarından da bu kadar kolay kaçabilseydi.

Alnında hissettiği öpücükle, gözlerini alışkanlıkla araladı. Yade de babası ve dedesi kadar uykuya düşkün olduğundan uyandırılmayı sevmez, yalnızca babası böyle uyandırdığında huysuzluk etmezdi.

“Babacığım?” dedi kendine gelmeye çalışırken. Ne ara uyuduğunu bilmiyordu ama çok uzun bir zaman geçmediğinden emindi.

“Efendim biricik kızım?”

Adamın sıcacık sesiyle gülümsemesi genişlemiş, uykusu iyice açılmıştı. Efe Karaman biraz paranoyak ve kuralcı olabilirdi lakin dünyanın en iyi babası olduğu da bir gerçektir. Doğrulup babasına sıkıca sarıldı. “Özledin mi kızını?”

“Özledim, tabii. Sen gelmeseydin, ben birkaç güne arayacaktım zaten seni.”

Yade iç çekerek geri çekildi. Bazı şeyler hiç değişmezdi.

“Nasıl, rahat gelebildin mi?”

“Evet, babacığım. Araba beni buraya kadar bozulmadan getirdi. Yolda da bana zarar vermek için bekleyen insanlar yoktu. Eh, çok şükür ki bir kazaya da uğramadım.”

Alaycı sözleri babasının kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Babası, iki parmağıyla burnunun ucunu sıkınca ona, “Tamam, tamam, kızma sen,” diyerek gülümsedi.

Efe başını salladıktan sonra yatağın kenarından kalktı. “Aferin, böyle söz dinleyeceksin prensesim. Şimdi saçlarını tarayıp güzelce kurut ve aşağı gel, herkes seni bekliyor.”

“Tamam, hemen geliyorum.”

Babası odanın kapısını çekerken yataktan fırlayıp aynaya baktı. Kabul etmesi gerekirse Yavuz bazı yönlerden haklı olabilirdi fakat şimdi bunu düşünüp acı çekmek için hiç vakti yoktu. Saçlarını kremleyip yumuşattıktan sonra hızlıca taradı ve tepesinde topuz hâline getirdi. Güzel durduğu söylenemezdi ama rahat olduğu bir gerçektir.

Elini yüzünü yıkayıp aşağı inerken evin gürültüyle olduğunu fark ederek gülümsedi. Şüphesiz uzakta okumanın en güzel yanı, herkesin eve gelişinizi bir cümbüşe çevirmesiydi.

“İyi akşamlar, Karamanlar!” diye şımarıkça bağırırken merdivenin son basamağını atlamış ve eniştesinin “Alkanlıları unutma!” uyarısına maruz kalmıştı. “Ve tabii biricik Alkanlılar!” dedi gülüşü kıkırdamaya dönüşürken.

Önce, her daim önceydi Aras Karaman, dedesine doğru koştu-rup ona sıkıca sarıldı. “Yakışıklım, nasılsın?”

“İyiyim, şımarık prensesim benim...”

Önce elini, sonra yanaklarını öpmek için geri çekildi Yade. Ailenin tek kızı olmak, bazı şeyleri size has kılmaya yetiyordu.

Ardından babaannesine dönüp kadının zayıf bedenine sarıldı. “Babanne, seni çok özledim!”

“Ben de canım kızım, iyi ki geldin.”

Onları çok yormak istemediğinden oturmalarını söyleyip sırayla halasına, eniştesine ve kuzenleri Ömer ile Yağız’a sarıldı. Şimdi kardeşlerine gelmişti sıra. Aile kalabalık olunca kucaklaşma işi biraz uzayabiliyordu fakat Yade için bu sevgi gösterisi, özellikle de terk edilmişken büyük bir nimetti.

“Abla, sen yine kilo mu aldın?”

Mahir’in şakası normalde canını sıkmazdı ama bu kez dudaklarını bükmeden edememişti.

“Karışmayın benim torunuma. İster kilo alır, ister verir!”

Dedesinin huysuzluğu üzerine söylendi Mahir de. “Ben neyim dede ya, aşk olsun!”

“Sus, sıpasın sen.”

“Peki, peki. Bir şey demedik prensesine...”

Ömer ve Safa Aras gülerken Mahir’e de sarılıp kardeşinin yanaklarını öptü. “Ablayla dalga geçilmez.”

“Şakaydı aslında ama sizinle uğraşılmaz.”

Yade kardeşine göz kırpıp dedesini gösterdi. Yade ne yaparsa yapsın Aras Karaman evdeyse, o haklıydı. Diğer çocuklar için bu, biraz adaletsiz bir durum muydu? Belki... Birazcık... Ama elbette sebebi erkeklerin sevilmemesi değildi. Yade sadece, ilk ve tek kız torun olmanın sefasını sürüyordu. Halasının doğumu işleri biraz değiştirir miydi, bilemiyordu tabii.

Herkes oturma odasının bir köşesine yöneldiğinde günün masaya yardım görevlisi ilan edilen Ömer ve Safa Aras mutfağa doğru gönülsüzce yürümeye başlamış, Yağız ve Mahir halasının yanına yerleşmiş, babası ve eniştesi bir konu üzerine konuşmaya dalmıştı. Annesinin dayanamayıp mutfağa gideceğinden emin olduğu için

onu, dedesi ve babaannesinin yanına bırakıp çocuklara yardım etmek için mutfağa geçti.

Yemekler, salata ve soslar hazırды fakat her şeyin masaya taşınması, hâliyle biraz uzun sürüyordu. Yade de bu fırsatı değerlendir-meye karar vermiş, Mahir ve Yağız'ı da çağırıp tüm işleri oğlanlara yaptırarak biraz olsun eğlenmeyi başarmıştı.

Mutfak kapısından girenin eline bir şeyler tutuşturuyor, söylenmesine bile fırsat vermeden kaşlarını çatıyordu. Klasik repliğini de söylemeye başladığında, oğlanlar her dediğini yapmaya başlamıştı bile: "*Dedemi çağırayım mı Mahir?*"

Ömer, Yağız ya da Safa Aras cümlede değişen tek şeydi ve elbette bu cümle evdeki otoritesini korumak için yeterliydi.

Yavuz'a olan hıncını evin erkeklerinden çıkarması pek adil sayılmazdı ama büyük bir eziyet yaptığı da söylenemezdi, değil mi?

Masa hazırlandığında herkesi çağırmak için odaya geçti. "Yemek hazır!" diyerek haykırmasının ardından her biri ayaklanmış ve aile, alışkın olduğu üzere masadaki yerlerine oturmuştu.

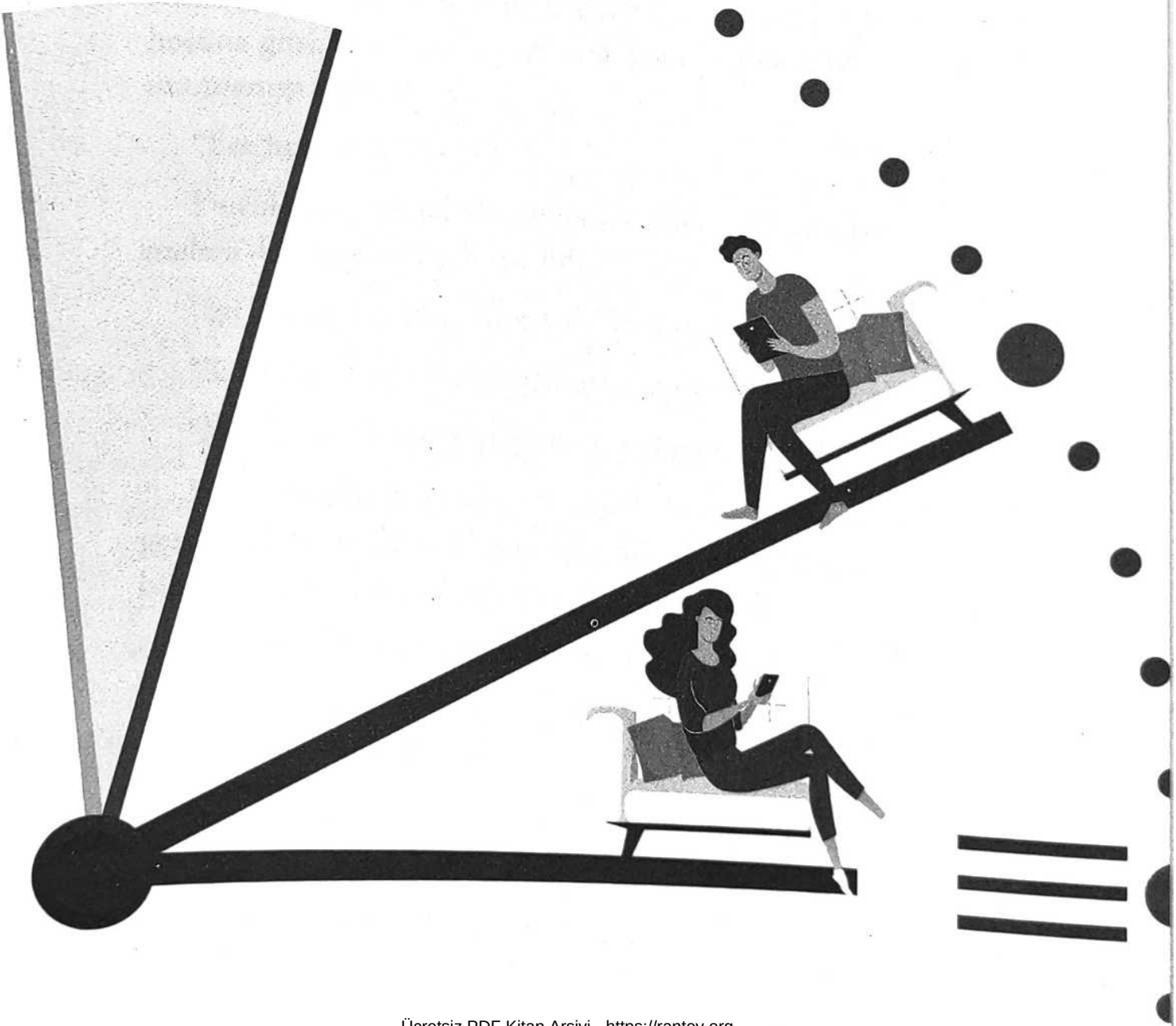
Halası hamileydi, hâliyle onun oturmaktan başka bir şeye izni yoktu. Çocuklar yemeğe saldırmıştı, annesi bütün gün yemek hazırlamakla meşguldü ve nihayetinde servis etme işi babası, eniştesi ve Yade'ye düşmüştü. Üçü yemekleri dağıtırken masada gittikçe çoğalan bir gürültü yükselmeye başlamıştı bile.

Herkes yemeye başladığında Yade çenesini avucuna yaslayıp aile fertlerini tek tek incelemeye koyuldu. Onlar olmasaydı, nereye giderdi bilmiyordu. Belki de şu an evinde sümüklü bir burun eşliğinde Yavuz'a sövüyor olabilirdi. Yahut hayal kırıklığıyla ağlıyor, Yavuz'un aldığı hediyeleri parçalıyor ve daha saçma şeyler yapmayı planlıyor da olabilirdi. Şükürler olsun ki ailesi hep buradaydı, yanındaydı, onlar Yade'yi terk etmezdi. Bu, her şeyin ardından dayanabildiği tek şeydi.

Bu yüzden güçlü olacak ve toparlanıp Yavuz'dan, kırdığı gurunun intikamını alacaktı.

İkinci Bölüm

XII

Yemeğin ardından çocuklar bilgisayarların başına üşüşmüş, erkekler de masayı toplayıp oturma odasına çekilmişti. Şimdi kalan dörtlü, Yade'nin tabiriyle muhteşem dörtlü, mutfaktaydı ve herkes otururken Yade etrafı toplamaya başlamıştı. Yardım etmek istediklerinde mani oluyordu çünkü herkesin etrafında pervane olması hoşuna gitse de ailesinin yorulabildiğini düşünemeyecek kadar şırmamamıştı, çok şükür.

“Eee hala, bebek nasıl?”

Durulanmış tabakları makineye diziyor, bir yandan da konuşmalara dâhil olmaya çalışıyordu.

“İyi canım, bir sıkıntımız yok. Üçüncü aya gireceğiz inşallah.”

“Sağ salim doğsa da kucağımdan inmesel!”

“İnşallah, ne zamandır bebek sesi duymuyorduk zaten.”

Babaannesine bakarken kıkırdadı. Yaşlıların genel özelliği olsa gerekti ki onlar da bebeklere aşırı düşküncü ve şimdi oğlanlar da büyüyünce kucağa alıp sevecek kimse kalmamıştı.

“Anneciğim beş torunun var, yetmiyor mu hâlâ?”

Halasının sözleri üzerine iç çekip gülümsemişti yaşlı kadın. Toruna doyulur muydu hiç?

“Hem sen iki çocukla kalmasaydın şimdi daha da kalabalık olurduk, babaanne.”

“Deden gibi konuşma sen de Yade.”

Kadın küser gibi omuz silkince sırtarak yanına yaklaştı. Ellerini havada sallarken annesi yerleri ıslattığı için başını iki yana sallıyor, halası olağanca neşesiyle kıkırdıyor, babaannesi de uzak durması için ellerini kaldırıyordu. Yade, onu ıslatmaya kıyamayıp yanağını sulu sulu öptü. "Tamam güzelim, kızma sen. İyi ki iki tane yapmış-sın da kafamızı dinliyoruz. Beş tane daha oğlan olsaydı, bir adaya taşınmamız gerekebilirdi."

Mutfak sohbeti uzamış, kahvelere sıra geldiğinde Yade bu görevi de devralıp önce erkekler için, sonra da kendilerine kahve hazırlamıştı. Yavuz nasıl hamarat bir gelini kaçırdığının farkında mıydı? On parmağında on marifetti, kahvesi de köpürürdü. Ne derdi vardı Allah aşkına?

Ama hayır, düşünmeyecekti onu. En azından bu akşam, düşünmek istemiyordu.

Ancak ne zihni isteksizliğini dikkate alıyordu ne de mutfak masasında önlerinde kahve fincanlarıyla bekleyen aile üyeleri buna izin verecek gibiydi.

"Eee kızım, Yavuz ne yapıyor? Hiç bahsetmiyorsun ondan? Bir sorun mu var?"

Annesine, ardından sırayla halasına ve babaannesine baktı. İlk günden söylemek istememişti fakat yalan söylemek neyi değiştirecekti? Hem olanları anlatmak belki biraz olsun yüreğini rahatlatırdı, kim bilir?

Kahvesinden bir yudum içip derin bir nefes aldı. Elinde olmadan yine anılar gün yüzüne çıkmaya başladı. O günü düşünmek tüylerini ürpertmişti. Yade her şeyin bittiğini biliyordu ancak bunu dile dökebilmek kolay değildi. İçinden geçirirken bile zorlandığı bir şeyi kelimelere dökmek, her harfin canını yakacağı başka bir hatıraya daha sahip olmaktan başka neye yarayabilirdi ki?

Yavuz ile tanışması, ondan hoşlanması, onca geçirilmiş güzel anı ve son yıllarında araya giren soğukluk... Hepsi bir yana, ayrılık konuşmaları başka bir yanaydı. Onca mutluluğu gölgeleyecek ka-

dar acı veriyordu ayrılık. Yade bittiğini biliyordu çünkü onlar hiç ayrılıp barışan, kavga edip bir araya gelen çiftlerden olmamışlardı. Bir tartışma yaşadıklarında sinirlerinin yatışmasını bekleyip meseleyi çözmeye çalışır ve nihayetinde ya çözer ya bir tarafın alttan almasına karar verir ya da haksız tarafın özür dilemesiyle sonuçlanacak bir konuşma yaparlardı. Oysa karşısında süklüm püklüm duran, yüzüne bakmaya bile mecali yokmuş gibi balkon camına bakan adam, bir sorunu varsa bile çözmeye çalışıyor gibi değildi. O, Yade'yi hayatından çıkarmanın derdindeydi.

"Anne, biz ayrıldık," diye fısıldadı. Sesi titremediği için şanslıydı, gözleri de yaşarmamıştı.

Eğer normal bir ayrılık olsaydı, belki canı bu kadar acımazdı ancak Yavuz gururunu kırmıştı. Biricik gururunu, özgüveninin sevgiden sonraki yegâne kaynağını...

"Nasıl yani?"

"Ne zaman?"

"Ah Yade, ondan mı yüzün solgun senin geldin geleli?"

Üç kadının üzüntüyle art arda sıraladığı soruların ardından omuzları çökmüştü. Kahvesinden bir yudum daha alıp anlatmaya çalıştı fakat kırılan gururu gerçeği söylemesine izin vermiyordu.

"Geçen hafta..." dedi önce. "Yavuz konuşmak istediğini söyledi. Aramız bir süredir eskisi gibi değildi. Alışkanlık mı bıkkınlık mı bilmiyorum fakat bazı şeylerin değiştiğini söyledi."

Bunlar yalan değildi, katiyen değildi ancak birçok şey eksikti.

Yavuz o gün ona "Sen değiştin Yade." demişti. Bunun davranışlarla alakalı olduğunu sanıp kendini sorgulamaya başladığı sırada ise şu aşağılayıcı cümleleri sıralamıştı adam: "Yade, sen artık benim tanıdığım kişi değilsin. Gittikçe daha fazla oburlaşıyor, kilo alıyor ve kendine bakmıyorsun. Eskiden nerede nasıl giyineceğine dikkat eden, beni göreceği zaman saatlerce hazırlık yapan o kız değilsin. Artık seninle bir yere gitmeye bile utanıyorum!"

Yade bu lafları birinden duymayı hayal dahi edemezdi. Ömrü boyunca bu kadar utandığı başka bir an var mıydı bilmiyordu. Adama hayır, ben hâlâ aynı kişiyim de diyemiyordu çünkü üzerinde bordo bir eşofman altı ve beyaz polarla, saçları karman çorman bir topuz hâlindeyken kendini oturduğu yerde küçülmeye başlamış gibi hissetmekten alıkoyamıyordu.

“İlişkımız birbirimizin yanında rahat olabileceğimiz kadar uzun bir geçmişe dayanıyor, bunu kabul ediyorum ancak bu kadarı fazla, anlıyor musun? Darmadağınık, umursamaz bir görüntü çizmenden sıkıldım artık. Seni gördüğümde heyecanlanmıyor, seninle bir yerlere gitmek bile istemiyorum. Bu hissin geçeceğini düşünüyordum. Yade kendini toparlar ve her şey düzelir, diye geçiriyordum içimden fakat bu yıl iyice kendini salman dayanma gücümü aştı. Çok iyi bir insan olduğunu, seni her hâlinle seveceğimi söylediğimi biliyorum. Özür dilerim Yade ama yapamıyorum.”

Adam ona bakmaya bile tahammül edemiyormuş gibiydi. Sanki onu aldatmış, onu incitmiş yahut ona bir kötülük etmiş bir kadından kurtulmaya çalışıyordu. Nasıl yalnızca dış görünüşü değiştiği için Yade’den soğuyabilirdi? Nasıl her şeyi böyle kolayca dile dökebilirdi? “Yade, ayrılmak istiyorum çünkü seni sevmiyorum artık!” diyemez miydi sadece?

Ama hayır, Yavuz eteğindeki tüm taşları dökmeden edemezdi besbelli. Böyle yaparsa Yade’nin onu affetmeye, değişebileceğini söylemeye ya da ayrılımlarının anlamsızlığını anlatmaya yüzü olmayacağını düşünüyordu belki de.

“Kızım, gerçekten ilişkiniz bitti mi? Belki geçici bir durumdur?”

Annesine bakarken soğuyan kahvenin kalanını da bitirip yutkundu. Bunu sorarken annesi de öyle olmadığını biliyordu ancak besbelli şansını denemek istemişti.

“Bitti anne, gerçekten bitti.”

Yavuz böyle söylemişti çünkü.

“Yade, senin için zor olduğunu biliyorum. İnan, benim için de kolay değildi bu kararı vermek ama gerçekten artık sana karşı eskisi gibi hissedemiyorum. Mezuniyeti deli gibi beklediğini, her şeyi planladığını biliyorum ve ondan sonra mı söylesem diye çok düşündüm ama o geceyi seninle geçirmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Aksine daha kötü olacak çünkü isteksizce yanında durup fotoğraf çektirmek ve sanki mutluymuşum gibi davranıp sana ve ailene yalan söylemek zorunda kalacağım. Bitirelim, olur mu?”

Yade, adam bunca cümleyi sarf ederken ağzını açıp da tek kelime edememişti. Bu kadarı fazla değil miydi? Kalbini nasıl kırdığını anlayamıyor muydu?

Belki de anlıyordu. Bilerek yapıyordu, kurtulması kolay olacaktı böylece.

Bu düşüncelerinde haklı mıydı bilmiyordu fakat Yade’ye soracak olursanız hissettiği öfkenin adaletsiz olduğunu düşünmüyordu.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sormuştu nihayetinde yüzüne bakabilen sevgilisi. Eski sevgilisi...

“Ne diyebilirim ki? Sen kararını çoktan vermişsin.”

Bunun üzerine öfkelenseydi, üzülseydi ne kadar da yerinde bir tepki olurdu. Oysa adam omuzlarından bir yük kalkmış da rahatlamış gibiydi.

“Ailene sen mi söylersin yoksa baban beni öldürebilsin diye evinize gitmeli miyim?”

“Artık ailemle görüşmen için bir sebep kaldığını sanmıyorum.”

Yade sanki bunları bekliyormuş, anlayışla karşılıyormuş gibi sakin görünüyordu fakat içten içe utanç ve kızgınlığın damarlarına yayıldığını hissedebiliyordu.

“Tamam. İyi olacaksın, değil mi?”

Elbette olacaktı. Kendini bulunmaz Hint kumaşı mı sanıyordu bu adam? İyi olmayacağını söylese ne yapacaktı hem?

"Evet. Ama sen gitmeden evvel bir soru sormama izin ver Yavuz."

Yerinden kalkmaya yeltenen Yavuz bu cümlelerin ardından iç çekerek yüzüne bakmıştı. Her çizgisini tanıdığı ya da tanıdığını sandığı adama bakarken sormadan emin olmuştu fakat yine de onu utandırmak adına konuşmaya zorladı kendini. "Başka birisi var, değil mi?"

Gözleri irileşmiş, evin içinde dolaşmış ve nihayetinde omuzları çökerek yere bakmaya başlamıştı adam. "Evet ama seni aldatmadım Yade, yemin ederim! Ona söylemedim, âşık olduğumu anladığım an görüşmeyi kesip sana söylemeye karar verdim." Başını tekrar kaldırıp her şeye rağmen dürüst bir şekilde ona bakarken inanmasını beklemişti, yüzüstüce. Yalan söylediğini düşünmüyordu fakat sevgilinin gelip bir başkasına âşık olduğunu söylerken ona sempati duyabilmek kolay değildi.

"Git buradan, Yavuz. Bir daha sakın karşıma çıkma. Ölüm kalım meselesi bile olsa beni arama, pişman olursan ve bu yarın olacaksa bile bana ulaşma. Anladın mı?"

Bunları sakince, onun gözlerine bakarak söylemiş ve kendi aralarında taktıkları isimsiz yüzüğü çıkarıp üzerine fırlatmıştı. Kalan gurur kırıntılarının arkasına sığınırken tek yapabildiği ağlamamak için direnmekti zaten.

Yavuz ağzını açmış, ardından Yade'nin bakışlarının etkisiyle olsa gerek bir şey söylemeden çekip gitmişti. Onca zahmetle hayatına giren ve yıllarını geçirecek kadar değer verdiği adam bir günde yüreğindeki değerini yitirmişti.

"Yade, ağlama güzel kızım."

Babaannesinin sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrılırken ağladığını fark ederek iç çekti. Gözyaşlarını silmek için uğraşırken içinden bir ses *bu kadar fazla* diyordu. Başkasını sevdiği için ayrılmak istemesi bile mantıklı olabilirdi. Fakat niye kendini çirkin ve değersiz hissetmesine sebep olmuştu ki? Neden her şeyi mahvetmişti? Sorun sadece birinden ayrılmak değildi. Normal şartlarda üzülmeyeceği için değil, kimse için kendini mahvetmeye değmeyeceğini

görecek yaşa geldiği için böyleydi. Fakat bu olanlar Yade için ağırdı. Çirkin ve şişman bir kız olmakla suçlanmış, bir başkasına âşık olma gerekçesiyle terk edilmişti. Yalnızca mezuniyet hayallerini değil, birkaç yıl içinde evleneceklerine dair duyduğu hayalleri de mahvetmişti Yavuz.

Gerçekten, bu kadarı fazla değil miydi?

“Özür dilerim, sizi de üzmemek istemiyorum ama aklıma geldikçe üzülmüyorum galiba.”

Gülümsemeye çalışırken annesi gelip o narin kollarıyla bedene sarıldığında susmak yerine daha fazla ağlamaya başlamıştı. Babaannesi ve halası da ellerini tutarken hiç yardımcı olmuyordu doğrusu. Bu kadar yoğun bir sevgiyle büyütülen, her zaman güzel ve akıllı hissettirilen bir kız için bu sözler ağır ve aşağılayıcıydı.

Aile fertleri onu teselli ederken biraz olsun iyi hissetmeye başlamıştı ancak babasının çok nadir duydukları öfkeli sesi araya girince bu meselenin bugün kolay kolay kapanmayacağını anladı.

“Neden ağlıyorsun Yade?” diye sormuştu babası ve Yade hayal kırıklığı içinde bugün dinlenmeyi umduğunu düşünürken bulmuştu kendini.

Efe Karaman, sinirli bir adam değildi, katiyen. Onu tanısaydınız, asla bu sesin ona ait olduğunu söyleyemezsiniz fakat Yade söz konusu olduğunda içine kızgın bir boğa kaçmış gibi davrandığı inkâr edilemezdi. Yade, babasının Yavuz’u dövmek için gece gece yola çıkmamasını dilerken annesi de geri çekilmiş, eşini sakinleştirebilmek adına onun yanına yönelmişti bile.

Yade adamın sakinleşmeyeceğini bildiğinden, yüzünü silerek umutsuzca iç çekti. Bu gece uyuması mümkün olabilecek miydi?

Üçüncü Bölüm

Onları yalnız bırakmanın en doğrusu olduğuna karar veren babaannesesi, tüm direnişlerine rağmen dedesini de ikna etmeyi başarmış ve Alkanlıları da yanına katıp Yade'yi anne ve babasıyla baş başa bırakmıştı. Tabii evde yükselen gerilimi hisseden çocuklar da kuzenleri gittikten sonra Yade'nin odasına çıkmış ve şimdi tüm aile odasına tikişip onu göz hapsine almıştı.

Bugün, bu konuşmayı yapmak istemiyordu; hele de ikinci defa olacağını bilirken ve anılarla başı fena hâlde dertteyken.

Yade içinden, "*Babaanne, oğlunu da alıp gitsen olmaz mıydı?*" diye geçirirken Safa Aras sıkıntılı hâlini hissetmiş gibi yanına gelip kolunun altına sıkışmaya çalışmıştı. Yade acınası bir şekilde kalınlaştığını fark ettiği koluyla kardeşini sarıp saçlarını boştaki eliyle karıştırdı ve iç çekerek babasına baktı. "Babacığım, yarın konuşsak olmaz mı?"

Adam anlamsız bir homurdanmayla karşılık verip kaşlarını çatınca Dilem şansını denemeye karar verdi. Yade'nin ne kadar üzgün ve yorgun olduğunu gördükçe o da bir o kadar hâlsizleşmişti.

"Canım..." Efe'nin birbirine kenetlediği kollarını hafifçe tuttu. "Önce ikimiz konuşsak? Yade yoldan geldi, biraz uyusa olmaz mı?"

Yade bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açan Mahir'e bakarak başını iki yana salladı. Babası bu kadar öfkeliyken bir şey söylemesi ters tepebilirdi. Bu kadar sevmek iyi miydi anlayamıyordu böyle anlarda.

"Bence..." dedi adam derin bir nefes aldıktan sonra. "Siz beni kızım ile yalnız bırakın."

"Ama baba!" diyerek itiraz etmeye çalışan Safa Aras'ı elini kal-

dırarak susturdu adam. "Ciddiyim. Dilem, çocukları da alıp bizi yalnız bırakır mısın? Yade'nin yorulduğunun ben de farkındayım, merak etmeyin."

Babasının öfkesi yatışmış gibiydi ancak Yade yine de bu konuyu konuşmak istediğinden emin değildi. Belki utancını görmezden gelebilseydi annesine ya da daha iyi ihtimalle hamilelik yüzünden kilo almaya başlayan halasına Yavuz'un sözlerinden bahsedebilirdi. Fakat babası? Ona, Yavuz'un kızını şişko bir patates çuvalına dönüştüğü ve daha iyisini bulduğu için terk ettiğini söylemek her şeyin sonu olabilirdi. Bunun en iyi ihtimalle, Yavuz'un yüzünde ciddi bir hasara ve Yade'nin hayatı boyunca unutamayacağı bir utanca sebep olacağı kesindi.

"Tamam ama lütfen öfkeni kontrol et, Efe."

Bunu söylerken annesinin sesinin kırılgan çıktığını fark edip dudak büktü Yade. Harika, kendi hayatı yetmiyormuş gibi ailesinin-kini de mahvetmeye devam ediyordu Yavuz meselesi. Ayrılığın bu kadar teferruatlı olabileceğini kim tahmin ederdi ki?

Üçü odadan gönülsüzce çıkarken Yade annesine baktı. Kadın ona merak etmemesini söyler gibi başını sallarken de dudaklarını bükmeyi sürdürdü. Keşke çenesini kapalı tutabilseydi ya da bu meseleyi konuşmadan da hayatlarına devam edebilmenin bir yolu olsaydı ama yoktu işte. En iyisi konuşup kurtulmaktır.

Kapı kapandıktan sonra babası, az evvel kardeşinin yattığı yere yerleşip Yade gibi sırtını yatağın başlığına yasladı. Kızının sol elini iki elinin arasına alıp hafifçe ovalamaya başladığında Yade ani gözyaşlarının istilasına uğramıştı. Nasıl olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu fakat sanki babası elini değil de kalbinin kırılan parçalarını tutuyor ve onları birleştirmeye çalışıyordu.

"Baba..." diye fısıldadı hıçkırarak. Nihayetinde pes edip adamın göğsüne, o güvenli bölgeye, çocukluğundan beri ona ayrılan sıcak köşeye sarıldı.

"Sen mi ayrılmak istedin, Yavuz mu?"

Bunu sorarken adamın sesi hiçbir duyguyu barındırmıyordu. Burnunu çekerek cevap verdi. “Yavuz.”

“Tekrar bir araya gelmek istiyor musun?”

Neden böyle sorular soruyordu ki?

“Hayır,” diye mırıldandı iç çekerek. Ayaklar altında ezilmiş de olsa onun da bir gururu vardı. Hem onu sevmeyen biriyle olmayı kim isterdi ki? Acı çekiyor olabilirdi fakat ne olursa olsun Yavuz’la bir araya gelmek geçen hafta söylediklerini telafi etmeye yetmezdi. Yade’nin istediği başka bir şeydi, ne olduğunu o da tam olarak dile dökemiyordu ama isteği katıyen bir araya gelmek değildi.

“Onunla evlenmek istediğini sanıyordum.”

Babasının sesi hâlâ bir şey ima etmiyordu. Nedenini anlamak güçtü lakin sadece öğrenmek istediklerine yönelik konuşuyor gibiydi.

“Öyleydi. Ama...” İç çekerek yüzünü babasının gömleğine sürttü. “Zaten ayrıldık, şimdi nasıl bir araya gelebiliriz ki?”

Efe iç çekerek başını salladı. Yalnızca kızını bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Evet, kızgındı ve bu elinde değildi. Yade ilk göz ağrısıydı ve kızına karşı hassas olmak, onu korumayı arzulamak en doğal hakkıydı. Fakat bu kez kızgınlığın yardımcı olmak yerine daha yıkıcı hâle gelebileceğinin farkındaydı.

“Yade, tepkimden korktuğunu biliyorum.”

Adamın sesi bu kez yumuşadığı için şaşırmış fakat yüzünü babasının gömleğine bastırmaktan vazgeçmemişti. Çocukça olduğunu biliyordu ama kendini engelleyemiyordu.

“İşin aslı, sana hak veriyorum. Bir keresinde annenle birbirimizi yanlış anladığımız için kendimi dövdürmüş ve hastanelik olmuşum. Aptalca bir şeydi, ben de çok bencil davranıyordum ama...” O neşeli hâlini yansıtır gibi hafifçe güldü adam. “Rahatlamıştım da...”

Yade istemsizce güldü bu sözlerle.

“Şimdi biraz daha genç olsaydım, annenin gönlünü almaya bahanem olarak aynı huyları kullanıp Yavuz’u hastanelik edebilirdim.”

“Baba!” diye itiraz etmek isterken adam tekrar güldü.

“Bu, içimi biraz olsun rahatlatırdı ama yetmezdi. Senin canını yakan biriyle uğraşmaktan ziyade, seni mutlu etmem gerektiğini bilecek kadar yaşlandım sanırım?”

Yade derin bir nefes alıp babasına bakmak için kendini geri çekti. Adam gözlerini kısmış, en sevimli hâliyle gülümsüyordu şimdi.

“Böylesi annemi de kızdırmaz, değil mi?”

Sırıtarak göz kırptı adam. “Eh, inkâr edecek değilim. Annen çok inatçı olabiliyor.”

Yade başını usulca sallarken babasının yüzündeki tebessüm silinmişti fakat gözleri hâlâ anlayışla yüzüne odaklıydı.

“Hoş bir durum değil ancak insanlar ayrılabilir. Önemli olan senin ne hissettiğin, ne yapmak istediğin...”

Efe bazen kelimelerin kendini ifade etmekte yetersiz kaldığını hissediyordu. Yade’ye “*Oldu ve bitti, artık üzülme*”yi kastetmeden aklındakileri nasıl söyleyebilirdi bilmiyordu. İç çekerek kızının elini sıktı. “Yade annen beni terk etseydi, bunu hak ederdim, inkâr edecek değilim fakat... Ben onsuz mutlu olabileceğimden emin değilim. Büyük konuşmak yahut seni anlamıyor gibi görünmek istemiyorum. Sadece söylemek istediğim, eğer terk edilen ben olsaydım böyle görünmezdim. Anlıyor musun?”

Başını sallarken Yade de babasının sözlerini irdelemekteydi. Yıkılmadığının o da farkındaydı. Evet, üzgündü ve Yavuz’un boğazını sıkma tahayyülünün bir parça tatmin ediciliği yok değildi. Hatta itiraf etmesi gerekirse, bazı geceler adama ettiği ağır lafların hayaliyle uyukluyor yahut zayıflayıp ona ne kadar da güzel olduğunu hatırlattığı geleceği düşlemeye kendini kaptırdığı da oluyordu. Ama ölecek gibi miydi? Katiyen değildi.

“Neden üzgün olduğunu biliyor musun, kızım?”

Bu soruyu duymak bile iyi gelmişti. Onu düşünen ve ne istediğine önem veren insanlar olması her koşulda rahatlatıcıydı. Fakat Yade bu sorunun cevabından emin değildi.

Üzgün değildi ama bir şeylerin dağılmasına karşı memnun da olamıyordu. Tüm anıları kirletilmiş gibi hissediyordu. Ona ait bir şeyler çalınmış gibi...

Ben ne olacağım, diye sormak istiyordu Yavuz'a. *Sen gidip bir başkasıyla mutlu olacaksın ama ben ne yapacağım? Anılarım ne olacak? Ya gururum? Hayallerim? Mezuniyet balom?*

Babasına bakarken bunları soramayacağının farkındaydı. Zaten o ne yapabilirdi ki? Şu saatten sonra kim elinden alınanları geri getirebilirdi? Bazı şeyler kaybedildiğinde geri dönüşü olmuyordu; Yade'ye sorarsanız, bunu artık daha iyi anlıyordu. Çünkü zaman böyleydi. Geri döndüremezdiniz. Belki de bu yüzden herkes düşünerek hareket etmeye veya konuşmaya çalışıyordu.

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum baba," diye mırıldandı. Esnemek için aralanan ağzını eliyle kapatıp iç çekti. "Ben, senin de söylediğin gibi pek ayrılık acısı çektiğimi düşünmüyorum."

Bir şey söylemesini bekleyerek babasına baktı fakat besbelli adam onun söylemesini istiyordu. "Beni üzen, düzenimin bozulması..."

Kalbimin kırılması, aşağılanmak, yalan olmasa dahi duymayı hak etmediğim sözlere maruz kalmak, yerime birinin öylece koyulabilmesi, terk edilen taraf olmanın utancı...

Kelimeler sesinde hayat bulmamış lakin babasına söylediği ilk sebebin ardından aklında hızlıca sıralanmaya başlamıştı. "Bir de yalnızlık var tabii."

"Sen yalnız değilsin."

"Ama okulda herkes öğrenecek. Yıllardır bir arada olan çiftlerin ayrılığı, dedikodulara yeni bir malzeme sunmak gibi bir şey."

Dudakları büzüşürken, uykulu hâline rağmen Yavuz'a tekrar sinirlendiğini hissedebiliyordu. "Herkes bizi konuşacak, herkes ne yapacağımızı öğrenmek isteyecek. Bir de mezuniyet var tabii."

Efe, kızı bir kez daha esnerken onu yalnız bırakmaya karar verdi. Yade'nin, sandığının aksine yıllar önce kardeşinin kendini kaybettiği gibi olmaması içine su serpmişti, geri kalanı bir şekilde düzeltebileceklerinden emindi.

"Hepsi düzelecek, her şeyi yoluna sokacaksın ve biz de sana yardım edeceğiz."

Yade itiraz etmek istiyordu ama babası bunun yerine Yade'nin omuzlarına bastırarak başını yastığa yerleştirmesine yardım etmişti. O, üzerini örterken kaşlarını çatı. "Ya düzelmezse? Ya yalnız kalırsam? Ya kimseyle fotoğraf çektiremezsem?"

"Düzelecek," dedi Efe gülümseyerek. "Sen babana güvenmiyor musun?"

"Sana güveniyorum ama..." Susup gözlerini kapattı. *Kendime güvenmiyorum, artık güvenebileceğimi de sanmıyorum*, demek zor gelmişti. Keşke yine güzel ve akıllı olduğunu hissedebilseydi. Keşke yine aynaya baktığında kendini olduğu gibi sevebilseydi fakat şimdi aynaya her baktığında darmadağınık ve çirkin göründüğünü söyleyen Yavuz'un sesini hatırlıyordu. Ondan utanan, belki de bu yüzden ayrılıklarını mezuniyetten önceye alan adamın sözlerini...

"Kendine de güven."

Babası zihnini okumuş gibiydi, Yade yine itiraz etmek istediye de esnemekten başka bir tepki vermedi.

"İstersen her şeyi yoluna sokabilirsin. Sen güçlü bir çocuksun."

"Ben çocuk değilim."

Efe bir kahkaha atarak kızının alnını öpmek için eğildi. "Elbette öylesin. Sen benim minik bebeğimsin."

Ne minik ama...

“Şimdi uyu, yarın konuşacağız. Ben de gidip annenin gönlünü alayım.”

Adamın sıcaklığı, sesi ve ardından adımları uzaklaşmış ve nihayetinde ışık da sönmüştü.

“İyi geceler baba,” diye seslendikten sonra sağ tarafına dönüp elini başının altına yerleştirdi.

Aklı çok karışmıştı, duygularının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Bir anda kızgın hissediyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Derdi neydi bilmiyordu, tek bir derdi olduğundan da emin değildi.

Ama artık ne istediğini biliyordu. Yavuz’un söylediği aşağılayıcı cümlelerin etkisinden kurtulmak istiyordu. Aynaya baktığında sevdiği bir Yade görmek, kendine gülümseyebilmek, mezuniyet gecesinde de Yavuz’un en azından sözlerine karşı pişmanlık duymasını sağlamak istiyordu. Adam onu gördüğünde darmadağın ve paspal görünmediğini, yemek canavarı olmadığını fark etmeliydi.

Bir de mezuniyete yalnız gitmemeyi başarırса her şey yoluna girebilirdi.

Uyku iyiden iyiye bilincine yüklendiğinde çocuk gibi gülümsemişti. Beyaz atlı prensler gerçek olsaydı, ne iyi olurdu. Şimdi uyuşa, uyandığında kapılarının önünde atı üzerinde bekleyen bir prens olsa, Yade aşırı mutlu olabilirdi. Prens onun için aştığı çöllerden, geçtiği dağlardan ve getirdiği efsanevi çiçeğin varlığından bahsederken, Yade kendini güçlü hissetmeye başlar ve prene mezuniyet balosuna katılmak isteyip istemediğini sorabilirdi.

Aptalca olduğunu biliyordu ama hayal kurmak kim ne derse desin iyi geliyordu.

Efe odaya girdiğinde bir an loş ışık sebebiyle karısını seçememiş, ardından sırtı ona dönük bir hâlde yatağa uzandığını fark et-

mişti. Dilem kolay kolay ona gücenmezdi ama ses tonunu öfkeliyken kontrol edemediğini inkâr edecek değildi.

Hoş, o her koşulda karısına karşı kendini haksız hissedebilirdi. Bu kadar sakin ve neşeli bir insanı kırabiliyorsa haksız olmalıydı.

“Canım?” diye seslendi fakat Dilem cevap vermemişti.

Uyumadığından bir hayli emin olduğu için geceliğini giyip yanına uzanmayı tercih etti. Başının üzerini öptüğünde Dilem, “Uyu Efe...” diye söylenmiş ama Efe onu elbette dinlememişti.

“Sen bana kırgınken nasıl uyuyabilirim?”

“Kırgın falan değilim.”

Dilem yorganı üzerine çekip yüzünü örttüğünde hafifçe güldü. “Bana dönsene...”

“Uyu Efe.”

Sesi uyarı doluydu ama Efe alınacak değildi. Kadının belini tutup kendine çekti ve yüzünü nazıkçe çevirdi. “Özür dilerim, sesimi yine kontrol edemedim değil mi?”

“Sadece bu değil, Efe.”

Dilem kaşlarını çatıyordu ancak onun kızgın kalamayacağını biliyordu adam.

“Yade’yle konuşmak istemem yanlış mı?”

“Ben ona zaman vermeni söylüyorken, evet.”

“Ama o zaman içim rahat etmeyecekti, sabahı zor edecek ve kahvaltı bile etmeden soluğu odasında alacaktım.” Dilem umutsuzca iç geçirirken gülümsedi. “Hadi ama... Ne konuştuğumuzu merak etmiyor musun?”

Dilem adamın çocuk gibi gülümseyen yüzüne bakıp dudaklarını kontrol etmenin pek de mümkün olmadığını farkındaydı. Nihayetinde hafifçe omuz silkip kararı ona bıraktı.

“Tamam, öyle olsun.” Efe başını onun başına yaslarırken hâlâ gülümsüyordu. “Kızımız iyi... Sadece biraz güvene ihtiyacı var.”

“Ne için?”

“Geleceği...” diye mırıldanıp esnedi Efe. “Hadi bana sarıl da uyuyalım artık.”

Kadın bu kez itiraz etmemiş ve Efe’ye sarılırken, “Yine de bir dahakine beni dinlemeni tercih ederim,” diye söylenmeden edememişti.

“Tamam, benim ne kadar uslu olduğumu bilirsin.”

Dilem gülümseyerek adamın boynuna küçük bir öpücük bıraktı. “İyi uykular.”

Bir cevap beklemedi çünkü Efe’nin sarıldıkları an uyuklamaya başladığını zaten biliyordu. Bazı şeyler değişiyordu fakat çoğu şey yıllardır aynıydı. Şüphesiz kocasının uykuya düşkünlüğü bu değişmeyen şeylerin başındaydı.

Dördüncü Bölüm

Yade, birkaç gün içinde kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Ailesiyle olmak, onlarla birlikte gülüp eğlenmek, ara sıra oğlanlarla atışmak, babaannesini kızdırmak, halasının bebek için aldığı şeyleri kurcalamak ve yakışıklı eniştesinin şakalarına maruz kalmak ona iyi gelmişti.

Hâlâ güzel ve akıllı hissetmeyi başaramamış olsa da en azından çok mutsuz değildi. Artık ağlamıyor, gece uykuya dalmadan önce Yavuz'u nasıl boğacağına dair hayaller kurmuyordu. Yade'ye soracak olursanız bu büyük bir gelişmeydi. Ayrılıkla güzel bir şekilde baş ettiğine inanıyordu.

Bir gece önce telefonundaki fotoğraflara bakmış ve onları silmeye karar vermişti. Anılarından kaçmak için değil, artık değerli hissettirmedikleri için böyle yapmıştı. Birkaç fotoğrafı, çerçeveli hâliyle kutulara kaldırılmıştı ancak Yavuz'un bundan fazlasını hak ettiğini düşünmüyordu. Hem aldığı şeyleri geri vermemiş, ona beddualar içeren mesajlar atmamıştı. Kızgınlık anında numarasını silmiş olabilirdi fakat ezberlediğiniz bir şeyi unutmak, "Sil" tuşuna dokunmak kadar kolay değildi.

Yade iyi olacaktı, artık bundan emindi.

Üzerine Mahir'den aldığı *-izinsiz olduğu düşünülürse arakladığı-* beyaz tişörtü geçirdi. Önünde şarkı sözleri yazan, bir hayli rahat bu tişörtü gördüğü dakika Mahir'den almaya karar vermişti. Siyah eşofman altını da giyip saçlarını bir lastikle topladı. Maça gittiğine göre çok fazla hazırlanmanın lüzumu yoktu ve bu hâli Yade'ye yetiyordu.

Mahir ve Yade'nin arasında iki yaş vardı ve liseyi aynı okulda okumuşlardı. Mahir, okulun futbol takımına girdikten sonra Yade gibi son sınıf olan fakat Yade'nin pek de tanımadığı Asaf Karayel ile arkadaş olmuş ve niyeyse futbolu daha da fazla sevmeye başlamıştı. Çocukta âdeta tutku hâline gelen bu hobi lisans aldığı yıl, bir maçta biçilen bacağına etkisiyle ertelenmiş ve bu tutkusu, üniversitede tanıştığı arkadaşlarının futbolla pek ilgili olmamalarından dolayı git gide azalmıştı.

Tabii, bu futbol sevdası Mahir'le sona ermiş değildi. Ağabeyi-ni maçlarda izlemek için her hafta yalvaran kardeşleri de *-amatör bir takımın maçına gitmek Yade için eziyetti ve ebeveynlerinin her hafta maça gitmesi pek mümkün olmuyordu-* bu sevdayı benimsemiş ve lisedeyken okul takımına girip kendini geliştirmişti. Şimdi de Safa Aras'ın okullar arasında yapılacak maçına gitmek için hazırlanmaktaydı. Önceki akşam Safa Aras ablasını maça çağırılmış, annesi de eve tıkilip kalmanın onu bir yere vardırmayacağı konusunda ikna edici bir konuşma yaparak bu teklifi kabul etmesini sağlamıştı.

Yade dışarı çıkmak için hazır olduğundan emin değildi. Hele de arabayı tam iki kez reddettiği Asaf Karayel'in kullanmak zorunda olduğunu bilirken. Yine de ağzından "kabul" sözcüğü çıktığı için gitmeme ihtimali söz konusu değildi.

Onu uzun zamandır görmüyor oluşu, kardeşiyle hâlâ yakın arkadaş oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Asaf'tan niye çekindiğine dair bir fikri de yoktu ama bu kadar özgüvensiz bir hâldeyken onu görmek içinden gelmiyordu.

"Aptalca olduğunu biliyorum," diye fısıldadı yansımasına. Fakat Asaf'ı görme fikri aklına, Yavuz'un kendi hakkında söylediklerini getirip duruyordu. Sanki Asaf onun yüzüne bakacak ve kahkahalarla gülecekti. *Gerçekten Yade ya, nasıl da şişman ve çirkin bir kız olmuştun sen böyle! O günlerde beni reddettiğin ve bu dertten kurtardığın için sana minnettarım!*

Başını iki yana salladı. Hayır, öyle bir şey olmayacaktı.

Asaf kardeşiyle arkadaş olduktan sonra iki aile birbiriyle sık sık görüşür olmuştu. Çocuk evlerine gelip gidiyor, Mahir de aynı şekilde en az haftada bir gece onlarda kalıyordu. Yade o sıralar şımarıklıkla kendini beğenmişlik arasındaki farkı ayırt edemediğinden olsa gerek kardeşiyle ve onun arkadaşıyla vakit geçirmekle ilgilenmiyor, yalnızca kendi arkadaşlarına zaman ayırıyordu. Fakat her nasılsa bu Asaf'ın ona âşık olmasına engel olmamıştı.

Tüm o kendini beğenmiş tavırlarıyla çocuğa selam vermekten öteye gitmezken *-sivilceli bir suratı olduğu için arkadaşlarıyla onun tıpsız olduğuna karar vermişlerdi-* Asaf bir gün dersane çıkışına elinde kocaman bir çiçek buketiyle gelmiş ve ona âşık olduğunu söylemişti. *Yade de Asaf'a karşı bir şeyler hissediyor muydu?*

Eğer Mahir'in arkadaşı olmasaydı Yade ona kahkahalarla gülerdi. Ancak Mahir'in ona gerçekten kızacağını bildiği için aynı şekilde hissetmediğini söyleyip özür dilemişti. Asaf ise bir daha ona ne çiçek getirmiş ne de ilanıaşk etmişti. Fakat bir süre evlerine gelmeyi kestiği de dikkatinden kaçmış değildi. Sonra her şey yoluna girmiş ve Yade de bir hayli rahatlamıştı.

"Abla, hazır mısın?"

Kapının önünde bağırın kardeşinin sesi onu daldığı düşüncelerden kurtardı. "Geliyorum!" diyerek kot ceketini ve sırt çantasını alıp odadan çıktı. O nasıl yıllar önce Asaf'a kahkahalarla gülmediyse adamın da Mahir için bile olsa ona gülmeyeceğini umuyordu.

Alt kata indiğinde annesi, halası, dedesi ve babaannesinin bir koltuğa dizilmiş onu beklediğini fark ederek kendini sırtıtmaya zorladı. Dördünü de öptükten sonra "Keşke babam ve eniştem de gelebilseydi," diye mırıldandı. Hatta dedesini bile götürmek isterdi fakat şu sıralar soğuk aldığı için onu evden çıkarmaya gönlü el vermezdi.

"Bir dahakine gelirler canım."

Halasına bakıp başını salladıktan sonra Mahir'in sesi bir kez daha ona hitap eden bir şekilde yükseldi. "Abla hadisene ya, ağaç olduk!"

Yade cevap vermek için ağzını açmaya yeltenmişti ancak koruyucusu araya girerek onu engelledi. "İstediği zaman gelir benim prensesim, biraz bekleseniz ölmezsiniz ya?"

"Canım dedem!" diyerek yaşlı adamı bir kere daha öpüp "Peki, dedeciğim," diye seslenmesine rağmen somurttuğundan emin olduğu kardeşinin yanına koşturdu. Mahir, Ömer ve Yağız kapı önünde dikilmiş, bıkkın bir şekilde ona bakıyorken spor ayakkabılarını giydi.

"Bilerek yapıyorsun, değil mi abla?"

Yade bir kahkaha atarken bağcığını son kez düğümleyip doğruldu. "Bu kez masumum!" dedi ellerini kaldırarak ama çocuklar inanmamış gibiydi. "Yemin ederim!" dediyse de ifadeleri değişmemiş, üçü de bahçede hızlı hızlı yürümeye başlamıştı.

Onlara yetişmek için koştururken en küçükleri olan Yağız'ın *-tamam, en kısa boyluları demek daha doğrudu-* koluna girdi. Eniştesinin birebir kopyası olan bu sevimli, neşeli ve kibar çocuk bazen ailede en sevdiği oğlan olabiliyordu.

Bahçe kapısını onun için tutan Yağız'a gülümsedikten hemen sonra Asaf'la göz göze gelmesi her şeyi mahvettiği için tebessümünü yüzünde donmuş, Asaf'ın da onu fark ettiğini belli eden bakışları gözlerini kaçırmaması için yetmişti. Derin bir nefes aldıktan sonra yutkundu. Saçmalıyordu, böyle bir şeyden korkması gerçekten mantıklı değildi. Birisi neden size durduk yere kahkahalarla gülsündü ki?

Yağız kolundan çıkıp arka koltuğa koştururken Mahir'in arkadaşıyla konuştuğunu duyabiliyordu. Ömer de arabaya bindikten sonra neden kendi arabasıyla gitmediğini düşünmeye başlamıştı. Derken Asaf'ın önüne geçtiğini fark etti. "Hoş geldin, Yade."

Başını kaldırıp baktığında Asaf'ın kirli sakalıyla gizlenmiş yüzünde, sağ yanağında beliren gamzeyi fark etti. Asaf ona alaycı bir şekilde gülmüyor, sadece kibarca tebessüm ediyordu. Yade aynı şekilde karşılık vermesi gerektiğinden emindi.

“Hoş bulduk,” diye cevap verdikten sonra adamın gözlerine bakmayı başardı. Ne bir şey ima ediyordu o siyaha yakın koyuluk-taki gözler ne de aşağılar gibiydi. Rahatladıktan sonra gülümsemeyi başardı. Yalnızca kibarlık etmesi, şu an her şeyden daha iyiydi.

“Hadi bin de, geç kalmayalım.”

Adam, çocukların oturduğu arka koltuğa geçmesi için kapıyı tutarken dudaklarından mırıltı şeklinde bir teşekkür süzüldü. Elbette Asaf Karayel kibarlığından taviz verecek değildi, niye böyle aptalca bir korkuya kapılmıştı ki?

Stada ulaştıklarında maç başlamak üzereydi ve çocuklar, bu sanki bir şampiyonlar ligi maçıymış gibi ona söylenirken gözlerini devirmemek elinde değildi.

Ömer ve Yağız, çok konuştuğu için onunla oturmak istemediğini söylediğinde Asaf'ın güldüğünü duymuş ve adama kaşlarını çatmak için arkasına dönmüştü fakat Asaf'ın yüzünde güldüğüne dair en ufak bir iz yoktu.

Nihayetinde bir yanında Asaf, bir yanında Mahir ile oturduğunda etrafına göz atmaya başladı. Oynayan çocukların aileleri ve okuldan arkadaşları dışında kimsenin geldiğini düşünmediği stadyum çok büyük değildi ve buna rağmen tribünler dolu sayılmazdı. Amatör takımlar için bunun moral bozucu olduğunu düşünmüyordu ama yine de daha kalabalık olsaydı, kardeşi için sevinirdi.

Isınmakta olan oyunculara gözlerini kısarak bakarken kardeşini görerek gülümsedi. Madem gelmişti, çocuğu tüm gücüyle desteklemeliydi. Fakat maça odaklanabilmesi için en önemli şey eksikti.

“Mahir, bana çekirdek aldınız mı?”

Kardeşinin bıkkınlıkla ceplerinden çıkardığı iki paket çekirdeği alıp gülümsedi.

“Peki ya çöp poşeti?”

“Of abla!”

Mahir küçük bir torbayı da uzattığında rahatlayarak çocuğa teşekkür etti. Maç başlarken paketlerden birini açıp bir avucunu çekirdeklerle doldurdu ve tüm dikkatini kardeşi üzerinde sabitleyip maçı izlemeye koyuldu. Futbolla çok ilgili olmayabilirdi ancak kardeşinin oynadığı maçı izlemek keyifliydi.

Safa Aras, çok hızlı koşuyordu ve Yade’ye sorarsanız takımda en iyi oynayan kişiydi. Evet, biraz taraf tuttuğu inkâr edilemezdi ama o bir ablaydı sonuçta, değil mi?

Bir avuç çekirdek bittiğinde hem rahatlamış hem de öfkesi başka yere yönlendiği için gevşemişti. Şimdi aklında ne Yavuz vardı ne de Asaf’ın yanında oturuyor oluşu onu gerebiliyordu. Kızgınlığı daha ziyade, üçüncü defa kaleye yananan topu kucaklayan karşı takımın kalecisi için birikmekteydi.

Safa Aras’ın ayağına ulaşan topu bir başka oyuncuyu geçerek sağ kanat üzerinden sürmeye başlamasıyla çekirdeklerini bile unutmuş, “Yürü be Safa!” diye gürlerken birkaç kafanın ona dönmesine sebep olmuş, Asaf’ı da bir hayli güldürmüştü ama farkında değildi.

Bir takım arkadaşının yardımıyla ceza sahası içinde yükselen top forvete ulaştığında, “Hadi be!” diye bir kere daha gürlledi ve çocuğun kafa vurduğu topu kalecinin tutması, hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturmasına sebep oldu.

“Kim bu kaleci be, yeter artık! Kaçıncı bu!”

Kaşları çatılı bir hâlde çekirdeğini çitlemeye dönerken Asaf’ın güldüğünü fark etti. “Kuzenim.”

“Ne?”

“Kaleci benim kuzenim.”

Dönüp adama baktığında o koca gamzenin yine belirdiğini ve gözlerinin de hafifçe kısıldığını fark etti. Asaf Karayel, onu reddedişlerinin ardından bir hayli değişmişti. Hele de ilk seferine nazaran...

“Pardon, bir an kendimi kaptırdım galiba. Ama hiç küfretmedim! Gerçekten!” dedi panikleyerek.

“Biliyorum.” Şaşırarak kaşlarını kaldırıncı adam daha da eğleniyormuş gibi başını sağ omzuna doğru eğdi. “Sesli düşünüyordun.”

“Hiç de bile!”

Utançla dudağının kenarını dişledi lakin kardeşi de konuşmalarını duymuştu. “Evet abla, sesli düşünüyordun. Her zamanki gibi...”

Ömer, sesi kalın olduğu için tonlamayı tutturamasa da onu taklit ederken kaşlarını çatı.

“*Hadi be! Yürü be!*”

Şimdi maç önemini yitirmiş gibi hepsi ona gülüyordu. İç çekerek önüne döndü Yade, Asaf’a bir şey yapabileceğini sanmıyordu ancak oğlanlara bu kahkahaların bedelini ödetecekti.

Maçı 3-1, karşı takım kazanmış ve attıkları her golle Yade öfkeden kudurmuştu. O kadar çok gol kaçırmışlardı ki karşı takımın golleri hâliyle Yade’nin asabını bozmuştu ve bir yerden sonra Yade çekirdeklerinden bile vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Bir ara Asaf’ın, “İyi ki gerçekte takım tutmuyorsun,” dediğini sandıysa da bu cümleyi duyduğundan emin değildi. Hatta belki de hayal etmişti, hiçbir fikri yoktu.

Maçın ardından Safa Aras, kendisini beklememelerini söylemek için yanlarına gelmiş ve sonra bağırarak onu çağıran hocasının yanına koşup gözden kaybolmuştu. Onlar da tribünler boşalıp hava kararmaya başladığında ayaklanıp stadyumdan çıkmışlardı.

“Gidip bir şeyler yiyelim mi?” diye sordu Mahir, arabanın önüne ulaştıklarında.

“Bana uyar,” dedi Asaf omuz silkerek. Ömer ve Yağız da onun sözlerini tekrarladı.

Tüm gözler üzerine çevrildiğinde hafifçe gülümsedi Yade de. “Bana her zaman, her türlü uyar.”

İstemsizce Asaf’a bakıp onun, korkularını körükleyecek bir şekilde bakma ihtimalini sorgularken adamın telefonunu karıştırmakta olduğunu fark etti.

“Bu arada...” dedi yüzüne bakmasını bekleyerek. Başını kaldırıp ilgisizce bakması üzerine hem rahatladığını hem de canının sıkıldığını hissetti. “Kuzenin niye bizimle gelmiyor?”

“Galibiyetten sonra takımıyla kutlama yapıyorlar.”

Birinin sizi çirkin göreceğini düşünerek her hareketini incelemek kadar, o kişinin size telefonu kadar dikkat etmediğini bilmek de can sıkıcıydı.

Çocukların ardından arabaya binip koltuğuna yaslandı. Bir kez daha kendi arabasıyla gelmediğine pişman olmuştu. Yahut Mahir şu sınavı verseydi de artık ehliyetini alsaydı ne olurdu yani? Böylece adamın şoförlüğüne de ihtiyaç duymazlardı.

Asaf arabayı çalıştırdığında kardeşiyle sohbet etmeye başlamışlardı. Bir otelde staj yaptığını hayal meyal hatırladığından konuşmanın stajı hakkında olduğunu fark etmiş ve bu muhabbet ona pek de cazip gelmemişti. Ömer ve Yağız ikisinden birinin telefonunda bir savaş oyununa daldığı için onlarla da konuşamıyor, arada “Vursana şunu artık!” diye bağırın Ömer’in sesiyle irkilse de bunu belli etmemeye çalışıyordu. Can sıkıntısıyla yolu izlemeye başladığında o tanıdık hüznün içine çöktüğünü hissetti. Her şey iyiydi, hoştu da Yade nasıl Kocaeli’ye dönecekti?

Belki de Yavuz ondan ayrıldıktan hemen sonra âşık olduğunu söylediği kızın yanına gitmiş ve ona sonunda Yade’den kurtulduğunu

nu, artık aşklarını yaşayabileceklerini söylemişti. Hatta belki de kız onun okulundan, onun bölümünden ve paranoyaklığına bakacak olursak onun sınıfından bile olabilirdi. Yavuz artık sınıfına onun için gelecek, ders çıkışlarında onu bekleyecek ve Yade onunlayken genişletemediği arkadaş çevresinin ezikliğiyle bir cam kenarında, onların mutluluğunu izlemek zorunda kalacaktı.

Acıyan gözler, küçümseyen bakışlar ve hatta belki de Yavuz'un bu şişman kızdan ayrılarak akıllılık ettiğini tartışan dedikoducular eşliğinde okuldan nefret edecek ve işi daha da abartacak olursak...

“Yade?”

Asaf'ın gür sesi onu daldığı korkunç hayaller silsilesinden çekip kurtarıırken “Ne?” dedi dilediğinden daha sert bir sesle.

“Telefonun çalıyor.”

Mahir'in yüzünü koltuğun arasından uzattığını görünce derin bir nefes aldı. Anlaşılan ilk seslenişleri değildi. Kardeşinin “İyi misin?” diye fısıldaması üzerine başını salladı ve telefonuna baktı. Arayan, hiç şaşırtıcı bulmadığı bir şekilde babasıydı.

Mahir önüne dönerken aramayı cevapladı. “Efendim babacığım?”

“Ne yapıyorsunuz?”

Telefona âdeta gömülmüş hâldeki oğlanlara ve Mahir'in yüzünü göremediği için Asaf'a bakıp gözlerini adamın çenesi üzerinde sabitledi. “Yemeğe gidiyoruz.”

“Hım... Safa Aras da sizinle mi?”

“Hayır, takımıyla maçın hezimetini hazmetmeye gidecekler.”

Babası kahkaha atınca gülümsedi. “O kadar kötü müydü?”

“Aslında iyi oynadılar ama karşı takımın kalecisi çok iyiydi.” Asaf'ın aynadan ona baktığını fark edince gözlerini kaçırdı. “3-1 yenildik.”

“Sen nasılsın peki?”

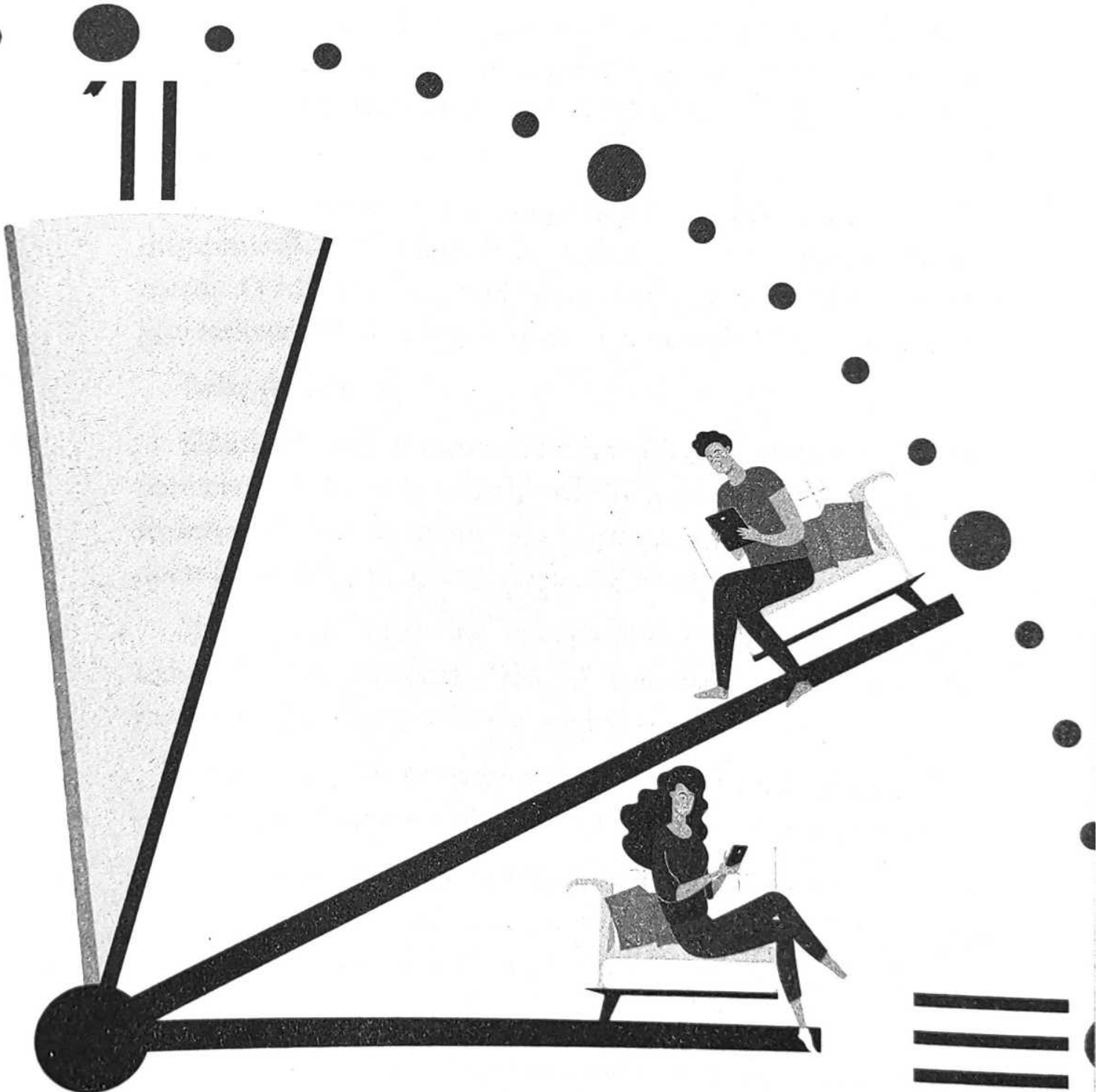
“İyiim.” dedi hemen. Asaf bir kez daha ona bakınca, kendi bakışlarının da adama geri döndüğünü fark ederek yüzünü diğer tarafa çevirdi. “Merak etme.”

“Tamam, çok gecikmeyin.”

“Peki, babacığım...”

Yade son cümlesini alaycılıkla söylemiş ama babası bunu duymazdan gelerek telefonu kapatmıştı. Asaf arabayı nihayet park ettiğinde inip temiz havadan nasibini aldı. İyiydi, arada saçmalayıp durmasını saymazsanız çok iyiydi.

Beşinci Bölüm

Asaf gelip de eskiden yaptığı gibi tam karşısına oturduğunda şaşırmıştı fakat yanında Mahir oturduğuna göre bunun kendisiyle alakası olmama ihtimali de vardı. Neden bugün kafayı Asaf'a takmıştı ki?

Bir yanı bunun yanlış olduğunu haykırıyordu. Eskiden Asaf'ı düşünmezdi, Asaf hakkında bir şeyleri incelemez yahut merak etmezdi. O hâlde neden şimdi eskiyi hatırlıyor, onu bir dedektif gibi gözlemliyor ve her yaptığı harekette bir anlam bulmaya çalışıyordu?

Belki de delirmişti.

Siparişleri vermelerinin ardından oğlanlar gürültülü bir muhabbete başladı. Onların bu hâline alışkın olduğu için pek aldıracağı söylenemezdi ve açıkçası bir savaş oyununda hangi ülkede, kaç bin dolar kazanıldığını öğrenmekle de ilgilenmiyordu.

“Eee Asaf...” Ağzından bir anda çıkan bu anlamsız başlangıcın ardından adam ona baktı. “Eee...” dedi tekrar, neden konuştuğunu anlamaya çalışarak. “Senin okulun yok mu?”

Harika bir giriş ve mükemmel bir sonuç, diye düşündü umutsuzca. Niye şimdi ona seslenmiş ve konuşma gereği hissetmişti ki?

Adamın bir an anlamayarak yüzüne baktığını, sonra saçmaladığı gerçeğini ayırt ederek sırttığını ve bu ifadesiyle nasıl da yakışıklı görüldüğünü fark etti. Onu gülerken hiç görmemiş miydi yoksa daha önce?

“Okulum var,” dedi keyifli tebessümü yüzüne yerleşirken.

“Evet ama... Neden gitmiyorsun ki? Yani bugün neden gitmedin?” Kaşlarını çatı. Bir yandan onu daha önce böyle görüp görmediğine dair bir anı bulmaya çalışırken, bir yandan da konuşmasıyla saçmaladığını düşünüyordu. “Demek istediğim...” diye başladı fakat Asaf şaşırtıcı bir şekilde kahkaha attığında, bu kahkahayı da daha önce duyduysa bile fark etmediğinden emin oldu. Çünkü bir adam size böyle güldüğünde bunu hafızanıza yerleştirirdiniz ve bir şekilde, tekrar duyduğunuzda mutlaka hatırlardınız. “Hafta sonunda değiliz ve sen okula gitmedin, değil mi?”

Asaf başını aşağı yukarı sallarken bir kez daha onun kendisinde ne gördüğünü merak etti. Şimdi, bu yeni hâliyle nasıldı Yade? Gerçekten bir patates çuvalı gibi mi görünüyordu ona da? Darma-
dağınık, şişman ve bakımsız koca bir yemek canavarı mıydı onun için de?

“Artık sınavlar haricinde okula gitmem gerekmiyor. Devamsızlık meselesi sadece staj için geçerli ve o da haftanın üç günü olduğu için geri kalan süre bana ait.”

Siparişleri getirildiğinde dikkati dağılmış ve adama başını sallarken düşüncelerine çekidüzen vermek için karnını doyurması gerektiğine karar vermişti. Önündeki yemekten böyle güzel kokular gelirken başka bir şeyi dikkate almak kolay değildi.

Asaf da yemeğine odaklandığında iştahla tabağına yönelmiş ve bir süre, midesi dolmaya başlayana kadar ona bakma iştiağı hissetmemişti. Tam başını kaldırdığı sırada onun da kendisine dikkatle baktığını fark edince afallamıştı. Asaf, onun başını kaldıracağını düşünmüyor olmalıydı; öylece durmuş Yade’ye bakıyor ve tüm dikkatiyle onu izliyordu.

Nasıl olduğunu söylemek güçtü ama bir şekilde Yade o gözlerin içinde yıllar öncesinden izler fark etmiş ve kendini tekrar o günü düşünürken bulmuştu.

Asaf lisede yaptığı itirafın ardından onunla gerekmedikçe konuşmamıştı yahut Yade, o zamanlar onu o kadar çok görmezden

geliyordu ki ne yaptığının farkına bile varmamıştı. Üniversite için Kocaeli'ye gidip ilk dönemi atlattığında evine gerçek bir özlemle dönmüş ve kardeşiyle Asaf'ın hâlâ sıkı birer dost olduğunu fark etmişti. Asaf onlara geliyordu, bu garip değildi. Asaf masada hep karşısında oturuyordu, buna alışmıştı. Asaf onunla çok sık konuşmaz ve Yade onun bakışlarını hissetse de rahatsız olmazdı ancak bir şeyler farklı geliyordu.

Yade onunla ilgili bir beklentisi olmadığı ve Yavuz'la henüz tamamen sevgili olmasalar da sürekli konuştukları bir döneme denk geldiği için Asaf'a kafa yormuyordu. Sonuçta Asaf onun canını sıkacak yahut onu rahatsız edecek biri değildi. Belki onu unutmamış olabilirdi lakin bunun için ona kızmak mantıklı sayılmazdı.

Sonra bir gün Asaf onunla konuşmak istediğini söyledi. Bunu planlamış olduğu belliydi ve Yade çok şaşırılmıştı ama ona hayır demek istememişti. Birlikte bahçeye çıkmış ve sonra sokakta öylesine yürümeye başlamışlardı. Asaf onu hâlâ sevdiğini, değer verdiğini ve bu hislerin geçici olmadığını söylemişti. Eğer Yade ona bir şans verebilirse mutlu olacaklarına inanıyordu.

Söyleyişindeki bir şey, sizi gülmekten alıkoyuyordu. Adam resmen onunla evlenmek istediğini ima ederken gözlerine öylece, şaşkın bir şekilde bakmıştı ve itiraf etmesi gerekirse Yade'nin gözü korkmuştu. O henüz lisedeki hâinden pek de sıyrılamamış, aşırı neşeli bir çocuk gibiyken ve ciddiyetle uzaktan yakından alakası yokken Asaf bir deliden farklı gelmiyordu Yade'ye. Hem aklında Yavuz vardı.

Onu bir kez daha reddetmişti ama bu kez gerçekten de üzgündü. Asaf ondan tek bir şans istemişti ve o, Yavuz'u düşünerek onun hislerini önemsememeyi seçmişti. Sonuçta bir gün unutacaktı, karşısına başka biri çıktığında Yade'nin önemi kalmayacaktı.

Öyle olmuş muydu emin değildi. Şimdi karşısında ne lisedeki o sivilceli, sessiz çocuk vardı ne de üniversitede kalbini kırdığı genç adam. Onca yılın ardından bambaşka bir Asaf, bambaşka bir Ya-

de'nin karşısında duruyor ve gözlerine dikkatle bakıyordu. Değiştiğini hissedebiliyordu ama bir parçasının eskiyle aynı olduğundan da emindi. *Belki de Yade, onun için hâlâ değerliydi...*

Aslında bir dakika bile sürmeyen bakışmaları adamın kibarca tebessüm edip yüzünü kardeşine çevirmesiyle sona ermiş ve sonra bir daha konuşmamışlardı. Umutsuzca iç çekerken düşünmeden edemedi: Belki de Yade artık onun için önemli biri değildi.

Bu mesele eskiden onu rahatsız eder miydi, kestiremiyordu. Lakin bunca şeyin ardından en azından ona platonik âşık olan birinin hâlâ değer verdiğini bilmek Yade'nin kırılan gururuna iyi gelirdi. Bencilce olduğunu biliyordu fakat elinden bir şey gelmiyordu. Bu özgüvensizlik hâli ne zamana kadar sürecekti?

Yemeğin ardından tekrar arabadaki yerlerini almışlardı ve oğlanlar oyun oynamak istediye de Mahir buna engel olmuştu. Sürekli telefona bakıp durmaktan gözlerinin bozulabileceğine dair bir nutuğa başladığında Yade gülmemek için dudaklarını ısırıyordu ve gözlerinin ihanetine uğrayarak Asaf'a baktığında, onun da kendisi gibi gülmek üzere olduğunu anladı.

Nihayet Mahir telefonlarına el koyduğunda çocuklara baktı. İkisi de alınmış gibi değildi çünkü onların gözünde Mahir -*ailenin en büyük erkek çocuğu*- bir hayli değerliydi.

Mahir'in onlara sorular sorduğu, çocuklarınsa hevesle anlattıkları okul meseleleri eşliğinde eve ulaştılar. Yade niye her şeyi fark ediyor, garipsiyor ve düşünüp duruyordu, hiçbir fikri yoktu fakat arabadan inip de sol tarafında, ona bir hayli yakın hâlde yürümekte olan Asaf'ı fark ettiğinde gerilmişti. Ağzından istemsizce, "Sen de mi geliyorsun?" sorusu çıktığında Asaf'ın bir adım daha gerilediğini ve yüzüne şaşkın bir hâlde baktığını fark etti.

"Gelmemeli miyim?"

"Şey... Hayır, tabii ki gel. Yani gelebilirsin. Hep gelirsin."

İçinden dilini tutup ayağına kadar çekmek geliyordu. Bir konuşmada bu kadar gereksiz kelimeyi, nasıl bir anda kullanabildiğinden emin değildi.

“Yade...” Adam şimdi durmuş ve seslenişiyle Yade’nin de olduğu yere sabitlenmesine sebep olmuştu. Önden giden çocuklara kısa bir an bakıp gözlerini adama çevirdi. Şimdi o kahkahalar gelecekti, emindi.

Çirkinleşmekle kalmamış, akıl sağlığını da yitirmişsin Yade Karaman! Beni senden kurtardığın için gerçekten çok teşekkür ederim. Ha- ha- ha!

“Sen... İyi misin?”

Asaf’ın bunu soruş şeklinde bir şey içini sızlattı. O kadar nazik görünüyordu ki gözüne, kendini bıraksa öfkeli hâlden ağlamaklı hâle geçişi bir saniye kadar sürebilirdi. Yavuz neden kalbini kırmıştı sanki?

“İyiyim,” dedi başını hızlıca sallayıp. “Çok iyiyim. Sadece hem düşünüp hem konuştuğumda saçmalıyorum galiba.”

“Güzel, iyi ol.” Hafif bir tebessümle, gamzesini göz önüne sermeden başını bir kere öne eğdi.

Elini öne doğru açıp yürümesini işaret ettiğinde hareketlendi Yade. Daha sonra konuşmamış ve yine tüm ailenin bir arada toplandığı oturma odalarında koyu sohbetler başlamıştı.

Asaf kahve yerine çayı tercih ettiği için annesi yerine mutfağa geçerken -evde çayı genelde o hazırlardı- halasının da peşine takıldığını fark etti.

İki demlik çıkarırken Yavuz’a karşı hissettiği öfke geri gelmişti. Koca bir aileye çay yetiştirebilecek kadar hamarat bir kız için dar-madağınık kelimesini kullanmak hiç mantıklı mıydı?

“Yade?”

Halası oturduğu sandalyeden ona seslenince kadına döndü.

“Efendim hala?”

Kadının gözleri aşırı neşeli bir hâlde parlıyordu ve konuşmaya başladığında ciddi bir merak hissi de sesine yansımıştı. “Asaf senden mi hoşlanıyor?”

Elinde bir şey olsa düşer, ağzında lokma olsa boğazında kalır, mümkün olsa gözleri yuvalarını jet hızıyla terk ederdi herhâlde. Ağzını açtı, kapadı, yutkundu, nefes aldı ve halası tüm bunları fark ettiğinde gülmeye başladı.

“Hayır!” diyebildi nihayet. “Hayır, hayır! Saçmalama hala, bunu da nereden çıkardın?”

Ece Alkanlı, tek kaşını kaldırıp tüm bilmişliğiyle kollarını göğsünde kavuşturduğunda Yade, kendini mutfaktan kaçabilmeyi dilerken buldu. Halası bu işin peşini katiyen bırakmazdı.

“Yade?”

Isıtıcıya su koyma bahanesiyle arkasını döndüğünde onu doğrular gibi pes etmeyip ayağa kalkmış ve yanına gelmişti bile. “Yade?”

“Efendim hala?”

“Bana anlatmadan mutfaktan çıkmaya izin verir miyim sence?”

Pes ederek iç çekti. “Tamam, şunları halletmeme izin ver en azından.”

Halası memnun bir hâlde gülümsediğinde eniştesine acıdığını hissedebiliyordu. Adam karısından ufak bir şey bile gizlemek istese halası onu ya sert hâliyle karşılardı ya da şu “hayır” diye-medığınız tebessümle. Her koşulda kadın istediği cevabı alırdı, direnmenin manası yoktu.

İşi bittiğinde kadının yanına oturup derin bir nefes aldı.

“Bak hala, bu konuyu bir daha açmanı istemiyorum o yüzden dürüstçe anlatacağım. Tamam mı?”

Başını aşağı yukarı sallarken çocuk gibi gülümsüyordu kadın.

“Asaf benden hoşlanıyordu. Eskiden yani.” Ece bıkkın bir şekilde gözlerini devirdi fakat Yade umursamadı. “Bana ne hissettiğimi sordu, hiçbir şey hissetmediğimi söyledim ve konu kapandı. Hem de yıllar önce!”

“Sizi gördüm.” Halası şimdi bir dedektif gibiydi ama ciddiyetten yoksun, keyifli, hamile bir dedektif olduğu dikkatten kaçmamalıydı tabii. “Tasadüf eseri, sizin bahçedeyken konuştuğunuzu gördüm.”

Tasadüf olduğuna inanmak, söz konusu halasıyken mümkün değildi lakin Yade gözlerini kısmak dışında bir tepki vermedi.

“Konuşmanız bittiğinde gözlerini bir an olsun üzerinden çekmedi. Az önce içeride de ara sıra sana bakıp duruyordu.”

Bir an halasına uyup öyle olabileceğini düşündü. Asaf ona hâlâ bir şeyler hissediyor olabilirdi fakat bunu düşünmeye hakkı bile olmadığı gerçeği bir yana, şimdi Asaf eskisi gibi olsa bile Yade eskisi gibi değildi.

Yine Yavuz’un söyledikleri önüne çıkmış, özgüvenine bir darbe daha indirmiş ve Yade acı da olsa, halasına aklındakileri söyleyemeyeceğini fark etmişti.

“Bugün birkaç saçma şey yaşadık, o yüzden iyi olup olmadığımı merak etti.” Ece Alkanlı ikna olmuş gibi görünmediğinden devam etti. “Sanırım Mahir ona terk edildiğimi söyledi.”

Bu kadını susturmuş, üzüntüyle dudak bükmesine yetmişti. Bir an sonra elini tutup gözlerine baktığında Yade derin bir nefes aldı. “Özür dilerim Yade, boş boş konuşup seni üzdüm, değil mi?”

“Hayır, hala, sorun değil. Sadece konuyu kapatalım lütfen, olur mu?”

Halası onu öpüp diğerlerinin yanına döndüğünde gerçek bir rahatlamayla birlikte çayları demleyip telefonunu kontrol etti. Sınıf temsilcisinin yıllık ve fotoğraf çekimi ile ilgili gönderdiği mesajı okumadan grubun yorumlarına göz attı. Herkes heyecanla bir

şeyler hayal ederken Yade'nin onlara uzaktan bakması gerçekten haksızlıktı. Ne yapacaktı? İnsanlar, döndüğü vakit Yavuz'un nerede olduğunu, hangi elbiseyi giyeceğini, albüm yaptırıp yaptırmayacağını, neden Yavuz'un artık yanında olmadığını ve daha nice soruları direkt olmasa dahi gözleriyle soracaktı.

Yade her soruyla biraz daha içine kapanıp utancından nefes alamayacak hâle gelmek dışında ne yapacaktı?

Baloya yalnız gidemezdi. İnsanların acıyan bakışları eşliğinde, yanında yeni sevgilisiyle gelen Yavuz'u izleyemezdi. Gitmemesi de söz konusu değildi çünkü o zaman özgüveni ve gururu tamamen maziye gömülebilirdi.

O hâlde ne yapacağım, diye düşündü çaresizce. Kaynayan suyun fokurtusuna bakılacak olursa, çayla ilgilenmesi şu an elinden gelen tek işti.

Elinde tepsiyle odaya girdiğinde kendini sanki mümkünmüş gibi daha şişman, daha çirkin ve daha dağınık hissetmekteydi. Çaylarını uzattığı her aile bireyine gülümsüyor olsa dahi Asaf'a tebessüm edebilmiş değildi. Adam da teşekkür etmesine rağmen gülümsemiyordu, ciddi bir ifadeyle gözlerine bakmaktaydı.

"Tüm işleri neden benim prensesim yapıyor bu evde?"

Bu söz elbette erkeklere yönelikti. Aras Karaman'ın tüm huy-suzluğu oğlanlara hitap ederdi.

Dedesi kaşlarını çatarken Mahir bıkkın bir hâlde iç çekmiş, Ömer dudak bükmüş ve Yağız ise sakince mutfığa geçmek için ayaklanmıştı. Yade, onu her koşulda gülümsetebilen yaşlı adamın yanına yerleştiğinde üçü de isteksiz de olsa çayın yanına hazırlanmış tabakları taşımaya başlamıştı. Tam bir beş çayı hâli, saat onu geçtiği sıralarda evlerinin içinde yaşanmaktaydı ve Yade onlarla otururken biraz olsun neşelenmeyi başarmıştı.

Saat ilerlediğinde dedesi ve babaannesi bu kez onlarla kalacağı için odalarına çekilmiş, diğerleri de evlerine dönmüştü. Herkes

yatmak için hazırlanmaya başladığında Yade, üst kata çıktı. Onun ve kardeşlerinin odası bu kattaydı, büyüklerin odası ise aşağıda. Odasına geçerken Asaf ve Mahir'in bir şeye güldüklerini duyabiliyordu fakat ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Onun dikkatini çeken bu gülüşün diğerinden farklı olduğu hissiydi ama üzerinde düşünmeyecekti.

Safa Aras bazı geceler yaptığı gibi odasına girmeden önce, yanağını öpüp iyi geceler dilediğinde çocuğa genişçe gülümseyerek karşılık verdi. Bunun ardından odasına girip etrafına bakındı bir süre. Aynaya bakmak için Safa Aras'ın öpücüğünden kuvvet bulup yan tarafına döndü ve acı gerçeğe bir kez daha yüzleşti.

Üzerinde Mahir'in tişörtü, solgun yüzü, darmadağın saçları ve umutsuz bakan gözleriyle Yavuz'un bahsettiği kız karşısındaydı. Ailesi onu böyle görmüyordu, bundan emindi fakat Yade duyduklarından sonra bir türlü eski neşeli ve eğlenceli hâline dönemediğini fark ediyordu. Her gün bu manzaraya bakıp duruyor ve ayrılığa dair hissettiği acı hafifliyor olsa da Yavuz'un sözlerinin üzerinde bıraktığı etkiden kurtulamıyordu işte. Ne yapacaktı? İnsan kendini nasıl severdi? Yahut insan kendini, tekrar, nasıl severdi?

Kilo mu vermeliydi? Farklı şeyler mi giymesi gerekiyordu?

Asaf Karayel de ona baktığında bunları mı görüyordu?

Zihni konuyu yine adama bağladığında kendine karşı öfkeyle doldu. Sırf bir zamanlar onu seviyor diye şimdi niye bunu düşünüyordu? Bu kadar umutsuz muydu?

En sevdiği sarı renkli ve tavşan desenli pijamasını giyip yatağa uzandı. İşin aslı umutsuzdu. Asaf'a karşı haksızlık olabilirdi ama ona karşı birazcık ilgisi varsa belli etmesi gerekmez miydi? Yade'nin buna ihtiyaç duyduğunu hissedemiyor muydu?

Kendini hafifçe çimdikledi. İyiden iyiye saçmalamaya başlamıştı. Oldu olacak adama baloya gelmesini teklif etseydi. *Hah!* Asaf ona bu kez gerçekten gülebilirdi. Belki ellerini karnının üzerine yerleştirir ve bedenini savura savura gülerdi.

Güler miydi?

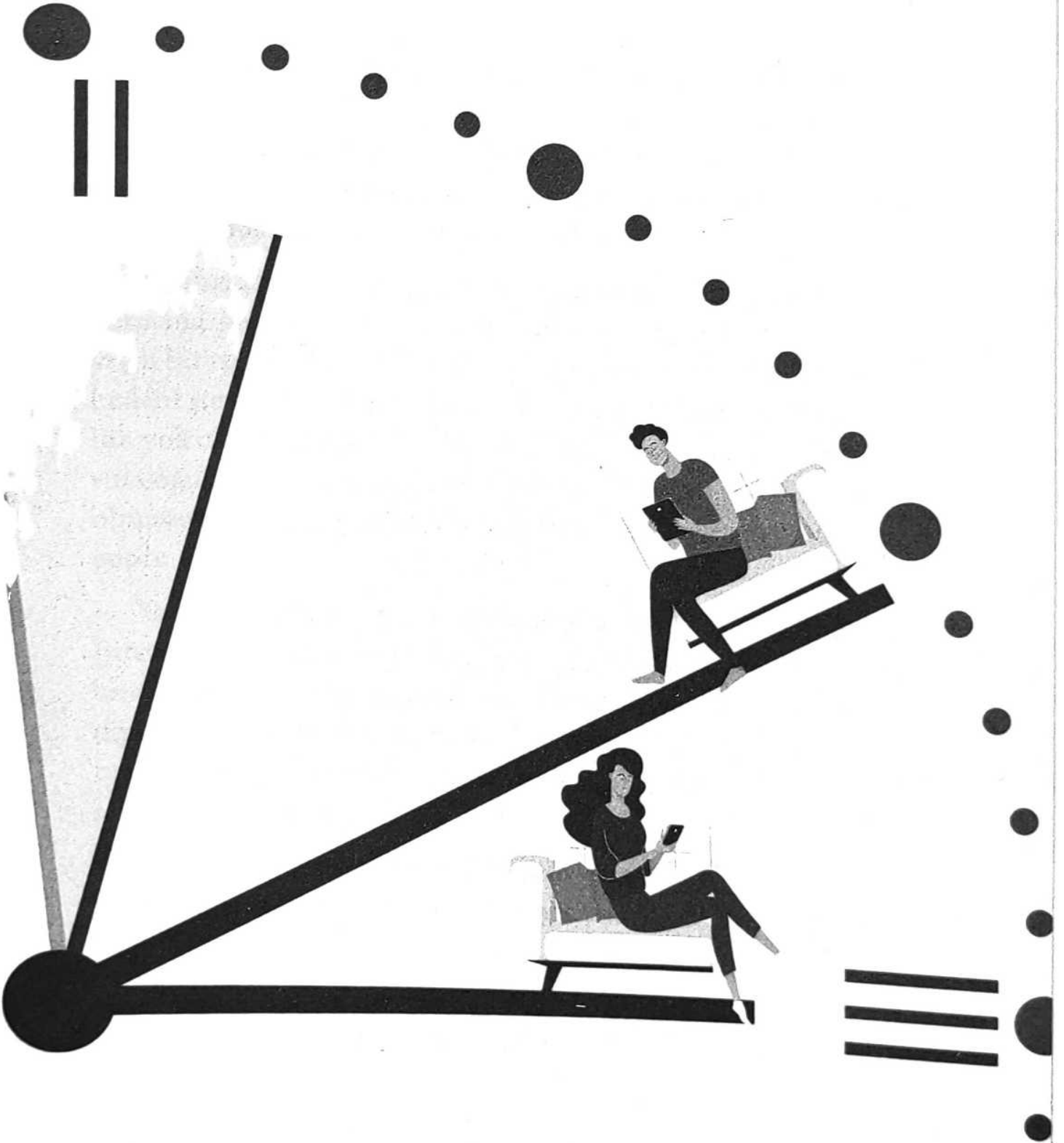
Gözlerini ovarak yatakta dönüp durdu. Henüz dişlerini bile fırçalamamış olduğu gerçeği göz önüne alındığında Asaf'ı düşünmeyi bırakıp uyumaya hazırlanması en iyisiydi.

Kalkıp banyoya geçti, dişlerini fırçaladı. Yüzüne gece kremi sürdü, saçlarını tarayıp ördü. En sevdiği pijamasıyla ve bu kadar uğraşmayla bile güzel görünmediğine göre durum bir hayli umutsuzdu.

Asaf düşündüklerini bilse ona gerçekten güler miydi?

Odasına geçmeden önce kardeşinin kapısına dikti gözlerini. Kapı kapalıydı elbette ancak ışığın açık olduğunu görebiliyordu. Eğer odadaki diğer kişi Mahir olmasaydı şu an Asaf'ın onun hakkında konuşup kahkahalarla güldüğünü düşünebilirdi, neyse ki kardeşi vardı. Ayrıca Asaf öyle biri değildi, ona gülmezdi. Değil mi?

Altıncı Bölüm

Uyandığında kendiyile savaşı bitmiş değildi. D n alay ederken aklında beliren fikir birkaç saat içinde mantıklı gelmeye başlamıştı. Kırılan gururu, yıkılan hayalleri, yalnızlığı ve baloya tek başına gidemeyeceğı gerçeğı bir araya geldiğinde aklına mantıklı tek bir şey geliyordu. Bu fikir özünde kesinlikle mantıklı değildi fakat gelen fikirler içinde sıralama yaptığında en akıllıca olan ancak buydu.

Bir duş aldı, üzerine güzel bir şeyler giyme isteğıyle dolabının karşısına geçti ve hayal kırıklığı içinde gri eşofman altı ile mint yeşili bir tiş rtte karar kıldı. Bir zamanlar kırk sekiz kilo olan narin bedeni şimdi altmışları geride bırakmış ve yetmişlere doğıru acınası bir yolculuğa çıkmıştı. Hâliyle bol kıyafetler haricinde -ki onların çoğunu da yeni aldığına itiraf etmeliydi- hiçbir kıyafeti üzerine olmuyordu. Zorla giyebildikleriyse nefes almasına müsaade etmiyordu.

Yade kilo aldığına fark etmemiş değildi. Sadece  nemsememişti. Biraz kilo almıştı ama mezuniyete kadar eskisi kadar olmasa bile biraz toparlar, isterse yazın kilo verebilirdi. Fakat Yavuz onun kendiyile barışık hâlini katlettiğinden beri her şeyi gözüne batar olmuştu. İşte bu kıyafet meselesi bile mantıksız fikrinden başka elinde bir şey kalmadığının ispatıydı.

Saçlarını güzelce topladı. Makyajla arası olmadığı için yüzüne bir şey sürmek istememişti ve nihayet odasını da toparlayıp aşağı indi.

Temizlik için evlerine her gün gelen bir yardımcıları vardı ama anneleri mutfak işlerini yalnız h lletmek konusunda çok kararlıy-

dı. Yemek yemeyi onlar kadar sevmiyor olabilirdi fakat çocukları bu denli iştahlı olduğu için bir zaman sonra bu eylemi hobi hâline getirmişti. Neredeyse günün çoğunu mutfakta geçiriyor, sürekli yeni tarifler deniyordu. Vakti olsa harika bir aşçı da olabilirdi ama elbette her şeye yetişmesi söz konusu değildi.

Yade bunun bilinciyle mutfağa koşturup annesine seslendi. "Bugün kahvaltıda ne var?"

"Börek ve omlet..."

Ağzı sulanmış bir hâlde fırına bakarken annesi sormadan açıkladı. "Evet, börek ıspanaklı-patatesli ve yine evet, omlet de sebzeli."

Yade, kadının beline sarılıp yanağını neşeyle öptü. "Sen dünyanın en tatlı annesisin."

O gülerken geri çekilip yardım etmek için bir önlük aldı. "Ayrıca en yeteneklisi de sensin."

Bu aşırı neşeli hâli, deli gibi heyecanlı olması yüzündendi fakat annesinin fark etmediğini umuyordu. Planını ona söyleyemezdi, kimseye söyleyemezdi. Ama her şeyi detaylı bir şekilde düşünmüştü. Tek sorun Asaf hakkında yanılma ihtimaliydi ki buna duyduğu korku bile artık Yade'nin kararını engelleyemiyordu. Yade'nin elindeki tek şey bu plandı ve Asaf Karayel'e ihtiyacı vardı.

Evin diğer fertleri de uyandığında mutfağa gelmişti. Mutfak bir hayli geniş olduğundan genellikle kahvaltıyı burada ya da hava yeterince ısındığında bahçede yaparlardı. Yade; tabağında bir börek dilimiyle cebelleşirken başı kalkmak için direniyor, Asaf'a bakmak istiyordu, ilk kez bilinçli olarak karşısına oturduğu adama, planlarının merkezine.

Bir yandan utanıyor, böyle bir şeyi yapamayacakmış gibi hissediyordu. Uzun zamandır tanıdığınız birinden istenebilecek şeylerin listesi uzar giderdi lakin Asaf ve Yade arasındaki olmayan ilişki göze alındığında liste küçülüyor ve silik bir hâle gelmeye başlıyordu.

Yine de buna mecburdu, kaçmamalıydı. Asaf iyi biriydi ve belki de ona seve seve yardım ederdi.

İç çekerek çayından bir yudum aldı. Bu sırada dedesi, Mahir ve Asaf dünkü maçın detaylarını tartışıyor, annesi ve babaannesi yeni bir tariften bahsediyor, babası gazete okuyordu. Safa Aras ise okuldaydı. Babasına göz ucuyla bakarken çayını içmeyi sürdürdü. Bir yandan da babası planını öğrenirse ne tepki vereceğini düşünüyordu.

Annesi, babasına nazaran daha sakin biriydi. Yade onu gerçekten kızdırdığı çok fazla anıya sahip değildi ve eğer öğrenirse kıyameti koparacağını düşünmüyordu. Safa Aras ona çok düşküncü, bu yüzden ondan yana da korkusu yoktu. Babaannesi onaylamaz lakin kızmazdı. Geriye kalan üçlü ise tam bir muammaydı.

Dedesi kızacaktı, bundan şüphesi yoktu ama Yade'ye bağırmaya bile yanaşmadığından eğer Asaf isteğini yerine getirirse tüm hıncını ona yönelteceğinden emindi. Mahir ikisinin de canına okuyacaktı, ne kadar ileri gidebileceğini kestirmek güçtü. Ve son olarak sevgili babası, Efe Karaman, Yade'ye küçücük dünyasını dar edecekti.

Ama Yade'nin başka bir şansı yoktu. Hem planı istediği şekilde ilerlerse tüm bunlar için korkması gereksiz olacaktı. Çünkü herkes ayakta uyurken Yade her şeyi bitirip yoluna bakacaktı.

Biten çay bardağını masaya bırakıp Asaf'a baktı. Bir yolunu bulup onunla yalnız kalmalıydı. Asaf onu yanıltmazdı, yardım ederdi. Ederdi, değil mi?

Aradığı fırsat, adam gitmek için hazırlanırken eline geçti. Daha doğrusu, bu fırsatı zorla elde etti çünkü Asaf ona bakmaya bile yanaşmıyorken yalnız kalabilmek pek de mümkün değildi.

Adam ön kapıya çıkmak için hazırlanırken ve Mahir onunla kapı önü muhabbetine dalmışken mutfığa geçip bahçeyi dolaştı ve adamın arabasının yanına kadar kimseye yakalanmadan yürümeyi başardı.

Kendini suç işlemiş küçük bir çocuk gibi hissediyordu ve pek masum da sayılmazdı. Derin bir nefes alıp ellerini ceketinin cep-

lerine attı. Dünkü kot ceketini giymişti yine, hava serin değildi ve Yade de üşümüyordu ama ellerini gizlemek istemişti.

Asaf bahçe kapısını çektiğinde omuzlarını dikleştirdi ve adam sürücü tarafına geçtiğinde göz göze geldiler.

“Yade? Sen evde değil miydin?”

Gerçek bir şaşkınlıkla yüzüne bakıyordu şimdi. Yutkunup rahat ve neşeli görünmeyi denerdi. “Ah... Şey, evde çok sıkıldım ve senin de gideceğini fark edince...” Dudakları kurumuştur, elleri titriyordu. Başaramayacaktı, değil mi? Belki de Asaf her şeyi anlamıştı.

“Evet?”

Gözlerini adamın gözlerine sabitledi. Yapmalıydı, Asaf hiçbir şeyi anlamış olamazdı. Bu yüzden aklındaki öylece dile getirdi. “Eğer işin yoksa benimle sinemaya gelmek ister misin?”

Adam ona bakakalmıştı.

Yade yutkunup tekrar konuşmaya hazırlanırken hiçbir şey anlamadığı için sevinmesi gerektiğini düşündü. “Ben ısmarlıyorum, istersen arabayı da ben kullanabilirim. Sadece...” Elleri sıcağa isyan edip dışarı çıktı. “Evde çok sıkıldım ve bir farklılık olsun istedim.”

Bekleyiş sürdükçe gerginliği artıyordu. Planın ilk aşaması buydu fakat anahtar Asaf olduğu için ikinci aşamaya geçmeden her şeyin sona ermesinden korkuyordu.

Nihayet Asaf saatine baktı, telefonunu çıkarıp birini aradı ve Yade, o bunları yaparken ikinci kez gururunun kırılacağını hissederken beklemeye başladı. Adam ona arkasını dönüp biriyle konuştu, ne konuştuğunu duymak mümkün değildi. Telefonu kapattı, Yade’ye doğru tekrar döndü ve kız sanki tüm bunlar bir ömre sığmış gibi hissederken gülümsedi.

“Olur, gidelim.”

Kalbi durmuş olmalıydı, tıpkı zaman gibi. Asaf, “Hadi arabaya bin,” demese adamın onu reddettiğinden bir hayli emindi.

Adama gülümseyerek başını salladı ve arabanın etrafından dolaşıp ön koltuğa oturdu. Bir an kapısını tutacağını düşünmüşse de Asaf koltuğuna yerleşmekle meşguldü. Tabii bu kadar ilgiyi beklemeye hakkı olmadığı için Yade bunun üzerinde durmadı.

Asaf arabayı çalıştırdığında evine doğru kısa bir an bakıp iç çekti. Evden çıktığını biraz geç fark etmeleri iyi olabilirdi. Asaf'a dönüp gerginliğini azaltmak için konuşmaya zorladı kendini. "Vizyonda çok güzel bir korku filmi varmış. Tek başıma korkarım ama biriyle izlersem o kadar rahatsız etmez. Sen sever misin?"

"Korku filmi gece izlenmez mi?"

Bunu bir an kafasında tartıp omuz silkti. "Bilmem, öyle bir kural mı var?"

Adam çok kısa bir an ona bakıp "Yok tabii," diye cevap verdi. "Korku filmlerini sevmiyorum ama korktuğum da söylenemez."

"O zaman başka bir filme gidebiliriz. Ben internetten bakayım en iyisi."

Telefonunu eline almışken Asaf, "Gerek yok, orada seçeriz," diyerek Yade'yi engelledi. Böylece Yade'nin konuşacak bir şeyi kalmamıştı. Şimdi nasıl konu bulacaktı?

Asaf'ın aklında bir şey var mıydı? Asaf neden onunla gelmeyi kabul etmişti? Asaf onunla ilgili ne düşünüyordu? Yoksa Asaf ona acıyor muydu?

Aklında korkunç bir senaryo şekillenirken adamlar aynı arabada olmak bile hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Belki de Asaf onun ne kadar perişan olduğunu fark etmiş, terk edildiğini öğrenmiş ve Yade bir şebek gibi sırtıp onu sinemaya davet ederken hâline acıyıp gerçekte buluşmak için hazırlandığı uzun boylu, manken gibi bir fiziğe sahip ve bir hayli düzgün cümleler kurabilen sevgilisini aramıştı. Ona arkadaşının ablasına yardım etmesi gerektiğini, zavallı kızın bir dilenciden farkı olmadığını ve Yavuz'un onu nasıl da hunharca terk ettiğini anlatıp bu kâbus gibi yolculuğu kabul etmişti.

Korkuyla adama bakıp yutkundu ve kendisine ihanet etmeyi alışkanlık hâline getirmiş dudaklarından şu soru ansızın süzülüyordu:

“Asaf, senin sevgilin var mı?”

Adam bir an irkilip ona bakmış, öksürmüştü ve sonra başını iki yana sallayarak “Hayır,” diye mırıldanmıştı.

Öyle rahatlamıştı ki saçmalamak için kendine izin verdi. “Hım... Şey, sanki hayal meyal öyle bir şey duymuş gibiyim de... Emin olmak istedim.”

Adam kırmızı ışıktaki dururken ona doğru döndü. Ciddi ifadeyle ne düşündüğünü gizliyordu fakat Yade’ye acıyor gibi değildi. “Hayır, Yade, hayatımda kimse yok.”

Verecek bir cevabı olmadığı için başını hızlı hızlı salladı. Işık tekrar yeşile dönene kadar sessizce durdu ve adam yola odaklandığında derin bir nefes aldı. Asaf ona acıımıyordu, sakın olmalıydı ve plana sadık kalmalıydı. Önce film izlenecek, çıktıktan sonra belki biraz gezilecekti ve sonunda Asaf’a onunla konuşması gereken bir şey olduğunu söyleyerek topu adamın eline bırakacaktı. Asaf kabul ederse her şey yoluna girebilirdi fakat reddederse ne yapacağını bilmiyordu. Tekrar başa döneceğinden oldukça emindi, sadece gerisi koca bir belirsizlikti.

Salonda on kişi ya var ya yoktu. Asaf biletleri alırken *-ismarlamasına izin vermemişti-* babası aramış, Yade de meşgule atıp sinemaya geldiğine dair ona bir mesaj göndermişti. Telefon tekrar çalmamıştı fakat yine de kapattı. Babasından bir şeyleri saklamayı sevmiyordu ama planı kabul görene kadar onunla konuşmamak en iyisiydi.

Şimdi elinde koca bir mısır kutusu ve portakal suyuyla oturmuş, bir gerilim filmi izliyordu. Onun hissettiği gerilim, filmin üzerinde bırakabileceği etkinin on misliydi ve Yade ne kadar bu tür

filmleri sevse de aklı onunla filme gelmeyi kabul etmiş, ona mısır almış ve yanında epey rahat bir şekilde oturmakta olan Asaf'taydı.

Asaf isteğini kabul edecek miydi?

Yade'nin tüm düşünceleri birbirinden saçmaydı ama genel yer-sizliğini göz ardı ettiğinizde planın az buçuk bir mantığı vardı.

Aklındaki tam olarak şöyleydi: Asaf onu eve bırakırken yahut daha evvelinde Asaf'la arabaya binmek üzere dışarı çıkmışlarken, "*Asaf, seninle konuşmak istediğim bir mesele var. Benim için biraz daha vakit ayırabilir misin?*" diyecekti.

Asaf Karayel, onu reddedecek değildi. Sonuçta sinemaya bile geldiyse beş dakikalık sohbeti geri çevirmesi ayıp olurdu. Adam kabul ettikten sonra Yade ona bakacak, ciddiyetle başını sallayacak ve şöyle diyecekti: *Senden bir şey isteyebilir miyim?*

İşte bu, kritik an olacaktı. Asaf bunu kabul etmeyebilirdi, hakkı vardı. Yahut ne olduğuna göre cevabının değişeceğini söyleyebilirdi ve bu da makul sayılırdı. Sonuç pozitif ilerlediğindeyse Yade pimi çekip bombayı adamın avucuna bırakacaktı: *Benimle mezuniyet balloma gelir misin?*

Her koşulda bir patlama olacağı aşikârdı. Onun dileği, sonunda bu durumdan sağ çıkmak ve kolunda Asaf Karayel ile mezuniyet ıvır zıvırlarını yapmaktır. Özgüveni için bir etkisi olur muydu bilemiyordu ama kırılan gururunun bir parça olsun toparlanacağı ortadaydı.

"Yade, neden filmi izlemiyorsun?"

Adama aval aval baktığını, fısıltısıyla fark edip aynı ses tonuyla cevap verdi. "Şey, bu sahneden biraz ürktüm de, bakmayayım dedim."

Asaf ona bakarken yüzü nasıldı bilmiyordu fakat sesi dalga geçer gibiydi. "Kadın araba kullanıyor, bunun nesi korkunç?"

"Demek ki o sahne geçmiş!"

Önüne dönüp içeceğinden koca bir yudum aldı. Portakal suyunu severdi ama şu an yemeklere karşı zaafından eser yoktu. Henüz mısırın yarısını bile bitirmemiş olması bir yana içeceği de olduğu gibi duruyordu. Gerginliğin bu kadar iştah kapadığını bilseydi, Yavuz'la her gün bir gerilim filmine giderdi.

Asaf tekrar konuştuğunda filmle ilgili en ufak bir fikri bile olmasa da ekrana bakmaktaydı.

"Mısırından alabilir miyim?"

Adamın bitmiş kutusuna bakıp şaşırırken kendi mısırını ortalarına yerleştirdi. "Tabii ki."

Ona; *hah, dünyadaki tek yemek canavarı ben değilmişim* demek istiyordu ancak Asaf'ın hiç de iri olmayan cüssesiyle canavarı andırmadığı gerçeği çenesini kapadı. Asaf'ın şişko bir patates çuvalı gibi hissettiğini bilmesinin bir lüzumu yoktu.

Film bitene kadar içeceğiyle oynamayı, gerilmeyi, adama bakmadan durmayı başarmıştı. Nihayet salondan çıktıklarında izin isteyip lavaboya girdi. Elini yüzünü yıkadı, saçlarını düzeltti, ceke-tini giydi, sonra vazgeçip çıkardı ve koluna attı, ceplerindeki eşyaların yerlerini değiştirdi, telefonunu açmak istediye de ekrana bir süre bakıp açmadı ve sonunda pes edip dışarı çıktı.

Asaf bıraktığı yerde değildi.

Panik içinde etrafına bakınmaya başladı. Adamın telefon numarası onda yoktu, henüz planı bitmiş değildi ve gittiyse ne yapacağını bilmiyordu. Neredeyse gördüğü bir görevliye, *merhaba, acaba buralarda uzun boylu, esmer ve bir hayli yakışıklı, ciddi görünümlü, saçları gür bir adam gördünüz mü*, diye soracaktı. Bu belki yeterli bir tanım sayılmazdı ama Asaf'ı gören biri ondan bahsettiğinizi anlardı.

"Yade?"

Adamın sesini duyunca derin bir nefes aldı. Asaf ellerini yıkamış olmalıydı, bir peçeteye elinin tersini siliyordu.

“Hazır mısın?”

Hayır, değilim. Henüz seninle konuşacak kadar kendime gelmiş değilim. Ya beni reddedersen Asaf?

“Evet. Tabii. Sen?”

“Hazırım. Seni evine mi bırakayım?”

“Senin için sorun olmayacaksa?”

Başını iki yana sallayıp gülümsemesi üzerine bir parça da olsa rahatlamıştı. Adamla aralarında üç adımlık bir mesafe bırakıp yürümeye başladılar. Arabaya yaklaşırken mi sormalıydı yoksa evin önünde mi? Evin önü biraz riskliydi. Belki de eve yaklaşırken sormalıydı. Yoksa arabada mı sorması gerekirdi?

Otoparka geçtiklerinde Asaf telefonunu çıkarıp birini aradı. Yade bu kez onu duyabiliyordu ve neredeyse kalbi duracaktı.

“Efendim Mahir?”

İşte şimdi bitmişti. Planı daha başlamadan sona erecekti.

“Sinemadaydım, telefon sessizdeydi.”

Sakın burada olduğumu söyleme Asaf!

“Gerilim filmiydi ama pek hoş değildi.”

Adam dönüp ona baktığında hızlı hızlı soluklanmaktaydı. Asaf’ın kardeşine bir şey söylememesi iyiydi ama niye böyle yapmıştı? Yoksa bir şeylerden mi şüphelenmişti?

“Tamam, yarın görüşürüz. Tamam, selam söyle.”

Telefonu kapattığında göz göze geldiler. Bir şey söylemesinden, ona hesap sormasından yahut onunla dalga geçmesinden öyle çok korkuyordu ki adam arabanın kapısını açıp geçmesi için beklerken ellerini birbirine kenetledi.

O, koltuğuna yerleşip kemerini takarken de araba hareket ederken de sessizlik devam etti.

Asaf bir şey anlamış mıydı, şüpheleniyor muydu yahut aklında bir şey mi vardı bilmiyordu ancak bu gerilim yüzünden ömründen

birkaç yılı yitirmişti. Bir an önce söyleyip kurtulmalıydı. En fazla reddedilirdi, niye korkuyordu ki sanki?

Sessiz yolculukları sona ermek üzereyken Yade'nin sesi tiz bir şekilde aralarında çınladı. "Asaf, seninle konuşmam gereken bir şey var!"

Hayal ettiği gibi değildi ama adamın onu duyduğu ve dikkate aldığı belliydi. "Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi. Hemen. Lütfen!"

Caddeden sapıp bir sokağa girdiklerinde şükrederek arabanın durmasını bekledi. Asaf sokağın boş bir kenarına park etmiş, ona doğru dönmüş ve merakla yüzüne bakmaya başlamıştı.

Yade camı açıp derin derin nefes aldı. "Öncelikle, bugün beni kırmayıp geldiğin için teşekkür ederim."

İki kaşı hafifçe kalkmış ve başka bir tepki oluşmamıştı adamın yüzünde. Hiç yardımcı olmuyor ve konuşması için teşvik etmiyordu. Acaba gerçekten, gerçekten ama gerçekten Yade'nin planı sandığından daha aptalca olabilir miydi?

Yap gitsin, diye düşündü. Tekrar derin bir nefes aldı. "Şey... Belki fark etmişsindir bilemiyorum ama bunu söylemek benim için pek kolay değil."

Asaf başını sallayıp gülümsedi.

Söyleyebilirdi, o kadar da kötü olamazdı. En fazla buna ortak olmak istemez ve onu evine bırakıp çeker giderdi. Bir daha yüzüne bakmasaydı bile bir şey değişmezdi çünkü Yade zaten haftaya dönmek zorunda kalacaktı.

Söyle gitsin! Söyle gitsin! Söyle gitsin!

Beyninde bir alarm ötüyormuş gibiydi ve aklına sürekli bu iki kelime geliyordu. Titreyen elleriyle emniyet kemerini sımsıkı kavradı ve bir anda, ağzından aklının ucuna bile gelmeyecek bir cümle çıktı.

Senden hoşlanıyorum!"

Uedinci Bölüm

Ne? Nasıl? Niye?

Ağzı açık öylece kalmıştı Yade. Beyni isyan bayrağını çekmiş, gözleri irileşmiş ve kalbi delice atarken adama bakmaya devam ediyordu.

Senden bir şey isteyebilir miyim, diye sorması gerekiyordu.

Senden bir ricam var, da olabilirdi.

Senden bir şey istemek zorundayım, bile kabul edilebilir düzeydeydi. Fakat senden hoşlanıyorum diye bağırmasının bir anlamı yoktu. Aklının almadığı, eline avucuna sığmayan ve kaynağını bile bilmediği bir cümleyi nasıl söyleyebilirdi?

Allah'ım, bu kez bittim. Öldüm. Asaf anlayacak ve beni rezil rüsva edecek. Yahut bana kızacak, onunla dalga geçtiğimi sanacak. Beni öldürüp cesedimi denize atacak.

Adama bakarken kendini ağlamak üzereymiş gibi hissediyordu ancak istediği bu değildi. Arabadan inip koşarak uzaklaşmak ve yatağına girip saklanmak istiyordu.

Asaf da onun kadar şaşkın bir hâlde yüzüne bakarken sesinin oluşturduğu etki aralarında sabitlenmişti ama ikisi de konuşmuyordu. Nihayet adam arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda Yade utanç içinde yerine sindi, kemeri daha sıkı tutmaya başladı ve adama doğru bir daha bakmadı. Nasıl söylemiş olabilirdi böyle bir cümleyi? Nereden çıkmıştı Allah aşkına? Asaf'tan hoşlanıyor değildi, niye ağzı sürekli ona ihanet ediyordu ki?

Adam ona cevap vermeye bile yanaşmamıştı. Belki de ondan hayal ettiği iyiliği isteyebilseydi de sonuç bu olacaktı, o hâlde üzülmemesi gerekirdi.

Neyi vardı böyle? Neden bu planı yapmıştı ki?

Araba evlerinin önüne yaklaşırken tekrar durdu. Yade ağzını açacak cesareti bulabilse özür diler, bir daha onun yanında bile bulunmayacağını ve bu konudan kimseye bahsetmemesini umduğunu söylerdi. Yahut şişko bir yemek canavarı olduğu için aptalca düşüncelere kapıldığını ve belki de sırf bu yüzden onun eskisi gibi kendini değerli hissettirmesini istemiş olabileceğini ama bunu gerçekten bilinçli yapmadığını itiraf ederdi.

Lakin bunları yapmak yerine kemerini çıkardı, başı önde kapı koluna uzandı.

“Yade...”

Asaf bunların farkında değilmiş gibi ona seslendiğinde elini kapıdan çekti ama ona dönmedi.

“Söylediğin şey...”

Yutkundu, adamın devam etmesini bekledi.

“Gerçek mi?”

Kalbi şimdi daha hızlı atıyordu. Başını hafifçe kaldırıp adama baktı. Asaf olduğu yerde durmuş, gerçek bir şaşkınlık içinde ona bakıyordu. İki kez şahit olduğu o berrak bakışları onunkilere kilitlenmişti. Dürüst, samimi ve belki de Yade’nin anlamamanın kıyısına bile yanaşmadığı binlerce hisle ona bakıyordu. O parıltıda lisedeki sessiz çocuğa ve yıllar önce ona karşı hislerinin geçici olmadığını itiraf eden genç adama ait hatıralar gizliydi. Yade onu önemsememiş olabilirdi ama Asaf’ın bu hâlini unutmak mümkün değildi.

Tüm bunlar yüzünden yalan söylediğini, bir plan yaptığını ve dünya üzerindeki en iğrenç insan olduğunu söyleyip özür dilemesi gerekirdi. Fakat Asaf ona hayal ettiğinden bile daha güzel bakarken ve onunla baloya geleceğinden bir hayli eminken hayır diyemezdi.

Hem bu, onun yıllar önce istediği bir şans değil miydi? Yade'nin de onu sevebileceğini söylememiş miydi? Deneseler ne olurdu? Artık Yavuz yoktu, bir süre kimsenin olacağını da sanmıyordu ama Asaf kimse değildi.

"Yade..."

Yine de bencillikti bu. Bahanelerle gizlemeye çalıştığı ama alenen gözüne çarpan bir hodbinlikti. Ailesinden bir kişi bile yoktu ki böyle bir yalan söylediğinde ona kızmasın yahut kırılmasın.

Baloya yalnız gitmek istemiyorum, diye ağlamak istiyordu. Asaf bir cevap beklerken tek söylemek istediği buydu.

"Belki de ben yanlış duymuşumdur."

Şimdi o ifade kaybolmuş, Asaf ciddileşmiş ve ondan uzaklaşmıştı. Eğer Yade böyle sessiz kalırsa sadece adamın istediği tek şans değil, onun sahip olduğu son şans da kaybolacaktı.

"Gerçek..." dedi tuttuğu nefesi bırakıp omuzlarına koca bir yalanın yükünü alırken. "Yanlış duymadın."

Sonra ne olacağını bilmediğinden ve dayanma sınırını aşalı çok olduğundan arabanın kapısını açıp koşarak adamdan uzaklaştı. Peşinden gelmesinden öyle korkmuştu ki deli gibi koşup bahçe kapısını ittiğinde nefes nefeseydi. Kimseye görünmeden odasına kaçabileceğini düşünmüyordu, bu yüzden arka tarafa yönelip iki kapıdan da görülmeyeceği bir duvar dibine çöktü ve dizlerini karnına çekti.

Asaf gerçeği öğrenirse onu asla affetmeyecekti.

Ailesi gerçeği öğrenirse hayal kırıklığına uğrayacaktı fakat en acısı kardeşini incitmek olacaktı.

Mahir belki de bir daha asla ona güvenmeyecekti.

Yade koşarak uzaklaşırken Asaf ne yapacağını şaşırılmış bir hâlde arkasından bakıyor lakin kalkıp da peşinden koşacak gücü kendinde bulamıyordu. Neler olmuştu böyle?

Derin bir nefes aldı. İşin aslı araba kullanabilecek hâlde değildi ve şu an onu anlayabilecek tek kişi de koşarak uzaklaşan Yade'nin kardeşiydi. Çok anlamsız bir şakaya maruz kalmış gibi hissediyordu kendini. Arabadan inip kapıları kilitledi ve evine kadar yürümeye karar verdi. Evleri birbirine çok da uzak değildi ve yirmi dakikayı aşmayacak bir mesafeyi yürümek sorun olmayacak, hatta hava almak iyi gelecekti.

Önce neler olduğunu anlaması gerekiyordu. Kafası karışmış, olayları idrak edemeyecek bir düzeye gelmişti. Yade nasıl olmuştu da ondan hoşlanmaya başlamıştı ki?

Asaf onun gözlerindeki paniği, üzgün hâlini ve gerginliğini bir şeye yormak istemişti, gerçekten. Bugün kız, arabasının önünde durmuş onu beklerken ve istemsizce onu anlamaya çalışırken bir şeyler olduğunu hissetmişti. Yade üzgündü, terk edilmişti, kızgındı, kırgındı, depresifti; bunları anlamak güç değildi. Bir sapık gibi takıntılı olduğu söylenemezdi fakat ona âşık olduğundan beri o kadar çok hâline şahit olmuştu ki bu basit ifadeleri yüzünden okuyabilmek zor gelmiyordu. Onun anlamadığı, gerginliği ve sanki Asaf bugün onunla sinemaya gitmezse yıkılacakmış izlenimi veren hâliydi.

Yine de *böyle bir şey* aklına gelmemişti. Ona âşık olduğunu söylediği ilk seferinde, Yade'nin ondan hoşlanmadığından emindi. Kız onun yüzüne bakmaz, onunla konuşurken kibirli bir hâle bürünürdü. Asaf ona layık değilmiş gibi o küçük çene yükselir ve bir şekilde onun kendini ifade etmesine engel olurdu. Yine de onu gizliden izlemek canını yakıyordu ve bir gün elinde çiçeklerle karşısına çıktığında reddedileceğini bilmesine rağmen sevgisini dile getirmeden edememişti. Ona sorsaydınız Yade'nin çiçekleri yere atıp ayaklarıyla çiğneyeceğini ve ona delirdiğini söyleyip kahkahalarla güleceğini söylerdi. Oysa Yade ondan özür dilemişti ve Asaf bir şekilde bunun duygularını değiştirmesini engellediğini biliyordu.

Ne aradan geçen zaman ne de Yade'nin yokluğu, onun hislerini maziye gömmesine yetmişti. Yade yokken Asaf kendini iyi hisset-

miyordu. Onu görmeye o kadar alışmıştı ki elinde olsa yalnızca öylece durmasını sağlar ve saatlerce, günlerce Yade'yi izlerdi. Bu mesafe meselesi aşkını bitirmek yerine daha da körüklemişti. Onu özleyiyor, onu düşünüyor ve bir şekilde onunla konuşmazsa kaybolup gideceğini hissediyordu.

Bir kez daha, diye düşünmüştü bu yüzden. Yade'nin tatil için geleceğini öğrendiğinde onunla konuşmaya karar vermişti. Eğer hisleri bir parça olsun değiştiyse ve ona yalnızca bir şans verirse aslında sandığı kişi olmadığını gösterebilir ve Yade'yi mutlu edebilirdi. Bu ısrar ya da takıntı değildi, Asaf böyle olduğunu biliyordu. Ancak Yade onu bir kere daha reddetmişti. Bu kez daha üzgündü ve Asaf, bunun kendisi için daha kötü olduğunu anlamıştı. Ona kızmak istiyordu, nedenini sormak istiyordu lakin biri sizi ısrarla sevmediğinde konuşmak kolay olmuyordu.

O gün değil ancak Yade'nin bir sevgilisi olduğunu ve ilişkilerinin adamı ailesiyle tanıştıracak kadar ciddileştiğini öğrendiğinde Yade'yi unutmaya karar vermişti. Yade'yi düşünmemek zordu ama zaman geçtikçe bir şekilde öğrenmişti. O varken evlerinden olabildiğince kaçınıyor, ona ait hiçbir şeyi öğrenmeye çalışmıyor ve kendine sürekli onun başka birini sevdiğini hatırlatıyordu. Nihayetinde Yade, onun ilk aşkı olarak kalbinin bir köşesine sinmişti.

Asaf zamanla başka insanları sevmeye çalışmış ancak becerememişti. Yade'yi böyleyken daha iyi anlıyordu, birini zorla sevmek gibi bir şey söz konusu değildi ve bu anlayış onun kendini iyileştirmesine de yardım etmişti.

Şimdiyse yürümeyi kestiğinden bir haber, olduğu yerde duruyor ve anlamaya çalışıyordu. Tüm çabalarına rağmen Yade onu fark etmemişken şimdi nasıl, birdenbire ondan hoşlanabilmişti? Yade ile en son ne zaman görüşmüşlerdi? Ağustos sonu değil miydi? O zaman yine selamlaşmak dışında konuşmamışlar ve birbirlerini umursamıyormuş gibi yapmışlardı. Yade onlarla vakit geçirmeyi sevmezdi ve Asaf varken kardeşleriyle de pek ilgilendiği söylene-
mezdi.

Ta ki dün maça gelene kadar...

Asaf anlayamıyordu. Mantığı bu olanları reddediyor, altında başka bir anlam arıyordu. Ama yalan söylediğini düşünmesi mümkün değildi. Bir insan sizi iki kez gözlerinizin içine bakarak reddedip sonra neden durduk yere hoşlandığını söyleyecekti ki?

Yavuz yüzünden miydi?

Hayır, Yade öyle düşünecek bir insan değildi. İhtiyacı mı vardı sanki? Öyle olsaydı bile Asaf en son aklına gelecek kişiydi.

İç çekerek tekrar yürümeye başladı. Dün onu görüşü, sürekli göz göze gelmeleri, yemekte merakla bakan yüzü, çay içerlerken ve kahvaltının çoğunda onu izleyip durması, evden resmen gizlice çıkıp onunla sinemaya gitmek istemesi, film boyunca yüzünü izleyişi, bu yetmiyormuş gibi sevgilisi olup olmadığını soran telaşlı hâli... Hepsi gözünün önünde dönüp duruyor ve yaşananların mantıklı olduğunu söylüyordu. Asaf hâlâ inanabilmiş değildi, bir şeyler anlamsızdı ancak olanları hesaba katarsa her şey mantıklı gibi gözüküyordu.

Keşke Mahir ile konuşabilseydi ama bu, şu an için, bu belirsizlik hâli sürüp giderken mümkün değildi.

Mahir, ablasına âşık olduğunu biliyordu, olanlardan haberi vardı ve Asaf onunla konuşsa bir şeylerin anlam kazanacağından emindi. Yine de önce Yade'yle konuşmak en iyisiydi. İşin aslı bunca olayın ardından Asaf, kıza karşı ne hissettiğinden bile emin değildi.

O, yüzüne gerçek bir korkuyla bakarken Asaf, onun Yavuz'dan bahsedeceğini bile düşünmüştü fakat kızın ağzından çıkanlar her şeyi altüst etmişti.

Telefonunu çıkarıp hiç mesaj atmadığı numarasını buldu rehberde. Yade Karaman olarak kaydetmişti ama ona bir kere bile ulaşmaya çalışmamıştı. Kaşları çatılı bir hâlde derin bir nefes aldıktan sonra şöyle yazdı:

"Yarın mutlaka konuşmalıyız. – Asaf."

Cevap beklemeden telefonu cebine attı ve adımlarını hızlandırdı.

Yade eve girdiğinde babası çocuk gibi davrandığı için ona biraz kızmış, annesi terk edilmiş kızına kıyamayıp onu yumuşatmış, dedesiye sanki hissettiği tüm duygulardan haberdarmış gibi bir süre gözlerine öylece bakmış, sonra da elini tutup her şeyi düşünüp durmanın bir anlamı olmadığını söylemişti.

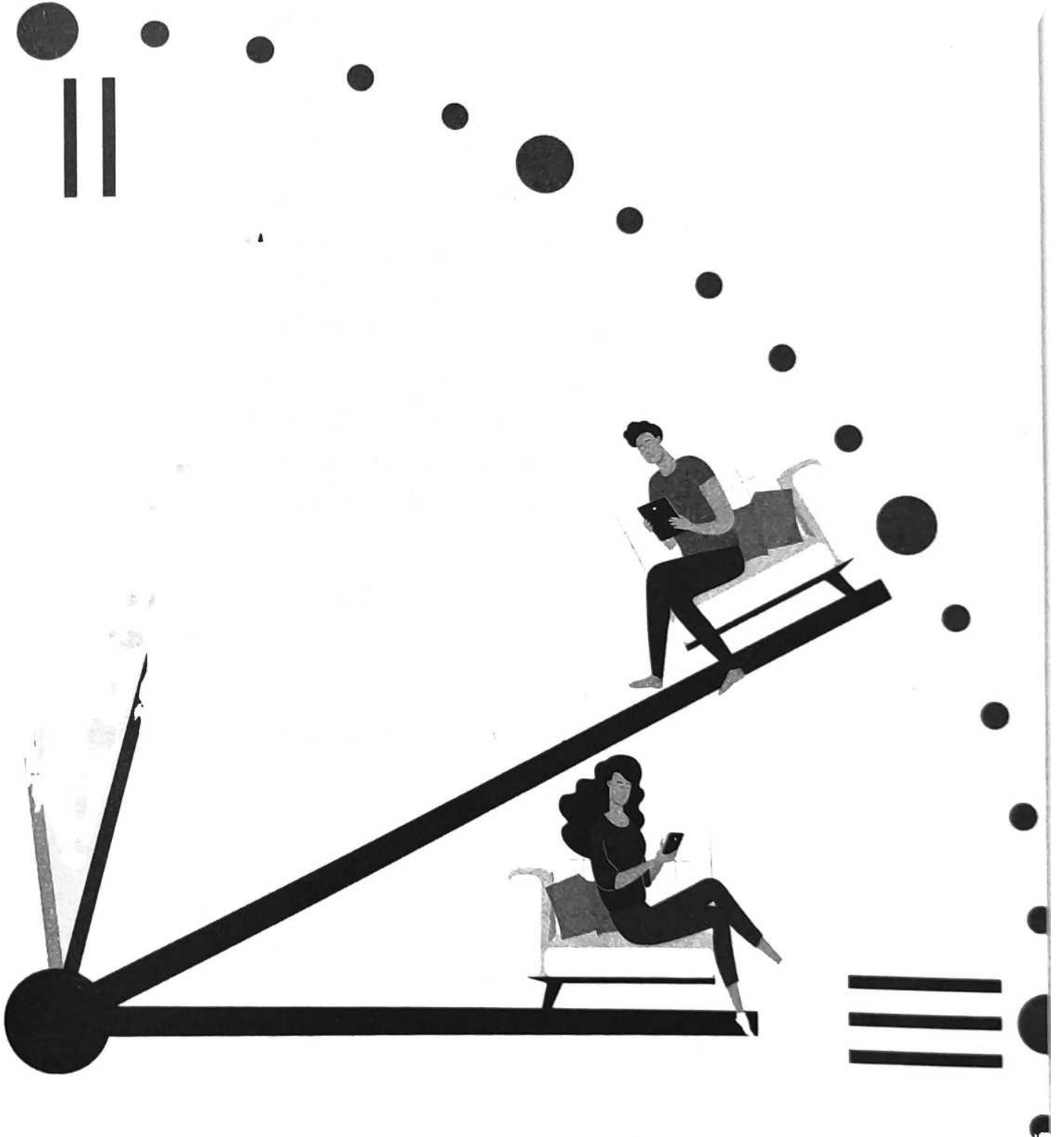
Yade, akşam yemeğinin ardından odasına çıkabildiğinde kendini yatağının üzerine bıraktı ve telefonunu çıkarıp Asaf'ın attığı mesaja bir kez daha baktı.

Ona ne söyleyecekti? Nasıl ondan hoşlanmadığı hâlde, hoşlanıyormuş gibi davranabilirdi? Asaf, rol yapabilseydi bile ona inanırmıydı?

Hoş, adam hiçbir şeyi kabul etmiş de değildi. Belki de onu artık unuttuğunu ve üzgün olduğunu söylemek için böyle bir mesaj atmıştı. Yine de buna inanmak gelmiyordu içinden.

Belki de rol yapabilirdi. Hem Kocaeli'ye dönecek, Asaf'la çok fazla görüşme şansı olmayacaktı. Mezuniyetten sonra ona yapamadığını, denemek isteyip başaramadığını ve üzgün olduğunu söyleyebilirdi. Birkaç ay dediğin neydi ki? Göz açıp kapayıncaya kadar geçerci.

Sekizinci Bölüm

Asaf ona dışarı çıkması için mesaj attığında Yade neredeyse iki saattir hazır bir hâlde adamı beklemekteydi. Üzerinde yine bir eşofman altı ve tişört vardı, saçları topuz şeklindeydi ve bu kez ceket almaya gerek görmemişti.

Babasını arayıp dışarı çıkacağını biraz iğneli bir şekilde söylediğinde adam daha da kızmış ve Yade anında pişman olmuştu. Neden Asaf'a yalan söylediği için hissettiği suçluluğu, onunla iletişimde olmak isteyen babasından çıkarıyordu sanki?

Annesine de haber verip evden ıktı. Dedesi ve babaannesi evde değildi, Mahir odasındaydı ve Safa Aras da okuldaydı. Mahir'in olanlardan haberdar olmadığını ummaktan başka çaresi yoktu ve nihayet Asaf'ın sırtını gördüğünde tüm bunları düşünmeye bir son verdi.

Adama yaklaşırken ellerini ceplerine yerleştirdi ve sonunda karşısına ıktı.

Göz göze geldiklerinde Asaf ona bir süre sessizce baktı ve kaşlarını çattı. Öfkeli miydi?

"Merhaba..." diye mırıldandı gözlerini kaçırarak.

"Yürüyelim mi?"

Anlaşılan Asaf lafı dolandırmayı sevmiyordu ki Yade bunun önceden beri farkındaydı zaten. Başıyla onay vermesi üzerine aralarında iki adımlık bir mesafe eşliğinde yürümeye başladılar. Konuya ilk giren olmak istemediği için adamı bekliyordu lakin adamın da onu beklediğine dair korkunç bir his, kalp atışlarını hızlandırmaya

başlamıştı. Konuşmak isteyen o değil miydi? Yade başka ne söyleyecekti ki? Bir kez daha gözlerinin içine bakıp yalan söyleyebileceğini sanmıyordu.

Yürümeye devam ettiler, Yade de beklemeyi sürdürdü.

Asaf ne düşünüyordu, ne söyleyecekti? Neden bu sessizlik bitmek bilmiyordu?

Nihayet adam durdu, aynı şekilde Yade de. Daha önce, ikinci kez ona duygularından bahsettiği yerdeydiler. Yine yürümüş, aynı parkın önüne gelmişlerdi. Besbelli o zaman yaptıkları gibi içeri girmeyecek ve parkın etrafını saran, çok da yüksek sayılmayacak duvarın önünde konuşacaklardı.

Düşüncelerini doğrulayan adamın oturmasıyla birlikte Yade de yanına yerleşip ona doğru döndü. Asaf da yüzüne baktığında artık konuşması için beklemesine gerek kalmamıştı.

“Yade, ben senden vazgeçmiştim.”

Adam onu itmiş gibi hafifçe sallandığını hissetti bir an fakat olduğu yerde durabildiğine göre bu sadece korkunç bir hayalden ibaretti. Neden karşısına çıkan her erkek, dehşete kapılacağı şeyleri aniden dile getiriyordu sanki?

“Şimdi ise sana karşı ne hissettiğimden emin değilim.”

Kaşlarını çatmış hâline bakarken kendini olduğu yere sinecek gibi hissediyordu fakat adamın söyleyiş şekli nazikti.

“Yine de... Senden hoşlanmadığımı düşünemiyorum bile. Şaşkınlığım ve bir yanımda bunların anlamsız olduğunu söylüyor ama sen, benden gerçekten hoşlanıyorsan, ben tüm bu anlamsızlığı göze alabilirim.”

Adam onu sevmiyor muydu yani? Eskisi gibi sevseydi, söylerdi değil mi? Belki de Yade onun hislerine çok güvenmiş, sevgisini gözünde çok büyütmüştü? Belki de bu en iyisiydi çünkü adam onu unuttuysa mezuniyete kadar hislerinden emin olabilirdi.

Bir parça rahatladığını hissederek gülümsemeye zorladı kendini. "Benim de aklım karışık..." Adam başını yana eğerken bunu yapmayı kesmesi gerektiğini düşünüyordu. "Olanları biliyorsun ve açıkçası nasıl olup da sana bunları söyleyebildiğimden bile emin değilim."

Asaf bugün ilk kez, gamzesini de ortaya çıkararak şekilde genişçe gülümsedi. "Sorun değil."

"Biz..." Gözlerini kaçırıp etrafına bakındı. Şu an ona bakarak böyle şeyler söylemektense birilerinin gelip onları burada oturmaktan men etmesini tercih ederdi. "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

En korktuğu şey buydu şüphesiz. Asaf'ın aklında ne vardı?

"Önce ailenle konuşalım."

Asaf bunu kolaylıkla söylerken Yade geriye doğru sendelediğini hissedebiliyordu. Neredeyse korkudan bayılacaktı. Asaf onu tutmasa, öylece arkaya devrileceğinden emindi.

"İyi misin?"

"Bir an dengemi kaybettim," diyebilirdi yalnızca.

Asaf iyi olduğuna inanıp onu tutmayı bıraktığında adama korkuyla bakıyordu. "Aileme şimdi söyleyemeyiz."

"Neden?"

Kaşları tekrar çatılırken panikle konuşmaya zorladı kendini. "Asaf, sen bile sudan çıkmış balık gibisin! Bir de benim hâlimi hayal et! Her şey çok ani gelişti, öyle değil mi? Nasıl öylece olduğunu söyleyebiliriz ki? Sana inanacaklarına dair bir şüphem yok ama benim hissettiklerimin Yavuz yüzünden olduğunu düşünecekler."

Söyledikleri içinden yalnızca bir tanesi adamı sarsmıştı, bunu görebiliyordu. Asaf ayağa kalkıp bir adım geri çekildiğinde Yade bir an, kapana kısılmış bir fare gibi sağa sola koşturmak istedi.

"Yavuz yüzünden mi?"

“Hayır, değil!”

Bu yalan sayılmazdı. Yade’nin derdi Yavuz’u unutmak, kıskandırmak, onun dikkatini çekmek değildi. Onun istediği Yavuz’un kırdığı kalbini kendi kendine onarabilmek, gururunu bu ezilmişlik hissinden kurtarmak ve baloya ne olursa olsun yalnız gitmemekti. Yavuz bu işe dolaylı olarak dâhildi.

Tabii bunu adama söyleyemezdi.

“Asaf, saçmalama! Öyle değil, gerçekten değil.”

Tekrar oturması üzerine derin bir nefes aldı. “Onlar böyle düşünecek. Her şey çok yeni...”

Adam, onu izlerken hissettiklerinin gün yüzüne çıkmak için savaştığını hissedebiliyordu. Yade’nin hislerine güvenmediği için gerçeği tamamen dile dökebilmiş değildi fakat Yade önünde güneş gibi parılıyordu sanki. O her konuştuğunda kalbi canlanıyor, her gözlerine baktığında bir kez daha dünyasına yerleşiyordu. O hâlde neden ufacak bir rahatsızlık hissi yakasına yapışmış, öylece beklemekteydi?

“Asaf, bir süre kimseye söylemesek-”

“Hayır,” dedi aniden. Başını iki yana sallarken bunu yapamayacağını biliyordu. “Yade, sen *Mahir’in ablasısın*. Bunu benden isteyemezsin. Eğer gerçekten benden hoşlanıyorsan, aileni de ikna edebiliriz.”

“Ne? Evlenecek miyiz yani?”

Adam gülerek Yade’nin korkmuş yüzüne bakmaya devam etti. Yade bir şekilde değişmişti, bunu görebiliyordu. Onunla böyle, kendi gibi konuşabildiğine göre bir şeyler değişmiş olmalıydı. Ama yine de söyledikleri, burada oluşu ve birkaç gündür yaşananlar gerçek gibi değildi.

“Hayır, ama ailene söylemek zorundayız. Ben onlara seninle ilgili bir konu hakkında yalan söyleyemem.” Rahatlamışçasına omuzları çöktüğünde ceplerine sakladığı iki yüzüğü çıkardı. “Yine de benim her zaman ciddi olduğumu biliyorsun.”

İki küçük kadife kutuyu kızın kucağına bıraktığında Yade nefesini tutmuş, olduğu yerde öylece kalmış bir hâlde kutulara bakıyordu. Nihayet nefes aldığı anda, "Bunlar da ne?" diye fısıldadı.

Asaf omuz silkerken kız kutulardan birini açtı, bu ona aldığı ikinci yüzüktü.

"Bu... Bu..."

"Evet, o bir tek taş."

Ailesinden tek bir kuruş almadan, çalışarak almıştı iki yüzüğü de. Birincisi epeyce ucuz bir şeydi, lisedeyken aldığı gümüş, sade bir yüzüktü. İkincisiyse aylarca çalıştıktan sonra ancak alabildiği bir tek taşı. Bir şekilde özel olmalarını istemişti. Yalnızca kendi emeğiyle almayı ve böylece Yade'nin kendi için ne kadar kıymetli olduğunu anlamasını sağlamayı istemişti. Elbette kız yüzükleri göstermesine bile fırsat kalmadan onu geri çevirmişti.

"Bunları sana verme fırsatım olmamıştı."

Yade diğer yüzüğü de çıkarmış, onu daha çok beğenmiş gibi gülümseyip parmağına takmaya çalışmıştı. Yüzük yarıya kadar ancak geldiğinde Asaf kendini gülümserken buldu. Her şeyin bu denli değişebilmesi mucize gibiydi.

"Eskiden parmağıma olurdu, değil mi?"

"Elbette ama sorun değil, yenilerini alırsınız."

Kız diğer yüzüğü de denedi fakat o da parmağına olmayınca kaşlarını çatarak yüzükleri kutularına yerleştirdi. Asaf, onu izlerken kime kızdığını anlayabilmiş değildi. Yüzükleri alana mı yoksa bizzat parmağına ihanet eden küçük nesnelere mi?

"Sende dursunlar. İleride yenilerini birlikte seçeriz, olmaz mı?"

Yade yutkunup kutuları avuçlarına yerleştirdi ve adama bakarken yalnızca başını salladı. İleride diye bir şeyin söz konusu olacağını sanmıyordu çünkü ailesi onu öldürecek.

"İstersen onlarla ben konuşayım?"

Asaf'ın sesi bir kez daha ciddileştiğinde Yade ona bakıp iç çekti. Asaf nasıl da sakindi. Omuzları çok hafif içe göçmüş, başı belirgin bir şekilde olmasa da ona doğru eğilmiş, elleri iki yanında sabitlenmişti. Yade ne kadar mahvolmuş hissediyorsa Asaf da bir o kadar hayata tutunmuş gibiydi.

İkisi de nasıl bu denli değişebilmişti?

“Olur. Ben...” Dürüst olmak en kolayıydı, bu yüzden gözlerini yüzüklere dikerken itiraf etti. Sebebini dile dökmemiş olmak gerçeği değiştirmiyordu. “*Korkuyorum*. Asaf, senin dürüst olmak istediğini, kendinden bir hayli emin olduğunu biliyorum ama korkuyorum.”

Adam ona gerçekten kulak veriyordu, bunu hissetmek canını yakmıştı. Yavuz ondan kurtulmak için birkaç cümlenin arkasına saklanırken görmezden geldiği biri, hislerine karşı güven beslediğini söylerken bile tüm varlığıyla onu dinliyordu.

“Benim...” Gözleri dolduğunda yutkundu. Ağlamak istemiyordu. Şu an Asaf'ın önünde, hatta ailesi dışında herhangi bir insanın önünde ağlamaya gücü yoktu. “Aklım karışık... Biraz zamana ihtiyacım var ama...”

Bu kez yalan söylemeyecekti. Belki Asaf bu konuşmanın ardından her şeyi bambaşka şekilde yorumlayacaktı fakat bu katiyen yalan değildi. Yade burada, onun yanında dururken neden bunları yapabildiğini daha iyi anlamıştı. Asaf'a âşık değildi, ondan hoşlandığını bile düşünmüyordu. Onu küçümsediği bir ergenlik dönemi olmuştu, adamı iki kez reddetmişti, yıllarca yüzüne bakmaya bile yeltenmemişti ve onunla arasında bir arkadaşlık bile kurulmadığından emindi. Lakin tüm bunların yanında Yade, Asaf Karayel'e tüm kalbiyle güveniyordu. Bütün bunları yapabilmesinin tek sebebi bu olmalıydı. Bir başkasını aklının ucuna bile getiremezdi çünkü Yavuz'un yaptıklarından sonra, en azından her şeyi aşana kadar erkeklere güvenebileceğini düşünmüyordu. Oysa Asaf yıllardır tanıyıp bildiği, yalnızca görmezden geldiği bir sığınak gibiydi.

Buna hakkı olmayabilirdi ama hissettikleri gerçektir.

“Sana da ihtiyacım var.”

Asaf kız cümlesini bitirirken onun ne kadar incindiğini fark ederek yüreğinin ezildiğini hissetti. Onu kendine çekmek, çok değil ama hafifçe kucaklamak istiyordu. Eğer dokunabilecek kadar varlığına güvenseydi, belki yapabilirdi ama parmakları ona ulaşmaya bile yeltenmiyordu.

Belki bir şeyler anlamsız geliyor olabilirdi fakat şu dakikadan sonra, onun bu hâlini görüp de yanında olmaması mümkün değildi.

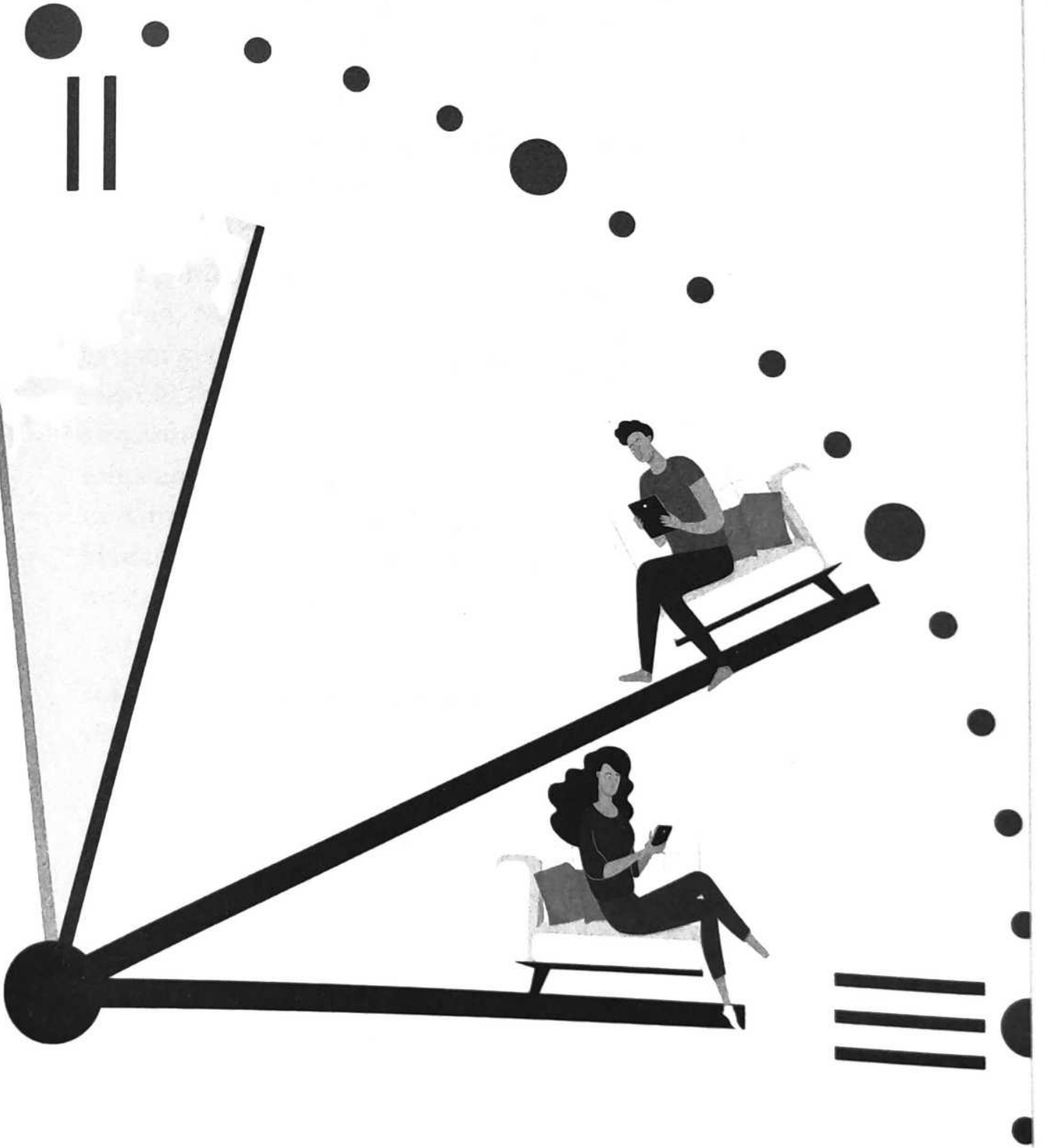
Demek ki yıllar önce söyledikleri hâlâ geçerliydi. *Yade’ye karşı hissettikleri değişmiyordu ve değişmeyecekti.*

“Buradayım,” dedi sakın sesiyle. “Her şey güzel olacak, merak etme.”

Sessizce geçirdikleri birkaç dakikanın ardından geldikleri yolu geri yürüdüler ama bu kez aralarındaki mesafe yarıya inmişti.

Yade bu kadar yakınındayken ona dokunma isteği bilinçli bile sayılmazdı ancak kız kalbinde öyle bir yere hapsolmuş, öyle kıymetlenmişti ki şimdi öylece elini tutmak Asaf için kolay değildi. Zaten Yade, Mahir’in kardeşi idi. Ne olursa olsun ona karşı *öylece* diyebileceği bir harekete yeltenmesi imkânsızdı.

Dokuzuncu Bölüm

Eve girdiklerinde sanki tüm bunlar olmamış gibi Asaf, Mahir'in yanına çıkmış; Yade ise mutfağa geçmişti.

Olabileceklerin ihtimali Yade'yi sessizliğe itiyor ve ailesinin verebileceği en uç, en korkunç tepki ne olabilir diye düşünüyordu. Mahir mesela, çocukken yaptığı gibi Yade'nin saçını kesmeye kalkışabilir miydi?

O günü hatırlarken gerçekten ürpermiş ve aklına daha korkuncu olan, Mahir'in de sonucunda pişman olduğu bir başka kardeş kavgası gelmişti. Bu eve taşınmalarının ardından bir hafta geçmişti ki ikisi şu an sebebini bile hatırlamakta zorlandığı bir şeyin kavgasına tutuşmuş, merdivenlerin önüne kadar süren itiş kakışın sonucunda Yade son basamağa kadar yuvarlanıp hastanelik olmuştu. Gözünü ilk açtığı anda da kavganın faili yanı başında ağlıyordu. Hastane yetkililerinin gücü bile kardeşini, gözyaşları eşliğinde yanında korkuyla beklemekten alıkoyamamıştı.

Hayır, hayır; yine abartıyordu. Mahir ona vuracak değildi, çocukluk kavgaları yıllar önce hafızalarının hem sevgi dolu hem hüznü kalabilen köşelerine sinmişti.

Kapısını çarpacak kadar sert bir şekilde odaya dalabilir, neden veya nasıl bunu yaptığını sorabilirdi. Mahir, belki de Asaf'tan hoşlandığı yalanını katiyen yemezdi.

"Yade, neden kaşık elinde öylece dikiliyorsun kızım?"

Annesinin sesiyle aklını başına toplamaya çalıştı. Kadının ses tonu, *sende bir hâller var fakat sen söyleyene kadar sormayacağım ve*

nasıl olsa sen söylemeden edemezsin, der gibiydi. Bunun gereğinden uzun bir niteleme olduğunun farkındaydı ancak Yade o cümlelerin, bu anlamı taşıdığına yemin edebilirdi.

Kaşığı lavabonun kenarına koyup annesine döndü. "Bıraktım, anne."

Annesi bu kez dudağını hafifçe kıvırdığında sanki onun bekleyişi ve ağzının açılma isteği arasında bir bağlantı varmış gibi hissediyordu. O sustukça ağzı açılmak istiyor lakin Yade, annesine karşı böyle büyük bir yalan söylemeye cesaret edemiyordu. Çünkü annesi yüreğini, yazdığı bir kitabın satırları kadar iyi tanıyordu.

"Ben biraz odama çıkıyorum," dedi aniden. Biraz daha burada durursa şöyle diyebilirdi: "*Anne ben çok kötü bir şey yaptım!*"

Kapıdan çıkıp merdivenlere koşturdu ve son basamağı çıktığında Asaf'la karşılaşp daha çok korkmaya başladı. Gözlerine baktığı saniye, bakışlarında değişen bir şeyler fark etti. Bu, iki gün önce ona araba kapısı tutan ve maç esnasına yanında oturan adam değildi. Bunun abartılı olabileceğinin farkındaydı fakat Asaf bir şey ona dünyanın sırrını vermiş gibi gülümserken Yade, onun gözlerinin kamaştığını görüyor yahut böyle olduğunu hayal ediyordu. Sanki etrafında altın renginde parıltılar oluşturan bir tebessüm saklıydı Asaf'ın gözlerinin içinde. Kendine tepki vermek için izin verseydi, nefesi kesilirdi.

"Yade..."

Asaf'ın gözlerindeki ışıltı, dudaklarına da yansırken Yade derin bir nefes alma ihtiyacıyla dudaklarını araladı.

"İyi misin sen?"

Bir adım daha atıp endişeyle gözlerini kıstığında başını iki yana salladı. Sonunda bu saçma hayalin etkisinden sıyrılıp hafifçe gülümsedi. "Biraz gerginim."

Asaf tekrar gülümserken bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Kardeşinle konuştum."

Dehşetle Mahir'in odasına çevirdi yüzünü ve kapalı kapıya bakıp yutkundtu. Asaf tekrar konuşana kadar ona dönmeyi başaramamıştı fakat sanki bunlar Asaf'ın göremediği değil, önemsemediği detaylar gibiydi. Yade gerginlikten ölüyorken Asaf, onu bıraksanız elleri cebinde ıslık çalarak merdivenlerden seke seke inebilirdi.

"Bize destek çıkacak."

Biz kelimesi, kendi söylediğinden daha etkili geliyordu kulağa. Ürpererek adamın gözlerine baktı. "Ne?"

"Mahir, ikimizin arasındaki bu isimsiz hissiyatı onaylıyor."

Sözler ona hitap etmeseydi, Yade adama gülerdi ancak kalbi deli gibi atarken tek yapabildiği ona bakıp bunun imkânsızlığını düşünmekti. Mahir, ona sorma ihtiyacı bile hissetmeden Asaf'ın sözüne mi itimat etmişti?

Bu, başka bir durumda Yade'yi kızdıırırdı, bundan emindi ancak şimdi üzerindeki tek etkisi, Asaf'ın ailesi için sandığından daha kıymetli bir yeri olduğunu fark etmektir. Tüm bunlar ortaya çıkarsa alacağı tepkinin artacağını da fark etmişti elbette.

"Sana kızmadı mı?"

Asaf iki kaşı havada, onunla alay eder gibi şöyle dedi:

"Sence ben, lisedeyken bile olsa, kardeşinden sana karşı hissettiklerimi gizlemiş olabilir miyim?"

Yade, o dürüst yüze bakarken kendini daha çirkin, daha şişman ve daha kısa boylu hissediyordu. Çünkü Asaf şu an olduğu gibi o an da içindekileri gizleme ihtiyacı hissetmemişti. Bu yüzden Yade kendi ağzından çıkmış sözleri değerlendirebildiği kadar kesin bir inanç duyuyordu onun söylediklerine. Şüphesiz, Asaf Karayel, hakkında düşündüğü ne kadar olumlu özellik varsa hepsinden daha iyisine sahipti.

"Yemekten sonra babanla konuşacağız. Mahir, onun söylemesinin, kabullenmelerini kolaylaştıracağını düşünüyor."

Yade, ağzını açamayacağını bildiğinden başını sallayıp onayla-
maktan başka tepki veremiyordu. Asaf ona bir adım daha yaklaşıp
başını eğdiğinde, yüzleri arasında üç karışlık bir mesafe bıraktığın-
da ve sanki gözlerinin içinde bir manzara seyrediyormuşçasına ba-
kışlarını ona odakladığında, kıpırdama yetisini de yitirdi. Nefesini
tutmuş, az evvel utancın etkisiyle hissettiklerinin kayboluşunu izli-
yordu. Asaf her neye bakıyorduydu güzel olduğundan da sözlerinin
doğruluğu kadar emindi ve bu güzelliğin kaynağı olmak, şu zaman
dilimi içinde her şeye bedeldi.

“Yade...”

O derin bir nefes alırken adam genişçe gülümsedi.

“Bu seni rahatsız ediyor mu bilmiyorum ama gözlerine böyle
bakabilmeyi, ne kadar çok istediğimi hayal bile edemezsin.”

O kısık ses kulağına yapışıp kaldığında, Asaf doğrulup hiçbir
şey söylemeden merdivenleri inmeye başlamıştı. Arkasından baka-
kaldığında *bilmiyorum*, diye düşünüyordu Yade. Çünkü Yade de,
istemiş olsaydı bile, tüm bu olanları hayal dahi edemezdi.

Akşam yemeğini takiben yine tüm aile üyeleri oturma odasında
bir sohbete daldığında, Yade gerginlikten ter içinde kalmıştı. Bir
an önce bu mesele konuşulsa ve hakkındaki hüküm belli olsa, belki
daha rahat hissedebilirdi ancak bu bekleyiş onu öldürüyordu.

Yemekten yarım saat kadar evvel, Mahir odasına gelmiş ve yata-
ğının kenarına oturarak beklemişti bir süre. Belli ki şu an abladan
ziyade küçük bir çocuk gibi hisseden Yade'nin açıklama yapmasını
istiyordu.

Oysa Yade, kardeşinin yüzüne bakamıyor ve gözlerinden tüm
sahtekârlığını okumasından çekiniyordu. Yalancılık, besbelli onun
olayı değildi. Hayatı boyunca hiç bu kadar çetrefilli bir olaya dâ-
hil olduğunu sanmıyordu. *Senden bir şey isteyebilir miyim* niyetiyle
kurulan *senden hoşlanıyorum* cümlesi, günlerini istila eden bir çığ
gibi büyümeye devam ediyordu ve Yade, kardeşi onun konuşması-

nı beklerken ne zaman bir yere toslayacağını düşünerek daha çok korkuyordu.

Bir daha asla yalan söylemeyeceğim, diye düşünürken Mahir'in güldüğünü işitti.

Algılamakta zorlandığı bu ses, kardeşinin başını iki yana sallamasıyla yükselmiş ve Mahir sonunda konuşmuştu. "Sana inanamıyorum!"

Evet, Yade bu kısımda kalbinin durduğunu düşündüğü için tepki verememişti.

"Ne kadar erken de olsa ikiniz adına çok sevindim. Zaten sürekli Asaf'ı izleyip durman beni şüphelendiriyordu."

Ağzı açık bir hâlde kardeşine bakarken Mahir tekrar güldü.

"Kızgın değil misin?"

Yade nihayet konuşabilmişti. Kardeşi, kendini daha da küçük hissetmesine sebep olarak başını okşarken yüzünde hâlâ bir tebesüm vardı. "Babamın kızacağını düşünüyorum ama ben senin, sırf Yavuz yüzünden birinin duygularıyla oynayacağını düşünmüyorum elbette. Sen her zaman kararlısındır. Yavuz yüzünden bocalıyorsan bile iki kez reddettiğin Asaf'a zarar verecek kadar kendini kaybetmediğinden eminim."

Yade yer yarılıp içine girmek isteyeceği o korkunç hisle yutkunurken o çığ kardeşine çarpacaktı. Fakat yalnızca başını sallayarak tepki verebilmişti. Kardeşi gerçeği öğrenirse onu kırmakla kalmayacak, ablasına duyduğu o sonsuz güveni de elinden alarak her şeyi mahvedecekti. Berbat bir insan olarak yaşamaya başlamış olabilirdi ama Mahir'in sevgisinin bir parçasını bile kaybetmeyi göze alamazdı.

"Henüz..." dedi bu yüzden güçlkle. "Hislerim konusunda bir netliğe sahip değilim."

"Farkındayım, sorun değil abla."

Mahir kollarını açtığı anda kardeşine sıkıca sarıldı. "Her şey çok hızlı oluyor ve eğer Asaf ısrar etmeseydi, size söylemeden önce kendimden emin olmak isterdim."

"Biliyorum, ben seni babamın gazabından korurum, merak etme."

Yade ağlama isteğiyle kardeşine daha sıkı sarıldığında onun sevgisinin gücünü hissedebiliyordu ancak kendine karşı saygısını yitirmesine ramak kalmıştı.

Gözleri, Mahir'i bulduğunda kardeşi ona göz kırptı, başını salladı ve Yade daldığı düşünce âleminden kurtulurken bu bekleyişin sona erdiğini hissederek başını eğdi. Derin birkaç nefes alıp içinden dua etmeye başladı. *Allah'ım, bir daha katiyen yalana başvurmayacağım. Bir şekilde Asaf'ı incitmeden bu meseleyi halletmekte kararlıyım ama ne olur, foyam bu şekilde ortaya çıkmasın. Tüm aile önünde yalancı olduğum ortaya çıkarsa bir daha buraya gelmek bile istemeyeceğim. Utancımdan belki de kendimi kaybedeceğim. Lütfen, lütfen, ne olur, lütfen...*

"Babacığım..."

Mahir'in yumuşatma amaçlı girişini duyduğunda başını kaldırdı. Asaf ve kardeşi şimdi ona bakmıyordu ve babası da dalgın bir şekilde kardeşine dönmekteydi.

"Hazır herkes buradayken sizinle konuşmak istediğimiz bir mesele var."

Şimdi halası ve annesi konuşmayı kesmiş, eniştesi merakla gözlerini Mahir'e çevirmiş, çocuklar telefona daldığından tepki vermemiş ve yanında oturan dedesiyle babaannesi ne oluyor dercesine yüzünü Yade'ye çevirmişti.

Ardından Asaf'ın sesini duydu. O net, kendinden emin ve oldukça sakin ses, gerçeği bilmese Yade'yi bile her şeyin güzel olacağına ikna edebilirdi.

"Aslında bir şey söylemek isteyen benim."

Asaf, tüm ailenin bakışları üzerindeyken kendini gergin hissediyordu fakat az ötesinde korku içinde beklediğine şahit olduğu Yade varken bir yanı da sakinleşmesine ve onun yerine bu meseleyi üstlenmesine sebep oluyordu. Bir şekilde onun rahat bir nefes almasını sağlayabilmek istiyordu.

“Umarım tüm söyleyeceklerim bitene kadar beni dinlersiniz Efe amca.”

Yıllardır bu şekilde hitap ediyor olmasına rağmen adama bakarken kendini hiç rahat hissetmiyordu.

“Tabii, Asaf,” diyerek onay veren adama kısa bir an baş sallayıp ailenin en büyüğüne bakarak konuşmaya başladı.

Bu gece, onlara dilediği cümleleri söyleyebilirse kendini gerçekten tebrik edecekti.

“Sizinle uzun zamandır tanışıyoruz ve ben asla bu güveni suistimal etmek isteyecek biri değilim.” Gözleri Yade’ye dönmek için ısrarlı bir tutum sergiliyordu ancak dedesinin kaşlarını çatmış yüzünden başka bir yere bakamıyordu. “Son olaylardan sonra bunların size ani gelebileceğinden veya sizi rahatsız edebileceğinden korkuyorum ancak sizinle aynı masada oturup da yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum. Bana sorarsanız bir şeyleri gizlemek de kelimeleri kullanmak kadar ağır bir yalan olur.”

Derin bir nefes aldı. “Kızınız Yade’yi uzun bir süredir seviyorum. Hayatının bu sıralar biraz karışık olduğunun farkındayım ancak sizin de izninizle, kızınızdan bir şans istiyorum. Bu kadar uzun bir zaman bekledikten sonra bunları söylememek benim için imkânsız olurdu. Niyetim ciddi ve eğer her birinizin onayı ve Yade’nin isteği olsaydı, yarın bile evlenmeyi isterdim. Bu yüzden Yade kabul ederse umarım siz de bana bir şans verebilirsiniz.”

Asaf, konuşmayı bitirdiğinde derin bir nefes daha aldı. Aklındaki bunlar olmadığından bir hayli emindi ancak sözcükleri geri alabileceğini sanmıyordu. Evin içini saran sessizliğin, yanlış bir söz ettiğine işaret etmediğini ummaktan başka çaresi yoktu.

Nihayetinde gözlerini Yade'ye çevirdiğinde kızın şaşkın bir hâlde ona bakmakta olduğunu ayırt etti. Şu an Yade, Asaf'ın yalan olmayan sözlerini istemeden de olsa desteklediğinin farkında mıydı, bilemiyordu ancak üzgün olmadığı için rahatlamıştı.

Asaf, Mahir'e işin aslını ve Yade'nin hislerinden emin olmasa dahi ona karşı bir şeyler hissediyor olduğunu söylemesinin ardından ailenin tepkisini çekmemek adına bu çareyi bulmuştu. Yade'nin ondan hoşlandığını söylemesi, bu kadar kısa bir sürede, işin ciddiyetini zedeleyebilirdi. Asaf'ın istediği bu değildi. Onun, ailesinden Yavuz'a dair bir baskı görmesine de katlanamazdı. Bu yüzden nihayetinde elde ettiği şansı kullanabileceği tek yolun bu olduğundan emindi.

Eğer Yade onu seviyorsa ailenin onayından sonra kendini ifade edebilirdi. Yahut hisleri, bir anlık bir şeyse bile, Asaf'ın gönlü onun arada kalmasına izin vermemişti.

Birkaç saat içinde eski Asaf oluvermesiyse artık onu şaşırtmıyordu. Sonuçta kızı ilk gördüğü günden beri yüreğine yerleşmiş olduğunu hatırlamak zor değildi. Unutmak için elinden geleni yapmıştı fakat durum ortadaydı. Nasıl Asaf yemek yiyor, su içiyor ve tüm bunları yaparken en ufak bir alışkanlık ya da yanlışlık hissi içine dolmuyorsa; Yade'yi sevmek de zaman içinde bu hâle gelmiş olmalıydı. İstese de istemese de bir gün içinde, Yade'nin tek bir cümlesi, vazgeçtiği her şeyi sahiplenmesine yetmişti.

Babası Asaf'a ne diyeceğini bilmiyormuş gibi bakarken Yade titreyen ellerini birbirine kenetlemişti. Kimsenin yorum yapamadığı garip bir sessizliğin ardından hiç beklemediği hâlde dedesi üçünün yalnız kalıp konuşmasını uygun görmüştü. Yade bunun onay veren bir tavır olduğunu algıladığında Asaf'ın nasıl olup da ailesi tarafından bu denli benimsenebildiğini merak etmekteydi.

Üst katta, iki adamın karşısında otururken kalbi deli gibi atıyordu. Her saniyeyle birlikte iş daha ciddi bir hâle geliyordu ancak

bir yandan da Asaf'ın sözleri, onun yalan söylemesini engellediği için memnundu.

Yade'ye sorsaydınız adam, *biz kızınızla birbirimizden hoşlanıyoruz ve sizin onayınızı istiyoruz*, diyerek her şeyi başlamadan sona erdirecekti. Oysa Asaf, onu geri plana atarken her şeyin önüne geçmiş ve bir şekilde Yade onun nasıl bu kadar iyi olabildiğini merak ederken bulmuştu kendini. Yade'ye hislerinden emin olmadığını, vazgeçtiğini söylemiş olabilirdi lakin ailesine söylediklerine bakacak olursanız, Asaf onu unutamamıştı. Nasıl oluyordu da böyle mükemmel biri; lisedeyken yalnızca kendini beğenen, üniversiteyken bencilce onu reddeden ve şu an bir yalanla tüm bu yaşananlara sebep olan birini sevebilirdi?

“Asaf, senin bunca zamandan sonra hepimizin farkında olduğu hislerini dile getirmen beni gerçekten şaşırttı.”

İlk konuşan elbette babasıydı. Söyledikleri Yade'nin aklını daha da karıştırırken neden ailesinin Asaf'ı öldürmeye çalışmadığını anlıyordu. Asaf'ın onu ne kadar çok sevdiğini bilmeyen biri var mıydı? Yade utanç içinde burada ölüp gidemez miydi?

“Bunu söylemek sizin karşınızda biraz utandırıyor ancak, ilk kez bir şansım olduğunu düşünüyorum Efe amca.”

Nasıl da ciddi, nasıl da sakindi. Yade, bir an önce yerin yarılışı-na şahit olabilecek miydi?

“Yade?”

Babası ona seslendiğinde yutkundu. “E-Efendim?”

“Asaf'a cevap vermesi gereken ben değilim, sensin. Farkında mısın?”

“Ne?”

Babası ayağa kalktığında Yade gerçekten aklını yitirmiş gibi hissediyordu. “Bana kızmayacak mısın? Ya da Asaf'a?”

“Hayır. Asaf bizden izin isteyerek niyetini zaten belli ettiği için kızgın değilim. Ancak onu tüm aile tanıyor ve seviyor diye senin

adına konuşabileceğimi de düşünmüyorum. İkiniz konuşun, sonra da bir karar ver ve onu yanımıza gönder.”

Babası çıktığında Yade elleriyle yüzünü kapattı. Yavuz’la ilişkilerinin başladığı dönemi düşünürken buldu kendini. Babasına her şeyi söylemeye karar vermiş, Yavuz’a ailenin tek kızı olduğu için biraz tepki görebileceklerini belirtmiş ve adama hafta sonu gelmesi için ev adreslerini vermişti. Ölecek gibi hissediyor ve bir türlü babasına gerçeği söyleyemiyordu fakat nihayetinde, kahvaltı esnasında şöyle demeyi başarmıştı: “Baba, sizinle tanıştırmak istediğim biri var.”

Adamın ona dönen gözleri bir hayli şaşkındı ve bunu izleyen zaman diliminde gerçeği fark ederek öfkelenmişti.

“Bugün, evimize gelecek.”

O günün anılarıyla irkilirken kendini tokatlamak istiyordu. Babası Yavuz’u yaklaşık iki saat boyunca sorguya çekmiş, bir yıl boyunca ilişkilerinin ciddiyetini görmezden gelmiş ve sonunda kabul ettiğinde ise bunu isteksiz bir şekilde gerçekleştirmişti. Yine de onu sevmediğini biliyordu Yade. Babası bunu dile getirmiyordu ancak imkânı olsa Yavuz’a karşı hislerini değiştirmek isteyeceğini biliyordu.

Yani onaylayışı asla böyle değildi. Daha Yavuz konuştuğu ilk saniye, *tamam kızım sen kararını ver* diyebilecek kadar onu kabul lenmemişti hiçbir zaman.

Ne hissedeceğini şaşırmış bir şekilde, onu izleyen adama baktı. “Asaf... Neden böyle yaptın?”

“Çünkü bana Yavuz yüzünden olmadığını söyledin.”

Bunu söylerken gözlerini bile kırpmamıştı. Yade alakası olmadığını söylemek istiyordu fakat adam devam etti.

“Yade, bana korktuğunu ve her şeyin çok hızlı geliştiğini söylemedin mi?”

“Evet,” dedi usulca. Gözlerini kaçırıp derin bir nefes aldı.

“Biraz zamana ve bana ihtiyacın olduğunu söylemedin mi?”

Böyle söylediğinde kendini daha kötü hissetmişti ancak ağzından çıkmış olan şeyi inkâr edemeyerek başını salladı.

“Artık ikisine de sahipsin.”

Onun nasıl olup da böyle sakin kalabildiğini anlayamıyordu. Biri Yade’den böyle şeyler isteseydi, düşünmekten çıldırırdı. Oysa Asaf ailesinin karşısına geçip onlardan izin isteyerek her şeyi bambaşka bir hâle getirmişti. Şimdi Yade ona bir şans vermek istediğinde kimse üzerine gelemeyecekti. Sonuçta Asaf ciddi olan tarafken ve hislerinden emin gözüdürken Yade’nin dilediğince vakti olabilecekti.

Yine de bu, berbat hissettiriyordu. Her şeyin böyle gelişmesinden yalanı ortaya çıksaydı, daha mı iyi olurdu?

“Artık düşünme, içinden nasıl geliyorsa öyle davran.”

İçimden ağlamak ve sana her şeyi anlatmak geliyor yalnızca, diye düşünerek dudaklarını ısırды. Derin, birkaç nefesle kendini sakinleştirirken ona bakmaktan kaçınıyordu. Belki baloya yalnız gidemeyeceğinden emindi ama bir şekilde, her şeyi uzun süre gizleyemeyeceğinden de emin olmuştu.

“Yade...”

Asaf ona seslendiğinde gözlerini tekrar adama çevirdi. Asaf’ın bir eli dizinin üzerinde, diğer eli havada öylece sıkılı hâldeydi. Sanki elini sıkıyor olsaydı, parmakları onunkileri tutuverecekti.

“Birkaç saat öncesiyle çelişmek istemezdim ancak...”

Diğer eli de dizine yerleştğinde Yade kendi ellerine baktı. İkisi de titriyordu ve adama nasıl göründüklerini merak ederken dün hiç bahçeye çıkmamış, onunla ilgili hiçbir plan yapmamış olmayı hayal ediyordu.

“Ben... Biraz aptalca görüldüğünü biliyorum ama seni unutmadığımdan bir hayli eminim.”

Evin her bireyiyle yaptığı konuşmaların ardından odasına çekilme hakkını elde etmiş ve bir duş alıp yatağına yerleşmişti. Kimse ona yüklenmemiş hatta belki de böylesinin daha iyi olabileceğini, yine de kendini sıkıkmamasını tembihlemişti. Sonuçta Yavuz'la olan ilişkisinin bittiğini söyleyen oydu, şu an çok erken olabilirdi ama tüm aile bireylerine göre Asaf her koşulda bir şansı hak ediyordu.

Yade bunu reddetmiyordu. Onun rahatsızlığı elbette söyleyemediklerinde gizliydi. Yalnızca baloya birlikte gitmeyi rica edeceği bir adamla, bir evet dese evlenebilecek duruma gelmişti. Bu onu korkutuyor ve işlerin rayından çıkmasına karşı ne yapabileceğini kestiremiyordu.

Birkaç ay içinde, her şey gerçekten düzelecek miydi?

Asaf'a bir şans verebilir ve nihayetinde ondan hoşlanmadığına kesin olarak karar vererek balodan sonra onunla konuşabilir miydi? Bu, olduğundan daha kötü hissetmesini engellemeye yetecek miydi?

Telefonunu eline alıp ekrana baktı. Yine sınıf grubu dışında kimseden mesaj gelmemişti. Yavuz'dan bir şey beklediği için değildi ancak sürekli telefonunu kontrol etme alışkanlığı kolayca kaybolacağına benzemiyordu.

Telefon elinin içinde titrerken irkilip gelen mesaja baktı.

"Her şey yolunda mı?"

Asaf'tı elbette. Onu şu sıralar başka kim kendinden çok düşünürdü zaten?

"Evet. Herkes benimle konuştu ve kimse korktuğum gibi tepki vermedi."

Cevabı gönderip beklemeye başladı. Normal şartlar altında onun da Asaf kadar samimi olması gerekirdi fakat Yade, kendini hoşlandığı adamla ailesini tanıştırap onay alabilen bir kızdan ziyade; herkesi bencilce kullanabilen kötü kalpli bir cadı gibi hissetmekteydi.

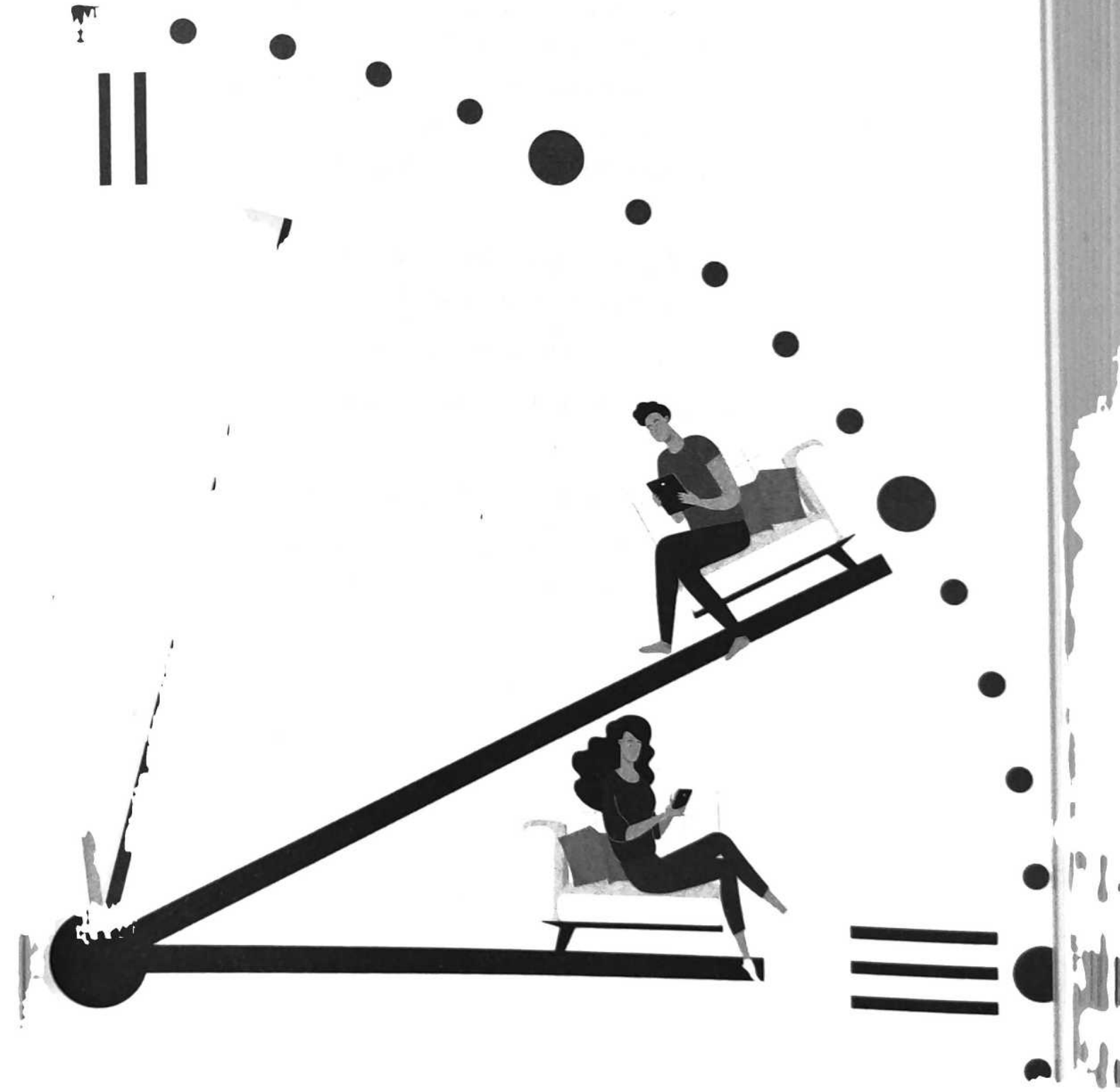
"Peki, sen iyi misin?"

"İyiyim." yazdı önce, sonra şunu ekledi: *"Senin sayende."*

Asaf'ın onu hâlâ sevdiğini bilmek her şeyi daha korkunç bir hâle getiriyordu. Yade çok dikkatli olmalı ve bir şekilde onun nefretini kazanmadan bu işi halletmeliydi. Şimdi bunu düşünmeyecekti ama yapabileceğini biliyordu. Gözleri yorgunlukla kapanmaya başlarken Asaf'ın son mesajını güçlkle fark etti.

"İyi uykular."

Onuncu Bölüm

Kahvaltının ardından annesiyle mutfakta yalnız kalmıştı. Yeni bulduğu bir pasta tarifini incelemekte olan kadını izlerken kendini gülümsemeye zorladı. Annesi inanılmaz şeyler yapıyordu artık. Yade için yedikleri öyleydi en azından. Çeşitli renkler ve şekillerde yaptığı pastalara bakıp da şişmanlığı benimsememek bazen imkânsız gibiydi.

Tabii şu an mesele kesinlikle pasta değildi ama yine de akşam göreceği manzarayı düşünmeden edemiyordu.

“Yade, Asaf’ın çok iyi biri olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Elbette gündem bu sıralar değişmiyordu, Asaf ailenin yegâne güncel haberi idi.

“Elbette biliyorum,” dedi iç çekerek.

“Ben sadece...” Annesi birkaç not karalayıp önlüğünü düzeltmeye başladı. “Senin yeni bir ilişkiye hazır olduğunu düşünmüyorum.”

“Ama dün...”

Sözü kesilirken kadın gözlerine baktı. “Biliyorum, dün Asaf’la bir ilişkiniz olursa memnun olacağımı söylemiştim.” Bu kez yanına yaklaşıp omuzlarını tuttuğunda düşünceli bir şekilde bakıyordu. “Onaylıyorum da. Gerçekten. Asaf’ı seversen mutlu olacağından eminim. Yalnızca, şu son olayın ardından birkaç ay geçmesini istedim.”

“Ama zaten bir ilişkimiz yok.”

Kadın kaşlarını kaldırırken Yade gözlerini kaçırmamak için direniyordu. "Asaf'a zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi geçen birkaç saniyenin ardından, "Tamam, güzel öyleyse..." diyerek ellerini çekti kadın. Saçlarını kulağının arkasına yerleştirirken daha mutlu gözüküyordu. "Biraz sabırlı ol, anlaştık mı?"

Ne için, diye sormak yerine uslu bir şekilde başını salladı. Kadın tekrar pastasıyla ilgilenmeye koyulduğundaysa odasına çıkıp kitap okumaya karar verdi. Sayfaya bakarken hiçbir kelimeyi görmüyordu ama en azından günlerdir elinde ilk kez onu meşgul edecek bir şey vardı. Artık Kocaeli'ye dönmesi gerektiğini biliyor ve bunu daha fazla geciktiremeyeceği için gergin hissediyordu.

Ama belki de gitmesi daha iyi olurdu. Sonuçta Asaf'ın da okulu ve stajı vardı, o da mezuniyetle ilgilenmek zorundaydı ve nihayetinde bu meşguliyette onu kırmak için pek de vakti olmayacaktı.

Her düşündüğünde bunu daha çok benimsiyordu Yade. Mezuniyetten birkaç gün sonra Asaf'la konuşup yapamadığını söyleyecek, ondan özür dileyecek ve artık onu unutması gerektiğini dile getirecekti. *Sen benden daha iyilerine layıksın*, demeyi planlıyordu fakat cümle her yönüyle doğru bile olsa Asaf'ı üzeceğini bildiğinden bunu içinden tekrar etmek dışında bir şey yapamıyordu. *Asaf Karayel, sen gerçekten iyi biriyle birlikte olması gereken mükemmel bir insansın. Sen dürüst, akıllı ve bencil olmayan birini sevmelisin. Ben, hiçbir şekilde bunlara sahip olmadığımından eminim.*

Telefonun sesiyle irkilip kitabı elinden düşürdü. Yere uzanıp aldıktan sonra ekrana kısa bir an göz atıp telefonu açtı. Arayan Asaf'tı.

"Yade?"

"Efendim Asaf?"

Sesi titremediği için şükrederek derin bir nefes aldı. Boştaki eli öyle çok titriyordu ki kendini tanıyamıyordu. Yade hiçbir zaman

böyle heyecanlı, gergin ve çekingен bir insan olmamıştı. Özgüvenini tamamen ve geri döndürülemeyecek bir şekilde kaybetmiş olabilir miydi?

“Biraz bahçeye gelebilir misin?”

“Ne?”

Yerinden kalkarken kalp atışlarının dışarıdan duyulabildiğini düşünüp korkuya kapıldı. Bu denli gürültülü bir sesin dışarıya yansımaması mümkün müydü?

“Aşağı gelir misin? Sana vermek istediğim bir şey var.”

“Tamam,” dedi gereğinden yüksek bir sesle ve telefonu adamın suratına kapattı. Bir an ekrana boş boş bakıp telefonu yatağının üzerine koydu ve aynaya doğru döndü. Kıyafetleri, uzun süredir olduğu gibi tekdüzeliğini korumaktaydı. Bir eşofman altı ve bu kez, Safa Ara’stan araklanmış sarı tişörtle her zamanki Yade gibi giyiniyor fakat yansımalarına bakarken hep olduğu kişiyi göremiyordu. Yade neden Yavuz ona hakaret etmeden önceki hâlini hatırlamıyordu? O zaman da böyle görünüyorsa şayet, kaybettiği tam olarak neydi?

Başını iki yana sallayıp bozulan topuzunu tekrar yaptı ve koşarak merdivenleri inip bahçeye çıktı. Bir an Asaf’ı göremeyince kaşları çatıldıysa da bahçenin arka kısmında, elleri ceplerinde ve odasına yüzünü çevirmiş bir hâlde dikildiğini görüp yanına yürüdü. Asaf onu bu mesafeden elbette göremezdi, o hâlde niye odasına bakıyordu?

“Selam!” dedi ne diyeceğini bilemeyerek. Elini kaldırıp aptal bir şekilde sallarken Asaf ona doğru döndü ve gülümseyerek başını yana eğdi.

“Her gün beni görmek seni bunaltmıyor, değil mi?”

Şakacı bir tavırla sorulmuş olmasına rağmen bu sorunun bir cevap beklediği aşikârdı. Yade dürüst olabilmek adına -*evet, artık dersini almıştı*- kısa bir an kalbini yokladı. Asaf’ı görmek onu geri-

yordu lakin bunalttığını söyleyemezdi. Aksine güvendiği bir surete bakıyor olmak ve o gözlerde bir parça kendini sevebileceği bir şeyler bulmak Yade'ye iyi geliyordu.

Dudakları birbirine bastırılmış bir hâlde gülümseyip başını iki yana salladı. "Sen sıkılıyor musun peki?"

Başını sağ omzuna yatırdı Asaf. "Hiçbir zaman."

Gözlerini kaçırarak yutkundu Yade. Adam bir adım atıp aralarında kısa bir mesafe bıraktığında tekrar gözlerine baktı. "Beni neden çağırmıştın peki?"

"İzin verirsen sana bir hediye vermek istiyorum."

Kaşlarını kaldırarak beklemeye başladı. Asaf cebinden küçük bir kutu çıkardığında kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. *Bir yüzük daha mı*, diye düşünürken kutuyu açmadan önce elini uzattı Asaf.

"İlk yüzüğü beğendiğini hissetmiştim garip bir şekilde. Çok basit bir şey olduğu için aynısını bulmak zor olmadı. Bunu sakın resmi bir şey olarak düşünme, olur mu? Sadece ufacık bir aksesuar..."

Kutunun kapağı açılıp da Asaf yüzüğü eline aldığı anda gülümserken buldu kendini. Yüzük gerçekten basit bir şeydi ama Yade, ilk gördüğünde de parmağına olmasını istediğini inkâr edecek değildi.

"Umarım bu kez olur. Tahminî bir ölçüyle aldım."

"Almak zorunda değildin," diye mırıldandı usulca. Asaf izin ister gibi yüzüğü uzattığında sağ elini adama yaklaştırdı. Sanki parmakları kristalden yapılmış gibi çekingen bir şekilde elinin ucunu tutup yüzüğü taktığında adamın gözlerine bakıyordu. Ona ilk kez dokunuyordu ve bunu fark etmek Yade'ye garip hissettirmişti. Asaf'ın ona bu kadar narin hissettirebilmesi, Yade için gerçekten ilginçti.

Güzel olduğunu hissettiği olmuştu, şımarık bir prenses gibi davranmayı da seviyordu ancak hiçbir zaman dokunmaya bile kıyamayacak kadar nahif biri olduğunu düşünmemişti. Birinin ona bu şekilde yaklaşacağı aklına hiç gelmezdi.

Adamın sıcak, uzun parmakları, yüzüğü taktıktan sonra iki saniye kadar parmak uçlarına dokunup geri çekildi. Ardından Asaf ondan bir adım uzaklaşıp ellerini ceplerine yerleştirdi.

Yade yüzüğün biraz büyük olduğunu hissedebiliyordu ama bu, umurunda bile değildi. Yüzüğü parmağında çevirip adama gülümsedi. "Asaf..."

Adam gülümseyerek "Efendim?" diye sorarken Yade ona teşekkür mü etmeliyim yoksa gerçeği mi söylemeliyim diye düşünüyordu. İkincisi şüphesiz iyi kalpli ve dürüst bir insanın yapacağı türden bir şeydi. Sonunda vicdanının sesini dinleyip her şeyi adama itiraf edebilseydi, öyle olacaktı.

Oysa Yade onun gözlerine bakarken bir türlü yalancı olduğu gerçeğini dile getirmeyi beceremiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi bu yüzden. "Gerçekten. Bu yüzük çok güzel... Ve sen bana bu kadar iyi davranırken sana nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum."

Şimdi gamzesi ortaya çıkmıştı ve Yade bu daha mı iyi yoksa daha mı kötü, karar veremiyordu. Asaf, başını yana yatırıp böyle gülümsediğinde Yade kendini gerçekten garip hissediyordu.

"Yade, saçmalama..." Asaf gülümsemeye devam ederken Yade, yüzüğü tutup gözlerini kaçırdı. "Bir karşılık beklemiyorum. Seni dilediğim vakit görebilmek, bana yetiyor."

"Ama-"

"Yade..."

Sesi uyarıcı bir şekilde araya girdiğinde başını salladı. "Ama ben birkaç gün içinde okula döneceğim."

"Biliyorum."

"O zaman..."

"Sorun değil, arabam var."

Gözleri irileşti şaşkınlıkla. "Yanıma mı geleceksin?"

Asaf sanki burada onunla konuşuyor olmak, en büyük eğlencesiymiş gibi sırtırken omuz silkmekteydi. "Elbette. Sen istesen her gün gelirim."

"Ah..."

Yade kaçıp gitmeyi düşündü bir an ve Asaf başka bir cümle daha kurup onu şaşırtırken ayakları geri geri seğırtmek üzereydi.

"Aslında, izin verirsen bu kez seni ben götürmek istiyordum. Hem evini öğrenirim hem de içim rahat eder."

"Ben de araba kullanabiliyorum."

"Biliyorum."

"Ve bu konuda gerçekten iyiyim." Asaf sırtırken Yade kaşlarını hafifçe çattı. "Gerçekten iyiyim."

"Biliyorum."

"Hem... Arabam burada kalırsa bir dahaki gelişimde-"

Aniden susup neden adamın keyiflendiğini fark etti. "Beni almaya geleceksin!"

Babası gibi birinin daha var olduğunu bilmek, gerçekten garipti. Yine de Yade onu geri çevirmeyecekti çünkü Asaf Karayel, size bu şekilde bakarken onu geri çevirip de tebessümünün kaybolmasına sebep olmak istemezsiniz. En azından Yade istemezdi. Gözlerinin içine kadar gülebilen ve bunu ufacık şeyler için bile yapabilen bir insanın gülümsemesine mani olmaktan ziyade, medar olmak daha güzeldi.

Bir süre öylece bahçede dolaşmışlar, nihayetinde halasının evine doğru yürümeye başlamışlardı. Asaf akşam için kalmak istememiş, Yade de birkaç kez söylemek dışında daha fazla ısrar etmemişti.

Asaf, konuştukları zaman dilimini yorumlamak gerekirse şayet, tam bir işkolikti. Otelde olmayı, çalışmayı, insanlarla iletişim kurabilmeyi çok seviyordu. Onun kadar düşünceli ve nazik birinin de

ancak böyle bir işte çalışması beklenirdi zaten. Yahut öğretmenlik ve doktorluk gibi mesleklere de yönelebilirdi Yade'ye sorarsanız.

Yade ise onun aksi bir karaktere sahipti. Kaba sayılmazdı ama normalin biraz üstünde bencillik sergilediğini lise bittikten sonra anlamıştı. Yade ön planda olmaya alışkındı, artık bunu kendini beğenmiş tavırlarla yansıtmıyor olabilirdi ancak içten içe kendine duyduğu derin bir sevgi ve saygıya sahipti. Tabii bunlar şu an pek geçerli değildi, Yavuz onun kendiyle barışık hâlini birkaç cümleyle ezip geçmişti. Şimdi eskisinin yerinde benliğine bir hayli yabancı bir Yade Karaman vardı. Aynaya bakmaya bile çekinen, baloya yalnız gitme korkusuyla ailecek değer verdikleri birine yalan söyleyebilen, anlaşılmaz kız.

Nasıl olduğunu bilmiyordu fakat bir şekilde düşünceleri ya Yavuz'un ettiği hakaretlere ya da kendi yalancılığına saplanıp kalıyordu. Sanki tüm yolların çıkışı bu ikisindeydi yahut Yade'nin ayakları yalnızca bu yollara ulaşıyordu artık. Asaf'ın sakinliği onu bir anlık rahatlatıyorsa da bu iki düşünce, kendi olmasına bir türlü izin vermiyordu.

İç çekerek yüzüğü parmağında birkaç kez çevirdi. Olduğu yerde durduğunu ve Asaf'ın yine o eğlenmiş tebessümüyle yüzünü izlediğini fark edip ellerini ceplerine yerleştirdi. "Sesli mi düşündüm?"

"Hayır, aniden durup asfaltı izlemeye başladın."

Göz göze durdukları birkaç saniyenin ardından Yade de güldü. "Affedersin. Ne diyordun en son?"

"Önemli bir şey değil. Zaten geldik sayılır."

Bulundukları mekâna geri çekildiğini hissederek etrafına bakındı. "Halamın evine de gelmek istemediğinden emin misin?"

"Evet, yirmi dört saati sizin evlerinizde geçirmek pek uygun düşmez."

Yade başını sallayarak sessiz kalmayı tercih etti. Aralarında bir parça rahatlık mevcuttu fakat bazı anlarda, garip bir sessizlik için-

de birbirlerine bakmak da âdetleri arasına yerleşmiş gibiydi. Yade bunun Asaf'la değil, kendiyle alakalı olduğunu biliyordu. Normal şartlar altında insan hoşlandığı ve ailesinden de onay alan biri söz konusuysa onunla konuşmak tutuk değil, heyecan dolu olurdu. Oysa Yade, Asaf'ı insan olarak seviyor ve ona kendinden bile fazla güveniyor olsa da ona âşık olmadığını biliyordu.

“Tamam, sonra görüşürüz o zaman. Halanlara selamlarımı iletirsin.”

Tekrar başını salladı. Yavuz yine ani bir şekilde zihninde belirirken anlamsızca ikisini kıyasladığının bilincindeydi. O olsaydı şimdi Yade'nin tek yanağını öper ve diğer tarafına, kulağının üstünde biriken saçlarına elini usulca koyup gözlerine bakardı. Tabii bu, ilk zamanlarında sürekli yaşadıkları bir şeydi. Günler geçtikçe ve o ilk heyecan dindikçe, yalnızca yanağını hafifçe öperek veda ettiği yahut göz kırpmakla yetindiği de olmuştu.

Şu an Asaf ile sevgili değildi ve onun da dediği gibi adı konulmamış ancak ciddiyetle başlayan bu garip hissiyatın adamda ne tepki oluşturacağını merak ediyordu.

Asaf ona bakarak gülümsedikten ve “Sen uzaklaşana kadar buradan ayrılamayacağım galiba Yade, yürümen ikimiz için de iyi olur,” demesinden sonra şaşırarak adamı arkasında bıraktı.

Birinin sizi izlediğini bilerek yürümek rahatsız edici olabilirdi. Ama bu, size âşık olduğunu söyleyen ve sizinle evlenmek isteyen kişinin, araba kapısını tutmamanın yanında, vedaya bile yeltenmeden öylece sizi izlemesiyle kıyaslandığında pek de dikkate değer değildi.

Asaf, Yavuz'un neler yaptığını bilseydi de böyle ilgisiz kalabilir miydi? Yade neden adamdan bu kadar çok şeyi beklemeden yapmıyordu sanki?

İstemsizce, düşünmeden arkasını döndü ve Asaf'ın olduğu yerde onu izlediğini görerek bir parça şaşkınlığı daha içine yerleştirdi. Asaf ona değer vermeseydi, böyle samimi görünebilir miydi?

Adama hafifçe el sallayıp tekrar yürümeye odaklandı ve nihayet halasının evine ulaştığında onu aklından, orada durmuş hâlinin hayalini gözünün önünden uzaklaştırabilirdi. Şimdi halasının onunla dalga geçişlerini dinlemesi gerekiyordu. Ne de olsa halası yanılmamıştı. Asaf Karayel ondan hoşlanıyordu, kesin değil ancak bir hayli belirgindi bu ve Ece Alkanlı'yı azıcık tanıyorsa bütün gece onunla "Hala, öyle bir şey yok!" diye Yade'nin taklidini yaparak dalga geçebilirdi.

On Birinci Bölüm

Yade, Asaf'ın sürekli olarak yanında durmak isteyeceğini sanıp biraz ürkmüştü fakat Asaf yola çıkacağı güne dek evine gelmemişti. Bu durumdan korkan aptal yanı gerçekten rahatlamış, başka bir aptal yanıysa Asaf'ın aşkından şüphe duymaya başlamıştı.

Yade Karaman ne zamandan beri bu kadar dengesiz ve ben-cil olduğunu bilmiyordu. Kendine şöyle bir baktığında kaşlarını çatmak istiyor, yaşananlar üzerinde düşünmeye başlarsa ağlayası geliyor fakat dönüp dolaşıp olduğu yerde saymayı sürdürüyordu.

Yine de Asaf var olduğu ve bunun yanında onu bunaltmadığı için gerçekten memnundu.

Küçük el çantasını hazırlayıp son kez aynaya bakarken yaşadığı birkaç günü düşünüyordu. Garipti ama ailesi ne Yavuz ne de Asaf hakkında ona yüklenmiyordu. Sebebinin, Asaf'a güvenmeleri mi yoksa Yade'ye özgürlük bahşetmeye karar vermeleri mi olduğu tamamen muallaktı. Yine de bir seçim yapsaydı, o bile Asaf'ın olduğu tarafı seçerdi. Tabii bu özgürlüğün yanında annesi de babası da ona sabırlı olmasını, hiçbir karar için acele etmemesini ve derslerini ihmal etmemesini tembihlemişti.

Yade eğer her şey gerçek olsaydı, nasıl hissedeceğini merak ediyordu. Belki de Asaf'a deli gibi âşık olsaydı, şimdi Yavuz aklına bile gelmiyor olurdu ve adamlarla yapacakları yolculuğun sevinciyle ne yapacağını şaşırırdı. Oysa genç kız heyecanlı olmasına rağmen delicesine mutlu bir insan gibi hissetmiyordu. Asaf iyiydi, hoştu; gerçekten çok iyiydi ve inanılmaz derecede hoştu lakin Yade kendi gibi değilken bunlara bir türlü odaklanamıyordu.

Neden aklı bu kadar karışık sanki? Kendi zihniyle bile baş edemeyen biriyken gerçekleri adamdan nasıl gizleyebilecekti?

“Abla, geleyim mi?”

Mahir’in sesini duyunca derin bir nefes alıp yanında götüreceklerini son kez zihninden geçirdi ve o içeri girmeden evvel kapıyı açıp çocuğa gülümsedi. “Aşağı inelim, daha iyi olur.”

Elbette ailesi her zaman olduğu gibi gidişini hep birlikte beklemekteydi. Annesi sevdiği hamur işlerinden hazırlamış, halası ve eniştesi ona Yade’nin ne olduğunu henüz bilmediği iki hediye paketi vermiş, dedesi ve babaannesi bir sürü film alarak gününü güzelleştirmişti. Yade okumaktan çok izlemeyi sevdiğinden sebep, bir hayli geniş olan film arşivinin mutluluğu yüreğini sarmıştı bile. Evet, dışarıdan abartılı görünüyor olabilirdi ama aslında bu, genç kızın düzeniydi ve bu harika hayata yöneltilmiş tek yanlış hareket de Yavuz’dan gelmişti.

Ailesiyle vedalaşırken kendini bu düşünceleri zihninden atmaya zorladı. Babası Asaf’ı iki kez, aynı cümlelerle tembihlemiş ve telefonlarının açık olması konusunda tehdit etmiş; dedesi ise Asaf’ı bir köşeye çekerek oradaki hiç kimsenin duyamadığı şeyler söylemişti. Yade ne olduklarını hayal etmek bile istemiyordu ancak Asaf’ın eğlenir gibi başını sağ omzuna yatırması rahatlamasına yetmişti.

Sonunda arabaya binebildiklerinde Yade derin bir nefes aldı. Gözleri Asaf’ın üzerindeydi. Adamın bu kez kapısını tutması hatta ileri gidip ona dokunmamaya özen göstererek kemerini takması Yade’yi gerçekten afallatmıştı. Arabayı çalıştırmasının ardından kendini tutamayarak aklındakileri dile getirdi. “Geçen sefer kapıyı tutmamıştın!”

Neden bunu söylediğini bilmiyordu ama asıl merak ettiği, aklındakini ne sebeple bu kadar yüksek sesle söylediği gerçeğiydi.

Asaf hafifçe gülerek vites değiştirirken gözü bir an olsun üzerinden ayrılmıyordu.

“Bunu aptalca bulacaksın.”

Gözleri irileşmiş bir hâlde başını iki yana salladı. “Neden her şeyi aptalca bulacağımı düşündüğünü bilmiyorum ama bir sebebi varsa bana söylemen gerek.”

Çok kısa bir an, onu bulan koyu kahverengi gözler tekrar yola çevrildi. “O zaman sana kibarlık ederek *acaba hâlâ bana âşık mı*, diye düşünmeni istemedim.”

İtiraz etme arzusuyla açılan ağzı, yeni bir şaşkınlık hissiyle kapandı. Nasıl öylece âşık olduğunu söyleyebilirdi ki? Gözlerini adamdan çekip yola çevirdi. Nadir de olsa, ne diyeceğini şaşırdığı anlar olmuyor değildi.

“Yüzüğü orta parmağına geçirmişsin?”

Bunu soruşu bir şeyi ima ediyor gibi değildi, konunun neden aniden değiştiğini bilmese de rahatlayarak tekrar adama baktı. “Şey...”

Asaf sanki hem onu hem de yolu aynı anda izliyormuş ve izlendiğinden de bir o kadar eminmiş gibi gülümsediğinde gözlerini kıstı. “Aslında yüzük parmağıma büyük olmuştu ama ben değiştirmek istemediğim için orta parmağıma takmaya karar verdim. Sonuçta yalnızca bir aksesuar olarak görmemi söylememiş miydin?”

Hafifçe omuz silkerek onayladı Asaf kızı. “Elbette. Sadece sebebini merak ettim.”

“Tamam, şey, buydu işte.”

Asaf, Yade’nin yerinde kıpırdanıp durmasını neye yorması gerektiğini bilmiyordu. Yade bir an onunla rahatça konuşurken bir anda üzgün bir şekilde bakabiliyor yahut kendini geri çekerek aralarına bir duvar örebiliyordu. İmkânı olsa zihninden geçenleri bilmek ve her seferinde ona karşı doğru hamleleri yapabilmek isterdi. Oysa kız, böyle belirsizken ve Asaf onu incitmekten bu kadar çekinirken her hareketinin detaylıca düzenlenmesi bile yeterli gelmiyordu.

Acaba sebebi Yavuz muydu?

“Seni sorguluyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum fakat Yade, merak ettiğim bir şey daha var.”

Adamın ismini düşünmek bile sinirlerini yıpratırsa da ağzından çıkanlara mani olamamıştı.

“Nedir?”

Biraz bekleyip cümleyi kafasında toparlamaya çalıştı. Bu sırada denk geldikleri kırmızı ışıktaki kıza bakabilmiş ve soruyu sorarken yüzünün aldığı şekli de görmüştü. “Yavuz’la ilgili meseleyi ne yapacaksın?”

İşin aslı, Yade ağzı açık bir hâlde yüzüne bakarken sorunun bu olmadığını hissetmişti. Merak ettiği şey başkaydı, sürekli aklında var olan bir şüpheydi bu ve kızın gerginliği aralarında yer buldukça bu şüpheden arınamayacağı ortadaydı. Yade, Yavuz’u hâlâ seviyor, düşünüyor yahut önemsiyor muydu? Onu tekrar görmek istiyor muydu? Eğer hoşlandığı Asaf ise neden bir şeyler yanlışmış gibi geliyordu? Yine de Asaf kızın gözlerine bakarken, nasıl oluyordu da tüm bunlara rağmen mest olabiliyordu?

Yeşil ışığı fark etmediği için azarlarcasına çalan korna seslerinin ardından yola odaklandı. Yade’nin derin bir nefes aldığını, burnunu çektiğini, parmaklarını cama vurarak ritim tuttuğunu ve hâlâ kıpırdamakta olduğunu duyabiliyordu.

Nihayetinde kız cevap verdi. “Tamamen aklımdan çıkaracağım.”

Sesi dürüst, kararlı ve içtendi. Asaf kendini bıraksa çocuk gibi sevinebilirdi.

“Asaf, Yavuz’la ilişkimizi düşündüğümde, bir şeylerin değiştiğini yeni yeni anlamaya başlıyorum. Benim görmezden geldiğim bazı detaylar, o beni terk ettiğinde hafızamın derinliklerinden yükselir gibi oldu. Onu düşündükçe artık beni eskisi gibi önemsemediği, arayıp sormadığı ve aynı şekilde benim de ona karşı farklı bir hâle büründüğüm gerçeğini ayırt ettim. Ancak...”

Asaf bir anlığına, kendine onu görme izni verdi ve başını kıza doğru çevirdi. Yade'nin ona dönük bakışlarıyla gözleri buluştuğunda o şüphe hissi yine bir gölgenin altına gizlenmiş ve o gözlerde saklı kırgınlığı fark ederek içi titremişti. Ne kadar uzun süreceği önemli değildi ama Yade onu benimseyecekse Asaf bekleyebileceğinden emindi.

Yola döndüğünde Yade devam etti:

"Yavuz, benim kalbimi kırdı. Her şey bitecekse bile güzel yoldan halledebilirdik. Birbirimize teşekkür eder, hatalarımız için özür diler, haklarımızı helal eder..."

Yüreğinin ezildiğini hissederek dudaklarını birbirine bastırdı Yade. Çok şey mi istiyordu bilmiyordu ama bir insan hayatından çıkacaksa neden ondan bir şeyler almak zorundaydı ki? Yade, Yavuz'un başına silah dayayacak değildi. Sadece ayrılmak isteseydi bile en fazla nedenini sorardı ya da bir yanlışı olup olmadığını merak ederdi. Öyle olsa, bu şekilde parçalanmış, eksilmiş ve utanç içinde kalmayacağından emindi. Neden her şeyi mahvetmek zorunda hissetmişti ki?

"Bilmiyorum, saçma olabilir ama bir ayrılık şekli seçebilseydim bunu seçerdim. Bu yüzden, bende bir sorun olduğunu hissediyorsan bil ki sebebi Yavuz değil. Sebebi tamamen kalbimdeki bu eksiklik..."

Dolaylı olabilirdi ancak bir parça olsun kalbini birine açabilmek yüreğine su serpmişti. Derin bir nefes alıp ellerini birbirine kenetledi. Asaf'ın sessizliği giderek uzarken yanlışı bir şey söylemiş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Sende bir eksiklik yok, Yade."

Adamın gülümseyişi artık tanıdık bir hâle gelmeye başlamıştı, yine de sıradan bir ifade değildi onunki. Asaf tebessüm ederken dudaklarınız kıpırdamak istiyor, gözleriniz ona sabitlenip kalıyordu.

"Gerçekten." Adam ona dönüp başını iki yana sallamış, ardından gözlerini yola çevirerek devam etmişti. "Sende bir eksiklik ola-

maz. Nereden bakarsam bakayım, her şeyin fazlasını görüyorum sende. Kimsede bir türlü bulamadığım ne varsa seninle bütünleşmiş hâlde.”

Yutkunarak gözlerini parmaklarına çevirdi. Biri size böyle şeyler söylediğinde cevap vermek imkânsızdı. Yade özgüvenini geri kazandığını hâlâ düşünmüyordu ancak Asaf’ın dürüstlüğü öyle bir boyuttaydı ki o söylediğinde her şeye inanmak geliyordu içinden.

“Zaman, her şeyin ilacıdır,” dedi sonra adam. “Gerisi, Allah’ın izniyle hâllolacak.”

Yade’nin sessizliği uzayıp gittiğinde Asaf onu sıkboğaz etmemek için beklemişti ama bir yerden sonra, dayanamayıp yüzüne baktığında kızın uyuduğunu fark etti. Başını koltuğa yaslamış, yüzünü Asaf’ın göremeyeceği şekilde çevirmiş ve hafif bir şekilde horluyorken o kadar sevimliydi ki Asaf, ona dokunmama konusunda uyguladığı ısrarlı tutumuna rağmen kızın duruşunu düzeltme ihtiyacı hissetmişti.

Arabayı uygun bir yerde, kısa bir süreliğine sağa çekti. Bir yanı böyle davranmaması konusunda onu ciddi şekilde azarlamaktaydı ancak söyledikleri kendini durdurmasına yetmemişti. Hafifçe omzuna dokunup yüzünü kendine çevirmesiyle Yade irkilmiş, iç çekmiş ve kendini tek koluyla sararak uyumaya devam etmişti. Eğer ona olan hisleri tamamen geri gelmediyse bile Yade’nin bu hâlini gördükten sonra hepsini geri kazandığından emindi. Aslında bunun bahaneye ve açıklamaya ihtiyacı yoktu. Yade ona ilk kez bakmış, ona ihtiyacı olduğunu dile getirmiş ve Asaf’ın gönlündeki koca tahta kurulması için bu yetmişti. Yade’nin yine kendinden önce gelmeye başlaması kaçınılmazdı zaten.

Kızdan ayrılmak istemeyen parmaklarını itaate zorlayıp yola döndü ve tüm yolculuk boyunca elinden gelen en sessiz şekilde durmayı sürdürdü. Kızın evini bilmiyordu ancak Umuttepe’yi bulmak o kadar da güç değildi. Nihayet bulduğu uygun bir yere arabayı park edip beklemeye koyuldu.

Kendine izin vermiş, Yade'ye doğru dönmüş ve sükûnetle beklemeye başlamıştı.

Birkaç saattir aralıksız uyuyan ilk aşkını izliyordu öylece. Dudakları büzüşmüş, yüzü saçlarıyla örtülmüş, ara sıra homurdanarak sağa sola dönse de uyanmamayı sürdüren kızı izliyordu. Tek eksik, bakışlarıyla karşılaşmaktı ancak Asaf yetinmeyi çok iyi bilen biriydi.

Bugüne dek umut bile edememişken bu kadarına sahip olmak bile şaşırtıcıydı. Yade ön yargılı, sabit fikirli ve inatçı bir kızdı; bir kere onu istemediyse ömür boyu istemeyeceğini sanmıştı. Oysa titrek sesiyle söylediği cümleyi bir türlü unutamıyordu Asaf. *Yade'nin ona ihtiyacı vardı.*

Onu niye bu kadar çok seviyordu, bilmiyordu.

Kendine bunca sevme iznini nasıl vermişti, hiçbir fikri yoktu.

Bir insanı her koşulda sevebilmek nasıl mümkün oluyordu, bu konuda da cahilliği sürüp gitmekteydi.

Fakat şu hâliyle, en doğal hâliyle, en sakin ve huzurlu hâliyle Yade Karaman'ı izlerken yalnızca tek bir şeyden emindi: Kız onun en büyük zaafı, en şiddetli sınavı ve bu saatten sonra vazgeçmesi imkânsız olan şükür kaynağıydı. Ne yapacağını, ona nasıl deva olacağını, tüm bu anormallikleri nasıl yeknesaklığa dönüştüreceğini bilmiyordu ama mecburdu. *Çünkü Yade'nin ona ihtiyacı vardı.*

Yade nihayet uyandığında, yaklaşık olarak yarım saat geçmişti ve Asaf boynunda hafif bir sızı hissediyor, esnememek için kendini zor tutuyordu. O, ne kadar kızı izlemeye doyamıyor gibi hissetse de gözleri onunla aynı fikirde değildi, kapanmak üzereydiler.

Yade kıpırdanıp hafifçe gerindikten hemen sonra "Ne?" diye homurdanmasaydı, belki uykuya dalmış bile olabilirdi.

Kız ona doğru dönüp irice açılmış gözleriyle yüzüne bakarken başını iki yana sallayarak doğruldu.

"Ben... Ben nasıl uyudum?"

Kendini tutamayıp güldü Asaf. "Bunun cevabını bildiğimden emin değilim."

Yade anlamamış gibi bakıp birkaç saniye sonra gözlerini devirirken onun samimiyetine karşı içinin ısındığını hissediyordu Asaf. Bu kadarı fazlaydı, biraz kendini kontrol etmesi gerekirdi ama Asaf böyleydi işte. Yade söz konuşuyken kendini kaptırmak huyuydu.

"Peki, beni neden uyandırmadın?"

Bu daha yüksek bir sesle, azarlarcasına sorulmuş bir soruydu. Omuz silkip Yade'nin yanındaki camı da sonuna kadar açtı. Hava soğuk değildi ama o uyurken camı açık bırakmak istememişti.

"Uyumasaydın ne yapacaktın ki?"

"Ne?" Yade gözlerini ovup tekrar yüzüne baktı. "Bilmiyorum. Ama şey... Yani... Çok saçma. Sonuçta... Niye uyuyorum yani? Saçma değil mi?"

Kızın anlamsız kelimelerle kurulan cümleleri dudaklarına bir tebessüm olarak yansıdı. Şu şaşkın yüzünü alıp gönlünün ücra bir köşesine yerleştirebilseydi ne kadar harika olacaktı.

"Değil. Dinlenmiş oldun."

"Ama sıkılmadın mı?"

"Zaten yola odaklanmam gerekiyordu, niye uzatıyorsun Yade?"

Alınmış gibi dudaklarını büktü. "İyi, tamam." Yade, kollarını göğsünde birleştirip önüne döndüğünde neden o ne yaparsa yapsın hoşuna gittiğini merak ediyordu. Kız için tamamen doğrulardan oluşuyor diyemezdi, mükemmel bir insan olduğunu da sanmıyordu. Sonuçta kimse mükemmel değildi. Lakin Yade, eğrisiyle doğrusuyla içinde yalnızca sevme ihtiyacı doğuruyordu. Bu, bir gün alışkanlık hâline gelip de kaybolacak bir his miydi yoksa Asaf ömrü boyunca ona bakıp mest olmaya mı mahkûmdu acaba?

"Evin nerede?"

Düşündüklerinin aksine sesi sıradandı. Kızın karşısında kendini kontrol edebilme özelliği en büyük gururuydu zaten.

“Çok uzak değil.”

Arabayı çalıştırıp kızın isteksiz çıkan sesine odaklandı. Umuttepe’den Bayındırlık’a ulaşana dek yolu tarif etmek dışında konuşmamışlardı ama Asaf bu kadarını önemsemiyordu. Yade’nin huysuzluğuna maruz kalmamış olsa da bu huyunu gözlemlediği çok olmuştu.

Sonunda evin önüne ulaştıklarında arabadan inip kızın eşyalarını aldı, Yade hâlâ huysuzluk ediyor olsa da yanında yürümeye başladı. Apartmana girip merdivenleri çıkarken de sessizlikleri sürüp gitmekteydi ama Asaf’ın aklındaki bu değildi. Kızın kapısının önünde, elinde eşyalarla beklerken içi tereddütle dolmuştu. İçeri girmesini isteyecek miydi Yade? Yahut içeri girmesi uygun düşecek miydi? Asaf bazı noktalarda aşırı dikkatli olduğunu biliyordu ama bu engel olabildiği bir durum değildi. Ailesi her şeyi biliyor dahi olsa söz konusu Yade’ydi.

Kapıyı açıp içeri girmesinin ardından beklemeye devam etti. Kıza yakın olma isteği, henüz ortada bir ilişki bile olmadığı gerçeğiyle zihninde çekişirken aklına bir başka şey düşmüş ve kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Yavuz bu eve gelmiş miydi?

Asaf bunu çok fazla belli etmezdi ama adamdan gerçekten, şiddetle nefret ederdi, hem de her zaman. Sadece, bunu gösterme hakkı olmadığını bilecek kadar yaşı kemale ermişti. Yade tutup da onu aile evine getirdiğinde adamın boğazını sıkmak için kapıda beklemek istememiş değildi ama sonucunda kıza veya ailesine verebileceği bir cevap olmadığından kendine ikisini bir arada düşünmeyi yasaklamıştı.

Şimdiyse durum farklıydı. Sonuçta ayrılmışlardı ve Yade onu seçmişti. Mantıklı olan, bu gerçekliği düşünerek geçmişe set çekmekken sonunda adama kızma hakkı elde ettiğini düşünmesi engelleyemediği bir başka şeydi.

"Asaf niye içeri girmiyorsun?"

Yade ona tek kaşını kaldırmış bir hâlde bakarken adamın bu eve defalarca girdiğinden emin oldu. Kendine bunu düşünmeyi tekrar yasaklamaya çalışırken içeri girdi.

"Sorun olmaz değil mi?"

"Olmaz. Biraz dinlenmeden tekrar yola çıkmaya izin verecek değilim."

Bu, sahiplenici bir tavır değildi ama yine de Asaf kendini mutlu hissetmişti. Kızı takip ederek evin kısa holünü geçti ve Yade'nin açtığı kapıdan geçerek odaya girdi.

"Ah, şunları alayım ben!"

Yade telaşlı bir şekilde odanın etrafına dağılmış kitap, ders notu, dergi ve kıyafet yığınlarını kucaklamaya başladı. Hayır, nasıl olmuştu da bunları unutmuştu ki? Tamam, her zaman düzenli ve tertipli biri sayılmazdı lakin bu kadarı da biraz fazlaydı. En azından eve dönerken şu kıyafetleri dolaba tıktırırsaydı, iyi olacaktı.

Asaf'a bakmaya bile cesaret edemediğinden kollarına yığıldığı eşyalarla birlikte müsaade isteyerek diğer odaya geçti ve hepsini yatağının üzerine bıraktı. Bu odanın hâli de vahim olduğu için çıkarken kapıyı kapatmayı unutmadı.

Tamam, sakın olmalıydı. Uyumak onun bilinçli olarak yaptığı bir şey değildi; rezil olmuştu ama sonuçta insanlık hâliydi.

Bu dağınıklık ise ayrılık ve vizelerin sonucuydu, yani kurtarılabilir bir yanı vardı. Asaf, o kadar da anlayışsız değildi ya?

Adamın yanına döndüğünde eşyalarını bir köşeye bırakıp ayakta dikildiğini görünce kaşlarını çatı. "Neden oturmuyorsun?"

Asaf, etrafına göz atarken omuzlarını kaldırıp indirdi. "İkimizin bir evde yalnız kalması hoşuma gitmiyor."

Ağzı açık kalmıştı resmen, hızla gözlerini adamdan kaçırdı. Asaf ne kastetmişti ki?

"Affedersin!" dediğini duydu ama başını kaldırmadı. "Yanlış ifade ettim kendimi. Sadece..."

Adamın sesi yumuşarken başını tekrar kaldırdı. Göz göze geldiklerinde dürüstlüğü nitelemek için bu bakışları kelimelere dökebilmenin yeteceği kanaatindeydi.

"Komşuların falan gördüyse yanlış şeyler düşünebilirler. İnsanları bilirsin."

Adamın başka bir şey ima etmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Sonuçta Asaf böyleydi ve Yade ailesinden de alışkın olduğu bu tavrı yadırgamıyordu. "Burada genelde öğrenciler kalıyor ve inan bana Asaf, kimse senin kadar dikkatli değildir." Adamın dudaklarını çocuk gibi büzmesi üzerine gülümsedi. "Otur artık. Seni bilmem ama benim sana güvenim sonsuz."

Ev sahibi olmak, adamın varlığına karşı hissettiği gerginliği yatıştırmıştı. Mutfağa geçip çay suyu koydu ve annesinin hamaratlığına karşı bir kez daha şükrederek ikisi için tabak hazırlamaya karar verdi. Bir gün bu özelliği Yade'nin de benimsemesi gerekecekti miydi bilmiyordu ama annesinin yaptıklarını ömrü boyunca yiyebilirdi.

"Yardım edeyim."

Asaf ne ara yanına gelmişti?

"Gerek yok Asaf, hem daha elini yıkamadın sen."

"Tamam, önce elimi yıkarım o hâlde."

Adamın rahatlığı karşısında afallayarak banyoyu tarif etti. O, geldiği gibi sessizce giderken Yavuz'un mutfağında gezen hâli aklına gelmişti. Her zaman olmasa da çoğunlukla o da yardımsever sayılabilirdi. Belki tek kusuru mutfak işlerinden hiç hoşlanmayışındı. Yavuz'a kalsa her zaman dışarıdan yiyebilir ve tek kullanımlık araç gereçlerle işlerini hâlledebilirdi. *Kâğıt bardak varken neden bulaşıkları makineye dizmeliyim ki*, diye söylenirdi bazen Yade'ye.

Düşünmemeye çalışarak başını iki yana salladı. Yavuz yanıliyordu. Yemekler bir sanat eseriymiş Yade için. Yaprak sarma mesela,

hangi market yahut restorandan bu kadar lezzetlisini satın alabilirdi ki?

Kaynayan suyla çayı demleyip mutfağa çekidüzen verdi. Bu sırada Asaf yanına dönmüş, ıslak ellerini kurulamak için havlu rica etmişti. Onun ellerinden su damlayan hâli garip bir şekilde güldürmüştü Yade'yi. Bu kadar düzenli ve sakin bir insanın çocuk gibi elleri havada dikildiğini görmek ilginçti.

Dağınık mutfağında kâğıt havlu bulmak zor olmuştu ancak adam nihayet ellerini kuruladığında ona saklama kabını işaret etti. "Annem bize sarma yapmış."

Tam olarak hangi kelimenin bu tebessüme sebep olduğunu fark etmesi birkaç saniye gecikmeli olarak zihninde belirmişti. Asaf durmuş, yüzüne bakıyorken ve gözlerinde Yade'yi hipnotize eden bir tebessüm varken yutkundu. *Biz dediği için böyle gülümseyen bir adam, ona âşık olsaydı kim bilir nasıl bakacaktı?*

Kabın ağzını açarak iki tabak uzattı Asaf'a. "Sence sarmaları parçalamadan tabağa koyabilir misin?"

"Sorun değil."

Tam yanına, tezgâha yanaşıp düzgün bir şekilde sarmaları tabağa dizmesini belki işi bitene kadar izleyebilirdi ancak bunun yerine böreklerle ilgilenmesi daha mantıklıydı. Adamın özenle aralarında tuttuğu iki adımlık mesafeyi korumaya çalışarak börekleri çıkardı ve ısıtmaya koyuldu.

"Bu kadar hamarat olduğunu bilmiyordum."

Ağzından istemsizce çıkan bu cümle Asaf'ın gülümsemesine ve Yade'nin gözlerini alamadığı gamzeyle ödüllendirilmesine sebep oldu. Yade uzansa parmağını o çukura bastırabileceğini biliyordu ancak bunu niye yapmak istediğinden emin değildi. Asaf sebebi-
ni sorsaydı ne diyecekti hem? Şey, Asaf, böyle güzel bir tebessümün olduğunu daha önce fark etmemiştim. Benim gamzem yok ve izin verirsen...

Başını iki yana savurdu. Bu sırada Asaf konuşmaya başladı.

“Ben de senin hamarat olduğunu bilmiyordum.”

“Zaten değilim.”

“Bu yemeklerde hiç payın yok mu yani?”

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi adam. Yade ona eşlik ederek iç çekti. “Maalesef... Yeme konusunda başarılı bir performans sergiliyor olabilirim ama yemek yapma konusunda bir hayli beceriksizim.”

Her şey hazır olduğunda Yade yeni filmlerinden birini açmış ve televizyonun karşısındaki ikili koltukta yerini almıştı. Tek kişi kaldığı için evi dilediği gibi düzenleme şansına sahipti ve bu şans da rahat film izleme yönünde kullanılmıştı.

Tam, Asaf’ın yanına yerleşip kupa bardağına uzandığı sırada aklına babası düştü. Yol boyu onu aramamıştı çünkü uyuyordu ve telefonu çaldıysa bile duymamıştı. Babasının çıldırdığından neredeyse emin bir şekilde Asaf’a baktı. “Ben bittim.”

Elinde tabağı, öylece kalmıştı Asaf. “Niçin?”

“Babamı aramadık!” dedi kendinden ziyade onun unutmuş olmasına şaşırarak. “İkimizi de öldürecek.”

Asaf rahat bir şekilde tabağını önlerindeki sehpaye bırakıp çayını eline alırken Yade kaşlarını çatmıştı ama adamın sözleriyle birlikte yüzü eski hâline döndü.

“Ben yolda iki kez arayıp senin uyduğunu söyledim.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

O, çayını yudumlarken *elbette unutmadı*, diye düşündü. Asaf onun gibi değildi, dikkatliydi.

Yine de telefonunu almak için oturduğu yerden kalktı ve odasına geçip babasını aradı. Asaf’ın yanında konuşmak istememişti.

Sonuçta o uyurken adam babasıyla konuşmuştu ve bu, Yade için utanç vericiydi.

Telefon ilk çalışta açıldı ki bu kesinlikle onu şaşırtmamıştı.

“Babacığım?”

“Yeni mi uyandın yani?”

Ses tonu şüpheliydi ve biraz da kızgın olduğunu hissedebiliyordu.

“Yeni değil. Asaf, Umuttepe’de arabayı durdurup uyanmamı beklemiş. Eve geldik ve tam karnımızı doyuracaktık ki-”

“Neden uyanınca hemen aramadın?”

“Unuttum!”

Yade kaşlarını çatıp iç çekti. Şu hesap verme olayı bir gün sona erecek miydi acaba?

“Asaf ne zaman dönecek?”

“Biraz dinlensin, öyle yola çıkar diye düşündüm.”

“Yade Karaman-”

Adamın sesi gittikçe daha öfkeli bir hâle geliyordu. “Baba, Allah aşkına ya, insanlık etmek de mi suç!”

“Eli, eline değmeyecek. Anladın mı beni?”

“Babacığım-”

Adam onu bir dinlese anlayacaktı ama babası böyleydi işte. Kendi onayladığı biri dahi olsa kızıyla aynı evde kaldığında delirebilirdi. Yavuz’a daha kötü davrandığını düşünerek sakinleşmeye çalıştı. Sonuçta bir keresinde Yavuz onun evine geldiğinde, gerçekten işi abartıp soluğu evinde almıştı. Yavuz’un ona zarar vereceğini bugüne kadar hiç düşünmemişti elbette ama babasına soracak olursanız elini tutmaktan öteye gidemezdi. O kim oluyordu da biricik kızına dokunacaktı?

Bunları düşünmeye son verip adamın sesine odaklanmaya çalıştı, ne dediğini anlamamıştı.

“Asaf, senin de çok iyi bildiğin gibi efendi bir insandır.”

“Evet, o yüzden seni götürmesine izin verdim zaten. Ama bu erkek olduğu gerçeğini değiştirmiyor. O yüzden benim sözüm geçerli, sana parmak ucuyla dahi değmeyecek. Hatta telefonu ona versene sen.”

Telaşla yerinde sallandı Yade. “Söz veriyorum dokunmayacak. Aramızda bir adımlık mesafe bırakacağım. Ama beni rezil etmene müsaade edemem, tamam mı?”

“Rezil etmek mi? Kızımı korumak ne zamandan beri-”

Babası yine gidişini kabullenememiş olmalıydı. Böyle abartılı tepkiler vermesi genelde başka sebepten olurdu. Yade nihayetinde adamla beş dakika konuşup onu ikna ettiğinde telefonu cebine atıp Asaf’ın yanına döndü. Filmi bile unutmuştu fakat adamın durdurduğunu görünce rahatlayıp yanına yerleşti.

“İyi misin?”

“Ah... Şey, ailemi biliyorsun.”

Arkasına yaslanıp soğuyan bardağına baktı.

“Burada olmam babanı rahatsız ediyor, değil mi?”

Adamın sesi her an kalkıp gidebilirmiş gibiydi. Yade ona dönüp gülümsedi. “Bana dokunmadığın sürece sorun etmez.”

Asaf başını ciddiyetle sallarken bir yanı ona gülmek istemişti ama söyleyiş şekli diğer yanını rahatsız ediyordu.

“Dokunmam, merak etme.”

Başka birisi bu cümleyi kursaydı karşılıklı gülüyor olurlardı oysa Asaf ciddiydi ve Yade niye bu kadar ciddi olduğuna mı kafa yormalıydı yoksa adamın sanki ona dokunması suçmuş gibi davranmasını mı anlamaya çalışmalıydı, şaşırmıştı. Yani, elbette Yade dokunmasını istemiyordu ama mesele bu değildi. Eli yanlışlıkla omzuna çarptığında Asaf çıldıracak mıydı yani? Bu kadar katı görünmesinin sebebi neydi?

“Ben kendime yeni bir çay koyayım.”

Ziyan olan çaya bakarken iç çekti fakat Asaf ondan önce ayaklanmıştı.

“Ben koyarım, sen bekle.”

Adama itiraz etmeye bile hâli kalmamıştı. Asaf, ikisinin bardağını da alıp ayaklanırken onu izledi ve geri dönene kadar kıpırdamadan bekledi. Sessizce bardağını alıp filmi başlatırken karnı gurulduyordu. Yolculuktan sonra yemek yemeyi çok severdi Yade. Her zaman severdi ama bu önemsiz bir ayrıntıydı ona sorarsanız.

“Bu da mı korku filmi?”

Asaf’ın hoşnutsuz ses tonu üzerine kaşlarını kaldırdı. “Ben korku filmlerine bayılırım.”

“Yine de korkuyorsun.”

“Tek izlersem evet...”

“Ben gidince korkmazsın ama değil mi?”

Asaf’ın sürekli onunla ilgilenmesi beklenmedik değildi lakin yine de ilgisi onu şaşırtabiliyordu. “Korkarsam seni göndermem,” dedi işi şakaya vurmak için.

Hafif bir tebessümle karşılık vermesi üzerine filmi izlemeye devam etti. Ara sıra korkup gözlerini kapattığı oluyordu ama yine de korku filmi izlemeyi severdi Yade. Gözlerini birkaç kez Asaf’a çevirmişti ve onun da filme odaklandığını görünce rahatlamıştı. Sonuçta bu, Yade’nin en sevdiği eylemlerden biriydi ama Asaf’ın o film izlerken sıkılarak beklemesini istemezdi.

Film bitene kadar pek konuşmamışlardı. Sırayla, çay koymak için filmi durdurarak kalkmış; Yade ikinci tabağa geçerken Asaf üçüncüyü bitirmiş ve nihayetinde film bittiğinde tıka basa doymuş bir hâlde arkalarına yaslanmışlardı. Onunla bir arada olmanın bu kadar rahat oluşu Yade için şaşırtıcıydı.

“Ben artık gideyim.”

Böyle söylemişti fakat yerinden kıpırdamamıştı. Yüzü, Yade'ye dönük bir hâlde gülümsedi. Onun için bunca yol gelmişti, şimdi de hiç üşenmeden geri dönecekti. Yade olsaydı sırf tembellikten geri dönmek istemezdi.

“Benim yüzümden aynı yolu iki kez gitmiş olacaksın.”

“Hiç önemli değil.”

Tebessümü biraz daha büyümüştü. Yade artık güzel olmadığını düşünüyordu ama Asaf onu böyle görmüyordu besbelli. Kilo almış hâli, darmadağın saçları, kırışık tişörtüyle yorgun bir şekilde yüzüne bakıyorken böyle gülümsemesi mantıklı değildi. Sanki izin verse adam tüm gece burada kalıp yüzünü izleyebilirdi.

“Teşekkür ederim, Asaf. Gerçekten.”

“Önemli değil.”

“Keşke ben de senin için bir şeyler yapabilsem.”

“Mutlu olabilirsin.” Bunu söylerken kaşlarını çatmıştı. “Seni tanımadığımı düşünüyor olabilirsin Yade ama bir parça da olsa tanıdığımdan eminim. Üzüntünü dışa vurmasan da ben hissedebiliyorum.”

Ona yalan söyleyebilir yahut bu konuyu geçiştirebilirdi ama bunun yerine ağzının ihanetine boyun eğdi. “Yarın Yavuz'u görmekten korkuyorum.”

“O zaman bakmazsın.”

“Ve insanlar bana sorular soracak.”

“Gerçeği söylersin.”

“Her şey, dile getirilmesi kadar kolay değil.”

Yade dudaklarını büzerken Asaf doğruldu. “Yine de dile getirdikçe kabullenirsin.”

“Asaf...” Gözleri adamın gözlerine kenetlenmiş hâlde bekledi, derin bir nefes aldı. “Ne demeliyim sence?”

"Kime?"

"Bilmiyorum. Ama Yavuz'u ya da neden ortadan kaybolduğumu soran birine..." Omuzları çökerken gerçek hisleri gün yüzüne çıkıyordu. "*Terk edildim mi demeliyim? Yavuz beni terk etti mi demeliyim?*"

Adam elini kaldırdı, çok yavaş bir şekilde yüzüne doğru uzattı. Yade bir an babasının ikisine de gerçekten kızabileceğini düşünmüştü ama bunu düşünen tek kişi olmadığı belliydi. Asaf'ın eli ona ulaşmadan önce kucağına geri döndü. "Yavuz'a sormalarını söyle."

"Ne?"

Adamın eğlenen ifadesini görünce afallamıştı.

"Bırak açıklamaları Yavuz yapsın, neden kendini yorasın ki?"

"Ama..."

"Yade, ayrılmak isteyen o değil miydi? O hâlde ceremesini de o çeksın."

Yade, Asaf ayağa kalktığında söyleyecek bir şey bulamayarak onun tabakları toplamasına yardım etti. Geri kalan işleri hâledebileceği konusunda ısrar ederek yardım çabasına mani oldu ve adam izin isteyip banyoya gittiğinde onu beklemeye başladı. Dış kapının yanında bir boy aynası vardı, evden çıkmadan önce kendini kontrol etmeyi severdi Yade. Şimdi, Asaf'ı beklerken aynaya bakıyor ve içinde zerre kadar sevgi hissedemiyordu. Elinden gelse aynayı ortadan kaldırırdı.

"*Sen artık eskisi gibi değilsin, Yade!*"

Tişörtünü çekiştirip koca göbeğine baktı, ardından aynaya yaklaşıp yorgun gözlerini izlemeye koyuldu. Her saniye, ifadesi daha kızgın bir hâle bürünüyor ve kaşları çatılıyordu.

"Niye öyle bakıyorsun kendine?"

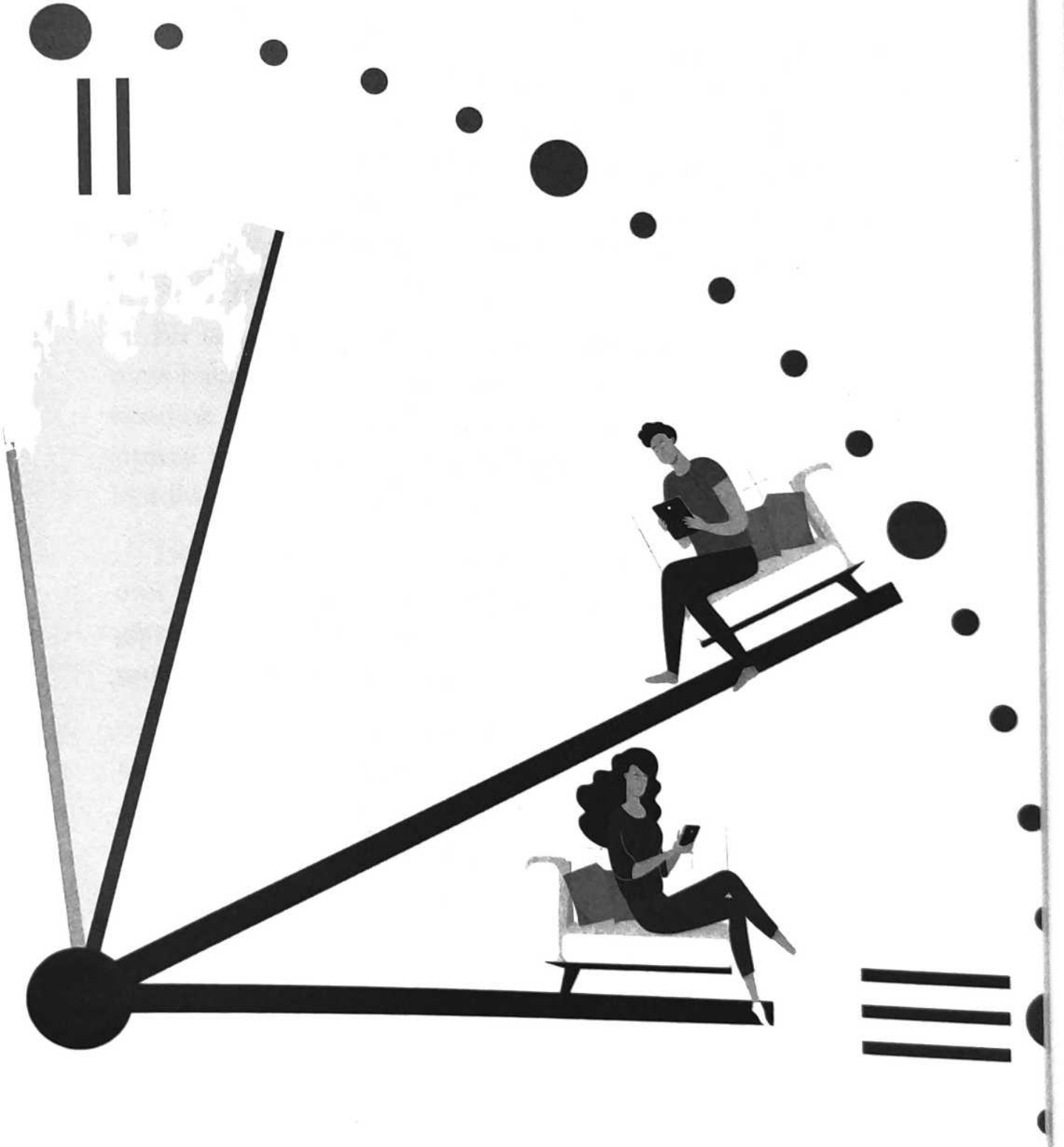
Asaf'ın sesiyle birlikte hızla toparlanıp gülümsemeye çalıştı. "Ah, yok bir şey. Düşünüyordum sadece."

Asaf, inanmamış gibi görünüyordu ama bir şey söylememişti. Yade, yine yüzüne öylece bakarak veda edip gitmesinin ardından kapıyı kilitledi. Tüm ailesi yetmiyormuş gibi Asaf da kapıyı, camları ve ona zarar verebilecek edevatları kontrol etmesini tembihlemişti. Telefonu açık kalmalıydı ve ne olursa olsun Asaf'ı çağırmaktan çekinmesine gerek yoktu.

Yade onun uyarılarını dinlerken sıkıldığını belli etmemeye çalışmak dışında tepki vermemişti. Sonunda bu fasıl bittiğinde adam ona gülümsemiş ve o koca gamzesiyle dikkatini dağıtmıyormuş gibi şunları söyleyip gitmişti:

“Seni o kadar çok özleyeceğim ki bu fikir şimdiden canımı sıkmaya başladı. Keşke varlığına alışmak bu kadar kolay olmasaydı Yade.”

On İkinci Bölüm

Evini toparlamakla geçirdiği gecenin ardından yorgun bir hâlde uykuya dalmış, iki kez Yavuz'un da dâhil olduğu korkunç balo kâbuslarıyla uykusu bölünmüştü. Uyandığında kendini kahvaltı edemeyecek kadar mutsuz hissediyordu ve okula gitmeyi bir parça olsun istemediğinden emindi. Ayrıca arabası da yoktu ve bu demek oluyordu ki özgüveninin en düşük olduğu şu günleri insan içine karışarak geçirmek zorundaydı.

Bir duş alıp giyindi, saçlarını bir tokayla sımsıkı bağladı. Aynaya bakmaktan özellikle kaçınıyordu ama evden çıkmadan önce kendine bakma alışkanlığı kolay kırılacak gibi değildi. O mutsuz, şişman ve yorgun kız, karşısında gündelik kıyafetleriyle dururken kendinden gerçekten nefret etmişti.

Nasıl oluyordu da Yavuz'un düşüncesizce ettiği birkaç cümle onu bu hâle getirebiliyordu? Acaba bunlar içten içe hissettiği ama görmezden geldiği, terk edildiğinde gün yüzüne çıkma fırsatı bulmuş korkunç fikirler miydi?

Ama hayır, öyle değildi. Yade bugüne kadar kendini hep sevmişti. Sonuçta, yıllardır aynaya bakıyordu ve gördüğü hep aynı şeydi: Yade Karaman. Şimdi gördüğüyse bir başkasıydı sanki. Terk edilmiş ve aşağılanmış, kalbi kırık şişman bir kız.

Yüzü hızla buruştu. Okula gitmeyi gerçekten istemiyordu. Ama gitmek zorundaydı. En kötü ihtimaller aklına sırayla üşüştüğünde ayakkabılarını giyecek cesareti kazanmıştı. Eğer alttan dersi kalırsa seneye de burada olacak ve her korkunç anıyı tekrar yaşamak zorunda kalacaktı.

Kulaklığını takıp bir şarkı açtı ve evden çıktı. İçinden Asaf'a mesaj atmak geliyordu: *Asaf gel de beni kurtar!*

Bu biraz da adamın dün ona söyledikleri yüzündendi. Her koşulda yanına gelebileceğini söylememiş miydi? Bu, Yade'ye sorarsanız gelmesini gerektiren bir ruh hâliydi. Yine de bencilliği hududunu aşmamıştı henüz, elbette ki böyle bir şey yapmayacaktı.

İç çekerek dün akşam iki kez onu arayan adamın numarasına baktı. Asaf, merak etmemesi için, onu yolu yarılادığında da eve ulaştığında da aramıştı. Önce babasının yanına gittiğini ve ona rapor vermek zorunda kaldığını öğrenince yerin dibine girmiş gibi hissettiyse de Asaf bu durumu önemsemediğini ve özür dilemesinin anlamsız olduğunu söylemişti. Ailesinin bu tavrından memnun oluşu adamın mazoşistliğinden miydi acaba?

Gece yatmadan önce de adam ona mesaj atmıştı. Güçlü olmasını, canı istediğinde arayabileceğini ve kimseye açıklama yapmak zorunda olmadığını söylemişti. Bu onun hayatıydı, insanların merakını beslemek zorunda değildi.

Asaf söylediğinde her şey nasıl da kolay görünüyordu?

Evden çıkarken bunun cesaretiyle adama mesaj attı. Bu kadar sosyal olduğunu bilmiyordu ancak yolda can sıkıntısı hissetmek adına mesaj atıp havadan sudan konuşabileceği birinin olmadığı gerçeği şu günlerde en çok fark ettikleri arasındaydı. Yavuz'a kendini bu kadar çok mu kaptırmıştı? Onunlayken de sürekli telefon elinde gezmediğini düşünüyordu ama garip bir belirsizlik hissi dolmuştu içine. Yade, Yavuz'la birlikteyken nasıl yaşıyordu da hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu acaba?

"Günaydın Asaf."

Adamın cevabı bir dakika sonra geldi. "Günaydın. Yolda mısın?"

"Evet. Arabamı özledim."

Aslında şaka yapıyordu fakat Asaf'ın direkt aramasına bakılırsa şaka olduğunu fark etmemişti.

“Şaka yapıyordum Asaf!” diye cevapladı telefonu. Adamın derin bir nefes alıp güldüğünü duyunca rahatlayarak gülümsedi.

“Mesajlaşmak pek bana göre değil sanırım. Ne düşündüğünü anlamakta zorlanıyorum.”

“Tamam, biz de konuşuruz o hâlde.”

Gelen otobüse binerken telefonu sağ eline aldı. Asaf konuşmadığı için bir konu açmaya karar vermişti. “Hım... Bugün okulun ya da stajın var mı?”

“Okulum var ama gitmeyi düşünmüyorum. Stajım çarşamba, perşembe ve cuma günleri var.”

“Bildğim iyi oldu.”

“Niçin?”

Niye öyle demişti ki? Kendine kızarak iç çekti. Bu sırada boşalan bir koltuğa yerleşmişti. “Belki lazım olur.”

“Bugün daha huzurlu musun peki?”

Cama doğru başını yaslayıp yola bakındı bir süre. İşin aslı evdeyken biraz sıkılıyordu ama en azından Yavuz’u görme ya da insanların sorularına maruz kalma ihtimali yoktu. Şimdiyse aklını bu fikirler istila ediyordu. Keşke görünmez olabilseydi.

“Hayır.”

“Sana söyledim, cevap vermek zorunda değilsin.”

“Biliyorum ama kendimi engelleyemiyorum.” Sürekli kendini anlatmak can sıkıcıydı. “Sen anlatsana biraz da... Hayatında hiç sorun yok mu?”

Bunu bir anda söylemişti fakat soruyu sorduktan sonra Asaf’ı merak ettiğini fark etti. Sahi, Asaf kardeşinin arkadaşı ve bir futbolsever olmanın ötesinde neydi? Kimdi, nasıl biriydi ve başka neleri severdi mesela?

“Sorun mu?”

Asaf güldüğünde Yade oturduğu yerde kıpırdandı.

“Herkesin hayatında sorunlar vardır Yade. Hatta bana sorarsan, sorunlara sahip olmamız gerekli de.”

Bunca insanın arasında konuşmuyor olsaydılar, belki daha basit olurdu kelimeleri bir araya getirmek. Yine de onunla konuşurken alışkın olmadığı bu kalabalık çok da rahatsız edici gelmemeye başlamıştı.

“Evet, tabii ki öyle... Bu yüzden bana senin sorunlarından bahset biraz da.”

Yanındaki kadın ona ters bir bakış attığında şaşırıldı. Yorgun gözlerine bakacak olursa telefonla konuşmasından rahatsız oluyordu. Bedenini cama doğru iyice yaklaştırıp yüzünü de camdan tarafa çevirdi.

“Hım... Notlarım bu yıl düştü, sevgili kuzenim senin kötü nazarlarına dayanamamış olsa gerek bileğini incitti, bugün çok sevdiğim arkadaşlarımdan birini hiç istemesem de teselli etmem gerekiyor.”

“Kim?”

“İsmi Derya.”

Kız mıydı yani?

Bu fikir neden aklında belirmişti bilmiyordu ama Asaf’ın ona olan tavrını düşündüğünde, asla başka bir kızla konuşmazmış gibi hissetmişti. Ya da öyle hissettiğini yeni anlıyordu. Bu garip bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı Yade’yi.

“Hım...” dedi usulca.

“Sen tanıımıyorsundur elbette ama Mahir birkaç kez görmüştü.”

Bunu niye söylüyordu sanki? Yade’nin hiç de umurunda değildi Asaf’ın kız arkadaşları. Sonuçta o da diğer erkekler gibiydi. Hatta belki de Yade’ye karşı bu özenli tavrı yalnızca ailesi yüzündendi.

“Nişanlısı askere gidiyor da.”

Yine de rahatsız ediciydi.

“Nişanlısını bir erkeğin teselli etme fikrinden rahatsız olmuyor mu acaba askere giden şahıs?”

Ağzından kaçan cümle için mi kızmalıydı kendine yoksa söyleyiş şeklinin bariz bir huysuzlukla dolmasından dolayı mı kestiremiyordu. Ama söylediği doğruydü. Neden askere giden biri, nişanlısını bir erkeğin teselli etmesine müsaade ederdi ki? Ya yokluğunda kız ona kapılırsa? *Hah!* Sonuçta insanlar böyleydi, ihaneti severdi. Nitekim onu her hâliyle sevmeye söz veren Yavuz da öyle yapmıştı, değil mi?

“Nişanlısı benim kuzenim.”

Herkes de senin kuzenin çıkıyor, dememek için alt dudağını ısır-mak zorunda kaldı.

Asaf bunları bilmediği için aynı ses tonuyla devam etti. “İkisi-nin tanışmasına vesile olan kişi ben olduğum için, rahatsız olacağı-nı sanmıyorum. Ne de olsa sağdıç da ben olacağım.”

“Yine de...” derken hâlâ huysuz hissediyordu Yade. Derin bir nefes alıp yüzünü cama iyice yapıştırdı. Fısıltıyla konuşuyordu an-cak kendini bıraksa adama bağırabilirdi. Nasıl da rahattı böyle? Dün *dokunmam, merak etme* diye caka satan adam neredeydi aca-ba? “Sen olsaydın yapar mıydın yani? Nişanlı olsaydık ve sen askere gidiyor olsaydın, bir kuzeninin beni teselli etmesini ister miydin?”

Yanındaki kadının “Tövbe tövbe...” diye mırıldandığını du-yunca gözlerini devirdi. Burada bir ihtimali tartışıyordu değil mi? Ayrıca madem konuşmasından rahatsızdı, neden dinliyordu sanki?

Asaf aniden kahkahalarla gülmeye başladığında irkildi. Neye gülüyordu Allah aşkına? Yade’nin ne kadar ciddi olduğunun far-kında değil miydi?

“Yade... Bu sen misin?”

“Ne?”

“Ben senin bu kadar katı olduğunu bilmezdim.”

“Katı mı?”

Yade başını cama vurma arzusuyla dolmuştu. Adam meselenin ne kadar hassas olduğunu niçin anlayamıyordu?

“Yade, çok gergin olduğun için mi böylesin yoksa ciddi misin anlayamıyorum ancak benim teselli anlayışım tamamen o ağlarken bir mendil uzatıp dinlemekten ibaret.”

“Hah!”

Bu kez sesli söylemişti ve bu gerçekten utanç vericiydi. Konuşamayacak kadar dehşete kapıldığı için hızla aramayı sonlandırıp telefonu sessize aldı. Asaf’a güveniyordu ama nasıl oluyordu da söylediği bazı şeyleri bu denli saptırıp onu yanıltmasını umabiliyordu? Yavuz yüzünden mi böyleydi yoksa bencilliği sebebiyle vicdanını rahatlatacak bir açık mı arıyordu?

Mendil uzatmak mı demişti sahi?

Aniden öfkesinin geçtiğini hissetti. Gözünün önünde isteksiz ama her zamanki efendi hâliyle bir kızın karşısında oturan Asaf’ın hayali belirmişti. Elinde bir paket mendil tutuyor ve yüzü görünmeyen hayali bir kız ağlarken mutsuzluğunu gizleyerek onu dinliyor, ara sıra o ciddi ifadesiyle başını sallıyordu.

Bu, Yade’nin bildiği ve güvendiği Asaf’a daha çok uyuyordu şüphesiz. Rahatlayarak arkasına yaslanırken adama mesaj attı.

“*Seni dersten sonra ararım. Umarım mendil tutmaktan öteye gitmezsin.*”

Mesajın sonuna bir gülücük koyarak şaka yaptığını belli etmeyi umuyordu. Gelen cevaba bakılırsa bu kez niyetini belli etmeyi başarmıştı.

“*Gitmem. Ona çok katı kurallara sahip bir ailenin, daha katı kuralları olan kızına âşık olduğumu söyleyeceğim. Mutlaka ara.*”

Yine yapmıştı. Dünya üzerinde bu kadar kolay ifade edilebilecek bir his yokmuş gibi duygularını öylece söylüyordu. Yade, Asaf

sorduğunda iyi olup olmadığını söylemekten bile acizdi ama adam böyleydi işte.

Bir kez daha iç çekti. Gözlerini kapatıp yarım kalan şarkıyı tekrar başlattı. Garipti ama Asaf'la konuşmak gerginliğini hafifletmişti.

Yade'nin evine gitmek, henüz ortada bir şey olmuyormuş gibi görünmesine rağmen Asaf için kolay değildi. Eskiden olsa hislerini gizlediğini bildiğinden yahut hissettiklerini engelleyemese de elinden gelen her şekilde Yade'den uzak durduğu için Mahir'in yanına gelmek sorun değildi. Oysa şimdi ismi koyulmamış da olsa aralarında bir şey vardı ve bu, Asaf'ı istemsizce geriordu. Dışarıdan bakan birisi Asaf'ı böyleyken anlamayabilirdi. Adamın elleri titremez, sesi çatallaşmaz, telaffuzu şaşmaz ya da diğer insanlar gibi sakarlık yapmazdı. Gerginliğine karşı tek belirtisi kalp atışları ve durum ciddileşirse kesilecek solukları olurdu. Genel olarak sakin olsa da durum hissiyatına göre değişebilirdi. Tabii vücuduna yansımıyor oluşu, Efe Karaman'ın evine girerken hissettiği bu yorucu duygunun yaşanmadığı anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes alıp kendine adamın eve akşam geleceğini hatırlattı. O zamana kadar arkadaşıyla vakit geçirecekti ve hiçbir sorun olmayacaktı.

Mahir kapıyı açtığı anda gülümseyerek içeri girdi. Evin içini saran tatlı kokusunu girer girmez almıştı, yeni bir tarif daha bulunmuş olmalıydı. Dilem Hanım'a selam verdi ve Mahir'in peşinden yıllarını geçirdiği odaya girdi. Artık ikisinin iki odası varmış gibiydi, birbirleri yanında o denli rahatları.

"Şu hâline bak!" diyerek gülen Mahir'e kaşlarını çatı.

Kimse anlamasa bile Mahir anlardı, yüzüne tek bakışı yetiyordu anlaması için.

"Kes sesini," dedi gülmemeye çalışarak. Yatağa uzanıp ellerini başının altında birleştirdi.

Mahir sandalyesine oturup olduğu yerde dönmeye başlamıştı. Bu onun garip huylarından biriydi ve Asaf sessizliği seviyor olsa da bu gürültüye alışmıştı.

“Ders çalışmayacak mıydık biz, niye yatıyorsun?”

“Biraz dinleneceğim sadece.”

“Ben zorlamasam okulu bile bitiremezsin sen.”

Mahir gözlerini kısıp bakarken omuz silktilti. Asaf ders çalışmayı gerçekten sevmezdi ve neyse ki Mahir onun aksine düzenli olarak çalışır ve Asaf’ı da peşi sıra sürükleyerek çalışmaya zorlardı. Bu artık onların tekdüze alışkanlıklarından biriydi.

“Ablamla konuştunuz mu?”

“Sabah.”

“Yavuz’u görmüş mü?”

“Henüz okula gitmemişti.”

Mahir hızlıca yanına yaklaşp alnına vurdu. “Hafta sonu için bir planım var.”

“Babanın yanında kaç saat oturmama sebep olacak?”

Mahir ona kahkahalarla gülerken iç çekti. Yade’yi bıraktıktan sonra Efe Karaman onu bir hayli azarlamıştı. *Kızına dokunmuş muydu?* Bu, sanki ısrarlı sorularının arasında yalanını ortaya çıkarabileceği bir gerçek gibiydi adam için. Dönüp dolaşıp yine aynı konuya geliyordu. *Daha dün bir, bugün ikiye; iyi niyetini suistimal mi ediyordu yani? Nasıl kızının evinde duruyor, onunla oturabiliyordu?*

Adamın sorularına cevap vermek Asaf için ölüm gibiydi ve utanç vericiydi. Efe Karaman’ın ona karşı bu kadar aksi olabileceğini hiç düşünmezdi.

“Hiç gerek kalmayacak.”

Şakacı bir sesle “Şükürler olsun,” diye mırıldandı. Mahir de gülererek planını söyledi.

“Sen, ben ve Safa Aras ablamın yanına gidelim.”

“Baban bu fikirden hoşlanmayacak.”

“Ya sen?”

Arkadaşı onunla dalga geçmeye çalışırken ayağının ucuyla sandalyesini itekledi. “Kes sesini.”

“Ne o? Utanıyor musun Asaf?”

Gözlerini devirerek karşılık verdi. “Mahir, kapa şu koca ağzını.”

“Yanakların mı kızardı, ne?”

“Mahir!”

Mahir yerinde keyifle dönerek birkaç dakika daha Asaf’ın canını sıktı ve nihayetinde onu da kaldırarak ders çalışma sürelerini başlattı. Yade arayana kadar isteksiz ve dikkatini vermekten uzak bir şekilde finallerine çalışmayı sürdürdü. Engelleyemediği bir şekilde ara sıra gözü telefonuna kayıyor ve aklına sürekli şu soru düşüyordu: *Yavuz, Yade’nin karşısına çıkacak mı?*

Bu garip bir histi aslında ama Asaf adamın pişman olacağını düşünüyordu. Bu, Yade’ye kendi verdiği değer yüzünden miydi bilmiyordu ama aklına ısrarla gelip sinirlerini bozan bir düşünceydi. Yavuz pişman olacakmış ve Yade de Asaf’tan özür dileyerek her şeyi başlamadan bitirecekmiş gibi...

Telefona tekrar kaşlarını çatmış bir hâlde baktığı anlarından biri, telefonun titremeye başlamasıyla bölündü. Mahir’in elini çıkması için sallaması üzerine çocuğun odasındaki küçük balkona çıktı. Telefonu cevaplarken kararan göğe bakıyordu.

“Efendim?”

“Asaf?”

“Hım?”

Bu birbirinden uzak insanlara has konuşma girişi Asaf’ı rahatsız etmişti. İşin aslı kızla aralarındaki bu tutukluk hissi sürekli canını

sıkmaktaydı. Asaf'ın derdi fiziksel bir yakınlık değildi, en azından evlenene kadar. Kimi insanın onayladığı, kiminin de anlayamayacağı bir şeydi fakat adam böyleydi işte. Ona soracak olursanız Yade Karaman, aralarında en güçlü bağ kurulana dek dokunmaya layık olamayacağı kadar kıymetliydi. Bu yüzden Asaf fiziksel olarak ona yakın olmanın değil, ruhuyla arasında durup her şeyi zorlaştıran bu tutukluğun kaybolmasının derdindeydi. İstiyordu ki ikisi arasında aşılmaz bir şekilde duran bu görünmez set kaybolsun ve artık normal bir ses tonuyla konuşabilsinler.

Yade, *Asaf*, derken sesi tedirgin ya da çekingen değil, sanki kendi kendine hitap edermiş gibi sıradan bir hâle gelsin istiyordu.

Çok şey mi istiyordu?

Evet, şüphesiz.

Zor muydu?

Elbette, çünkü söz konusu Yade'ydi. Ancak Asaf da onca yılın ardından pes etmemiş ve hislerini yok edememişken vazgeçecek değildi. Nitekim onun vazifesi *istemekte* saklı değil miydi?

"Asaf, beni dinliyor musun?"

Elini alnına yaslayıp derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Yade, bir şey düşünüyordum."

"Meşgulsen sonra konuşabiliriz."

Kızın sesi bir kat daha çıkmıştı aralarındaki sete. Pişmanlıkla kaşlarını çatı. "Kardeşinle ders çalışıyorduk, meşgul değilim. Hem seninle konuşmayı isteyen ben değil miydim?"

Yade'nin sessizliği üzerine ne diyebileceğini düşünmeye başlamışken kız konuşarak yüreğine su serpti.

"Tamam ama bir daha böyle yapma, olur mu?"

"Tamam. Şimdi baştan alalım, ne söylemiştin?"

"Dediğini yaptım."

Yade güldüğünde dudakları kıpırdadı. O mutluyken tebessüm etmek ne kadar doğaldı.

“Öncelikle Yavuz’u hiç görmediğim için mutluyum. İyi ki aynı bölümden değiliz. Sınıftan birkaç kişi nereye kaybolduğumu sordu, ailemi ziyaret ettiğimi söyledim. Sonra birkaç kişi Yavuz’a beni sorduğunu ancak cevap alamadığını söyledi ve onlara şöyle dedim: *Ah, biz ayrıldık! Detayları Yavuz’dan öğrenebilirsiniz!*”

Yade kahkahalarla gülmeye başladığında bu kadarını beklemediği için ağzı açık kalmıştı. Ona cesaret veren kişi olduğunu biliyordu ama olayı bu kadar umursamadığını hissettirmesi normal miydi?

Sonunda konuşabildiğinde şöyle söyledi: “İnsanlar ne tepki verdi peki?”

“İşin aslı umursamadım, daha fazla konuşmak istemediğimi söyledim ve birinden ders notlarını rica edip fotokopi çektirmeye gittim. Böylece kimse beni rahatsız edemedi.”

“Biraz abartılı olmamış mı sence de?”

“Biliyorum!”

Yade çocuk gibi itiraz ederken az önce düşündükleriyle çelişir gibi içi titredi. İmkânı olsa şimdi kızı iki koluyla sarıp başını başına yaslamak için çoğu şeyden vazgeçebilirdi.

“Ama Yavuz bunu hak etti! İnsanlara ayrıldığımızı söyleyebilirdi. O ise nerede olduğumu bilmediğini söylemiş!”

İstemsizce kaşlarını çatı. Yavuz’dan gerçek anlamda nefret ediyordu, bu engellenebilecek bir his değildi. Yine de kontrolünü kaybetmemesi gerekirdi.

“Tamam, olsun,” dedi Asaf derin bir nefes molasının ardından. “Aslında haklısın. İyi oldu. Şimdi en azından endişelerinden biri gitti.”

“Evet!”

Yade neşeyle şakıdığında bunun gerçek bir mutluluk mu yoksa bir kamufraj mı olduğunu ayırt etmekte zorlanmıştı. İşte, şimdi onu görseydi her şey daha kolay olurdu. Neden Asaf da Kocaeli'yi tercih etmemişti sanki?

“Eee... Sen neler yaptın bakalım?”

“Ders çalıştık yalnızca.”

“Mahir seni zorluyor mu yine?”

Sırtını duvara yaslayıp göğe baktı. Sıradan bir şeylerden konuşmak rahatlatıcıydı, hem de aynı göğün altında.

Mesafe ne garip şeydi. Bazı lütuflar ne kadar da enteresandı. Yade şimdi göğe baksa, mesafeleri o kadar da abartmasına gerek kalmazdı.

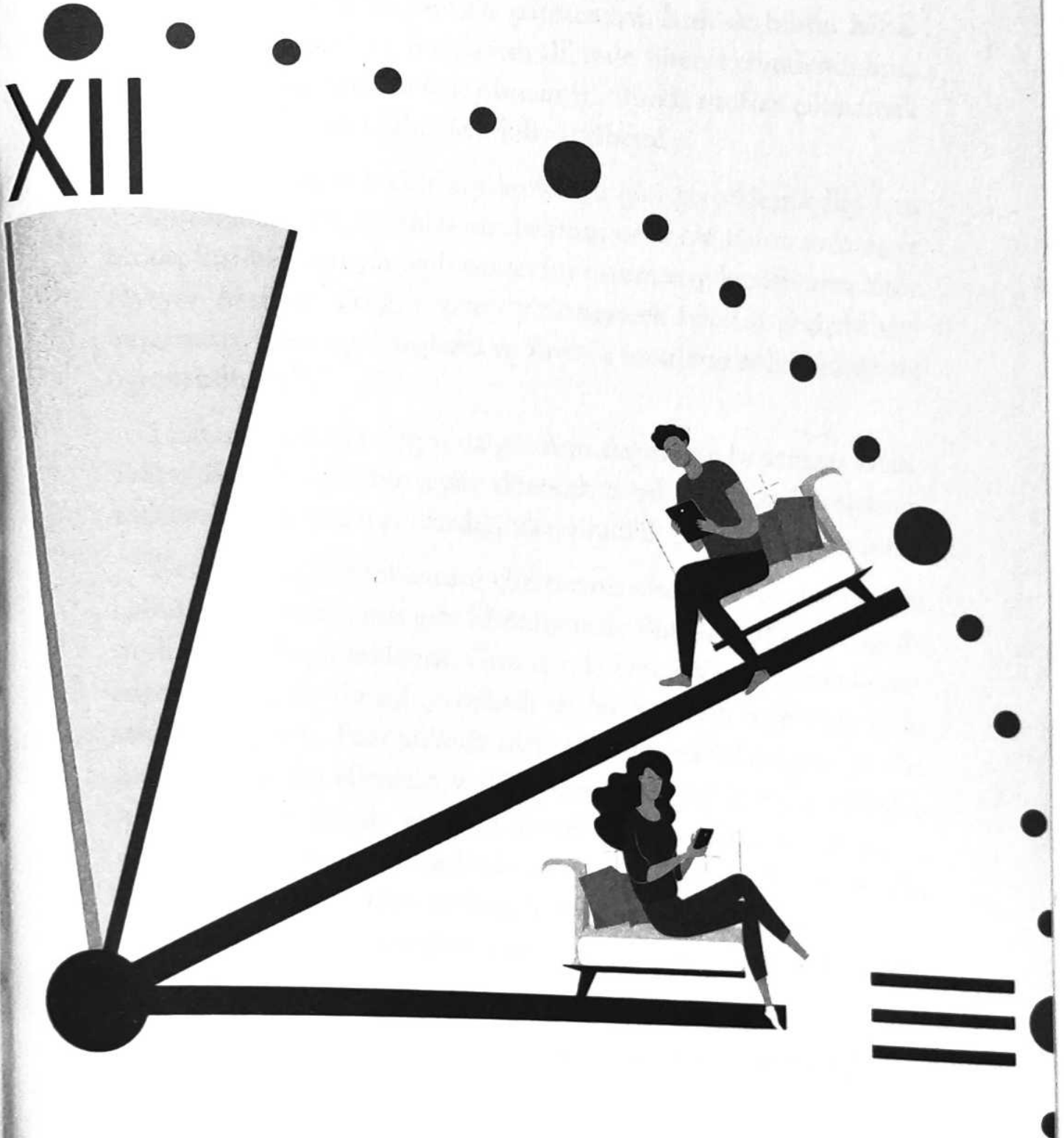
“Elbette zorluyor. Mahir'i bilirsin...” Sesi yumuşarken dudakları yine Yade'ye has tebessümüyle kıvrıldı, koca gamzesi gelip Yade'nin hatırası gibi yüzüne yerleşti. “Yade, bu akşam gökyüzü ne kadar da berrak değil mi?”

“Evet. Ben de bunu düşünüp duruyordum. Böyle görüldüğünde uzansam dokunabilecekmişim gibi geliyor.”

Asaf telefonu kapattığında hâlâ gülümsüyordu. Bu kez Mahir'in onunla dalga geçmesi bile umurunda değildi. İnsanların sevmekten niye bu kadar korktuğunu, kaçındığını ve duygularını yansıtmaktan çekindiğini anlayamıyordu lakin o, Yade'den ve ailesinden bir kısıtlama hissetmediği müddetçe kalbinden geçenleri saklayabilecek biri değildi. Birini sevmek zordu, bazen yoruyor yahut kalbini acıtabiliyordu ancak ufacak bir sevinç hâli hepsini unutturmaya yetiyordu.

On Üçüncü Bölüm

XII

Şaşırtıcı bir şekilde Yavuz'u görmemişti, hem de bütün hafta. Genelde istemediği ot burnunun dibinde biten kesimdendi ama bu kez, şükürler olsun ki öyle olmamıştı. Bunda sınıftan çıkmamak için gösterdiği üstün çaba da etkiliydi elbette.

Bunun yanında hiçbir şey korktuğu gibi gerçekleşmediği için de mutluydu. Evet, insanlar ona bakmış, neler olduğunu sormuş ve birkaç kişi bu konuyla ilgili ısrarcı bir tutum sergilemişti ama Yade niyeyse Asaf'tan aldığı cesareti yitirmeyerek hepsini geçiştirmeyi başarmıştı. Evet, ayrılmışlardı ve Yavuz'a sorarlarsa neler olduğunu öğrenebilirlerdi.

Haftanın sonuna doğru da gündem değişmeye başlamıştı zaten. Tekrar ikisiyle ilgili bir şeyler dönecek miydi ortalıkta bilmiyordu ama özellikle Yavuz'u görmediğinden şimdilik hâinden memnundu.

Kendiyle ilgili problemini çözememiş olsa da artık alışmaya ve kabullenmeye başlamış gibi hissediyordu. Bunda Asaf'ın varlığı da şüphesiz bir hayli etkiliydi. Gün içinde birkaç kez telefonla konuşuyor, bazen de mesajlaşıyorlardı ve bu hissettiği yalnızlığa karşı tek dayanağıydı. Bazı anlarda insanoğlunun nankörlüğünden olsa gerek, sizi seven ailenizin varlığı yetmiyor gibiydi. Sahip olduğunuz şeylerden ziyade elinizde olmayanlara yeltenmek insanların ruhlarına yapışmış bir hasletti sanki. Yade için de durum buydu işte. Ailesi vardı, onları seviyordu ve her açıdan desteklerini hissetmekteydi ancak yine de yalnızlık duygusunu bastırmak için bu yeterli değildi.

İyi ki Asaf vardı. Ve keşke cumartesi günü de Asaf olsaydı.

Sınıfın ortak kararıyla final haftası başlamadan hallededebilmek için fotoğraf etkinliğini erkene almışlardı. Yarın çeşitli mekânlarda fotoğraf çekilecek, pazar günü ise bireysel çekimler için stüdyoya gideceklerdi. Kendi albümünü yaptıranlar da vardı, albüme ailesini ekleyenler de. Tabii bir zamanlar Yavuz ve Yade gibi olan neredeyse nişanlı sayılabilecek çiftler de... Normal şartlar altında bireysel çalışmalarının yanında, kep ve cüppeleriyle fotoğraflar çekilecek ve en sevdikleri mekânlarda da birkaç hatıra fotoğrafını albüme ekleyeceklerdi. Şimdi Yade tekti ve işin aslı sınıfla yapılacak olan etkinlikler de albüm de umurunda bile değildi.

Mezuniyet balosuna gitmeme fikri ne kadar korkunçsa, uzun zamandır Yavuz'un da dâhil olduğu hayaller kurduğu bu hazırlık aşamalarına katılmak da o derecede korkunçtu. Yade çıldırmak üzereydi ve bazen ne hissedeceğini bile şaşıırıyordu.

Fakat ilk kez, Yavuz'un haklı olduğu bir nokta keşfetmişti, bir de bu vardı tabii. Eğer adam ona her şeyi mezuniyetten sonra söyleseydi Yade onu cüppesiyle boğabilirdi. Bunca uğraşın ardından terk edilmek daha kötü olurdu, şimdi de umutsuzca buna sevinmekteydi.

Keşke zamanı ileri sarabilse, tüm bunları atlatabilse ve gözlerini kapatıp açtığında kendini yatağında bulabilseydi.

Kapının çalınmasıyla birlikte irkildi. Kimseyi beklemiyordu ancak aklında anında Asaf'ın görüntüsü belirmişti. Onu özlediğini söylemişti adam, daha bir gün dahi olmamıştı sesinin dürüst tınısını işiteli ve garipti ama sanki kapının ardındaki Asaf Karayel'di.

Hızlıca saçlarını tekrar toplayıp alışkanlığına yenilerek kısa bir an kapının yanındaki boy aynasında kendine baktı. Görüntü uzun zamandır aynıydı, hep böyleydi: Rahat kıyafetleri ve yorgun hâliyle Yade Karaman. En iyisi bu aynayı başka bir yere kaldırmaktı, alışkanlığını yenemediği her hâlden belliydi.

İç çekerek kapıyı açtı. Mahir'in genişçe sırttan yüzünü görünce ani bir hayal kırıklığı yüreğine çöktü fakat uzun sürmedi. Onu ta-

kiben Safa Aras, koca bedenini kolları arasına hapsetmiş ve Yade de bu sayede Asaf'ı görebilmişti.

Adamın olduğu yerde hayranlık uyandıran bir tebessümle onu izleyişine bakacak olursa Asaf onu gerçekten özlemişti. Üzerinde kolları dirseklerine kadar kıvrılmış bir gömlek vardı, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Sakalları biraz daha uzamıştı ama bu adamı itici kılmaya yetmiyordu, Yade sakallı erkekleri sevmemesine rağmen. Yine de en dikkat çeken yer, şu dehlizleri andıran gözlerdi.

Sanki çocukmuş gibi Safa Aras onu kolları arasında sağa sola sallayıp geri çekildi. "Hep sen mi sürpriz yapacaksın?"

Yade çocuğa gülümseyerek karşılık verdi. O içeri geçerken Mahir kolunu boynuna sarıp ablasının saçlarını karıştırdı, Yade de ona saçlarına verdiği şekli bozarak karşılık verdi.

"Gıcıklık yapmasana abla!"

"Sen yapınca niye gıcıklık olmuyor acaba?"

Sırıtarak göz kırptı kardeşi. "Bilmem, ama öyle."

Mahir kolunu çekip içeri geçtiğinde Asaf hâlâ kapı önünde beklemekteydi. "Asaf, niye her seferinde davetiye bekliyorsun?"

Sahte bir öfkeyle kaşlarını çatdığı sırada adam içeri girerek cevap verdi. "Emin ol, babanla geçirdiğim bir saatten sonra buna hakkım var."

Adamın sesi şaka yaptığını belli ediyordu fakat Yade yine de utanarak gözlerini kaçırdı. Babası bazen onu deli ediyordu. Söz vermiş olmasına rağmen Asaf'ı sorgulamış, Yade nedenini sordugunda da biraz da kızını azarlamıştı. Neydi yani, birilerini azarlamadan duramıyor muydu?

"Şakaydı Yade, babana hak verdiğimi biliyorsun."

"Hah!" dedi istemsizce. Başını kaldırdığında Asaf kapıyı kapatıp tam önüne geçmişti. Yine durmuş yüzüne bakıyor, yalnızca ba-

kiyordu. Gamzesinin uzayan sakallarına rağmen varlığını belli edişi mi aklını karıştırıyordu, gözleri mi yoksa tüm bunlar yetmiyormuş gibi sağ omzuna doğru yatırdığı başı mı?

“Yüzünü gördüm ya Yade, sanki her yer aydınlandı.”

Bunu sanki isteyerek söylememişti adam yahut Yade artık kendi bilincinden epeyce uzaktaydı. Ama Asaf’ın bakışında bir şey vardı, yılları onu görmek için çabalamış gibi bir ifade. İstemese ve kendine konduramasa da adamın özlemini hissedebiliyordu. Ne yapacaktı peki? Ona sarılacak mıydı? Belki şöyle sımsıkı kucaklar ya da hafifçe saçlarını okşardı. Asaf’ın çok fazlasını isteyeceğini sanmazdı.

Yarım dakika kadar beklediyse de hiçbirisi olmadı. Yade bunları istediğinden değil ama gerçekten merak ediyordu. Bu nasıl özlem-di? Özleyen kendi olsaydı, Asaf’ın boynuna atlamak isterdi.

İç çekti, Asaf daha geniş gülümsedi. Öylece durmuş bakışmak Yade için biraz garipti, derken Mahir’in sesi evin içine yayıldı. “Ne yapıyorsunuz kapının önünde? Asaf, babamı çağırayım mı?”

Adam gözlerini devirip yürürken Yade gülerek ona katıldı. Odaya geçtiklerinde kardeşleri güzelim koltuğuna yayılmış, filmlerini karıştırmaktaydı.

“Korku filmi mi izliyoruz?”

Asaf ona bakarak başını iki yana sallarken Yade “Hayır, komedi izleyelim bu kez,” diye cevapladı Safa Aras’ı.

“Hayret!” diye imalı bir şekilde kaşlarını oynatan Mahir’e sertçe bakması üzerine kardeşi sırıttı. Şu imalı tavırları sebebiyle bazen içinden onu boğmak geliyordu.

“Ayrıca babam nasıl oldu da peşinize takılmadı?”

“Dedemden ceza aldı.”

Kardeşleri gülmeye başlarken Asaf’a baktı ama onun da hiçbir şeyden haberi olmadığı belliydi.

“Dedem, babamın Asaf’ı azarladığını öğrendi. Birisi Asaf’ı azarlayacaksa bu o olmalıymış, Efe Bey kendini ne sanıyormuş?”

Yade kendini tutamayıp gülmeye başlarken Asaf umutsuzca iç çekti. Gerçekten onları anlamıyor yahut hak vermiyor değildi fakat Karaman ailesinin tek kızına âşık olmak sandığından daha zordu. En kötüsüye asla aklının ucuna bile getirmeye cesaret edemeyeceği arzularını sanki gerçekleştirmiş gibi bir muameleye maruz kalmaktı. Yola çıkarken de bu mesele gündeme gelmişti. *Ayağını denk almalıydı, Yade’ye yapacağı en ufak bir yanlış gerçekten ama gerçekten fena sonuçlanırdı. Anlıyor muydu Asaf?*

Mahir’i itekleyip yanına yerleştirdi. Gözleri Yade’ye kenetli bir hâldeyken *olsun* diye düşündü, zordu ama Yade’yi görmeye gelebilmişti. Utanç içinde dinlemeye mahkûm edildiği azarlamalar zor olsa da Yade’yi neşelendirmeyi başarmıştı.

“Bari çay yapayım bize.”

Kız ona bakarak onayını beklediğinde Mahir’i hafifçe dürttü.

“Çay iyidir,” derken imasını görmezden mi gelmişti yoksa kendini film seçme işine gerçekten kaptırmış mıydı, bilmiyordu.

“Ben de yardım edeyim sana Yade,” dedi bir kez daha arkadaşını dürterek.

Mahir ona dönüp göz kırptığında gözlerini devirerek ayaklandı. Onaylamasını istiyordu fakat bazen bu kadarı fazla geliyordu. Asaf olsaydı, kardeşine âşık olan Mahir dahi olsa Efe Karaman’dan farksız davranmazdı.

“Gerek yok, Asaf.”

Yade itiraz etse de umursamadı. Birlikte mutfağa geçtiklerinde bu haftanın izlerini arar gibi yüzüne bakıyordu. Yavuz’u görmüş müydü? Canını sıkacak bir şey olmuş muydu? Burada tek başına kalmak zor değil miydi? Ailesini özlemiyor muydu?

En zoru, merakını en cezbedeniydi: *Acaba Yade onu özlemiş miydi?* O böyle ölecek gibiyken Yade’nin yüreği ne hâldeydi?

"Yine beni dinlemiyorsun."

Yade parmağıyla kolunu dürtüp kaşlarını çatarken Asaf gülümsemi. "Affedersin."

"Sürekli neyi düşünüyorsun Allah aşkına?"

Bunu söylediğinde inandırıcı gelmeyeceğini, Yade'yi biraz daha kızdıracağını biliyordu ama yine de ağzından çıkmıştı gerçek. "Seni."

"Hah!"

Yade Karaman, çenesini kaldırarak onunla alay ederken öyle güzel görünüyordu ki gözlerini üzerinden çekmeye karar verdi. "Mısır da patlatalım istersen?"

Konuyu değiştirmesinden hoşlanmadığı belliydi ama mısırın yerini göstermek dışında bir şey söylemediğinde rahatlamıştı. Ne kadar kararlı da olsa, ona karşı hassas da davransa, gözlerine bakan Yade'ydi sonuçta. Bir sözüyle dünyasını ısıtan, tek bir bakışıyla da her şeyin tadını kaçırabilen yegâne kişiydi.

Yade'nin evi öğrenci evine göre biraz lüks kaçıyordu, Asaf çok iyi bildiğinden değil tabii ancak arkadaşlarının evinde de kaldığı olmuştu. Filmi izlerken rahat olabilmek adına Yade tekli koltuklardan birine Safa Aras'ı yerleştirmiş, kendi de Mahir ile Asaf'ın arasına oturmuştu.

Asaf'a soracak olursanız, bu yanlış bir oturma şekliydi. Efe Karaman görseydi onu boğar, Aras Karaman bu ana şahit olsaydı muhtemelen ona işkence ederdi. Yine de bir yanı hâliyle, Yade'ye yakın olmanın içinde oluşturduğu çocukça hislerle dolmuştu.

Birini sevmek zordu, yorucuydu ve onunlayken mutluluk duygusu sabit olsa da bir şeye odaklanmak çok zordu. Yade onunla filme gitmek istediğinde ekrana bakıyormuş gibi davranmak kolaydı, kızın kırgınlığını görebiliyor olsa da umudunu yitireli yıllar olmuştu ve Asaf kendini tutmayı bilirdi. Şimdiyse onu bu kadar çok

özlemişken tek istediği kolunu koltuğun sırtına atıp onu öylece izlemektir. Gözlerine uzun uzun bakmak, nasıl hissettiğini dinlemek, okulla ilgili anılarına ve agresif yorumlarına gülmek istiyordu. Yade ona baksın ve konuşsun istiyordu. Çocukça olduğunu bilmek dahi bu hissi engelleyemiyor, ara sıra Yade filmdeki bir şeylere gülmeye başladığında yahut savurduğu kolu omzuna çarptığında daha da çocuksu hissetmeye devam ediyordu.

Kıza koşulsuz bir şekilde, tamamen delice bir hâlde kapılmıştı ve bunun için bir şey yapmasına bile gerek olmadığı gerçeği Asaf'a inanılmaz geliyordu. Yade yaratılmış ve bu yetmişti sanki. Dünyada var olmuş ve her şeyi anlamlı kılması için bu yetmişti. Çok banal şeyler olduğunun farkındaydı ama başka kimin gülüşü Asaf'ın yüreğinde böyle bir ritmin doğuşuna medar olabilirdi ki? Yade hayatında ona bir yer açmasaydı Asaf ne yapacaktı?

"Asaf..." diye fısıldadığını duydu. Olduğu yerde ona dönmüş gülümsüyordu. Gözleri gülmekten sulanmış, kısılmış ve dişleri ortaya çıktığında neşeli bir çocuğa dönüşmüştü.

"Efendim?" dedi usulca. Mahir'in onları dinlediğini görmese bile biliyordu ama Safa Aras filmin gürültüsünü göz önüne aldığı anda duymak için fazla uzaktı.

"Şu kadına bir baksana!"

Yade parmağının ucuyla şarkı söylemek için sahneye çıkan kadını işaret ediyordu. Üzerinde korkunç bir kostüm vardı ve boynuna doladığı o tuhaf, renkli tüy yumağı da neydi Allah aşkına? Kıyafeti koyu kırmızıydı ve pullarla kaplıydı, yüzünde palyaçoları aratmayacak bir makyaj vardı ve bunlar yetmiyormuş gibi sesi insanın tüylerini ürpertecek kadar tizdi.

Yine de Yade kadın şarkı söylerken gülmeye devam ediyordu.

"Nesi komik Allah aşkına?" derken buldu kendini.

"Hiçbir fikrim yok. Galiba yine sesli düşünüyordum."

"Ama bana seslendin."

Yade'nin kahkahaları hafiflemişti. Çayından bir yudum alırken arkasına yaslandı ve neredeyse birbirlerine değmek üzere olan bedenlerinin farkında değilmiş gibi başını iki yana salladı. "O zaman kesin sesli düşünmüşümdür."

"Sen bu kadından daha komiksin," derken yüzüne hissettiklerini yansıtan şapşal bir tebessüm yayılmak için an kolluyordu sanki.

Nasıl oluyordu da tüm ciddiyeti, kuralları ve kişiliği onun yanında sarsılıyordu bilmiyordu ama umursamıyordu da. Kendini tutamayarak omzunu çok hafifçe ona doğru değdirdi. Yade de aynı hareketi tekrarlarlarken kalbi deli gibi atıyordu.

Bu hisleri nasıl dizginleyeceğini bilmiyordu.

Yade'nin de böyle hissedip hissetmediğini bilmiyordu.

Bir gün tüm bu tutukluk anlarının kaybolup kaybolmayacağını da bilmiyordu ama bıraksanız Asaf kızı elli yıl sonrasında, tam da böyle yanı başında, omzunu omzuna yaslarlarken hayal edebiliyordu.

İşte bunun hayali Asaf'a gerçekten yetiyordu. Ne kadar süreceği umurunda değildi ama dünya üzerinde daha fazla sevebileceği bir insan olmadığından bir hayli emin olmuştu.

Mahir onu kızdıracak bir şey yapmadığı için Yade, filmin devamı boyunca Asaf'a hafifçe yaslanmıştı. Bu gerçekten anlaşılmazdı ama adamın sıcaklığı, sakinliği ve daha nicesi Yade'ye iyi geliyordu. O konuştuğunda bir şekilde içini parçalara ayırıp duran hislerden, çirkin olduğunu düşünmekten ve dünyada ailesinden başka kimse olmadığı gerçeğinden uzaklaşmayı başarıyordu.

Bunun bencilce olduğunu biliyor, kendini engellemek istiyordu ama elinde değildi işte.

Adamın gelmesini dilemişti, sebebine dair en ufak bir fikri yoktu ama yalnız hissettiğinde bir şekilde zihninde Asaf'ın tebessüm eden hâli belirip duruyordu. Şimdiyse buradaydı. Asaf ona dokunmuyor, elini tutmuyor, onu özlediğini söylese ve bunu hissettirse

de sarılmıyor ancak omzu omzuna değerken tüm sıcaklığıyla yaralarını sarıp sarmalıyordu.

Bu yüzden film bittiğinde biraz üzüldüğünü hissetmişti. Adam doğrulup eski hâline dönerken Safa Aras ışıkları yakmış, Mahir de telefonunu eline alıp bir şeylere bakarken onlarla uğraşmıştı.

“Romantik bir film değildi, fark ettiniz mi?”

Normal şartlar altında kızarması gerekirdi ama kaşlarını çatarak tepki verdi. “Mahir!”

“Efendim abla?”

“Kapa çeneni,” diyen Asaf’ın sesini duyunca adama baktı. Kızgın görünmüyordu ama Mahir gözlerini devirerek sustuğunda rahatladı.

“Eee abla, biz nerede yatacağız?”

“Tam olarak burada, koltuklarda...”

Yade evinde bu üç koca adamı yatırabileceği yataklar olmadığını fark ettiğinde kendini gülümserken bulmuştu. İçlerinden iki kişinin birlikte yatmayı göze alması gerekecekti çünkü yatağa dönüştürebileceği iki koltuk vardı.

“Yalnız iki yatak hazırlayabilirim. Hâliyle birlikte yatmayı göze alacak iki gönüllü gerekiyor.”

“Ah, bunu hesaba katmalıydık!”

Mahir kaşlarını çatarak Safa Aras’a baktı. “Sıska, birlikte yatalım mı?”

“Mahir Karaman!”

Yade kardeşine bir yastıkla vururken Safa Aras homurdanmaktaydı. Şu çocuğa sıska demeyi ne zaman bırakacaktı acaba? İnsanın sinirlerini bozuyordu.

“Tamam, sakın ol abla.”

Mahir onunla dalga geçerken Asaf, “Ben tekli koltukta yatabilirim,” diyerek araya girdi. “Hiç sorun değil.”

"Saçmalama! İçlerindeki asıl misafir sensin!"

"İki kişi yatmak daha zor olacak çünkü Mahir horluyor ve Safa Aras da sürekli dönüp durmadan uyuyamaz."

"Ben horlamam!"

Mahir'in sesi araya girmişti ama Yade adama şaşkınlık içinde bakmaya devam ediyordu. Nasıl oluyordu da Asaf onun ailesini bu kadar iyi tanıyor, özelliklerine dikkat ediyor ve en önemlisi de onları önemsiyordu? Bir insanın bu kadar iyi olabilmesi mümkün müydü? Bir tanecik can sıkıcı huyu yok muydu Allah aşkına?

"Horlarsın, bunu herkes bilir," dedi kardeşine cevaben. Asaf güldüğünde adama gülümserken buldu kendini. "Boynun ağrıyacak."

"Sorun değil, Yade."

"Gerçekten Asaf-"

"Yade..." Adamın sesi ona özel bir tonda yumuşarken ve başı yine sağ omzuna doğru o bilindik yolculuğa çıkarken *ne, ne, ne* diye bağırarak istiyordu! Şunu yapmayı kesse ne kadar güzel olurdu.

"Merak etme, bir geceden bir şey olmaz."

"Tamam ama..."

"Hadi git de bize çarşaf falan getir sen."

Evinde çok fazla eşya olmadığı gerçeğiyle mi baş etmeliydi yoksa ona hiçbir şeyi dert etme fırsatı vermeyen bir adama yalan söylediği gerçeğiyle mi? Asaf'ın neyi vardı böyle? Yavuz onun gururunu ayaklar altına alıp terk edebiliyorken adam boynunun ağrıyacağını bilmesine rağmen onu yanında tutan neydi?

Hepsi için yatağa en yakın yatma yerini hazırladığında Asaf'a bakarak kaşlarını çattı. Adam hiç de rahatsız görünmüyor, gamzesini bile sakınmadan gülümsüyordu.

"Şu bakışmayı kesip de ışıkları kapatsanız artık?"

Mahir'e bakıp sinirle iç çekti Yade. Asaf göz kırptığında elini ağzına götürüp dehşetle adama bakmasına yalnızca bir saniye kalmıştı. Hemen uzanıp ışığı kapattı ve "Üçünüze de iyi uykular," diyerek kapıyı çekip odasına kaçtı.

Kalbi deli gibi atıyor ve bu yeni görüntüyü hazmetmeye çalışırken ağzı açık bir hâlde camdan dışarı bakıyordu. Niye böyle hissettiğini bilmiyordu ama adam durmuş o mükemmel tebessümüyle gülümserken bir de göz kırptığında bir şey aklını başından almıştı.

Belki de aklı uzun zamandır başında değildi, hiçbir fikri yoktu.

Pijamasını giyip saçlarını serbest bıraktı ve yatağına girip hiçbir şeyi düşünmemeye çalıştı.

Sağa sola dönerek debelendiği yaklaşık bir saatlik bunaltıcı sürenin ardından uykuya dalmayı başarmıştı. Rüyasında, Yavuz'un hakaretlerini dinlediği bir mezuniyet balosundaydı. Bu, üniversitelilere has bir geceden ziyade yabancı filmlerden aşına olduğu korkunç lise balolarına benzemekteydi. Yavuz sahnede elinde mikrofonla duruyor, Yade'yi işaret ederek ona ne kadar da çirkin olduğunu haykırıyordu. Üzerinde turuncu ve korkunç bir elbise vardı, spot ışıkları kendini daha da korkunç hissetmesine sebep oluyordu ama bir yandan da yaşamaktan ziyade izliyormuş hissiyle rüyanın içinde savrulup gidiyordu. Arka fonda çalan ne olduğu belirsiz müzik mi daha rahatsız ediciydi, Yavuz'un alaylı suratı mı, kestiremiyordu. Derken Asaf Karayel mükemmel bir takım elbisenin içinde, inanılmaz güzellikteki bir tebessüm eşliğinde onunla dans etmeye başlıyordu. Sahne kayboluyor, Yavuz kayboluyor, müzik kayboluyor ve kıyafeti bir anda çok daha güzel bir elbiseye dönüşüyordu. Asaf onu döndürürken göz kırptıyordu ve Yade rüyasında bile o hâline aptalca bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

On Dördüncü Bölüm

Yade'nin niyeti erkenden uyanıp güzel bir kahvaltı hazırlamak ve Asaf'a karşı hissettiği mahcubiyeti içinden atmaktı. Oysa alarmı duymamış ve telefonunun sesiyle sıçrayarak uyanmıştı. Ekranı baktığında babasının yüzünü görmek hiç şaşırtmamıştı elbette, asıl şaşırtıcı olan gece aramamasıydı.

"Efendim?" diye cevapladı aramayı.

"Kızım kaçınıcı çaldırışım bu, neden bu kadar geç açıyorsun telefonu?"

"Çünkü uyuyordum."

Esneyerek tek eliyle gözlerini ovdu. Kendine gelmeye yeni yeni başlamıştı.

"Hım... Peki, çocuklar ne yapıyor?"

Yade tekrar esnerken kısa bir an düşündü. "Uyuyor?" dedi soru sorar gibi ama babası gülmemişti.

"Asaf nerede peki?"

"Babacığım, en ufak bir fikrim yok. Farkındaysan az evvel uyandım."

"Çok güzel."

Yade başını yastığına yerleştirip güldü. Bu adamın huyu hiç değişmeyecek miydi? Bu kadar komik olmak zorunda mıydı? Asaf ailesine onu sevdiğini söylediğinde sanki adama hayatı zindan etmeyecekmiş gibi güler yüzlüken şu hâli nasıl da komikti.

"Genelde misafirin olmadığından soruyorum, meraktan yani..."

"Tabii canım, eminim."

"Şımarıklık yapma da cevap ver babana: Asaf nerede yattı?"

Az önce söylemişti adamı görmediğini ama babası kendi kaşınıyordu. "Ah... Biliyorsun, evimde yalnızca iki koltuk var ve oğlanlar iki kişiyle yatamayacak kadar bencil."

"Ve?"

"Başka yatacak yer olmadığı için Asaf da benimle yatmak zorunda kaldı."

"Yade Karaman!"

Babası çıldırırken kıkırdadı Yade. "Babacığım, nerede yatacak? Tekli koltuğa kıvrıldı. Böyle saçma sorular sormasan ne olur yani?"

"Oraya geliyorum."

Adamın ciddiyetle söyledikleri üzerine yataktan fırladı Yade. "Tamam, tamam, özür dilerim. Böyle şakalar yapmayacağım bir daha."

"Hiç umurumda değil, birazdan yola çıkacağım."

"Baba!"

"Ne?"

"Yemin ederim Asaf hiç sandığın gibi biri değil. El ele bile tutuşmuyoruz, artık normal olamaz mısın?"

"Neden el ele tutuşacakmışsınız ki?"

Adam huysuzluğunu sürdürse de gelmeyeceğini anlayarak rahatladı Yade. Bir daha ağzından çıkanı kulağı duysa iyi olacaktı.

"Bunu söyleyen adam da bir zamanlar annemin yüzünde uymak istiyordu."

Bu hatıralarının detayını bilmiyordu ama henüz ikisinin de hislerinin farkında olmadığı zamanlardan birinde, babasının yanağını annesinin yüzüne bastırarak böyle söylediğini ve annesine hayatının büyük en şaşkınlıklarından birini yaşattığını biliyordu.

Tekrar güldüğünde babası da gülmüştü. Rahatlayarak bedenini yatağa yerleştirdiği sırada, "Biz o zaman nişanlıydık," dediğini duydu. Efe Karaman, Efe Karaman'dı sonuçta. Her şeye bir cevabı vardı.

Babası, Yade'yi biraz daha azarlayıp şaka yapmaktan men etmiş ve nihayet telefonu kapatmıştı. Yade rahatlayarak yastığına sarıldığında saatin ona yaklaştığını biliyor ve *madem erken uyanamadım, biraz daha yatsam ne olur ki*, diye düşünüyordu.

Aklına annesinin babasıyla ilgili anılarından bahsedışı geldiğinde gülümseyerek hayaller âlemine dalmıştı bile. Hikâyenin tamamını bilmiyordu ama çocukken sürekli ikisiyle ilgili bir şey anlatmasını isterdi Yade. Annesi mutfaktayken yanında durur ve ona babasıyla ilgili bir şeyler sorar, hayal kurarken de bu bilgilere dayanarak kendi peri masalını oluştururdu. Babası gibi bir adamdı onun beyaz atlı prensi ve Yade annesi kadar güzel, narin ve iyi kalpli. Çocukken hayatı gerçekten çok güzeldi.

İç çektiği sırada aklına Yavuz geldi. Onu düşünerek babasına dair en sevdiği anılardan birini, adamın en şapşal hâline dair hatırayı kirletmek istemediği için hiçbir şey düşünmemeye karar verdi. Bu ruh hâliyle hayalinde kurduğu mutluluk bile gölgelenebilirdi.

Yataktan kalkıp kıyafetlerini değiştirdi, saçlarını tarayıp topladı ve banyoya geçmek için odadan çıktı. En son beklediği şey oğlanların uyanmasıyken mutfaktan gelen gürültü üzerine önce mutfağa girdi. Asaf üzerinde önlükle ocağın başında duruyor, Safa Aras da ona yardım ediyordu. Gözlerine inanamayarak onları izlemeyi sürdürürken aklına adamın göz kırpması geldi ve kalp atışları tekrar hızlanmaya başladı. Asaf Karayel nasıl bir insandı böyle? Herkesin bir kusuru mutlaka vardı ve bu kusurlar çoğunlukla hemen belli olurdu; o hâlde o nasıl böyle harika görünebiliyordu?

Manzarayı bozmamaya karar vererek sessizce banyoya geçti. Elini yüzünü yıkayıp aynadaki yansımasına umutsuzca baktı. Bu hissettikleri ne zaman geçecekti? Ne zaman o da Asaf gibi mükemmel görünebilecekti? Nasıl oluyordu da Asaf ona katlanabiliyordu?

Başını iki yana sallayarak sürekli aklına gelip duran bu fikirlerden kurtulmaya çalıştı. Dönüp dolaşıp aynadaki yansımasına ne kadar çirkin göründüğünü söylemekten gerçekten usanmaya başlamıştı. Gururunu ve özgüvenini acilen geri istiyordu.

Mutfağa tekrar geçmeden önce Mahir'i uyandırdı ve yanlarına gittiğinde Asaf ve kardeşine "Günaydın!" diye seslendi.

Asaf'ın hazırladığı yumurtanın enfes kokusunu aldığı anda gülümsemeye başlamıştı.

"Günaydın, abla."

"Günaydın, Yade."

"Asaf, sen sebzeli omlet mi yaptın?"

Adama bakarak genişçe gülümsedi. Asaf başını sallarken Yade masaya saldırmak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Harika kokuyor."

"Ablam yine kendini kaybetmeye başladı."

Safa Aras'a kaş çatarken Mahir ıslak yüzünden sular damlayarak yanlarına geldi. Darmadağınık saçları ve tam açık sayılmayacak göz kapaklarıyla çok komik görünüyordu.

O daha çocuğu kurulanması için azarlamadan Asaf havlu kâğıdından birkaç parça koparıp Mahir'in yüzüne bastırdı.

"Pasaklı."

"Kes Asaf, sabahın köründe ne yapıyorsunuz?"

Mahir her uykusunu alamadığı zaman yaptığı gibi huysuzlanırken Asaf'la bakıştı. Günü onlara zindan edecekti besbelli.

"İstersen benim yatağında yat, Mahir."

"Hım..." Mahir ne söylediğini anladığı saniyede mutfaktan çıktı.

Safa Aras, "Nasıl oldu da acıdın ağabeyime?" diye sorarken Yade'nin aklında fotoğraf çekimi vardı. Bu huysuzlukla, Mahir onun tadını da kaçırdı ki pek tadı olduğu da söylenemezdi.

“Bir çıkarım var.”

“O kesin...” diyen Asaf’ın şakacı sesiyle kaşlarını çattıysa da adam kestiği koca bir omlet dilimini tabağına bırakırken tebessümü geri geldi. “Teşekkürler.”

“Daha fazla soğutmadan yesek iyi olacak.”

Yade bu fikre katılıyordu elbette, yumurta soğukken yenmezdi. Asaf’a bakmamaya çalışarak tabağına odaklandı ve kahvaltı boyunca yaşayacağı günü düşünerek onların sohbetine ortak olmaktan kaçındı.

Bugün sınıfıyla buluşmak istemiyordu, fotoğraf çektirmek de istemiyordu. Acaba geçen ay aldığı elbise üzerine olacak mıydı? Bu fikrin korkunç yanı Asaf’ın da bunu öğrenecek olmasıydı şüphesiz. Böylece Yade’nin aslında bir manzara resmi değil de kâbusu andıran bir değişimin kurbanı olduğunu anlayacaktı.

Umutsuzca iç çekerken biten tabağını ileri itti. Böyle iştahla yemeyi sürdürürken nasıl olur da kilolarını dert edebilirdi? Mantıklı olan ikisinden birini seçip yoluna devam etmekti, tabii Yavuz’un sözlerini aklından atmayı başarabilirse.

“Yade, sen artık benim tanıdığım kişi değilsin.”

“Darmadağınık, umursamaz bir görüntü çizmenden sıkıldım artık.”

“Seni gördüğümde heyecanlanmıyor, seninle bir yerlere gitmek bile istemiyorum.”

Dayanamayarak oturduğu yerden kalktı. Hiçbir şey güzel olmayacaktı. Asaf onunla baloya gelse bile Yavuz’un söylediği hâlde kalmaya devam edecekti. Bugün arkadaşlarının yanına gitmesinin bir anlamı yoktu, tüm samimiyetiyle ona değer veren bir adamı kullanması doğru değildi ve Yade henüz değişmek isteyip istemediğini bile bilmezken kendi değerlerinden taviz veremezdi.

Belki de her şeyden vazgeçip çiğnenmiş gururuyla birlikte mezun olup evine dönmek en iyisiydi.

Odasına geçip dolabından askıdaki lacivert elbiseyi aldı. Eğer elbise ona olmazsa her şeyi bırakıp umutsuz şıkka yönelecekti. Asaf'a gerçeği anlatacak, henüz başlamayan ilişkilerini bitirmesini izleyecek ve kardeşlerini eve gönderip en korkunç filmleri izleyerek aklını yitirmeye çalışacaktı.

Hırsıyla banyoya geçip üzerindeki çıkardı. Yavuz'dan nefret ediyordu. Ona böyle şeyler söyleme hakkı verdiği için kendinden de nefret ediyordu. Şu sıralar zaten her şeyden nefret ediyordu.

Gözlerinden yaşlar akarken elbiseyi başından geçirdi ve aşağı doğru çekerken sessiz olmaya çalıştı. Önce yakasını düzeltti, ardından eteğini ve çaresizce arkasındaki fermuara uzandı. Kapanmıyacaktı, hissedebiliyordu. Yade'nin yıllardır güzel olan hayatı belki de şükürsüzlüğü yüzünden mahvolmaya başlamıştı ve böyle kötü bir insan olmaya devam ederse aksilikler hayatından uzaklaşmıyacaktı.

"Sen şişko, bencil bir kızsın," diye söylendi kendine.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve fermuarı çekmeye çalıştı. Biraz hareket etmesi üzerine neredeyse mutluluktan ağlayacakken orta yerde takılıp kalmasıyla yere çöküp tekrar ağlamaya başladı.

"Senden nefret ediyorum Yavuz!" diyordu bir yandan da. "Seni asla affetmeyeceğim. Bir daha asla yüzüne bile bakmayacağım. Bana yaptıklarının bedelini ödemen için her gün dua edeceğim!"

"Yade?"

Asaf'ın sesi ve kapının tıklatılması üzerine eliyle ağzını kapattı. Bu hâliyle Asaf'ın karşısına çıkamazdı.

Hoş, ne önemi vardı ki? Birazdan her şeyi öğrenecek ve Yade'den nefret edecekti.

"Yade, iyi misin? Kapıyı açar mısın?"

Kardeşleri de yanında mıydı acaba? Onlar da Yade'den nefret eder miydi?

“Çocuklar da yanında mı?”

“Hayır, yalnızca ben varım. Safa Aras mutfakta...”

Kalkıp aynadaki yansımasına bile bakmadan kapıyı açtı. Asaf’ın yüzüne bakmak istemiyordu ama bir yanı haklılığını görebilmek adına onunla yüzleşmek istiyordu. Nasıl da çirkin olduğunu bakışlarında görmek ve böylece bu gerçeği kabullenmekti belki de dileği. Sebebini kestiremese de Asaf öylece durmuş ona bakarken, o da yaşlı gözleriyle adama bakmaya devam etti.

“Yade, neden ağlıyorsun?”

Bunu sorarken sesi o kadar nazikti ki ağlayışı yine şiddetlenmişti. “Çünkü elbisenin fermuarı kapanmıyor.”

“Ne?”

“Elbisenin içine giremiyorum! Şişko bir patates çuvalıyım! Oburun tekiyim! Bugün fotoğraf çekimi var ama ben gitmek istemiyorum artık.”

Adama bağırarak istemiyordu lakin kendini tutamamıştı. Asaf’ın çıldırdığını düşünerek kaçacağını sanıyorken adam ellerini uzatıp yüzünü silmeye başladı. “Sen şişko bir patates çuvalı değilsin.”

“Öyleyim. Elbiseyi alalı daha bir ay anca oldu ama şu hâlime bak!”

Elleri sıcacık, yumuşak ve sesi kadar nazikti. Onun parıltılı gözlerine bakarken içinden daha çok ağlamak geliyordu. Asaf yüzünü bir kez daha sildiğinde, “Arkanı dön,” demeseydi belki ağlamaya devam ederdi.

Anlamayarak adama bakarken Asaf omuzlarını tutup onu çevirdi. Asaf’ın, saçlarını öne doğru atmasıyla birlikte utanç içinde titremeye başlamıştı. O da fermuarı çekemeyecekti sonuçta, peki Yade sonra ne yapacaktı?

Adamın eli ona dokunmadan fermuarı tutarken ürperdi. Dudaklarını birbirine bastırarak kumaşı tuttuğunu ve fermuarı hiç

zorlanmadan çektiğini hissetti. Yade tuttuğu nefesi bırakırken Asaf onu tekrar çevirip saçlarını düzeltti. "Sanırım kumaşa takılmış."

"Gerçekten mi?"

İnanamayarak eliyle sırtına dokundu ve fermuarın kapalı olduğunu, hiç de rahatsız hissettirmediyi fark ederek afalladı. "Ama az evvel..."

Asaf sanki ona dokunmakla ilgili ciddi kararlarını unutmuş gibi çenesini hafifçe kaldırdığında cümlelerin devamını getiremedi. Kaşları çatılıydı ve dikkatle yüzüne bakıyordu. "Ne zamandan beri bu saçma şeyleri düşünüyorsun?"

"Hangisini?" diye sordu tereddütle.

"Şişman ve çirkin olduğuna dair fikirleri..."

"Ben çirkin dememiştım!" diyerek itiraz etti adama. Demek ki o da söylenmeyen gerçeğin farkındaydı.

"Bu ilk değil. Kendine karşı acımasız yorumlar yaptığını hissediyordum zaten. Geçen sefer, aynaya bakışın çok da dost canlısı değildi."

Adamdan uzaklaşma arzusuyla elini çekmek istemişti fakat bunun yerine bileğini tutarak, "Tamam, haklısın," diye cevap verdi. "Artık eskisi gibi görünmediğimin farkındayım ve bu canımı yakıyor, tamam mı?"

"Çok saçma."

Asaf gülümseyerek aralarına eskisi gibi mesafe koyduğunda rahatlamış mıydı yoksa üzölmüş müydü, bilmiyordu. Ellerini birbirine kenetleyerek adamın konuşmasını bekledi.

"Sen çok güzelsin. Her zaman çok güzeldin. Bunu nasıl göremezsin?"

"Eskiden belki..." derken Yavuz'un ona bakmaya bile tenezzöl etmeyen hatırası yüreğini sızlattı. "Ama artık güzel değilim."

"İnadını nasıl kırabilirim Yade?" Asaf ona şaşkın bir hâlde bakarken omuz silkti. "Ben sizin eve geldiğim o ilk gün sende ne gör-

düysem, inan şimdi onun bin misli bir güzellik görüyorum. Her gün, her saniye, her tebessümünle daha da güzelleşiyorsun.”

Bunları beylik laflar etmek için söylemiyor gibiydi ama yine de içinde *evet, o haklı* hissi uyanmamıştı.

“Bazen sana bakarken gözlerim kamaşıyor benim. Sen nasıl olur da kendini böyle göremezsın?”

Elleriyle yüzünü kapattı Yade. Asaf’ın ciddi problemleri olmaydı. Belki de gözlerinde bir bozukluk vardı. Nasıl olurdu da Yade elbiselerine bile zor sığıyorken onun gözleri kamaşırdı?

“Baban beni öldürecek.”

Bu alakasız cümlenin etkisiyle adama bakmak için ellerini çekti. Tam ne demek istediğini soracaktı ki Asaf onu kendine çekerek sıkıca sarıldı. Yade, iki eli yanında sabitlenmiş hâlde adamın kokusunu solurken ne yapacağını şaşırmıştı. “Asaf...”

“Yade, kendine eziyet etmeni istemiyorum. Bana inanamaz mısın? Sana bir kere bile yalan söylemedim.”

Adamın sesindeki çaresizlik içini tekrar ağlama isteğiyle doldurmuştu. “Ben de istiyorum ama bir türlü olmuyor,” diye mırıldanarak yüzünü Asaf’ın sııcacık göğsüne bastırdı. Elleri adama uzanırken birine hissettiklerini söyleyebilmenin rahatlığı dolmuştu kalbine. Asaf detayları bilmiyordu ama kendiyle ilgili problemini anlıyordu. Bu bile yeterdi Yade’ye. Zaten birine Yavuz’un söylediklerini anlatabilmesi mümkün değildi.

“Seni üzgün görünce tüm acını üstlenmek istiyorum. Biliyorum, mümkün değil ama bu öyle bir his ki anlatamam Yade. Hiçbir sözün o acıyı telafi edemeyeceğini bilmek ve senin yerine çekmek istesem de elim kolum bağlı beklemek beni mahvediyor. Eskisi gibi huzurlu olmanı istiyorum. Huysuzluk etmen önemli değil. Tek istediğim o çocuksu neşeni geri kazanman.”

Adam kollarını bir an sıkılaştırıp onu bıraktığında aklına söyleyecek hiçbir şey gelmemişti. “Hadi yüzünü yıka da içeri gel,” diye-

rek onu yalnız bıraktığında bir süre öylece arkasından baktı Yade ve içinden şöyle geçirdi:

Asaf, sen melek olabilir misin acaba?

Asaf'ın söyledikleri mi yoksa kucaklayışı mıydı onu kendinden geçiren bilmiyordu ancak bir saat sonra kendini gerçekten daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bir duş alıp saçlarını düzleştirmiş, makyaj yapmasa da cildini nemlendirmiş ve elbisesini tekrar giyip aynadaki Yade'ye gülümsemişti.

Bu hâliyle o kadar da kötü hissetmemişti kendini. Sonuçta elbise ona oluyordu, saçları hâlâ aynıydı ve yüzüğü de parmağında hoş duruyordu. Yavuz'un sözlerini düşünüp kendine eziyet etmeye bir son vermeliydi artık.

Banyodan çıktığında Mahir uyanmış, Asaf ve Safa Aras hazırlanmıştı. Üçüyle birlikte gitme fikri normalde onu gerçekten rahatsız ederdi lakin şimdi yalnız olmadığını bilmek neşelendirmişti.

"Vay canına..." diyen Safa Aras'ı, Mahir'in ıslığı takip etti. "Sen hep elbise giysene abla!"

"O kadar mı güzelim?" diye takıldı kardeşlerine.

"Sen hep en güzelsin."

Safa Aras onu koluyla sardığında minnetle kardeşine yaslandı. En küçük olduğu için miydi bilmiyordu ama çocuk ablasına nasıl düşkünse Yade de onun üstüne o kadar düşerdi. Mahir hem kardeşi hem dostu gibiyken Safa Aras'a daha çok şefkatle bağlıydı.

"Hadi çıkalım..."

Asaf'ın sesiyle bakışları onu buldu ve yüzüne hâlâ aynı şekilde baktığını görerek rahatladı.

Ona acımasını istemiyordu.

Birlikte evden çıktıklarında Yade, onların kendi arabasıyla geldiklerini öğrenerek şaşırdı. "E siz nasıl döneceksiniz arabam buradaysa?"

“Mahir sağ olsun, otobüsle döneceğiz,” diye cevapladı Asaf onu. “Senin araban burada kalsın. Ben istediğin zaman gelip alırım seni, bu sorunu da bu şekilde hallederiz.”

“Asaf her zaman olduğu gibi bizi düşünmüyor tabii.”

Kardeşinin şaka yaptığını biliyordu ama söyleyecek söz bulamamıştı. Asaf arabanın anahtarını uzattığında elbisesini işaret etti. “Zaten çok gerginim, bir de araba kullanırken elbiseyi düşünüp çıldırmak istemiyorum.”

Asaf sürücü tarafına, Yade yanına, çocuklar arkaya yerleşmişti. Henüz yola bile çıkmamışken önce sınıf temsilcisi nerede kaldığını sormak için aramış, ardından babası Asaf’ı arayarak Yade’yi çıldırtmıştı. Asaf’ın gerginliğini fark ettiğinde ona sıırttı. Besbelli hissettikleri yüzünden kendini tutamamıştı ama Yade’ye sarıldığı için suçluluk duyduğu belliydi.

O, babasıyla konuşup telefonu kapattığında kardeşi gülüyordu.

“Peki, Efe amca... Tamam, Efe amca... Elbette, Efe amca...”

“Mahir!”

Asaf’ın sesi kardeşini sustururken Yade de gülmekteydi.

“Yade, lütfen uyma şu şaşkına.”

“Tamam, gülmüyorum.”

Böyle söylemişti ama bir an sonra Asaf da dâhil olmak üzere hepsi gülmeye başlamıştı. Safa Aras, “Galiba babam seni muma çevirecek Asaf ağabey,” diyene dek gülmeyi sürdürdüler.

Asaf arabayı çalıştırırken çocuğun haklı olduğunu bilerek iç çekti. Tam da kurallarını ihlal etmişken adamın onu araması gerçekten germişti Asaf’ı. Elbette Efe Karaman sık sık yaptığı kontrollerinden biri için aramıştı. *Asaf nasıldı? Her şey yolunda mıydı? Yade ile iyi anlaşıyorlar mıydı?*

Bu soruların gerçek anlamından bir hayli uzak olduğunu bildiğinden elinden gelen en kibar ve sakın şekilde cevaplamıştı Asaf

soruları. Efe amcası da konuşmayı *aman dikkatli ol da aramız bozulmasın Asaf*, diyerek sonlandırmıştı.

Bunları düşünmek istemeyerek yola odaklandı. Her ne kadar bir kuralı bozmanın, devamını getireceğini düşünerek hareket ettiyse de az evvel Yade'ye sarıldığı için pişman değildi. Yade incinmiş hâliyle yüzüne bakarken Asaf onu rahatlatmak, ona yanında olduğunu ve onu anladığını hissettirmek istemişti. Bu kontrol edebileceği bir duygu değildi.

Şimdi daha mutlu görüldüğü için yüreği rahatlamıştı ama onun nasıl olup da kendine karşı böyle şeyler düşünebildiğini anlayamıyordu. Yade her zaman kendini severdi. O hâlde ne olmuştu da böyle şeyler düşünmeye başlamıştı? Biraz kilo aldıysa bile bu onu değiştirmiş değildi. Hem onun güzelliğine ne gölge düşürebilirdi ki?

Annesinin kopyası olan ela gözleriyle, neşeli gülüşüyle, savurmayı deli gibi sevdiği koyu kahve saçlarıyla Yade mükemmeldi.

Asaf bir şekilde bunu ona hissettirmek istiyordu. Yade nasıl da değerli olduğunu bilmek zorundaydı.

Bugün değil elbette, diye düşünürken kısa bir an o âşık olduğu yüze baktı. Yade'nin de ona baktığını görünce gülümsedi. O kadar çabuk alışmıştı ki ona yakın olmaya, bir daha yanından ayrılmak mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Asaf, Yade'nin sınıf arkadaşlarını sevmişti. Direkt olarak hep siyle tanışmamışsa da meraklı kesim olduğunu tahmin ettiği ve diğerlerine nazaran Yade ile daha yakın olanlar Asaf ve kardeşleriyle tanışmıştı.

Yade onu tanıtırken yalnızca Asaf demişti ama buna üzülme istemiyordu. Sonuçta kız ondan hoşlandığını söylemişse de zaman istemişti ve bunu kabul etmişken çocukluk etmenin lüzumu yoktu.

Onlar okulun neredeyse her köşesinde fotoğraf çektirirken üçü geride kalmayı tercih etmişti. Yade çok fazla fotoğraf çektirmek

istemediği için işi kısa sürmüş, arkadaşları ara verdiğinde onlardan izin istemişti. Asaf, Yade fotoğrafçıyla konuşurken onu izliyordu, her zaman onu izliyordu ya neyse.

“Kesin bir şey istiyor adamdan.”

Mahir’in gülüşü üstüne dirseğini hafifçe arkadaşının koluna vurdu.

“Ciddiyim. Şu ellerine bir bak...” Asaf arkadaşının dediğini yaparken Yade’nin ellerini birbirine kenetlediğini görebiliyordu. Evet, kesin adamdan bir şey istiyordu.

Sonra Yade neşeyle ellerini çırttı ve onlara dönerek seslendi.

“Demiştim,” derken gülmeye devam ediyordu Mahir.

“Uğraşma kızla.”

“Niye? Üzülüyor musun Asaf?”

Safa Aras kahkahalara boğulurken Asaf, Yade olmasa Mahir’i bir güzel benzetebileceğini düşünüyordu. Kızla aralarındaki mesafe azalırken şebekliğini sürdüren arkadaşını bir kez daha dürttü. “Mahir, rahat dur.”

“Tamam, tamam, sakın ol.”

Gözlerini devirerek cevap vermemeyi seçti Asaf. Yade’nin yanına ulaştıklarında kız onlara sırtıyordu. “Hadi dördümüz fotoğraf çekilelim.”

“Ben de mi?”

Asaf şaşkınlıkla kıza bakarken Yade kaşlarını çattı. “Elbette!”

“Babam, Asaf’ı öldürürse fotoğrafıyla mı avunacaksın abla?”

İkisi de aynı anda “Mahir!” diye uyardığında gülümsedi Asaf. Efe Karaman onu öldürecekti ama Yade’ye hayır demek istemiyordu. Yade’nin isteğiyle Asaf bir yanına, Safa Aras diğer yanına geçti. Mahir önlerinde eğilmiş hâlde dururken birkaç fotoğraf çekildiler ve Asaf sonunda dayanamayarak Yade’ye döndü.

"Yalnızca ikimizin olduğu bir fotoğraf da çektirelim mi Yade?"

Kız dudağının kenarını dişlerken Safa Aras yanlarından ayrılmış, Mahir ıslık çalarak onu kızdırırsa da Yade sorun etmemişti.

"Tamam ama babam seni gerçekten öldürecek."

"Bence buna değer."

Yade neşeyle güldüğünde *son bir kez*, diye düşünerek kızı kendine çekti. Kolunu nazikçe omzuna yerleştirip kızın beline sarılmasıyla nefesini tuttu. O ne kadar çekiniyorsa Yade de o kadar rahattı ve buna sevinse mi yoksa bunca kural arasında aklını mı kaçırsa, bilemiyordu bazen.

"Asaf..." dediğini duydu kızın. Bu sırada fotoğrafçı da gülümsemelerini söylemişti. Adam üçten geriye sayıp deklanşöre bastıktan sonra gözleri buluştu. "Bugün için teşekkür ederim."

Bu hâllerinin de çekildiğini makinenin sesiyle anlamıştı Asaf ama fotoğrafçıya dönmedi. Ona izin verseler Yade'yi bir daha asla bırakmayabilirdi.

Kendine gel Asaf, dedi içinden birkaç kez. Ellerini çekip ceplerine yerleştirdi ve Yade'ye gülümsedi. "Önemli değil. Yüzün gülsün, bana yeter."

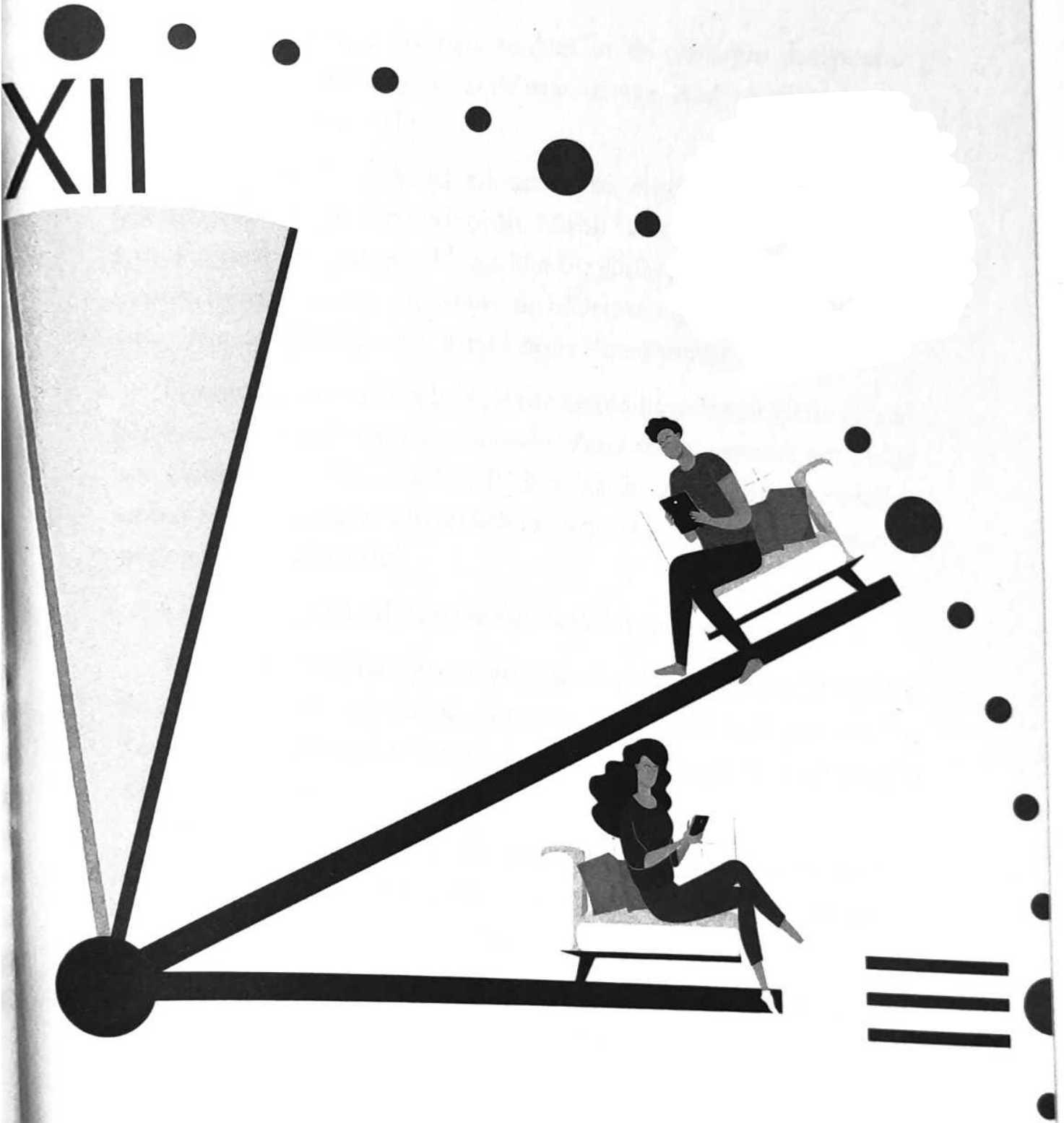
Her şey sona erdiğinde eve dönmüşlerdi. Sabah gitmeleri gerektiğini biliyordu ama kızın yanında kalmak istiyordu. Finaller de araya girerse Yade'yi görememe ihtimali vardı ve bu ona her açıdan rahatsızlık veriyordu. Çünkü Mahir'in ve Safa Aras'ın da sınavları olacaktı ve hâliyle Efe Karaman, onu kızının yanına bir kez daha tek başına yollamazdı.

Yade yine film izlemek istediğinde çocuklar isyan etse de Asaf, kıza arka çıktı. Bu kez Safa Aras'ın sevdiği bir bilim kurgu filminde karar kılmışlardı. Ellerinde birbirinden yağlı atıştırmalıklar, üzerinde Mahir'in kıyafetleriyle kızın yanında otururken zamanın bereketlenmesi için dua ediyordu. Öyle ki zaman olabildiğince yavaş geçsin ve her saniye günlere bedel bir hâle gelerek yüreğinde yer edinsin istiyordu.

Yade başını ona yaslarken Mahir bu kez sesini çıkarmamıştı. Asaf rahatlayarak arkasına yaslandı ve tüm dikkatini ekrana vermiş gibi görünse de Yade dışında hiçbir şeyi fark edemediği film saati böylece başladı.

Bir gün kız onun ne kadar da şapşal bir âşık olduğunu fark edecek miydi bilmiyordu ama kendini frenleyebileceği noktayı geçeli günler oluyordu. Asaf, Yade'ye hiç olmadığı kadar âşıktı. Artık onunla ilgili yılları kapsayan hayalleri, birikip duran özlemleri ve onu mutlu edebileceğine dair söndürülemez umutları vardı. Bu saatten sonra Yade'den uzak kalmayı o da düşünemezdi ama tek istediği onu korkutup kaçırmamaktı. Çünkü henüz istediği zamanı kullanmış mıydı bilmiyordu ama Yade, Asaf'ın aklından geçenleri bilseydi bunlardan korkardı.

On Beşinci Bölüm

Pazar günü ders çalışmıştı ve Asaf'ın da çalıştığını biliyordu. Onun finalleri bu haftaydı, Yade'nin haftaya. Asaf'ın mezuniyeti, Yade'den önceydi hâliyle.

Adam onu eskisi gibi sık sık aramıyor, mesaj atmıyor, hatta attığı mesajlara geç cevap veriyordu. Mahir'in onu çalışmaya zorladığını, stajının son haftası olduğu için bir sürü işi olduğunu, aynı zamanda mezuniyet ıvır zıvırlarını da hâletmesi gerektiğini biliyordu ama yine de içten içe ona karşı kızgın hissediyordu.

Tamam, aramayabilirdi. Yani hiç aramadığından değil de günde bir kez konuşmak sinir bozucuydu. Ama mesaj yazmak ne kadar zor olabilirdi ki? Yade ondan Türkiye Tarihi uzunluğunda mesajlar istemiyordu sonuçta. Bir iki kelam yazıp "Gönder" tuşuna basmak neden bu kadar zordu?

Öfkeyle elindeki ders notunun sayfalarını çevirdi.

Bu haftanın güzel geçmeyeceğini şimdiden hissedebiliyordu. Asaf sınavları ile uğraşacak, o ise tek başına ders çalışacak ve bu şanssızlıklar esnasında Yavuz'u görmemek için dua etmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Bencilce olduğunu, çocukluk ettiğini biliyordu ama telefonuna bir kez daha bakarken kaşlarını çatmadan edemedi. Mesaj atmak ne zamandan beri bu kadar zor olmuştu?

Dayanamayarak telefonunu eline aldı. Hem biraz mola vermiş olurdu hem de çocukların sesini duyardı.

Mahir'i arayıp telefonu açmasını beklerken notlarına bakıyordu öylece. Dördüncü çalışın ardından kardeşinin sesini duydu.

"Abla?"

"Safa Aras?"

Ekranı kontrol etme ihtiyacıyla telefonu kulağından çekti. Hayır, Safa Aras'ı aramamıştı.

"Abim telefonları mutfığa koydu."

Safa Aras güldüğünde eşlik etmek istemişti ama öfkesi buna mâni oluyordu. "Anlayamadım?"

Çocuk tekrar güldü. "Asaf ağabey sürekli sana mesaj atıyormuş, ağabeyimin de dikkati dağılıyormuş. Bu yüzden telefonları mutfığa bıraktı."

Sürekli mi? Yade'nin niye bundan haberi yoktu? Demek ki başkalarıyla da mesajlaşıyordu ve hâliyle Yade'ye mesaj atmak zor gelmişti. *Hah!*

"Sürekli mesajlaşıyoruz." Niye bunu öfkeyle söylediğini bile bilmiyordu. İç çekerek kendini normal olmaya zorladı. "Neyse, sorun değil. Sen ne yapıyorsun? Annem mutfakta mı?"

"Ben film izliyordum. Tüm ödevlerimi bitirdim, yazılılarıma da çalışıyorum ama ara verdim. Annemle babam, halamlara gitti."

"Tamam, güzel. Aradığımı söylersin geldiklerinde."

"Sen nasılsın peki?"

İç çekerek gözlerini kapattı. "Çok iyiyim. Ders çalışıyordum ben de."

Telefonu kapattığında ekrana uzun süre kaşları çatık bir şekilde baktı. Dördünün birlikte olduğu fotoğraf şu an ekranındaydı, onu telefonunun arka planı yapmıştı ve Yade hâlâ çocuk gibi davrandığını bilse de fotoğrafı kaldırma dürtüsüne engel olamamıştı. Ekrana bir manzara resmi yerleştirirken yüzünü buruşturdu. Bir kahve içip çalışmaya devam etse güzel olacaktı. Onu düşünmeyen

ve birçok kişiyle mesajlaşabilen birini düşünmek iyi hissettirmiyordu. Can sıkıntısının da bu duruma pek yardımcı olduğunu söyleyemezdi.

Mahir Karaman tam bir baş belasıydı. Bir gardiyan kadar acımasız, klasik eğitim anlayışıyla yetiştirilmiş bir öğretmen kadar disiplinliydi. Asaf, Mahir'in telefonunu elinden aldığına ve onu odaya hapsettiğine hâlâ inanamıyordu.

Sonunda Mahir mola verebileceklerini bildirdiğinde akşam olmuştu. *Akşam!*

"Senden nefret ediyorum Mahir," diyerek çocuğun yatağına uzandı. Sanki kafasının içi binlerce gereksiz bilginin istilasına uğramış gibi hissediyordu. Okumaktan, tekrar etmekten, ezberlemekten, problem çözüp durmaktan midesi bulanmıştı. Dönüp dolaşıp hissedebildiği tek şey ise sınav haftaları ortaya çıkan, bu korkunç Mahir kişiliğinden nefret etmektir.

"Bu kadar tembel olmasaydın, etmezdin."

"Sen normal değilsin."

İç çekip gözlerini kapatarak bir süre uykuya direndi. Aşağı inip telefonunu almak istiyordu ama yerinden kalkacak kadar bile hâli yoktu. Bir dakika sessizlik bahşedilse hemen uykuya dalabilirdi.

"Asaf, uyuma!"

Mahir onu dürttüğünde inledi. "Sabah iki sınava girdim, geldimden beri ders çalışıyoruz ve açlıktan ölüyorum. Birazcık olsun huzur veremez misin bana?"

Mahir istifini bozmazken kalkıp arkadaşını yumruklamak istedi. Notlarının yüksek olmasını o da istiyordu, dereceye girmeyi de deli gibi arzulamaktaydı ama şu an uyuma fikri hepsinden daha cazip geliyordu.

Kapı açılıp Sara Aras başını uzattığında Mahir, "Gelebilirsin, ara verdik," diye bildirdi.

“Çok sıkıcısınız.” Çocuk içeri girip yanına yaklaştı. Yatağın ucuna oturup yerdeki topu eline aldı ve oynamaya başladı. “Daha fazla ders çalışmak istemiyorum. Siz niye bu kadar çok çalışıyorsunuz ki?”

“Çünkü senin ağabeyin yüzde yüz inek.” Mahir onu tekmelerken sıırıttı. “Normal bir inek de değil üstelik.”

“Kes sesini!”

Gözlerinde gözlüğü, dağılmış saçları ve kaşları çatılı hâliyle agresif bir öğretmen izlenimi çizen arkadaşına kısa bir an bakıp Safa Aras’a döndü. “Yarın ne yazılın var?”

“Matematik. Bütün konuları tekrar edip soru çözdüm. Bence yeterli.”

“Bence de.”

“Yeni aldığım kitaptaki sorular da bitti mi?”

Safa Aras topu bir elinden diğerine geçirirken ona baktı. “Hangi kitap?”

“Dolabına koymuştum!”

Çocuğu, Mahir’in sınav stresinden kurtarabilmek amacıyla araya girdi. “Telefonum çaldı mı hiç Safa Aras?”

Mahir biraz takıntılı ve kuralcıydı. Bu kişiliği yalnızca sınavlar ve dersler için geçerli olsa da bir hayli baskındı ve bir zaman sonra onu böyle kabullenmeyi öğreniyordunuz ama bu hâline öfke eklendiğinde çekilmez oluyordu ve verdiği görevler yapılmadığında da biraz sinirleniyordu. Ona değil, kendisine asla benzemeyen kardeşine karşıydı elbette öfkesi. Safa Aras’ın daha fazla çalışması gerektiğini düşünüyor ve çocuğa baskı yapıyordu. Ömer ve Yağız’a da... Düşününce, Mahir’in küçüğü olmadığı için kendini şanslı hissetmişti.

“Ablam aradı.”

Mahir gözlerini devirirken “Beni mi?” diye sordu çocuk gibi sevinerek.

“Ağabeyimi.”

“Eminim seni sormak için beni aramıştır,” diye söylendi Mahir alaylı bir sesle.

“Öyle olsa beni arardı.”

“Ablam aramaz.” Mahir gözlüğünü çıkarıp gerindi. “Hatta ben-
ce hiçbir kız yapmaz.”

“Tabii, sen ilişki uzmanı olduğun için-”

Mahir onu tekmelerken sustu. Safa Aras gülerek cebinden telefonunu çıkardığında Asaf gerçek bir minnetle çocuğa baktı. *Yade için bile olsa*, diyemezdi ama şu an aşağı inme fikri gerçekten de çölleri aşip dağları delmek kadar yorucu bir seçenektir.

“İkinizin odadan çıkma ihtimali var mı acaba?”

Safa Aras topu elinde çevirip yataktan kalktı. “Ben gidiyorum. Ablam biraz mutsuz gibiydi, belki aşk ona iyi gelir.”

Küçücük çocuğun bile diline düştüğüne inanamıyordu! Gözlerini devirirken Mahir de ayaklandı. “Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Dua et, gerçekten acıkmışım.”

Onlar çıkarken gülümseyerek kızı aradı. Mesajlara bile bakmaya gerek görmemişti. Yade bir şekilde onun sesini duymak istediysenise sebebini bile umursamayacak kadar aptaldı. Neyse ki kız bunu bilmiyordu.

“Efendim?”

“Yade?”

Gerçekten aptaldı. Yade’yi arayıp neden ismini söylüyordu ki? Alnına vurarak yatakta doğruldu ve arkasına yaslandı. Derin bir nefes aldığı sırada kız cevap verdi.

“Efendim Asaf?”

“Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler.”

Yade kızgın mıydı? Kaşlarını çatarak bir süre bu donuk ve isteksiz ses tonunu neye yorması gerektiğini düşündü. Yade kızgınsa bile Asaf'a kızgın olmasını gerektirecek bir şey yoktu, değil mi? Zaten bütün gün konuşma fırsatı bulamamışlardı. Hatta birkaç gündür adam akıllı sesini bile duymamıştı, ne olmuştu ki?

"Sesin iyi gelmiyor."

"Nasıl geliyor?"

Asaf, kızın huysuz tavrı karşısında afallayarak iç çekti. "Sanki seni çok kızdırmışım ama bunun sebebini kendim bulmalıymışım gibi."

"Böyle bir ses tonu olduğunu sanmıyorum."

"Ah... Elbette var!"

Evet, aptallık konusunda şu sıralar sınır tanımaz olmuştu ama birini sevdiğiniz zaman, en azından Asaf iseniz, sevdiğinizin sizi sinirlenecek kadar önemsemesi hoşunuza gidiyordu. Sebebi olmadığını düşünseniz, mantıksız gibi görünse ve ne yapacağınıza dair bir fikriniz olmasa bile... Sonuçta size kızan kişi, iki kez reddeddiğiniz ilk aşkınızdı.

"Yok."

"Yade..."

Kıza seslenmesinin hemen ardından Yade iç çekti.

"Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Ne münasebet! Hah!"

Gerçekten kızmış olmalıydı. Asaf sırtıma eyleminin izni dışında yüzünü şekillendirdiğini hissedebiliyordu. "Gerçekten... Ne yaptım ki? Adamakıllı konuşamıyoruz bile! Mahir beni odaya hapsetti, telefonuma el koydu, sınavlardan başımı dahi kaldıramıyorum."

"Safa Aras bana tüm gün mesajlaştığın için telefonunun alındığını söylemişti. Madem bütün gün mesajlaşacak kadar vaktin vardı, en azından benim yazdıklarına da cevap verebilirdin."

Asaf inanamayarak telefonu kulağından çekti. Kıza cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama dayanamamış ve gelen mesajları kontrol etmeye başlamıştı. O, mesajlarını kontrol ederken Yade sessizliğini koruyordu. Bütün gün mesajlaştığı falan yoktu ama Yade'nin son üç mesajına cevap vermediği doğrudur.

"Bütün gün mesajlaştığım falan yok."

"Eminim öyledir, Asaf."

"Kimle mesajlaşacağım ki senden başka?"

"Bana mı soruyorsun?"

Yade onu kıskanıyor olamazdı, değil mi? Başka birisiyle mesajlaşıp onunla ilgilenmediğini düşündüğü için mi bu kadar kızgındı yani? Yade'yi anlamak gerçekten imkânsızdı. Asaf aşk ile aptallığı birbirine karıştırıp, Yade'ye özel bir karışım hâline getirdiğinden son derece eminken, onun tutup da başka birilerini düşünecek hâli olduğuna inanması, neyin nesiydi Allah aşkına?

"Yade, ben mesajlaşmaktan nefret ederim. İnsanlara duygu ve düşüncelerimi yansıtmayan kısa cümleler kurmak pek benim tarzım değil, öyle değil mi?"

"Söylediğine göre öyle."

Sesi hâlâ kızgın geliyordu. İç çekerek devam etti. "Gün içinde senden başka birine beşten fazla mesaj attığım görülmüş şey değildir. Safa Aras'ın yanlış anladığından eminim."

"Bilemiyorum. Zaten beni kiminle mesajlaştığın ilgilendirmiyor. Benim kızdığım, bana cevap vermemiş olman. Sonuçta önemli bir şey olabilirdi, değil mi?"

"Evet, haklısın. Mahir'i öldürüp geliyorum."

"Hah!"

"Ciddiyim. Ayağa kalktım bile!"

Yerinden kalktığında Yade güldü. "Tamam, tamam, otur yerine."

"Sonunda güldün!"

Asaf rahatlayarak eski hâline döndü. Arkasına yaslanıp yalnızca kızın sesine odaklandı. Bir insanı bu kadar kısa bir sürede, bu denli özleyebilmek gözüne imkânsız görünüyordu. Kendini mübalağa sanatıyla fazla haşır neşir olan bir yazar gibi hissediyordu. Özlem üzerine kitaplar, şarkılar, şiirler yazmak istiyordu. Yade'nin kapısına dayanıp kızı kucaklamak istiyordu. Zamanı ileri alıp kızın da onu özlediği bir yerde durdurmak ve varlığının yüreğini kuşatmasını izlemek istiyordu.

"Affedersin, bu kadar aşırı tepki vermek istemezdim."

"Sorun değil. Bunun dışında iyi misin peki?"

"İyiyim. Sınavlara çalışıyorum. Biraz sıkıldım ama sonunda her şeyin biteceğini düşünerek devam etmeye zorluyorum kendimi. Sanırım..."

Yade duraksadığında Asaf kaşlarını hafifçe çattı. "Sanırsın?"

"Sanırım cevap yazmamana bu yüzden kafayı takmıştım. Hayatım o kadar sıkıcı ki!"

"Orada yalnız olmandan nefret ediyorum."

Asaf kaşlarını daha fazla çatıp iç çekti. Yade neden uzakta okuma fikrine bu kadar takmıştı ki? Arkadaşı olup olmaması umurunda bile değildi. İnsan ailesinden uzaktaysa ve canı sıkıldığında sataşabileceği birileri yoksa mesafe bir dakikalık bile olsa, mesafeydi işte. Burada olsaydı Safa Aras ya da Mahir'in varlığı bile onu gülmsetmeye yeterdi. Hatta belki Asaf da onu güldürmeyi başarırdı. Bunaldıklarında hep birlikte film izleyebilirlerdi.

Oysa kız koca bir şehirde, bir evin içinde yalnız başına oturuyordu ve bu, inanılmaz derecede can sıkıcıydı.

"Bazen, ben de."

Yade derin bir nefes aldığı anda, Asaf yerinden kalkıp balkona çıktı. "Baban beni öldürmeyecek olsaydı, yanına gelirdim."

“Sınavların ne olacak?”

“Bütünlemelere kalırım.”

“Ya geçemezsen?”

“Seneye alırım.”

Yade güldüğünde göğsü bakarak iç çekti. Şaka yapıyor olmayı o da isterdi ama kız bilmeseydi de Asaf ciddiydi. Yade mutlu olacaksa kendini geri plana atmak sorun değildi. Üstelik mutluluktan kasti sonsuz bir mutluluk da değildi. Ufacık, aklından kolayca çıkabilecek bir anı bile olsa Asaf yaptığını fedakârlık olarak görmezdi.

“Her ne kadar bunun delilik olduğunu düşünsem de teşekkürler, Asaf. Bazen herkese mi böyle iyisin yoksa sadece bana mı merak ediyorum.”

“İnanmayacaksın ama yalnızca sana karşı böyleyim.”

“Belki zamanla inanırım.”

“Belki...”

“Tamam, artık ders çalışmaya dönsek iyi olacak.”

“Sıkıldığında mesaj at, Mahir bile sana cevap yazmama engel olamayacak. Söz!”

Kız gülerek telefonu kapattığında, Asaf birkaç gün daha onu görmeden dayanabileceğini düşünüyordu. Cuma günü her şey bitmiş olacaktı ve yanına gitmek için bahanesi bile hazırdu: Yade çok sıkılmıştı, mutsuzdu ve o gelemiyorsa en azından Mahir ve Asaf yanına gidebilirdi, öyle değil mi? Yalnızca gününbirlik bir şeydi. Efe Karaman'ın bu bahaneler üzerine onu öldürmek isteyeceğini sanmıyordu.

Kıza mesaj atarken Mahir odaya girdi.

“Sesli söylemekten daha az utanç verici olduğu için yazıyorum. Seni gerçekten özledim Yade. Hafta sonu sen de istersen, gelebilir miyim?”

“Şu sırtıña bak!”

Mahir alaycı bakışını sürdürürken, Asaf telefonunu cebine atıp çocuğun elindeki tepsiyi aldı. “Bir gün sen de âşık olacaksın Mahir, o zaman intikamımı alacağım.”

“Allah korusun!”

Arkadaşı inanmıyor olabilirdi ama sonuçta Karaman erkeklerinin ne kadar büyük konuşursa o kadar çok yanıldığını bilecek kadar onlarla bir arada durmuştu. Bir gün Mahir bu yaptıklarına gerçekten pişman olacaktı.

On Altıncı Bölüm

Yade perşembe sabahı burnunun tıkalı, boğazının yanma hissiyle dolu olduğunu fark ettiğinde acı gerçeği hissetmiş lakin bunu görmezden gelmek istemişti. Kendini iyi olduğuna inandırarak hasta olacağı gerçeğinden kaçmaya çalışıyordu: *İyiyim, hasta olmuyorum. Kendini hasta olarak düşünürsen daha hâlsiz hissedersin Yade.*

Ama gerçeği biliyordu. Her seferinde bu oluyordu zaten. Mevsim değişimleri onu kötü etkiliyordu. Yaza ya da kışa girerken mutlaka yatağa düşer, hastalığın sıkıntılarını güzelce bir çektikten sonra nihayet şifayı bulurdu.

Bu yüzden, artık zorlamayla bile ders çalışmayıp tüm çalışma notlarını masaya bıraktığında ve cuma günü yataktan çıkamayacağını kabullendiğinde kendine kızıyordu. Niye doktora gitmemişti ki sanki?

Tam final haftası bu yaptığı hiç de mantıklı değildi ama tedbir almamış da sayılmazdı. Bol bol bitki çayı içmiş, bildiği tüm doğal yolları kullanmıştı ama hâline bakılacak olursa bunların hiçbirisi etkili olmamıştı.

İç çekerek yatağında kıpırdandı. Acaba annesini mi aramalıydı? Bu hâldeyken ve yalnızken hastaneye gitme fikri gözüne o kadar zor görünüyordu ki başını bile kaldıramadan battaniyesine sarılıyordu. Dışarısı bir hayli soğuktu, çok üşüyor ve titriyordu. Nasıl olur da sıcacık yatağından çıkmayı göze alabilirdi?

Yanına aldığı rulo şeklindeki peçeteden bir parça koparıp burnunu sildi. Yataktan çıkmanın mantıklı birçok yanı olduğunu

farkındaydı ancak bu fikrin korkunç yanlarını görmezden gelebileceğini sanmıyordu. Belki bugün yatakta kalır, dinlenir ve sonra daha dinç hissedip doktora giderdi. Hem Asaf yanına gelmek istemişti, Yade de kabul etmişti. Yarın onlarla gitmek daha mantıklıydı. Ailesini endişelendirmesine gerek kalmaz, annesi de aceleyle yola çıkmazdı. Bir gün daha dayanabileceğinden emindi.

Bu düşünceyle birlikte bilgisayarından bir film açıp izlemeye başladı. Birkaç gün ders çalışmasa bir şey kaybetmezdi çünkü önceki günler gerçekten çok çalışmıştı. Pazartesi günü toparlanıp da okula gidebildiği sürece kendine üzülmeye fırsatı vermeyecekti. Babası aradığında adamın endişesini geçiştirdi ve annesine yalan söylemek istemese de iyi olduğunu neşeli bir sesle söylemek zorunda kaldı. Kötü hissederse doktora gideceğine ve onları çağıracağına dair de söz verdi.

Bu yalancılık işi ciddi anlamda bağımlılık yapıyordu. Bir kere söylediniz mi gerisi geliyordu ve Yade artık bu konuda uzmanlık belgesi alabileceğinden korkmaya başlamıştı. Dürüst olmak neden bu kadar zordu ki? Asaf gibi her sözü doğru olsa ne olurdu?

Telefonu kapatıp filmi devam ettirdi. Bir film bittiğinde kalkıp bir şeyler atıştırmaya ve bir bardak daha bitki çayı içmeye karar vermişti. Sonra biricik yatağına girecek ve film izlemeye devam edecekti.

Yataktan güçlkle çıktığında kendini salonda buldu. Koltuğuna uzanıp biraz dinlenmeye karar verdi ve kollarını bedenine sararak ısınmayı beklemeye başladı. Bu sırada telefonu çalıyor ve gürültü onu rahatsız ediyordu ama umurunda değildi. Annesi ve babasıyla konuştuğuna göre kim olduğu çok da önemli sayılmazdı. Onun istediği odaya dönmekti, sebebiyse battaniyesine duyduğu özleminden başka bir şey değildi.

“Hasta değilim. Çok iyi ve dinç hissediyorum,” diye söylenerek koltuktan kalktı. Önce elini yüzünü yıkadı ve bundan gerçekten nefret ederek kurulanıp banyodan çıktı. Su daha mı soğuktu bugün? Yoksa şimdiden ateşi mi çıkmıştı?

İyiim, iyiim, iyiim; diye düşünerek mutfağa geçti. Bir şeyler yemek enerjisini toplamasına yardımcı olurdu. Keşke çorba yapacak takati olsaydı ama sandviçle idare etmek zorundaydı. Çayını hazırlayıp kahvaltısını bir tepsiye koyduktan sonra salona geçti. Elindekileri sehpanın üzerine yerleştirip battaniyesini ve telefonunu almak için odasına döndü. Geri geldiğinde hiç vakit kaybetmeden battaniyesine sarınıp tepsiyi kucağına yerleştirdi ve telefonuna baktı.

Arayan tahmin ettiği gibi ailesi değildi ama Asaf'tı.

Çayından birkaç yudum alıp adamı aramaya karar verdi. Sonuçta Asaf can sıkıcı biri değildi ve onu endişelendirmek istemiyordu.

"Yade?"

"Günaydın, Asaf."

Sesinin biraz tuhaf çıktığını hissederek boğazını temizledi, derin bir nefes aldı.

"Uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır, kahvaltı hazırlıyordum da."

Bu da yalan sayılıyor muydu? İç çekerek çayından bir yudum daha aldı. Şu an bir şeyler yeme fikri, mide bulandırıcı geliyordu. Sadece çayı içse de olurdu sanki? Biraz daha iyi hissedince sandviçi de yedi.

"Afiyet olsun. Sesin kötü geliyor, hasta mısın sen?"

Neşeli sesiyle, "Hayır, hayır!" diye cevap verdi. "Turp gibiyim."

Bu yalandı işte! Niye yalancının teki olmuştu sanki? Asaf olsa ona yalan söylemezdi. Hatta Asaf'ın başka birine de yalan söyleyeceğini sanmıyordu.

"Sesin hiç turp gibi bir insanın sesine benzemiyor."

Yade gözlerini devirdi. Asaf'a kötü olduğunu söylese yanına gelirdi, bunu biliyordu. Ama onun karşısında hem şişman hem de bu

kadar hasta bir hâlde durmak istemiyordu. Annesini aramak bile daha akıllıcaydı.

“Bana yalancı mı diyorsun?”

Doğrusu üste çıkmakta da ondan iyisi yoktu. Asaf’ın hafifçe gülmesi üzerine rahatlardı.

“Direkt olarak değil ama ima ediyorum.”

“Hah!”

Bununla ilgili bile yalan söylememişti. Normal şartlar altında, karşısında Asaf değil de başka biri olsaydı lafı çevirirdi. *Yok canım, niçin yalancı diyeyim?*

“Ciddiyim, Yade. Eğer iyi hissetmiyorsan yanına gelebilirim.”

“Kefeninle birlikte mi?”

Yade şaka yaparak konuyu bastırıldığı için memnundu. Asaf biraz daha diretirse dürüstlüğü bulaşıcı hâle gelebilirdi ve Yade dürüst olmayı istese de henüz buna hazır değildi.

Adamla biraz daha konuşup telefonu kapattı ve çayını bitirip tepsiyi sehpaye yerleştirdi. Güzel bir film izleyip neşelenecek ve kalkıp bir duş alacaktı. Sonra belki bir şeyler yer ve abarttığı kadar kötü olmadığını anlayarak rahatlardı. Hatta belki doktora gitmesine bile gerek kalmaz, hemen iyileşirdi.

Yade’nin ona yalan söylediğinden bir hayli emindi. Kızın söyledikleri hasta değilmiş gibi hissettirse de ses tonunun aksini itiraf ettiği ortadaydı. Besbelli kimseyi endişelendirmemek adına yalan söylüyordu. Asaf yalandan hiç hazzetmezdi ama Yade’nin iyi niyetini görmezden gelememişti. Belki normalde ona yalan söylediği için kızardı fakat hasta hâliyle bile onları düşündüğü için yorum yapmak istemediğine karar vermişti.

Birkaç saat sonra onu tekrar arayıp durumunu kontrol edecek ve eğer daha iyiyse yalan söylememesi konusunda onu uyaracaktı.

Mecburdu. Asaf yalanı gerçekten sevmezdi. Hem her ne söylerse söylesin, dürüst olduğu sürece Yade'ye kızması söz konusu değildi. Yahut ne söylerse söylesin yalan olduğu sürece birine kızmaması imkân dâhilinde değildi. Yade bu huyunu öğrenirse her şey daha kolay olurdu.

Son sınavından çıktığında ve stajla ilgili yapılması gereken son işlemleri hâlettiğinde ikinci vakti gelmişti. Yade'yi aramasına yetecek kadar süre geçtiğine kanaat getirerek kızı aradı ve beklemeye başladı. Bir yandan da direksiyona hafifçe vurarak ritim tutuyordu. O, daha iyiye eve gidip bir duş alacak ve bugünü dinlenmeye ayıracaktı. Tüm haftanın yorgunluğu omuzlarına binmişti ve uykusuzluğu görmezden gelinebilecek bir boyutta sayılmazdı. Yarın sabah yola çıkacaklarsa dinlenmesi şarttı.

Yade cevap vermeyince endişeyle kaşlarını çattı. Sabah da aynı şey olmuştu ve kız onu yarım saat içinde aramıştı ama içi rahat değildi. Biraz bekleyip tekrar aramaya karar verdi. Acaba daha da kötüleşmiş olabilir miydi? Aklına daha kötüsü gelsin istemiyordu ama kıza yakın olmadığını bilmek de hiç yardımcı olmuyordu doğrusu. En iyi ihtimalle iki saati bulurdu yanına gitmek. Trafiğe kalma fikri de işin içine eklenince içindeki kötü his iyice artmıştı. Beş dakikayı ihtimaller üzerinde düşünerek harcadıktan sonra tekrar aradı ama telefon açılmadı.

Asaf derin birkaç nefes eşliğinde düşünmeye devam etti. Hemen yola çıkabilirdi ki birden yorgunluğu kaybolduğu için yol gözünde büyümüyordu. Ama Yade iyiye ve mantıklı bir sebeple telefona cevap vermiyorsa Efe amcası onu öldürecek. Mahir'in kızacağını sanmıyordu ama arkadaşının da bu durumdan hoşlanmayacağını biliyordu.

İç çekerek alnına hafifçe vurdu. Onlara haber verirse cümbür cemaat yola çıkacaklarını biliyordu. Eğer Yade iyiye ve bunlar Asaf'ın kuruntularıysa bu kez Yade ona kızacaktı. Belki karışmaya hakkı olmadığını bile söyleyebilirdi ki bunu düşünmekten ziyade ondan duymak Asaf'ın canını acıttı.

Bir kez daha aradı Yade'yi. Yine cevap alamadığında şimdi gidip gerekirse hemen geri dönmeye karar vermişti. Yade'yi kontrol eder, iyi değilse doktora götürür ve ailesine haber verirdi. Yalan söylediği için kontrol etmek istediğini, emin olmadan kimseyi endişelendirmek istemediğini söyleyebilirdi. Her koşulda Efe Karaman onu öldüreceğinden ne söylediğinin önemi yoktu ama en azından kızın iyi olduğunu görüp rahatlayabilirdi.

İç çekerek arabayı çalıştırırken *ben iflah olmam*, diye düşünüyordu.

Bir yol çalışmasının zamanı nasıl tükettiğine şahit olmak korkunçtu. Asaf yol boyu stres içinde zamanın ilerleyişini izlerken Yade'yi birkaç kez daha aramış ve telefonunun kapalı olduğunu öğrendiğinde iyice endişelenmişti. Artık kızı görmeden iyi olduğunu düşünmesi mümkün değildi.

Nihayetinde uzun yolculuğu sona erdiğinde endişe ve yorgunluk tüm bedenini sarmıştı. Uykusuzluk hissi endişeyle bastırılmış olsa da bedeninin onunla aynı fikirde olmadığına farkındaydı. Bir şeyler yemek ve uyumak istiyordu. Asaf bedenini görmezden geldikçe açlığı ve uykusuzluğu daha da ısrarcı olmaya başlamıştı. Derin bir nefes eşliğinde arabadan indi ve kızı bir kez daha aradı, bu kaçıncı aramasıydı Allah aşkına?

Apartmanın açık kapısından geçerken telefonda nahoş cümlelerle durumu açıklayan kadının sesini dinlememişti. Aradığı kişiye ulaşamadığının gayet farkındaydı.

Kapının önüne ulaştığında nefes nefeseydi. Zile basıp beklemeye ve kapının arkasından bir ses duymaya çabaladı. Hiçbir şey olmayınca birkaç kez daha zile bastı ve sonucunun yüzüne kazınacak bir utanç olmamasını umarak kapıya eliyle vurmaya başladı. Bir dakika geçmemişti ki "Yade!" diye sesleniyordu. İflah olmazdı, tam bir ruh hastası gibi davranıyordu ve bu kadar paniklemesinin mantıklı olmadığından bir hayli emindi ama ağzı mantıklı olmayı

umursamayarak kıza seslenirken parmağı da zile basmaya devam ediyordu.

Kapı açıldığında dehşet içinde ona bakan Yade'ye, boş bakışlarla karşılık verdi. Yade uykudan uyanmış gibi esneyerek gözlerini ovarken ellerini kapıdan uzaklaştırdı.

"Asaf?"

Derin bir nefes aldı. "Yade... Ben... Affedersin ama kapıyı açmayınca..."

Kız kaşlarını çatarak öksürdü. "İçeri gir de öyle konuşalım."

Onu takip ederken suçlu çocuklar gibi dudak bükmüştü. Abarttığını biliyordu. O mantıklı sesi dinlemeliydi, sonuçta Asaf'ı uyarmıştı.

"Sana ulaşamadım!"

Yade odasına geçip sanki o yokmuş gibi davrandığında arkasından bakakaldı. Odasına giremezdi, bu kadarı biraz fazla olurdu ve Efe Karaman onu öldürmek isterse gerçekten adama sesini çıkaramazdı.

"Asaf?"

Kapının önünde durup başını uzattı. "Yade, odana giremem. Zaten kimse geldiğimi bilmiyor, bir de bunu öğrenirlerse-"

Cümlesini bitiremeden Yade homurdanarak yataktan çıktı. Kız battaniyeye sarılarak yanına ulaştığında o kadar öfkeli görünüyordu ki Asaf tüm bunların saçmalığı karşısında gülmek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Darmadağınık saçları, uykulu hâli ve bunlara rağmen ona kızabilmesiyle Yade yine gönlünü fethetmişti. Gerçekten, halis muhlis bir aptal âşıktı.

"Yade..."

"Asaf, beş dakika susar mısın?"

Kız salona geçerken sessizce güldü. Hasta olduğundan emin olmuştu ama o kadar da kötü görünmüyordu. *Şükürler olsun*, diye

düşünürken yanına geçti. Yade şimdi de koltuğa uzanmış, ona öfkeyle bakarak öylece yatıyordu.

“Seni defalarca aradım ama açmadın. Sonra telefonun kapandı ve iyice endişelendim.”

“Ve buraya ışınlandın?”

Geçirdiği saatleri düşünerek kıza yaklaştı. Ailesinin bu kadarına kızmamasını dileyerek Yade’nin ayak ucuna oturdu. “Pek hızlı olduğu söylenemez.”

“Asaf, çıldırdın mı sen?”

Başını aşağı yukarı sallayarak yerdeki telefona uzandı. “Dur tahmin edeyim...” dedi iç çekerek. “Sen odanda uyuyordun ve telefon buradaydı.”

Yade gözlerini devirirken telefonun kapalı olduğunu fark etti. “Sonra şarjı bitmiş?”

“Evet.”

Telefonu sehpanın üzerine bırakıp gözlerini kızın gözleriyle buluşturdu. Yade niye bu kadar kızmıştı peki?

“Eğer bana doğruyu söyleseydin ve dinleneceğini, merak etmemi tembihleseydin bu kadar paniklemezdim.”

“Yine mesele benim yalancılığım oldu yani?”

Asaf, Yade gözlerini kapatıp yüzünü çevirdiğinde onun neden bu kadar üzüldüğünü anlamaya çalışıyordu. Hem yalan söylemişti hem de bu gerçeği dile getirmesinden rahatsız oluyordu. Kimseyi endişelendirmek istemediğini söyleseydi de ona kızacak değildi ki! Yade neden her şeyi kendi için zorlaştırmak zorundaydı?

“Yade...”

“Asaf, tamam. Yalancının teki olduğumu biliyorum, tamam mı? Belki kendine sana yakışacak dürüst bir kız bulup onunla ilgilenen daha iyi olur. Böylece kimse için bu kadar çaba harcaman gerekmez. Sonuçta o kız sana doğruyu söyler, sen de mutlu mesut yaşarsın.”

Karşısında ufacık bir çocuk varmış da onunla inatlaşarak işi çıkmaza sürüklüyormuş gibi hissediyordu Asaf. Kıza bir parça daha yaklaşıp elini yüzüne yerleştirdi. Biliyordu böyle olacağını. Bir kere kendine verdiği sözü bozmuştu ve işte sonuç buydu. Yade'den bir adım öteye gidemeyen, en ufacık bir fırsatta elinin ona uzanmasına mâni olamayan bir Asaf Karayel.

Tüm bu düşünceler onun da kaş çatmasına sebep olmuşken kızın yüzünün yandığını hissetti. Diğer elini alına bastırırken "Ateşin var, Yade!" diye söylendi.

"Hah!"

Yade elini iteklerken iç çekti. "Hastaneye gidiyoruz."

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum."

O inatçı bir şekilde yüzünü koltuğa bastırırken neredeyse kaha atacaktı.

"Yade, seni kucağıma alıp zorla götürmek inan beni rahatsız etmez. Tek sorun babandan korkmam."

"Ona ne şüphe!" Yade'nin sesi boğuk çıkıyordu çünkü yüzü hâlâ koltuğa bastırılmış bir hâldeydi. "Ben yalancıysam sen de korkaksın."

"Farkındayım."

"O zaman evimden git."

"Gidemem. Senin için endişelenmememi beklemiyorsun herhâlde?"

O inatçı yüz döndüğünde Asaf, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bu gerçekten normal olamazdı. Yade öfkeden kuduruyor ve ciddi bir şekilde ona gitmesini söylüyorken Asaf'ın tek dileği kızı kollarının arasında bir dakika olsun tutabilmektir. Ona sıkıca sarılmak, endişeden aklını kaçırarak kadar aptal olduğunu söylemek istiyordu. *Yade, ben sayende aklımı kaçırdırken senin yaptıkların normal mi,* diye sormak istiyordu.

“Şöyle bakma bana Asaf!”

“Ne?” Yade yüzünü buruştururken kendini toparlamaya çalıştı.
“Nasıl bakıyormuşum?”

“Hah!”

Bunu art arda birkaç kez yaptığına göre Yade ona çok kızmış ya da kırılmıştı. İkincisi olduğunu gözlerinden de anlayabiliyordu. Gururu elvermediği zamanlar kızın kırgınlığını öfkesiyle perdelemeye çalıştığını öğreneli çok olmuştu.

“Hadi, diretme de doktora gidelim. Eğer benimle gelmezsen babanı aramak zorunda kalacağım.”

Yade doğrulurken ayağa kalktı. Elini uzatsa da Yade tutmamış ve bir kez daha öfkeyle yüzüne bakmıştı.

“Senin de kusurların olduğunu biliyordum.”

Bunu söyleyişinde bir şey vardı, Asaf ne olduğundan emin değildi ama Yade hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki Asaf burada olmasa ağlayacaktı.

Bu meseleyi Yade iyileştiğinde konuşmaya karar vererek sessiz kaldı. Yade odasına geçip üzerini değiştirdiğinde ve montuyla birlikte yanına döndüğünde hâlâ öfkesinin geçmediğini görebiliyordu. Hastaneye gittiklerinde de Asaf’ı görmezden gelmişti, iğne vurulacağı için paniklerken de... Asaf normalde kızın iğneden çok korktuğunu, birinin yanında kalmasını isteyeceğini ve elbette bu kişinin annesi olması gerektiğini biliyordu ama Yade ağlayacakmış gibi bakmasına rağmen onunla konuşmazken kızı zorlamak istememişti.

Eve döndüklerinde yemek hazırlamak için mutfığa geçti. O yedikten sonra geri dönecekti. Yade eğer ailesine bir şey söylerse onunla gerçekten konuşmayacağını söylemişti ama Asaf henüz doğru olanın kızın öfkesine uymak olduğundan emin değildi.

Çoğu erkeğin aksine yemek yapmak onun için kolaydı. Yade için yayla çorbası hazırlayıp yanına döndüğünde çok da uzun bir

zaman geçmemiş, mutfak Yade'nin dağıttığı kadar bile dağılmamıştı.

Tepsi elinde salona geçtiğinde Yade somurtarak film izliyordu. Onunla şimdi mi konuşmalıydı? Ne söylemeliydi? Bu garip durumu nasıl çözebilirdi ki?

Yade'nin ona neden kızdığından emin değildi ama sebeplerden birinin yalan söylediğini dile getirmesi olduğunu biliyordu. Onun haklı hissetmemesi gerektiğini bilse de bu hasta hâliyle, iğne yüzünden canı da yanmışken Yade'yi böylece bırakıp gidemezdi. Asaf onun üzüntüsünü yok sayabilecek biri değildi. Onun kalbini kırmışken, kovsa da gidebilecek kadar umursamaz olamazdı.

Usluca yanına oturup tepsiyi kucağına yerleştirdi.

"Hadi, çorbanı iç de diğer ilaçlarını al."

Yade ona bakmadan başını salladı. "Sen gidince içerim."

"Yade..."

Asaf kızın inadıyla bir kaza olmasını istemediğinden tepsiyi sehpanın üzerine yerleştirdi. Teklifsizce kumandayı elinden alıp televizyonu kapattı ve Yade'ye doğru dönüp beklemeye başladı. Geçen birkaç saniyenin ardından kızın ona bağırmasını, kovmasını hatta yanından kalkıp gitmesini bekliyordu. Yade böyleydi çünkü. Kızdığı zaman gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Biraz bencildi ve sonunda pişman olacaksa bile çoğu zaman öfkesine yenik düşüyordu. Oysa bu kez Asaf'ı yanıltarak ağlamaya başlamıştı.

Hastalığın etkisiyle kısılan sesi ve akan burnunu da hesaba katıldığında bu, iç burkan bir manzaraydı. Asaf, onu bu kadar incitebildiği için kendinden nefret etmişti.

"Yade çok özür dilerim. Seni üzmemek istememiştim."

"Biliyorum, tamam mı?"

O eliyle yüzünü kapatıp daha çok ağlarken çaresizce ellerini kaldırdı. Ona sarılsa kızarmıydı? Gitmeli miydi, kalmalı mıydı? Allah

aşkına ne için bu kadar ağlıyordu? Asaf ne söylemişti de onu böyle üzebilmişti ki?

“O zaman ağlama.”

Hıçkırarak içini acıtan kıza uzanıp bedenini kolları arasına hapsedti. Tek eliyle sırtını okşarken “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Yade ona ilk kez böyle yaklaştığında, kızın elleri belini sardığında ve “Özür dilemeyi kes,” diye mırıldandığında irkilerek sustu.

Başka bir şey vardı ama Yade’nin söylemek istemediğini biliyordu.

Bir süre ağlayışı geçsin diye bekledi. Ömrü boyunca bu kadar huzurlu hissettiği başka bir an daha olmuş muydu bilmiyordu ama olduysa bile artık en başta Yade’nin ona sarılışı kayıtlı kalacaktı. Yade onu ilk kez yanına kabul etmişti. Tutukluk yoktu, mesafeler yoktu, kafa karışıklığı yoktu ve Asaf nasıl olup da bunun bir anda yaşandığından emin değildi.

“Yade...” dedi sonunda usulca. O, burnunu çekerken gülümse-di. “Başka bir şey mi var?”

“Hı hı...”

Usulca bir kere daha dokundu ona. Saçlarını okşayarak tekrar konuştu. “Şimdi söylemeyeceksin, biliyorum.” Yade belini hafifçe sıktağında tebessümü büyümüştü. “Ama her ne varsa aklında, bana söyleyebilirsin. Senin bana sarıldığında, telafi edemeyeceğın bir hata yapabileceğini sanmıyorum.”

“Hah!”

Bu kez sesi alay eder gibiydi ama hâlâ ağlayışının izlerini taşıyordu.

“İdrak ettiğinden emin değilim ama seni o kadar çok seviyorum ki bu his beni korkutuyor. Tüm gün hiçbir şey yemedim, günlerdir uykusuzum ve önce son finalim için okula gitmem gerekti, sonra da otele. Ve bir saatini trafikte harcadığım uzun bir yolculuğu gocunmadan gelmemin tek nedeni şuydu: İyi olduğunu bilmek...

Utanç verici bir şekilde kapıyı yumrukladığımı es geçebilirsen tüm bunların seni etkilemesi gerekirdi.”

Yade kendini geri çekerken onu tutmaya bir son verdi. Burnunu ve gözlerini silmesini izlerken gülümsüyordu. Yüzü ve gözleri kıpkırmızıydı ama yine de o kadar güzel görünüyordu ki sözünü bozarak iradesini tamamen kaybettiğini hissedebiliyordu. Artık Efe Karaman onu öldürse bile *olsun, Yade'ye sarıldım ya yeter*, diyecek kadar aptallığın zirvesine yerleşmişti. Bu gidişle kızın kuklası hâline gelirse şaşırılmazdı. Hatta belki buna gönüllü bile olabilirdi.

Asaf, o ilaçlarını içtikten sonra yere oturmuş, uyuyana kadar başında bekleyeceğini söylemişti. Sonra İstanbul'a dönecek ve ailesine haber verecekti. Yade'nin itirazını yok saymıştı çünkü iğneden korktuğunu biliyordu ve sonunda pes ettiğinde adamın ısrarına karşı içi minnetle dolmuştu.

Asaf elbette mükemmeldi. Bunu biliyor ve aksini söylemek daha kolay olduğu için her yaptığında bir kusur aramaya çalışıyordu ama gözlerini kapatırken bu gerçeği iliklerine kadar hissedebiliyordu. Yade tüm bunları, en başta Asaf'ın sevgisi olmak üzere, hak etmese de hepsi vardı. Adam mükemmeldi, tanıdığı en harika insandı ve onu, belki Yade'nin kendini sevdiğinden bile daha fazla seviyordu. Nasıl oluyordu da Yade'nin yalancı olduğunu, bencillik ettiğini anlayamıyordu?

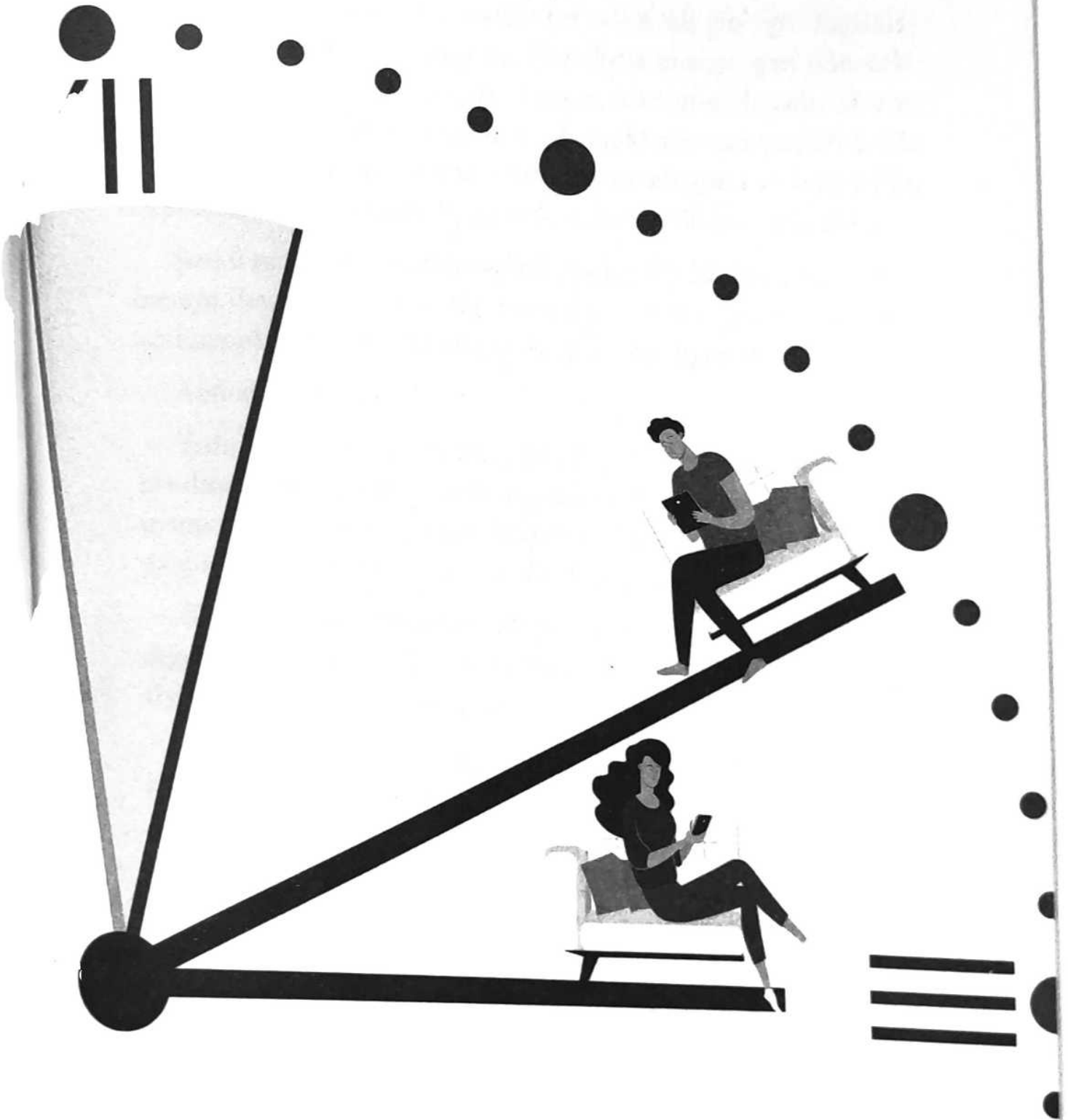
Uykuya dalmadan önce aklında bu vardı. Asaf'ın yüreğine karşı hayret doluydu. Ona yalan söylemişti, bencilce bu yalanı sürdürmüştü ve hâlâ da gerçeği dile getirmeyi beceremiyordu ama adam bunları görmüyor, sanki Yade dünya üzerindeki en eşsiz insanmış gibi onu sevmeye devam ediyordu.

Bugün Asaf ona yalancı olduğunu söylediğinde bu yüzden yüreği paramparça olmuştu. Bu ufacık yalana karşı bile tepkisini sakınmayan biri, nasıl olur da ona karşı hiçbir şey hissetmediği hâlde hoşlandığını söyleyen kişiye kızmazdı? Doğru duymama ih-

timaliyle bile itiraf etmesine fırsat vermişken yalanına devam eden, adamın alın teriyle aldığı yüzükleri yüz­süzce saklayabilen birine, nasıl olur da tepkisiz kalırdı?

Asaf ona her şeyi anlatabileceğini söylediye bile Yade gerçeği biliyordu. Her şeyi söylerse Asaf'ı kaybedecekti. Asaf, Yade'nin o eşsiz insan olmadığını görecekti, ona bu sevgiye layık olmadığını gösterecek ve ne ona sarılması ne de pişmanlığı Yade'yi kurtarmaya yetecekti. Çünkü Yade bunu herkesten daha iyi biliyordu. Kendi kurduğunuz hayali perde yırtılıp da sevdiğiniz kişi yahut öyle sandığınız insan size gerçek yüzünü gösterdiğinde, bir şeyler değişiyordu. Kalbinize bir soğukluk yerleşiyor ve o insanı düşünürken bile gerçeğin kesif varlığını yok sayamıyordunuz. Asaf da öğrenirse Yade'nin gerçek kişiliğini, görmezden gelemeyecekti ve Yade onu kaybetmek istemiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Gözlerini açtığında, bu isteksiz bir eylemmiş gibi, göz kapakları tekrar ağırlaşmaya başlamıştı. Neredeyse uykuya geri dönecekti. Onu durduran şüphesiz, elini tutan adamın varlığıydı. Hayret içinde uykusu açılırken Asaf'ın yerde ayaklarını uzatmış bir hâlde oturduğunu, yüzünü koluna yaslayarak uyuduğunu ve aynı kolun ucundaki eli sıkıca kavradığını fark ederek derin bir nefes aldı.

Şimdi tamamen kendine gelmiş, şaşkın bir hâlde manzarayı izlemeye devam ediyordu. Kıpırdamaktan ve ses çıkarmaktan öyle korkuyordu ki nefes alırken bile kendini kısıtlıyordu.

Asaf gitmemiş miydi?

Yade onun başında durduğunu, böyle uyuyamayacağını kendi kendine mırıldandığını hayal meyal hatırlıyordu. Sonra ne olduysa uyumuştı ve adamın burada kalacağını hiç düşünmemişti. Asaf'ın da düşünmediğini hâlden anlamak güç değildi.

Kalbinin gereğinden hızlı attığını ve her saniye daha da hızlandığını hissettiğinde adamın yüzünü görebilmek için şiddetli bir iştiaak duymuştu. Asaf ona dönse ve yüzüne baksa ne olurdu sanki?

Yutkunarak bir süre onu izlemeyi sürdürdü. Kalp atışları hâlâ düzelmiş değildi ve Yade dün hissettiği üzüntü ve korkunun ruhunu çepeçevre kuşattığını hissedebiliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Asaf'a karşı o eski Yade gibi olmadığını biliyordu. Onu görmezden gelemiyor aksine görmek istiyordu ve bu, onu hem heyecanlandırıyor hem de Asaf'ı istediği an göremediğinde sinirlendiriyordu. Asaf ona yaklaştığında gerildiği ve uzaklaşmak istediği anlar sanki uzak birer anıymış gibi silikleşirken dün adam ona

sarıldığında onu bırakmak için kendiyle savaşması gerekmişti. Bir yanı *Yade geri çekil* diye bağıyor, diğer bir yanıysa ona Asaf'a sıkıca tutunması için resmen haykırıyordu. *Asaf'a sıkıca sarıl! Asaf'a sıkıca sarıl! Asaf'a sıkıca sarıl!*

Şimdi durmuş, adam gitmediği için kızacağına, babası onu öldürecek diye korkacağına, Asaf uyansa da yüzüne bakabilsem diye düşünüyor ve uyanmasından korkmasa ona dokunacağını biliyordu. Elini uzatacak ve belki de...

Adamın bedeni hareket ederken eli gevşedi, parmakları ondan uzaklaştı ve yüzünün yarısı gözükecek şekilde başı yana doğru yaslandı. Demek ki başka bir şey isteseydi olacaktı.

Yade aniden neşelendiğini hissederek gülümsedi. Kendini tutmasa kıkırdayabilirdi ama Asaf'ın uyanmasını istemiyordu. Ona şans vermek için bu işe kalkışmamış olabilirdi ama galiba Asaf, her şeyi değiştirmişti. Yade kalp atışları daha da hızlanırken titreyen elini adama doğru uzattı ve çok aptalca olduğunu bilse de yüzüne, gamzesinin bir görünüp bir kaybolduğu yere işaret parmağıyla dokundu. Sadece gülüşüyle ortaya çıkan bir şey olması onu hayrete düşürüyordu. Hele gamzesinin en çok Yade'ye gülerken çıkması, anlatabileceği bir his değildi ve bir şekilde ona yüzündeki o noktanın sihirli olduğunu hissettiriyordu. Sanki dokunduğunda bambaşka bir şey olacaktı. Oysa Yade aynıydı, Asaf aynıydı. Adamın sakallarını hiç sevmese de sakalları parmağını gıdıklıyor ve sıcacık tenine dokunduğunu bilmek dışında bir şey hissetmiyordu.

Asaf'tan hoşlanıyorum. Galiba.

Ben, galiba, Asaf'tan, hoşlanıyorum.

Ben.

Galiba.

Gerçekten.

Asaf'tan.

Hoşlanıyorum.

Kalp atışları aklından geçenleri tasdikler gibi kulağını sardığında, bu kez parmağını değil elini adamın yüzüne yerleştirdi. Asaf uyurken daha ciddi gözüküyordu ama umurunda değildi. Onun tüm yorgunluğuna rağmen yanına geldiğini, belki uyuyakalmasa aynı yolu geri gitmekten bile rahatsız olmayacağını sonunda idrak edebilmişti. Nasıl olmuştu da Asaf Karayel onu sevebilmişti?

Belki gerçeği söylemek zorunda kalmam, diye düşündü. Hemen ardından bunu, genişleyen tebessümü ve umut dolu bir başka düşünce takip etti. Belki Asaf ondan hoşlandığını öğrenirse ve bir daha ona yalan söylemeyeceğime dair söz veririm bana kızmaz.

Öylece uyuyan masum yüzüne bakarken bir parça olsun rahatlamıştı. Asaf acımasız, anlayışsız biri değildi. Yade ona gerçekleri söyleme cesareti bulduğunda biraz kızsak bile özür dilediğinde Yade'yi affedebilirdi. Çünkü Asaf böyleydi, mükemmeldi. Onu yıllarca sevmişti. Yade istemese, hak etmese, ona hiçbir zaman karşılık vermese de sevmişti. Şimdi ilk kez Yade ona bir şeyler hissediyorken ve bu, onu korkutmak yerine neşelendirmişken aksini düşünemezdi.

İki elini de çekerek doğruldu, yerinden kalkıp battaniyesini Asaf'ın üzerine örttü. Henüz ona yakalanmak istemiyordu, aklına bir fikir gelmişti. Tabii öncesinde babasını aramalı ve hâlâ yola çıkmadıysa adamı engellemeliydi.

Telefonunu alıp odasına geçti ve şarja taktı. Bir süre bekleyip açtıktan sonra babasını aradı. Şükürler olsun ki yola çıkmamıştı ve Yade biraz üşüttüğünü ama doktora gittiğini söylediğinde ona kızmadı. Asaf'ın geldiğini söylemeye cesaret edememişti çünkü aklındaki harika fikri babasının mahvedeceğinden şüphesi yoktu. Adamı gerçekten iyi olduğuna ikna edebildiğinde, kardeşini arayarak durumu garanti altına almaya karar verdi.

"Abla?"

Çocuğun şaşkın sesini duyunca gülümsedi. "Mahir, inşallah boşboğazlık edip babamın yanında abla dememişsindir."

"Hayır, o telefonu kapattıktan hemen sonra beni aradığın için bahçeye çıkmıştım. Senin bir şeyler karıştırdığını anlamak hiç de güç değil."

"Hah!"

"Hadi, söyle bakalım."

Yade çocuk gibi zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Asaf'ın uyanmadığından emin olmak için birkaç saniye bekledi, sonra kardeşiyle konuşmaya devam etti:

"Asaf dün buraya geldi."

"Ne?"

Mahir bağırdığında yüzünü buruşturdu. "Bak, sakın yanlış anlama Mahir. Ben annem endişelenip gelmesin diye hasta olduğumu söylememiştim. Aslında çok kötü değildim ama Asaf yalan söylediğimi anlamış ve ben uyurken beni aramış. Sonra telefonumun şarjı bitince korkup buraya gelmiş."

Böyle söylerken içine yayılan neşe daha da çoğalmıştı. Kendini tutmasa Asaf'ın boynuna atlaması kaçınılmaz olurdu.

"Eee?"

Mahir'in kızdığını fark ederek ciddi olmaya çalıştı. "Beni doktora götürdü, sonra yemek hazırladı ve aslında ben uyuyunca gidecekti. Gerçekten Mahir, bana inanmak zorundasın."

"Sonuç, abla?"

"Yerde uyuyakalmış."

Çocuğun öfkeyle nefeslendiğini duyunca "Gerçekten Mahir! Asaf uyansa eminim koşarak İstanbul'a döner," diye ekledi.

"Senin yüzünden en yakın arkadaşımı öldürmek istiyorum."

"Mahir, lütfen..."

"Abla, bu yaptığın doğru değil. Bize haber vermen gerekirdi. Ben babama nasıl söyleyeceğim Asaf'ın orada olduğunu? Hem

ya çok hasta olsaydın ve Asaf endişelenip oraya gelmeseydi ne olacaktı?”

“Özür dilerim.”

“Affedilmedin. Hiç affedilmedin hem de!”

“Mahir, düşünemedim. Gerçekten. Lütfen babama söyleme.”

“Asaf’ı dövmek istesem bana izin vereceğini biliyorsun, değil mi?”

Yade gülmemek için kendini zorladı. Çocuk gibi davranmak istemiyordu ama Asaf nasıl bu kadar sevimli olabiliyordu? Her hareketiyle Yade’yi neşelendiriyordu sanki. Sonunda düşünerek de olsa ondan hoşlandığını itiraf etmek, Yade’nin tüm direnişlerini kırmış gibiydi. Ondandırıldığını biliyor ve bunu yok sayamıyordu bir türlü. Hatta düşündükçe *demek bu yüzden tüm hafta öfkeliydim*, diye söyleniyordu içindeki huysuz kız. *Asaf benimle ilgilenmedi, beni aramadı ve onu dilediğimce göremedim diye!*

“Biliyorum ama onu dövemezsin.”

“Ne?”

“Sana izin vermem.” Yade gülerek devam etti. “Kendimi onun önüne siper ederim.”

“Ne?”

Mahir’in dehşeti çoğalırken kıkırdadı. “Mahir bugün buraya geleceksin, değil mi?”

“Evet.”

“Lütfen akşam gel, olur mu?”

“Abla!”

“Kızacağın bir şey değil. Sadece Asaf’ı bir yere götürmek istiyorum.”

“Abla... Hani sen hislerinden emin değildin?”

Mahir öfkeli miydi, şaşkın mıydı anlayamıyordu artık. İki hissi birbirine karışmıştı sanki. Yade derin bir nefes aldı, dudağını dişle-

yerek kendini bir kere daha sorguladı. Dönüp dolaşıp aklına Asaf geliyordu. Yüzüğü takarken onu incitmekten korkar gibi dokunan parmakları, başını omzuna yatırıp koca gamzesiyle gülümseyen yüzü, Yade'ye bakarken parıldayan gözleri, elbisesi olmuyor diye ağlarken onunla dalga geçmek yerine sarılarak teselli edişi, dün adama sarıldığında yüreğine yerleşen o eşsiz huzur hissi...

Bunları yok saymak, inkâr etmek mümkün değildi. Yade yüzde yüz diyemezdi, Asaf kadar olmayı da beceremezdi ama görmezden gelinemeyecek bir şekilde adamdan etkilendiği ortadaydı.

"Hâlâ emin sayılmam," diye usulca itiraf etti. "Ama... Şey... Mahir... Bunu sana söylemek biraz garip geliyor."

"İkiniz de o kadar aptalsınız ki..."

Mahir güldüğünde rahatlayarak ona eşlik etti. "Söz veriyorum, akşam sana da söyleyeceğim ne yaptığımı. Ama lütfen akşam gel."

"Peki, peki."

"Babamlara da bir şey söyleme."

"Yalan söylemek istemiyorum."

"Önceden gitti desen olmaz mı?"

Bu yalan sayılmazdı. Sayılmamalıydı. Birazcık dolaylı da olsa yalan değildi.

"Kardeşine neler öğrettiğine bir bak!"

Çocuk biraz daha onunla dalga geçip telefonu kapattığında gülümsüyordu. Kendine temiz kıyafetler alıp Asaf'ı kontrol etti. Adam hâlâ uyuduğu için rahatlayarak odanın kapısını çekti ve banyoya girdi. Hızlıca duş alacak, dışarıda kahvaltı etmek için adamı uyandıracak ve sonra onu gerçekten ama gerçekten şaşırtacaktı. Asaf'ın o koca gamzesiyle gülümsediğini düşünmek bile Yade'yi mutlu etmeye yetmişti. Belki onu güldürmek uğruna gamzesi yüzüne yerleşince, o çukura dokunup sırrını öğrenebilirdi.

Asaf, Yade'nin sesi ve omzuna dokunan elinin etkisiyle uyandığında çok kısa bir an ne diyeceğini bilemeyerek öylece beklemişti. Boynu ve kolları sızlıyor, başı ağrıyor ancak tüm bunların yanında Yade'nin "Asaf..." diye seslenişi onda aptal gibi sırtıtma isteği uyandırıyordu.

Nihayet gözlerini kızla buluşturduğunda dehşete kapılması için onun gülümseyişini otuz saniye izlemesi yetmişti. "Yade, benim burada ne işim var!"

Sorunun anlamsızlığı karşısında kız kaşlarını kaldırırken Asaf kaşlarını çattı. Bunu sormasaydı daha iyi olacaktı elbette. Doğrular koltuğa oturdu ve Yade'nin evinde olduğuna inanamayarak boynunu ovmaya başladı. "Uyuyakalmışım."

"Bir yerden sonra pes edeceğin belliydi."

Kızın sesi, üzerine örtülen battaniye kadar sıcak ve huzurlu hissettirmişti. Yade ona kızmamış gibiydi, aksine inanamayacağı bir şekilde şefkatli bir hâli vardı. Hislerini bilmesene memnun olduğunu bile söyleyebilirdi.

"Bu kez gerçekten öldüm."

"Neredeyse, diyelim. Hoş, Mahir akşam seni öldürebilir ama bilemiyorum tabii."

Anlamayarak Yade'ye baktı. Bugün daha iyi hissediyor gibiydi. Saçlarını örmüş, her zamankinin aksine bir kot pantolon ve gömlek giymişti.

"Babamları aradığımda, buraya geldiğini söylemedim. Ama Mahir biliyor ve seni öldürmek istiyor. Akşam geldiğinde belki öldürmeye çalışabilir."

"Ah..." Boynunu ovarken kıza gülümsedi. "Uğrunda ölmek benim için bir onurdur."

"Hah!"

Neşeyle gülmeye başlayan Yade'yi hayretle izledi. Bu kızın nesi vardı böyle? Dün araları düzelmişti ama Asaf bu kadarını beklemi-

yordu. Yade mutlu, enerjik ve bir hayli cana yakındı. Asaf üçüne aynı anda sahip olabileceğini tahayyül dahi edemezken ona böyle bakması imkânsız geliyordu.

“Hadi git, elini yüzünü yıka. Dışarıda kahvaltı edelim.”

“Yade...”

“Of Asaf!”

Kız ellerini beline yerleştirip kaşlarını çatarken ona baktı. *Of Asaf*, ne? Neden böyle davranıyordu Yade?

“Mızıkçılık yapma. Hem iğnemi vurdurmam gerek.”

“Şu an beni kovuyor olman gerekirdi, oysa sen yemeğe çıkarıyorsun.”

Yaramaz bir çocuk gibi sırtıttı. “Sana kötü davranma konusunda ailemizin erkekleri başarılı bir performans sergiliyor zaten. Bir de ben kötü davranırsam mahvolursun.”

Orası kesin, diye düşünürken içi rüya görüyor olabileceği hissiyle dolmuştu. Ya Yade çıldırmıştı ya da o. Hatta ya Yade rüya görmekteydi şu an yahut Asaf.

Yine de itiraz etmeyecekti. Kalkıp artık kendi evi kadar tanıdık gelen evin içinde banyoya geçti. Elini yüzünü yıkarken dün olanları tekrar düşünüyordu. Sanki Asaf bir şeyleri atlamıştı. Kız ona karşı eskisi gibi mesafeli olmasa ve tutukluğu hafiflese de asla bu denli yakın değildi. *Ta ki, dün ağlayarak ona sarılana kadar.*

Asaf gözlerini kapatsa kendini o anda bulacakmış gibi hissediyordu. Yade’nin belini sımsıkı kavrayan ellerini, yüzünü göğsüne bastırışını unutmaması mümkün değildi. Peki, tüm bunlar nasıl olmuştu? Asaf ona karşı her zaman aynıydı, Yade için değişen neydi?

Bunu şu an anlaması mümkün değildi, bu yüzden sonra düşünmeye karar verdi.

Gülümseyerek Yade’nin yanına döndüğünde, kız hazır bir hâlde onu bekliyordu. “Çıkalım mı?”

Onun rahat bir tebessümle yüzüne baktığını görünce tek kaşını kaldırdı. Sanki böyle yaparsa Yade onun merakını fark edecek ve sorularını cevaplayacaktı ama kız bu hareketi ya görmemiş ya da umursamamıştı. Kapıyı açtığı anda evden çıktı ve kız kapıyı kilitlerken baş ucunda bekledi.

Neşeli Yade ile çok sık karşılaşmamış hatta onun tavırlarına hiç maruz kalmamıştı ama hastaneden çıktıklarında kızın bu hâlini de benimseyip sevmeye başlamıştı. Yade kalçasını ovarak güldüğünde kıza bakıyor, bakıyor ve bakıyordu. Yapabileceği başka ne vardı ki?

“Asaf, şöyle bakmasana.”

“Ne?”

Yade elini pantolonundan çekerek güldü. “Tüm dikkatini bana verdiğinde, benim dikkatim dağılıyor.”

Sahi mi, diye sormak yerine bakmayı sürdürdü. Ona ne düşündüğünü belli etmemeye o kadar alışmıştı ki artık hislerini gizlemesi gerekmediğini unutuyordu.

“Hadi gidelim.”

Arabaya tekrar bindiklerinde Yade finallerinin nasıl geçtiğini sormuş ve Asaf diğer insanlarla konuşmayı sevmeyen biri olmasına rağmen kendini tüm haftayı anlatırken bulmuştu. En kötü geçen sınavından, sınıftakilerin hazırladığı mezuniyet programından, hocalarla yedikleri akşam yemeğinden, gelen iki iş teklifinden ve otelde kalma ihtimalinden bahsederken hiç canı sıkılmıyordu.

Yade soruyor, Asaf cevaplıyor ve sanki ikisine de bir şeyler oluyordu. O set konuştukça aşıyor; Yade, Asaf’ın yanına usulca ilişıyordu. Bu yaşananlar gerçek değildi ya da Asaf tam bir hayalperest olmasının yanında umutsuz bir romantikti.

Yade’nin yönlendirmesiyle kızın en sevdiği mekânlardan birine ulaştıklarında Asaf’ın kendini tokatlamasına ramak kalmıştı. Aklını başına toplaması gerekiyordu. En kısa sürede hem de...

İki katlı mekânın ikinci katında, iki kişilik bir masaya kahvaltı sipariş ettiklerinde Yade'nin gözlerinin içine kadar güldüğü ilk günlerinde nasıl olup da aklını başına toplayacağını düşünüyordu.

"Senin haftan nasıldı?"

"İyiydi." Yade masadaki su şişelerinden birini açıp birkaç yudum su içti. "Okula çok fazla gittiğimi söyleyemem. Evde oturdum, ders çalıştım, film izledim, yemek yedim." Omuzlarını kaldırıp zarıfçe indirdikten sonra gülümsedi. "Sana kızmayı da ihmal etmedim."

"Eminim, hak etmişimdir."

Bunu söylemesi onu gerçekten mutlu etmiş gibiydi. Gözlerini kısarak gülümsemesi üzerine derin bir nefes aldı.

"Elbette hak ettin. Mesajlarıma geç cevap verdin, beni günde en az üç kez arama düzenimizi es geçip çarşamba hiç aramadın, diğer günler ise yalnızca bir kez aradın. Hanginiz yalancı bilinmez ama Safa Aras'ın söylediğine göre birileriyle sürekli mesajlaşman da cabası."

Yade gözlerini kısmış ona bakarken şaka yaptığını biliyordu ama umursadığı şey bu değildi. Şaka dahi olsa kız onun arama-sını beklemiş, hatta arama ve mesajlaşmalarının çetelesini tutmuş ve Asaf'ın ne kadar aptal olduğunu bilmediğinden bunu ona söylemekten çekinmemişti. Sadece bunun için bile kalbinin delice atması normal olmasa da Yade, Yade'ydi; Asaf ise ona delicesine kapılmış hâlde biri...

"Bu kadar kızdığını bilseydim, asla yapmazdım."

"Bu kadar kızdığımı ben de bilmiyordum," Yade ona doğru yaklaşıp güldü. "Seni görünce fark ettim."

Yanlış anlayacağını bilmesine *bu kadarı da biraz fazla değil mi Yade*, diye sorardı Asaf. Çekinmezdi. Lakin Yade'nin bu sorudan kastını anlayamayacak kadar alıngan olduğunu biliyordu. Asaf'ın söylemek istediği, bir gün içinde onu bu kadar çok şaşırtmasının

adil olmadığıydı. Allah aşkına, kız ona ne yaptığını hiç mi anlamıyordu?

Siparişleri geldiği için konuşmaları aksadığında Yade sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açmış, başını iki yana sallamış ve telefonuna bakarak iç çekmişti. Dün neden ağladığını mı söyleyecekti acaba? Asaf onu sıkboğaz etmek istemediği için garson uzaklaşana kadar beklentisini belli etmekten kaçındı fakat adam gittiğinde öne eğilip gözlerinin içine baktı.

“Bugün söyleyecek misin?”

“Neyi?”

Yade tabağına kahvaltılıklardan yerleştirirken sırtıyordu.

“Dün... *Bir şey var*, demiştin.”

Gülüşü kaybolup yüzüne baktığında meseleyi açtığı için pişman olmuştu. En azından yemeği bitirmelerini bekleyebilirdi.

“Sonra söyleyeceğim Asaf, olur mu?”

“Olur.”

O neşeli hâlinin kaybolmasından korkarak kızı izlerken Yade ona bir zeytin uzattı. “Karnını doyur.”

“Evet, dün seninle birlikte içtiğim çorbayı saymazsak bir hayli aç olduğum söylenebilir.”

“Öğünlerini ihmal etmemelisin.”

Tek kaşını kaldırırken onun uzattığı zeytini aldı. İnsanların onları görme düşüncesi bile Asaf’ı rahatsız etmiyordu. Yade hariç kimsenin gözünde aptal olmayı umursamazdı zaten.

Sessizce yemeğe koyulduklarında ara sıra onu izliyor, Yade de Asaf’a eşlik ediyordu. Böyle bakışacaklarsa, sessizlik elbette onları rahatsız etmezdi.

“Asaf...”

Yade, adam bir parça ekmeği ağzına atarken gözlerini dikmiş onu izliyordu. Aklındaki harika fikri gerçekleştirebilecek miydi,

emin değildi. Belki de bugün doğru zaman sayılmazdı. Tam ona her şeyi anlatmak isterken bir şey cümlelerini değiştirmesine sebep oluyordu. Zaten Yade'nin istediği kuru kuruya bir itiraf da değildi.

Aklında, adama bir yüzük alma fikri vardı. *Ciddi bir şey değil,* diye açıklayacaktı. *Yalnızca bir aksesuar... Sonuçta, aramızda isim-siz bir hissiyat söz konusu...*

Ama bunu şimdi yapamazdı. O uyanana kadar bunu hayal et-tiyse bile adamla konuşurken erken olduğuna karar vermişti. Akli yine karışmış, Yavuz nasıl olduysa yine korkunç cümlelerini zihni-ne fısıldamıştı.

"Efendim?"

"Sence..."

Dilinin ucuna kadar gelen cümleyi güçlkle yuttu. *Sence, sen-den hoşlanıyor olabilir miyim,* diye sormak gerçekten işi abartmak olurdu. Sonuçta o kısmı daha korkunç bir şekilde atlatmışlardı. Belki de Asaf ona *eh, bu da yalan değilse öyle söylemiştin,* diye cevap verirdi.

"Sence, Yavuz'u tekrar gördüğümde başa mı döneceğim?"

Ne? Ne? Ne?

Şüphesiz, bu yalnızca onun aklından geçen bir soru değildi. Dile getirmemiş olsa da adamın yüzünde tam olarak bu soruyu görebiliyordu: *Ne?*

"Affedersin," diye mırıldanıp sustu. Harikaydı gerçekten! Tam neşeli bir şekilde kahvaltı ederken yine sebepsiz yere ikisini de ger-meyi ve saçmalamayı başarmıştı. Neden sürekli Asaf'ı, anlamsız sorularını cevaplamaya mahkûm ediyordu ki?

"Birden bunu sormanı beklemiyordum."

"Ben de," derken birkaç dakika evvel normal biriyken nasıl olup da bu hâle geri geldiğini merak ediyordu. Belki Asaf ona yalancı olduğunu hatırlattığı içindi, kestirmek güçtü.

“Seninle ilgili bir şüphem yok Yade fakat Yavuz sana geri dönerse diye korkmuyor değilim.”

“Ne?”

“Yavuz her an pişman olabilir.”

“Emin ol, olmaz.”

Yade gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bunlar neşeli değil histerik kahkahalardı elbette. Yavuz şişko patates çuvalı sevgilisine geri dönecek değildi ama Asaf bunu tabii ki bilemezdi. Ne de olsa Yade, ona bu konuyu da açıklama zahmetine girmemişti.

“Akli varsa olmalı.”

“Seni tanımasam, ona geri dönmemi istediğini sanacağım.”

Asaf gülererek başını iki yana salladı. “Asla! Hiçbir zaman. Hiçbir şekilde.”

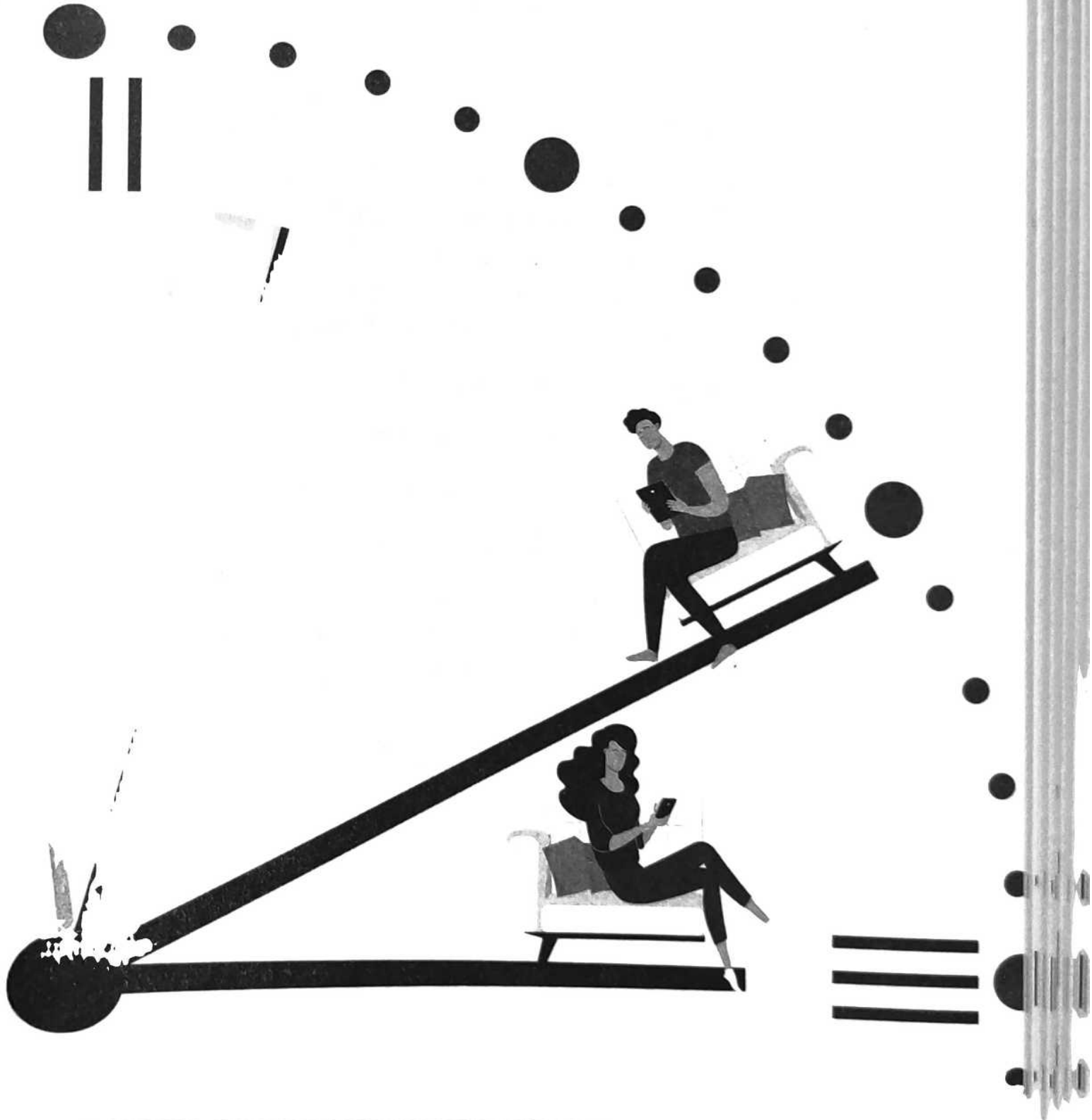
“Bildiğim iyi oldu.”

Tekrar yemekle ilgilenmeye başladıklarında bu garip an geçmiş, Yade de rahatlamıştı. Aslında, hiç aklında olmayan soruları dile getirmek bazı şeyleri gerçekten kolaylaştırıyordu. Yavuz’u görse kendini kötü hissedecek ama bir şeylerden de emin olabilecekti. Belki de Asaf mükemmel biri olduğu için ondan hoşlandığını düşünüyordu ve bunun idrakine varabilecek kadar akli başında bir insan olduğunu da sanmıyordu.

Evet, harika planı birazcık daha bekleyecekti. Eli mahkûmdu. Yade, bu karmaşaya mahkûmdu.

Anlaşılan o ki Asaf da beklemeye mahkûmdu.

On Sekizinci Bölüm

Kahvaltının ardından Asaf biraz yürümek istemişti. Artık adamın ciddi bir şekilde bakıyor olması Yade'yi germiyor, aksine heyecanlandırıyordu. Kesin bir şey yapacaktı yahut söyleyecekti. Böyle baktığında Asaf'ın dürüstlüğünün önüne kimse geçemezdi.

Yade onun gözlerine bakarken nasıl olup da emin olamadığını merak ediyordu. Kalbi deli gibi atıyor, adamın tebessümünü gözlerini kamaştırıyor ve bir yanı boynuna sarılması gerektiğini söyleyip duruyordu ama hâlâ harika planını yapabilecek cesarete kavuşmuş değildi. Oysa yapabilse Asaf gerçekten sevinirdi.

"Aslında seninle ilgili kendime bir söz vermiştim."

Yan yana yürümeye başladıklarında ilk konuşan o olmuştu.

"Sana dokunmayacak, elini tutmayacak ve sarılmayacaktım."

Neden böyle söylemişti ki şimdi?

Yade kaşlarını çatarak önüne döndü. Asaf mükemmeldi ama böyle ciddi bir şekilde *Yade sana dokunmayacağım*, demesinin pek hoşuna gittiği söylenemezdi. Yade şimdi o aptal sesi dinleyip Asaf'a sarılsa adam ne hissederdі acaba?

Bunu adama söyleyemezdi ama mesele katiyen Asaf'ın elini tutması değildi. Asaf'ın söyleyiş şekli Yade'yi rahatsız ediyordu. Biraz haksızlık ettiğini bilse de elinde değildi çünkü Yade kendini kontrol etmeye çalışsa bile böyle bencil biriydi. Sevildiğini bilmeye, hissetmeye ihtiyacı vardı.

Keşke adama bunları söyleyebilseydi. Ona her şeyi, hissettiği ne varsa tek tek açıklayabilseydi. Yavuz'un kabalığını, kalbini nasıl

kırdığını ve Asaf böyle yaptığında kendini nasıl çirkin hissettiğini anlatabilseydi.

“Ama çok iyi bildiğin gibi bu sözü bozdum. Babana da benzeri bir söz vermiştim. Henüz senin bir ilişki için hazır olmadığını onun kadar iyi biliyorum ve baban, aramızdaki her neyse, ismi koyulana kadar sana yaklaşmamı istemiyor.”

Asaf aniden durup ona döndüğünde Yade’nin aklı karışmıştı.

“Yade...”

Şunu yapma, demesine ramak kalmıştı ama Asaf başını sağ omzuna yatırarak kaşlarını çattı ve sanki kurduğu cümlelerin bu yüz ifadesiyle uyumadığını fark etmiyormuş gibi kısık bir sesle şöyle dedi:

“Sana yeterince zaman vermediğimi biliyorum ama bu şekildeyken kendimi çok rahatsız hissediyorum. Bana bir şey söyle ki İstanbul’a döndüğümde Efe amcanın yüzüne bakabileyim. Bu ilişkiye bir isim koy, herhangi bir şey... Ben...”

“Asaf...”

“Seni zorlamak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Tek istediğim rahat etmen fakat kendimi tutmakta zorlanıyorum. Kahvaltı boyunca dünü, bugünü düşünüp durdum. Yanına gelmek istiyorum, sürekli yanında olmak istiyorum ama sebebim yok. Anlıyor musun?”

Sanki bıraksa adam ona bambaşka şeyler söyleyecekmiş de çekiniyormuş gibi bir hâli vardı.

Yade onun yüzüne bakarken hâlâ her şeyi anlatmadığını ve belki de şimdi söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Gerçekleri, henüz ilişkilerine bir isim bile koyulmamışken açıklarsa -ki besbelli bu Asaf için önemliydi- her şey güzel olabilirdi.

Cesaretini toplayabilmek adına derin birkaç nefes aldı.

“Yade...”

“Asaf, şey...”

“Evet?”

Yade yutkunarak adama bir adım yaklaştı. Neredeyse söyleyecekti, neredeyse.

“Bak... Aslında sana söylemem gereken bir şey var ama kendimi hazır hissetmiyorum.”

Asaf kaşlarını kaldırırken adamın ona gülmesini bekledi ama şükürler olsun ki Asaf gülmedi.

“Bana birazcık daha zaman veremez misin? Finaller bitsin, senin mezuniyetinde her şeyi söyleyeceğim. Olmaz mı?”

Başka birisi olsaydı *yeter artık*, diye isyan edebilirdi ama Asaf gamzesini gösteren koca tebessümüyle yüzüne bakıp başını salladı. “Bir hafta daha bekleyebilirim.”

“Yine de...”

Niye Asaf kadar akli başında değildi sanki?

Adamın elini tutup gözlerini kaçırdı. “Babam bu kadarına kızmaz herhâlde.”

Asaf geri çekilmemiş, elini bırakmamış, korktuğu gibi onu uzaklaştırmaya çalışmamıştı. Aksine parmaklarını birbirine kenetlemiş, Yade de rahatlayarak adamın adımlarına eşlik etmişti. Bugün güzel bir gündü ve Yade bir kere daha günü batırmaya yaklaşmadığı için sevinçliydi.

Asaf’tan hoşlanıyordu. Bir şekilde Yavuz’u görüp bundan emin olacak, mezuniyet günü adama her şeyi söyleyecek ve ona alacağı yüzüğü parmağına geçirip boynuna sarılacaktı. Ailesi kızacaksa bile umurunda değildi. Bu kez planı güzeldi. Bu kez saçma sapan şeyler yapmamakta kararlıydı.

Yavuz’u görmesi gerektiğini düşünürken bu kadar erken olacağını hesaba katmamıştı elbette.

Asaf ile el ele yürüdükleri yarım saatin ardından arabaya binip evine dönmüşlerdi. Asaf, Mahir gelecek diye oyalanmak istemişti ve Yade de planını ertelediği için itiraz etme gereği görmemişti.

Arabadan indikten sonra adam elini tuttuğunda bugünü gerçekten çok sevdiğini düşünüyordu. Yade aklından ne geçirse anında oluyordu sanki. Hayatı böyle süreceksa özgüvensiz ve patates çuvalı olarak bile yaşayabilirdi.

İşte tam böyle düşünüp gülümserken Yavuz'un apartmanın önünde beklediğini görerek irkildi. Bir an her şeyin donduğunu hissetti, hemen ardından bunu korkunç anılar ve düşüncelerin istilasası takip etti.

Yavuz'un burada ne işi vardı?

Bilinçsizce Asaf'ın elini sıktığında, "Şurada bekleyen Yavuz mu?" dedi adam.

Yade neredeyse adamın elini de beraberinde götürerek kaçacaktı. Yavuz'un buraya gelişi korkunçtu. Adam ona kim bilir neler söyleyecek ve Yade yine neleri unutmak için haftalarını harcayacaktı? Hatta belki de Asaf'a bile Yade hakkında kötü şeyler söyleyecek, her şeyi mahvedecekti.

Başını çevirip adama baktı. "Evet, o."

"Sanırım sen de neden burada olduğunu bilmiyorsun?"

"Tabii ki bilmiyorum."

Asaf ona inanmayacak diye ufacık bir korku içine yerleşmişken adam gülümsedi. "İstemiyorsan konuşma."

"Öyle yaparsam başka zaman konuşmak ister. Bir sebebi olmasaydı evime gelmeyeceğinden eminim."

"Ben de genelde bir sebebi olmadan kimseyi yumruklamam ama..." Asaf kızgın görünmüyordu fakat omuz silkerken Yade yine de gerilmişti. "Neyse."

“Asaf...”

“Evet?”

Yavuz onları fark ettiğinde Yade de adama bakıyordu. “Seninle konuşmasını istemiyorum.”

Asaf bu kez onu anlamamıştı. Elini çekmesiyle birlikte kendini gerçekten kötü hissettiğini, böyle söylemesinin tek sebebinin Yavuz’un söyleyeceklerine karşı duyduğu korku olduğunu göremiyor muydu?

“Tamam, siz konuşun o hâlde. Ben... Evin önünde beklerim.”

Adamın gözlerine uzun uzun baktı. Yavuz’un yaklaştığını göz ucuyla görebiliyor ama gözünü Asaf’tan ayırmak istemiyordu. Ona söyleyebilir miydi? Şimdi, tam da Yavuz yanına gelirken?

Yutkunarak Asaf’ın gidişini izledi. Konuşma bittiğinde Asaf’ın gönlünü alması gerekiyordu. Adamın onu yanlış anlamasını istemiyordu. Yade’nin Yavuz yüzünden bocaladığı falan yoktu. Yade artık bocalamıyordu ki! Biraz delirmişti yalnızca. Yavuz’un söylediklerinin etkisinde kendinden nefret ediyor ama Asaf’tan hoşlanmaktan da kaçamıyordu. Aklı iyiden iyiye karışmıştı artık.

“Yade?”

Kaşlarını çatarak Yavuz’a baktı. “Ne?”

Yavuz onun bu kaba hâline elbette ki yabancıydı. Yade huy-suzluk etme hakkını genelde ailesine kullanırdı zaten. Fakat şimdi Yavuz’u umursayacak hâlde değildi. Zaten hakkında yeterince kötü şey düşünüyordu, birkaç tane daha olsa ne değişirdi?

“Rahatsız ettim, galiba.”

“Evet, Yavuz, çok rahatsız ettin. Neden evime geldin? Ben sana bir daha asla seninle görüşmek istemediğimi söylememiş miydim?”

“Bu cümlelerle değildi, sanırım.”

Komik olduğunu mu sanıyordu?

Yade adamın ne düşündüğünü anlamaya çalışarak yüzünü inceledi. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, utanmaz bir şekilde yüzüne bakıyordu. Aklında bir şey varsa bile Yade çözebilecek hâlde değildi.

“O giden Asaf, değil mi?”

“Sana ne?”

“Hım...”

Kaşları mümkün olsa daha da çatılacaktı. İç çekerek adama bakmayı sürdürdü. Her ne sebeple geldiyse artık konuşması gerekiyordu. Hem Asaf’ı nasıl hatırlayabilirdi? Yade onların konuştuğunu bile anımsamıyordu. Belki Mahir tanıştırmış olabilirdi ama bu ihtimal dâhilinde değildi. Birkaç kere görmüşse bile konuştuklarını hiç sanmıyordu.

“Bak, uzun kalmayacağım zaten. Sadece telefonda konuşmanın biraz abes kaçacağını düşündüm.”

“Artık sadede gelsen?”

Yade ayaküstü konuşma işinden Yavuz’un ne kadar nefret ettiğini hatırlayarak gülecekti neredeyse. Onu evine buyur edeceğini düşünmüş olamazdı. Hah! Böyle düşündüyse eğer, aklını kaçırmış olmalıydı.

“Birkaç kişi bana ayrılığımızla ilgili sorular sordu.”

Sessizce kaşlarını çatmayı sürdürdü. Bunun altından ne çıkacaktı acaba?

“İnsanlara, bana sormaları gerektiğini söylüyormuşsun?”

Derin bir nefes aldı. Gerçekten, başka kim ayağına kadar böyle bir şey için gelebilirdi? İlkel yanını serbest bıraksa şimdi adamın boğazına yapışabilirdi. Sakin olmak adına birkaç kez daha soluklandı.

“Evet, nihayetinde ayrılma kararını veren sendin.”

“Ben... Bunun gururunu kıracağını düşünmüştüm.”

Gözlerini devirdi Yade. Söylediği onca laftan sonra hangi gururdan bahsediyordu bu adam?

“Kızlar böyle şeyleri takar falan... *Ben ayrıldım*, demek isteyeceğini sanıyordum.”

Yade adamın nasıl olup da bu kadar çirkinleşebildiğini anlayamıyordu. Yüzüne bakıyor ve *yıllardır bu surata nasıl bakabilmişim*, diye düşünüyordu. Sanki Yavuz her cümlesiyle birlikte itici biri hâline geliyordu.

“Yavuz, inan bana umurumda değil. İnsanlara beni terk ettiğini söyleyebilirsin. Hakkımda yorum yapmana elbette müsaade edecek değilim ama gerçeklerden kaçmayı gereksiz görüyorum. Ayrıldık, de; ben onu terk ettim, de; her ne söylersen söyle, artık umurumda bile değil! Tek istediğim seninle ilgili her şeyin, bir an önce sona ermesi!” Derin bir nefes alıp çantasının sapını sıktı. “Şimdi müsaade edersen gitmem gerek, Asaf bekliyor.”

Elini kış kış yaparcasına sallayıp Yavuz’un kenara kaymasını bekledi. Ağzını açmış bir şey söylemeye hazırlandığını görünce umursamayarak onu arkasında bıraktı ve apartmana girdi.

İtiraf etmeliydi ki Yavuz’a bağırarak ona iyi gelmişti.

Aslında durumu bu kadar kabullenmiş olduğunu Yade de bilmiyordu. Yavuz’u görünce bir kez daha emin olmuştu. Onun derdi adam değildi ki bu aslında garipti. Yavuz’u kaybetmek Yade’yi üzmiyorsa belki gerçekten de adama olan aşkı gelip geçmişti. Onu hâlâ üzen şey adamın konuştukça her şeyi çirkinleştiren yönüydü şüphesiz. Nasıl olup da bu denli aptalca cümleler kurabiliyordu?

Evin önüne çıkana dek adama bağırışını düşünerek kendini tebrik etti. Yıkılmamış, dili tutulmamış, çıldırıp adamın saçlarını yolmamıştı. Kim onun gibi olgun bir tavır sergileyebilirdi? Hah!

“Asaf!”

Adam duvara yaslanmış, gerçek bir kızgınlık örneği sergiliyordu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki belki karşısında Yade kadar yüz-

süz biri olmasaydı, adama seslenmeye cesaret edemezdi. Ama Yade onu kızdırmaktan korkmuyordu.

“Bana kızdın mı?”

Asaf ona kaşlarını çatarak baktığı on saniyenin ardından başını iki yana salladı. Doğrusu hiç inandırıcı değildi.

“Yavuz o kadar gereksiz cümleler kuruyor ki onları duymanı istemedim. Benden soğuyabilirdin.”

Adamın önüne geçip onu taklit etmeye karar verdi. Başını yana yatırıp kısık gözlerle yüzünü izliyordu. Asaf, kaşlarını kaldırdığı sırada kendini tutamayarak gülümsedi.

“Hiçbir şey, özellikle de Yavuz, senden soğumama sebep olmaz.”

“Yine de onun söylediklerini duymanı istemedim.”

“Ne söylemiş olabilir ki?”

Omuzlarını umursamaz bir tavırla kaldırıp indirdi. Asaf keşke ona sarılsaydı. “İnsanlara, *ayrılık meselesini Yavuz’a sorun*, dediğimi öğrenmiş.”

Asaf doğrulup merdivenlere doğru baktı. “Sen ne söyledin?”

“İstediyini söyleyebileceğini çünkü umurumda olmadığını...”

“Öyle mi peki?”

Yade başını aşağı yukarı sallayarak adamın sözlerini onayladı. Artık Asaf’a ondan hoşlandığını söylemeliydi ama şu an bunu itiraf etmek yalan söylemekten bile daha zor geliyordu.

“Yavuz’u umursamıyor musun yani?”

Tekrar başını salladı.

“Çok uzun bir süre geçmediği hâlde?”

“Onu görünce üzüleceğimi düşünüyordum ama görmedikçe bu korkum geçti. Az evvel gördüğümdeyse umurumda bile olmadığını hissettim.”

Asaf'ın ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Yade onun gözünde nasıl bir izlenim bıraktığını merak ederek iç çekti. Bir gün Asaf'ın kafasına girip her şeyi öğrenebilmeyi ne çok isterdi.

"Bu kez ona çemkirebildiğim için çok mutluyum!"

Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı ve adamın geçmesini bekledi. Asaf'ın ona sarılacağı falan yoktu, içeri girmek en iyiydi.

Mahir geldiğinde -ki Asaf olmadığı için otobüste gelmek zorunda kalmış ve bir hayli kızmıştı- mutfaktaki işleri biteli çok olmamıştı. Asaf ile bir sürü yemek hazırlamışlardı ve Yade o, olmasa hiçbirini beceremeyeceğini bilse de kendini işe yarar hissetmişti.

Bir insanın nasıl bu kadar yetenekli olabildiğini anlayamıyordu. Asaf'ın da yetersiz olduğu bir şeyler olmalıydı mutlaka ama bunu görebileceğini sanmıyordu. Adam her zaman en doğru şeyi yapıyor, konuşurken en güzel kelimeleri kullanıyor, herkese kendini sevdiriyor ve eline hangi işi alırsa alsın ortaya mükemmel bir sonuç çıkarıyordu. Onun gibi olmak nasıl olurdu hayal bile edemiyordu.

Elbette hazırladıkları enfes yemekler, Mahir'i sakinleştirmek için yetmemişti. Onlardan küçük olmasına rağmen ikisini de azarlamış, bir daha böyle bir şey olursa affetmeyeceğini belirtmişti. Asaf'a ne söylediğini bilmiyordu ama yanına döndüklerinde Mahir daha sakindi, Asaf ise ona göz kırpmıştı.

Bu kez film izlememiş, saatlerce konuşmuşlardı. Mahir okulundan, sınavlarından ve başına musallat olan bir kızıdan bahsetmişti. Kız peşinde koşuyor ve bu, Mahir'i çıldırtıyordu. Ona göre bir kızın peşinde koşması utanç vericiydi. Gerekirse Mahir'i gözden çıkarmalıydı, nasıl olur da peşinden koşardı?

Yade o kızın yaptığını yapabilir miydi bilmiyordu ama Mahir'in abarttığını düşünüyordu. Yine de onu kızdırmak adına uzun uzun gülmüştü. Kardeşinin kıza duyduğu öfke komikti.

Asaf çok konuşkan olmasa da bugün ona ailesinden bahsetmişti. Yade'nin gözünü korkutacak kadar fazla kuzeni ve akraba-

sı vardı. Hepsiyle tanışmaya kalksa bayılabilirdi herhâlde. Neden herkesin kuzeni çıktığını şimdi daha iyi anlıyordu. Bunun yanında ailesiyle birkaç kez tanışmış olsa da onlar hakkında çok fazla bir fikri olmadığını da fark etmişti. Nasıl olmuştu da Yade, Asaf'ı bu kadar görmezden gelebilmişti? Şimdi düşününce kendini aptal gibi hissediyordu. Asaf hep aynıydı, her zaman kardeşinin yanında duruyordu ama bir şekilde Yade onu görmemeyi başarmıştı. Belki bu kadar korkunç biri olmasaydı Asaf onun arkadaşı gibi olurdu bu zamana kadar ve şu an onun hakkında her şeyi biliyor olabilirdi. Ama öyle olsaydı, belki de ondan hoşlanma ihtimali olmazdı. Söz konusu hisleri olduğunda, düşünmek Yade'yi yoruyordu.

Gitmeye karar verdiklerinde, üç saatten uzun bir süre geçmişti. Mahir tekrar yola çıkmak istemediği için sürekli söyleniyordu ama Asaf'ın ona aldırmaya niyeti yok gibiydi. Üçü evden çıkmış, Yade'nin iğnesi vurulduktan sonra Asaf ve Mahir onu eve bırakmıştı. Bir gün daha bu acıyı çekecek olma fikri, hele de yalnızken Yade'yi korkutuyordu ama Asaf'a kendine iyi bakacağına dair söz vermişti.

Birlikte apartmanın önüne yürürken *ona şimdi söylersem ne hisseder*, diye düşünüyordu. Belki çekip gider ve bir daha dönmezdi ama bir yanı buna inanmayı reddediyordu. Asaf ona hiç kötü davranmamıştı. Ne sesini yükseltmiş ne bir kere olsun terslemişti. Her zaman kibar, anlayışlı, güler yüzlü biri olmuştu. Belki yalan söylediği için kızacaktı ama onu affedeceğinden emindi.

Tüm bunları düşünse de böyle ayaküstü söylemek de doğru gelmiyordu. *Ne zaman doğru an gelecek*, diye kendine kızarken Asaf ona seslendi.

"Cuma günü seni almaya gelirim."

"Ben tek de gelebilirim Asaf, gerçekten. Zaten çok yoğun olacaksın."

"Sorun değil, Yade."

Adam kaşlarını çatığında kabullenmeye karar verdi. Ne kadar itiraz ederse etsin, gelmek istediğini biliyordu.

“Takım elbise mi giyeceksin?”

“Sanırım.”

Yade onun nasıl görüneceğini hayal ettiğinde bile kalp atışları haddini aşıyordu. Tüm masal prenslerini kışkandıracak kadar yakışıklı olacağını biliyordu. Onun yanında güzel görünmek istiyordu, Asaf da ona baktığında gözleri kamaşsın istiyordu. Bu hâliyle yapabilecek miydi kestirmek güçtü ama belki güzel bir elbise bulursa rengi de siyah olursa başarabilirdi.

“Ben ne giysem ki?”

Artık kendi balosundan ziyade Asaf’ın mezuniyeti için heyecanlanıyordu. İkisinde de aynı şeyi giyebilirdi ama pembe bir elbise fikri şu an onu rahatsız ediyordu. Siyah olursa daha zarif görünebilirdi.

Orada hiç tanımadığı bir sürü insan olacaktı. Asaf’ın arkadaşları ona bakacak ve belki de Asaf’ın yanına yakışmadığına karar vereceklerdi. Bir parça olsun özgüveni kalsaydı ne olurdu sanki?

“İstediğin gibi giyinebilirsin.”

“Hah!”

Asaf güldüğünde gamzesi ortaya çıkmıştı. “Ciddiyim.”

“Saçmalama Asaf!”

“Bu tartışmayı yapmak zorunda mıyız?”

Yade gözlerini devirerek onu dürttü. “Bazen dürüstlüğün çekilmez oluyor.”

“Biliyorum ama elimde değil. İnsanların giyim kuşam meselesini bu kadar çok konuşması beni rahatsız ediyor.”

Ona bunu uzun uzun anlatabilir, kendi gerekçelerini savunabilir ve adamı susturabilirdi. Gerçekten isterse kimse onun çenesiyle baş edemezdi ama Asaf’ın fikrini değiştirebileceğini sanmıyordu. Çoğu erkek gibi o da elbette neden giyeceği elbisenin bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu.

“Tamam, ben bir şeyler bulurum.”

“Böyle bile gelsen ben sorun etmem.”

“Ben ederim.”

Yade adam başını sallarken bile heyecanlandığını hissederek kendine kızdı. Asaf ona gülümseyerek başını sallıyor diye niye elleri titriyordu? Çok saçmaydı. Belki başını yine omzuna yatırsaydı neyse ama bu kadarı fazlaydı.

“Mahir iyice kızmadan gideyim.”

“Tamam, Asaf.”

“Kendine dikkat et, olur mu Yade?”

“Sen de dikkat et.”

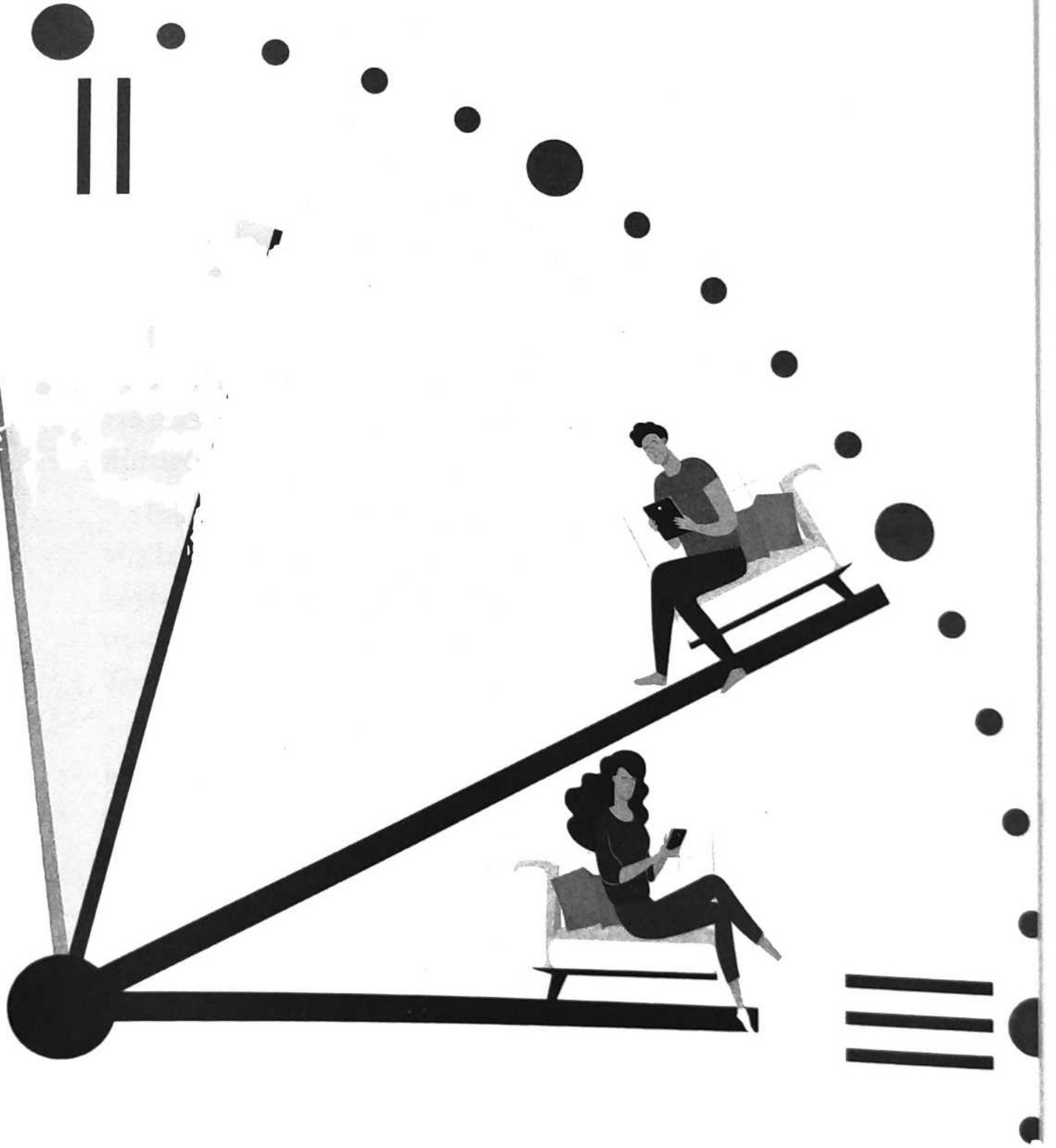
Yine ona sarılmayacaktı. Yade her şeyi anlasa da bunu bir türlü anlamıyordu. Niye böyle yapıyordu sanki?

Asaf elini tutup aralarındaki mesafeyi kapatırken neredeyse yerinde zıplayacaktı. Belki de bu kez onu şaşırtırdı.

Oysa Asaf beklediğini yapmamış, Yade’ye sarılmamıştı. Nefesini kestiğini fark etmemiş gibi uzanmış, dudaklarını alnının üzerine bastırmış, elini sımsıkı tutup bir süre öylece beklemişti. Yade bu kadarını gerçekten beklemiyordu ve nefes alabildiğinde dahi kendine gelmeyi başaramamıştı.

Asaf çekildiğinde ona gülümsemişti fakat Yade karşılık verebilecek hâlde değildi. Elini bir kere daha sıkıp bıraktığında adama öylece bakmayı sürdürüyordu. O girmesi için kapıyı tutarken başını hafifçe salladı, içeri girdi ve bir süre öylece bekleyip alnını tuttu. Nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordu ama bu öpücükle emin olmuştu ki bir insanın Asaf’a yakın olup da ondan hoşlanmaması mümkün değildi.

On Dokuzuncu Bölüm

Bütün haftayı Asaf'ı düşünerek geçirmişti.

Kendini kontrol edemiyor, bu kez düşünmeyeceğim dediği her seferinde elini alnına bastırıp gülümsemeye başlıyordu. Asaf gerçekten sağlam bir son hamleyle tüm duvarlarını yıkmıştı. Yade hâlâ kendiyile barışmamıştı, aynalardan kaçmak istiyordu, Yavuz'un sözlerini düşününce canı yanıyor ama tüm bunlar umurunda bile değildi.

Sanki birileri damarlarına mutluluk enjekte etmiş gibiydi. Herkese gülümsemek, el sallamak, neşeyle zıplamak, çocuk gibi davranmak istiyordu. Elbette bunları yapmıyordu ama gülümseyip duruyordu işte.

Okulda birkaç kişi onun bu aşırı neşeli hâlini fark etmiş ve Yavuz'la barışıp barışmadıklarını sormuştu. Yade neredeyse neşesini kaybedecekti lakin bunun yerine Yavuz'la arasında hiçbir şey kalmadığını söylemekle yetinmişti. Herkes istediğini düşünebilirdi, Yade bunu da umursamıyordu.

Şişko bir patates çuvalıydı ama Asaf onu seviyordu. Bencildi, huysuzdu, anlayışsızdı, bazen adamı canından bezdirdiğini hissediyordu ama Asaf yine de onu seviyordu. O böyleyken de Yade hiçbir şeyi umursayamıyordu.

Tek alışamadığı özlem idi. Daha önce kimseyi bu kadar çok görmek istediğini hatırlamıyordu. Ona bu kadar alıştığının farkında bile değildi ve aslında bu kadar alışması için bir sebep de yoktu ama günleri değil saatleri sayıp duruyordu. *Cuma günü Asaf'ı gö-*

receğim, diye düşünüyor ve sonra adama mesaj atıp duruyordu. O kadar anlamsız şeyler konuşuyorlardı ki nasıl olup da Asaf'ın ona katlanabildiğini anlayamıyordu.

Adama dersleriyle ilgili bir şeyler mi anlatmamıştı, alışverişe çıktığında denediği her elbisenin fotoğrafını mı göndermemişti... Portakal mı severdi, havuç mu? Kırmızı mı daha güzeldi, mor mu? Asaf'ın kaç tane kız arkadaşı vardı? Burçlara inanır mıydı? En sevdiği kuzeni kimdi? Mahir nasıldı?

Esasen ne sorduğunu umursamıyordu, Asaf ile konuşma isteği gerçekten engellenebilecek bir şey değildi. Asaf ise bazen onun mesajlarına cevaben telefon ediyor ve önce gülüşü kulağını dolduruyordu, sonra da sözleri yüreğini... *Ne önemi var ki*, diyordu bazen. *Portakal da güzel, havuç da...* Ama Yade *birini seçmelisin*, diyerek sanki mantıklı bir soru soruyormuş gibi davranıyordu. O zaman Asaf *havuç*, diyerek seçimini yapıyor ve Yade ağzı açık bir hâlde nasıl olup da onu ciddiye aldığını anlamaya çalışıyordu.

Elinde elbisesi, çantası ve telefonuyla adamı beklerken yine gülümsemeye başlamıştı. Asaf oyalanmamaları gerektiğini söylemişti ve bunun sebebi besbelli Efe Karaman'dı ama Asaf gelebildiği için ona da kızmıyordu. Bu hafta herkese söyleyecekti. *Asaf bana bir şey yaptı*, diye bağırabilirdi evin içinde. *Onu düşünmeden duramıyorum!*

Ona da söyleyecekti. Birebir kendi yüzüğüne benzeyen bir yüzük aramış, bulamamıştı ama daha güzelini bulduğu için bunu da umursamıyordu. Asaf'ın elini tutacak, yüzüğü takacak ve ona her şeyi anlatıp adamdan özür dileyecekti. Bu kez her şeyin güzel olacağını, ona hiç yalan söylemeyeceğini, ilişkilerine hangi ismi koymak istiyorsa ona uyabileceğini söyleyecekti. *Artık senden o kadar çok hoşlanıyorum ki sana hayır diyebileceğimi sanmıyorum Asaf Karayel!*

Böyle bağırabilse ne kadar güzel olurdu!

Asaf geldiğinde derin bir nefes alarak adamın yüzünü inceledi. Gözlerinin altındaki halkalar kaybolmuş, sakallarını kısaltmıştı

ama bunların dışında her şey aynıydı. Yüzünde geniş bir tebessümle yaklaşıp elbisesini aldı. Özenli bir şekilde arka koltuğa yerleştirip tekrar yanına geldi. Yade kollarını iki yana açıp sarılmasını beklememek için kendiyile savaşıırken Asaf onu kollarının arasına aldı.

“Bu hafta hiç geçmeyecek sandım.”

Sesli söylemeyi başaramamıştı fakat içinden onu destekliyordu Yade. Kollarını adamın beline dolayıp yüzünü boynuna yaklaştırdı. Kokusunu içine çekerken kendini tamamlanmış hissediyordu.

“Nasıl geçti son sınavın?”

Asaf geri çekilip çenesini hafifçe okşadı ve ardından ellerini ceplerine yerleştirdi. Yade, *sarılarak da konuşabilirdik*, diye düşünerek ona baktıktan sonra omuzlarını kaldırdı. “İyiydi, tüm derslerden geçeceğim.”

“İnşallah. Seneye burada olursan dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Adam göz kırptığında Yade başını salladı. Seneye de onu sevecekse Yade dayanabilirdi ama Asaf’a bunu söyleyemezdi.

“Gidelim mi?”

Adam arabanın kapısını açarken trafik olması için dua etti. Böylece hayatının en güzel yolculuğu olabilirdi. Tabii Asaf çok yorulurdu ama aklından geçenleri bilse itiraz edeceğini sanmıyordu.

Asaf arabayı çalıştırdığında annesini arayıp haber verdi. Asaf gelmişti, yola çıkmışlardı ve endişelenmelerini gerektirecek bir şey yoktu.

O konuşurken adamın dinlediğini hissedebiliyordu. Bu, onda sevdiği bir başka özellikti. Saçmalıyor oluşu, önemsiz bir meseleden bahsetmesi ya da herhangi bir şey, Asaf’ın ona olan dikkatini engellemiyordu. Yade konuşurken adam gerçekten ona kulak veriyordu ve bu, Yade’yi o kadar mutlu ediyordu ki bu hissi kelimelerle ifade edebileceğini sanmıyordu.

“Mezuniyet için heyecanlı mısın?”

“Pek sayılmaz. Dereceye girebileceğimi sanmıyorum, ilk yıl ortalamam pek iyi değildi. Hâliyle göz önünde olmadıktan sonra heyecanlanacak bir şeyim kalmıyor.”

“Ama mezun olacaksın!”

Yade adama doğru dönüp başını koltuğa yasladı. Asaf’ın bir şey demeyeceğini umarak ayakkabılarını çıkarmış, bacaklarını da karnına çekmişti. Böyle top gibi büzüşmüşken daha rahat hissediyordu ve hâlâ bir şey demediğine göre Asaf için de sorun değildi.

“Evet.”

“Ben uzun zamandır bunu hayal ediyordum. Kepimi havaya savurma fikri beni gerçekten heyecanlandırıyor. Sanki mezun olduğumun ispatı olacakmış gibi.”

Asaf yola odaklı yüzünü ona çevirip hafifçe güldü. “Sen çoğu şey için heyecanlısın zaten.”

O tekrar önüne döndüğünde Yade kaşlarını çatmıştı. “Hayatın tadını çıkarmak kötü mü?”

“Değil tabii.”

“O zaman niye öyle söyledin ki?”

Adamın dimdik duran omuzlarına, direksiyonu tutan ellerine, ona has bir şekilde yanağında beliren gamzeye bakıp iç çekti. Artık Asaf’a kızamıyordu bile. Oysa Yade’nin her şeye kızmak için bir sebebi olurdu.

“Senin heyecanlı olman hoşuma gidiyor.”

“Hı hı...”

“Hani çocuklarda olur ya Yade? Ufacık bir şey için gözleri parlar, kendilerini kaptırırlar...” Asaf tekrar ona bakıp sırtıttı. “Sende de öyle oluyor. Annen pasta yapınca, Mahir sana film getirince, dedene sarılınca, baban seni şımartırken...” Adam başını iki yana sallayarak devam etti. “Küçücük bir şey bile olsa, her şeyin seni böyle heyecanlandırması veya mutlu etmesi hoşuma gidiyor.”

Yade kendini tutmasa adama *bir de sen varsın*, diyecekti. *Sadece gülüşünle bile beni mutlu ediyorsun, gerisini sen düşün.*

Haksızlık mı ediyordu bilmiyordu ama Asaf ona hissettiklerini söylese de Yade kendini tutuyordu. Kendini alıştırırsa Asaf aklından geçen en ufak saçmalıkları bile öğrenip korkabilirdi çünkü Yade ona düşüncelerini ve hislerini itiraf etmeye alıştırsa her şeyi söylerdi. Bu yüzden en iyisi aklındakilerin çoğunu kendine saklamaktı.

Trafik yoktu ve yolculuk uzun sürmemişti. Yade buna üzülmemeye kararlıydı çünkü Asaf'a, yemeğe kalması için ısrar etmişti. Biraz dinlenirdi, Yade de onunla daha fazla vakit geçirmiş olurdu. Elinden gelse adamın peşinden bir an olsun ayrılmayacaktı. Gerçekten, bu nasıl olmuştu? Asaf ona ne yapmıştı da kendini bu denli kaybedebilmişti? Yade ergenlik döneminde bile bu kadar şiddetli bir hoşlanma hissi taşımadığını, çocukça heyecanlara kapılmadığını biliyordu. Şimdiyse kendini kontrol edemiyordu. Asaf'ın yıllardır bir şans isteyişi boşa değildi besbelli. Yade zamanında ona istediği şans verseydi, şimdiye adamın kuklası olurdu.

Arabadan indiklerinde Asaf elbisesini alıp yanına geldi. Yade birkaç gün için valiz hazırlamak istememişti çünkü dönüşte ailesiyle olacak ve gelirken gerekenleri birlikte getireceklerdi. Zaten ev eşyalarını, ikinci sınıflardan üç kız için bırakacaktı.

"Yarın akşam otele gideceğiz, pazar günü kep töreni var, değil mi?"

"Evet. Oteli son sınıflar ayarladı. Sen olmasaydın gitmek istemiyordum ama birlikte gideceğimiz için mutluyum."

Yade başını sallarken Asaf'ı izlemeye devam ediyordu. Şu ciddi yüzü nasıl olmuştu da görmezden gelmişti? Bıraksanız şaka yaparken bile kaş çatacaktı.

"Bir şey mi oldu?"

Asaf iki adım önünde durmuş, yüzünü ona çevirmişti. Anlamayarak gözlerini kırıştırdı. "Ne gibi?"

"Birden durup gülmeye başladın."

"Gerçekten mi?"

Kendini çimdikleyerek utancını gizlemeye çalıştı. Adamın yanında böyle davranmaması gerekirdi. Sanki kendi düşlediği bir masaldaymış gibi yapmaya devam ederse Asaf ondan kaçabilirdi.

"Gerçekten."

Hızlı adımlarla ona yetişip başını iki yana salladı. "Bir şey yok, dalmışım. Beni bilirsin."

Elini gelişigüzel sallarken Asaf hafifçe güldü. Neyse ki adam korktuğu gibi onunla dalga geçmemişti. Elinde bir hayli malzeme varken bile onunla dalga geçmediğine göre gerilmenin lüzumu yoktu.

Zile basıp kapının açılmasını bekledi. Asaf'ın etkisiyle ailesine duyduğu özlemi fazla hissetmiyordu ama bir yandan hepsini özlemişti de. Bu kalabalığı, gürültüyü, evin içindeki yemek kokularını özlememek mümkün müydü zaten?

Birlikte içeri girdiklerinde önce annesine sarıldı, ardından tüm aile fertleriyle kucaklaştı. Asaf'a ters bir şey söylemelerinden korkarak adamın elindeki elbiseyi alırken onu da hoş karşıladıklarını gördü. Babası yalnızca o uzaktayken huysuzluk ediyordu demek ki. Yade'nin canına minnetti.

Yemek hazırlanırken dedesi yardım etmesine izin vermemiş ve dinlenmesi için Yade'yi yanına oturtmuştu. Bu arada halası, baba-annesi ve Asaf bir şeyler konuşuyordu ve Yade dedesini dinlemeye çalışsa da gözlerini onlardan ayıramıyordu. Adamın onlara da kendini sevdirdiğini fark etmemek mümkün değildi.

"Yade..."

Dedesi elini tuttuğunda irkilip adama baktı. "Efendim dede?"

“Sana bir şey sordum, duymadın mı?”

Dudağını kemirerek bir süre yaşlı adamın yüzüne baktı. Gözlerini kısmış, kaşlarını çatmıştı ama kızgın olmadığını biliyordu. Yine de ne sorduğunu tahmin etmek zordu. Dersleri mi sormuştu acaba?

“Duymadım, dedeciğim.”

“Belli belli.”

Dedesine sıkıca sarılıp güldü. Aras Karaman bazen korkutucu olabiliyordu, kızgınken mesela, ama Yade ondan pek çekindiğini hatırlamıyordu. Dedesi ona kızsaa bile bunu çok hissettirmezdi, Yade de onu üzmeyi asla göze alamazdı. Madem öyleydi ve Yade artık yalan söylemeyecekti, aklından geçenleri dile getirmenin bir zararı yoktu.

“Herkes Asaf’ı seviyor, bunu düşünüyordum. Baksana halamlara...”

Dedesi saçlarını okşarken tekrar Asaf’ın olduğu tarafa baktı. Adam her ne söylediyse halası kahkahalarla gülmeye başlamıştı ve Yade, içinin mutlulukla dolduğunu hissedebiliyordu.

“Asaf kendini sevdirmeyi biliyor.”

Yade hayretle bu gerçeği kabullenirken “Bence de...” diye mırıldandı. Adam her işte başarılı olduğu gibi bunda da gerçekten başarılıydı.

Yemeğin ardından Asaf gitmek için ayaklanmış, Yade de adamın yanından ayrılmak istemeyen kalbini görmezden gelemeyerek peşine takılmıştı. Acaba Asaf, etrafında âdeta pervane olduğunun farkında mıydı? Peki, bu durum nasıl oluyordu da gururunu rahatsız etmiyordu?

“Beni geçirmene gerek yok, Yade. Zaten yol yorgunusun, gidip dinlenmeni tercih ederim.”

Onu düşünmesi gerçekten hoşuna gidiyordu ama Asaf da biraz onun etrafında pervane olsa ne olurdu sanki? Yade bir mıknatısmış da adam onun zıt kutbuymuş gibi yanına çekilip dururken Asaf nasıl oluyordu da ona çekilmiyordu? Eğer birbirlerinin zıt kutbu oldukları doğruysa adamın da böyle hissetmesi gerekirdi. Hissetmek zorundaydı.

Adamın bileğini tutup kaşlarını çattı. Göz göze geldiklerinde Asaf şaşırılmış gibi gözlerini irileştirdi ama Yade kaş çatmayı sürdürüyordu. "Bazen sana çok kızıyorum."

"Ne?" Adam hayretle elini kavradığında Yade onu çimdikleme için kendini zor tutuyordu. "Neden?"

Dudaklarını büzüp bir süre bunu nasıl ifade edebileceğini düşündü. Kendini rezil etmeden ve Asaf'a aklındaki deliliğin boyutlarını hissettirmeden nasıl anlatabilirdi kızma sebebini?

"Çünkü..." dedi ve yutkunup çaresizce etrafına bakındı. "Bazen aklımdan geçenleri okuyamıyorsun!"

Bunun pek de onu rezil etmekten kurtarmayacak bir cümle olduğunu kavradığında beş saniye geçmişti bile ve irkilip Asaf'ın elini bıraktığında adamın güldüğünü duyabiliyordu. İşte olmuştu! Sonunda, Asaf gibi mükemmel bir insanın karakterinde bile bir çatlak oluşturmayı başarmış ve adamın onunla dalga geçmesine ortam hazırlamıştı. Gerçekten bir ödülü hak ediyordu.

"Yade, neye kızdın Allah aşkına?"

Adam bunu söylerken o kadar nazikti ki gözlerine bakmadan edemedi. "Söyleyemem ki..."

Asaf'ın gülerek uzaklaşmasını beklerken adam ona iki adımda yaklaşıp yüzünün sağ tarafını, alnına yasladı. Derin bir nefes aldığı, kokusunun her yanını sardığını, Asaf'ın kalp atışlarını ve dünya üzerinde yalnızca ikisinin kaldığını hissederken dayanamamaya adama sarıldı. Ellerini belinde birleştirip "Affedersin, Asaf," diye fısıldadı. "Ben... Çok bencil bir insanım ve bazen aklımdan delice şeyler geçebiliyor."

“Sen ne yaparsan yap, hoşuma gidiyor. O yüzden sorun değil.”

“Değil mi?”

Yade rahatlayarak gülümsedi. Asaf onu bu hâlde bile nasıl sevebilirdi?

“Umarım baban bizi izlemiyordur.”

“Öyle olsaydı, şimdiye kadar yanımıza gelmiş olurdu.”

Asaf geri çekilip yüzünü avuçladığında yanaklarının ısısından ürktü Yade. Az evvel adamın kalp atışları hızlı gelmişken şimdi kendi kalp atışlarının durumu gözünü korkutuyordu. Asaf ona ne yapıyordu böyle?

“Güzelce uyuyup dinlen, tamam mı?”

Başını aşağı yukarı sallayıp iç çekti. Biraz daha böyle durmaya devam ederlerse gözlerini kapatıp adamın avucuna yaslanabilirdi. Bir zamanlar babası annesinin yüzünde nasıl uyumak istemişse Yade de Asaf’ın avucunda öyle uyumak istiyordu ve adamla ne kadar dalga geçtiyse şimdi o denli pişmandı. Dünya üzerinde daha rahat bir yastık hayal edemiyordu.

“Sen de dinlen. Yarın sana anlatmam gereken şeyler var. Sonra deli gibi dans ederiz!”

“Deli gibi dans etmemin mümkün olduğunu sanmıyorum, Yade.”

Asaf’ın gamzesi ortaya çıktığında kendini tutamayarak parmağını yüzüne bastırdı. “O zaman biz de yavaşça dans ederiz.”

“Tamam. Pek başarılı olacağımı düşünmesem de sana ayak uydururum.”

Adam uzanıp alnını geçen seferki öpücüğün tekrarı ile buluşturduğunda gözlerini kapatıp doğru bir karar verdiğine emin oldu. Bu kez gerçekten de saçmalamıyordu ve Asaf ile mutlu olacaklarından emindi. Adam onu bu hâliyle bile seviyordu ve Yade, onun asla kendisini terk etmeyeceğinden emindi. Hele de Yade ondan

bu kadar çok hoşlanıyorken neden bırakacaktı ki? O bıraksaydı bile Yade zaten adamın peşinden ayrılabilceğini pek sanmıyordu.

Ufırminci Bölüm

Güne büyük bir neşeyle başlamıştı. Uzun zamandır kendini bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu ve duştan çıktığında kendi kendine dans edip şarkı söylemeye başlaması istemsizce gerçekleşen bir eylemdi.

Yavuz'un onu terk etmesinden önce de içindeki enerjinin tüendiğini, bugünün neşesi içinde fark etmişti. Bir şeyler alışkanlık hâline gelmeye başladıkça heyecanınızı yitirmeye başlıyordunuz. Yade bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu elbette ama bir yanı buna inanmak istememişti. Yavuz'un da ona olan heyecanı tükenmeye başladıkça bunun normal olduğunu düşünmüştü. Elbette artık eskisi kadar onu şımartmayacak, peşinde koşmayacak, kıskançlık krizlerine girmeyecek, yüzünü saatlerce izlemeyecekti. Yade de bunları pek yapmıyordu. Buna inanmaya o kadar alışmıştı ki kabullendiği bu hislerin kulağa ne kadar yanlış geldiğini fark edememişti.

Şimdi içini saran bu hudutsuz mutluluğa, heyecana ve özleme bakacak olursa ikisi arasındakinin alışkanlık adı altında bastırılmış bir ilişki olduğunu fark edebiliyordu.

Belki de her şerde bir hayır oluşuyla alakalıydı bu, bilmiyordu ama şimdi kendini tutmasa Yavuz'a teşekkür edebilirdi. *Hayatımı berbat ettiğin için teşekkür ederim, sayende kaybettiğim birçok özelliğimi geri kazandım. Sen tüm bunları yapmasaydın, nasıl olurdu da beni değiştirdiğini fark ederdim?*

Bornozu içinde zıplarken kapısının çalındığını işitip kendini kontrol etmeye karar verdi. Olduğu yerde durup "Duştan çıktım!" diye seslendi sıradan bir ses tonuyla. "Annem hariç kimse gelemmez!"

"Neyse ki annenim."

Kadın odaya girdiğinde Yade yanına koşup yüzüne ıslak bir öpücük kondurdu. Annesinin sakın ve güzel yüzüne bakıp sıırıttı.

"Yade bakıyorum da çok mutlusun?"

Başını heyecanla sallarken kadın kaşlarını kaldırdı. Yade bir an söyleyip söylememek konusunda tereddüt ettiyse de kendini tutamayarak annesine sarıldı. "Anne, lütfen bana çok ani olduğunu söyleme."

"Neyin?"

"Asaf..." dedi sanki bu, her şeyi açıklıyormuş gibi. Kadın onu geri çektiğinde bir süre bakıştırlar.

"Asaf ne?" derken kadının ona takıldığını anlayıp rahatladı. "Seni çok mutlu ediyor, onu sürekli görmek istiyorsun ve artık ondan hoşlanmaya mı başladın?"

Ruhunuzu okuyan biri olduğunda dünya o kadar da korkutucu görünmüyordu. Bu yüzden Yade en yakın arkadaşının annesi olmasına karşı hissettiği minneti kelimelerle bile ifade edemeyeceğini biliyordu.

"Anne... Ben... Kendimden korkmaya başladım."

Dudağının kenarını ısırp kadının olumsuz bir şey söylemesini bekledi ama annesi gülümsemek dışında bir tepki vermemişti.

"Asaf'ı düşünmeden duramıyorum."

"Asaf bunu biliyor mu peki?"

"Bugün öğrenecek!"

Yade annesini yatağına oturtup elbisesini dolaptan çıkardı. Sanki ona defalarca göstermemiş gibi tekrar üzerine tutup heyecanla konuşmaya başladı.

"Anne, güzel görünecek miyim sence? Asaf beğenir, değil mi?"

Kadın başını iki yana sallayarak güldü. "Evet, Yade; binlerce kez evet."

“Anne ya!”

“Tamam, dalga geçmiyorum.”

Elbiseyi üzerine tutarak bir kez daha aynaya baktı. Bu siyah ve şık elbiseyi ilk denediğinde kalbinin duracağını sanmıştı. İnana-mıyordu ama ayrılık ona gerçekten yaramıştı, dört kilo verdiğini öğrendiğinde neredeyse ağlayacaktı. Bunun aşırı bir fark olmadığını biliyordu ama elbisenin içinde patates çuvalı gibi hissetmemek Yade’ye yetmişti. Göbeği biraz çirkin duruyordu ama elbisenin ke-meri onu gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

“Saçlarımı topuz yapacağım.”

“İstersen kuaföre gidebiliriz.”

Başına sardığı havluyu açıp karmakarışık olmuş saçlarını ince-ledi. “Hım...”

“Ya da halanı çağırabilirim?”

Yade kuaförün daha akıllıca olduğunu bilse de başkasının onu süslüyor olması fikrinden çok fazla hoşlanmadığı için halasını seç-meye karar verdi. “Evet, halam gelsin!”

Annesi o giyinirken kadını aramak için Yade’yi yalnız bırakmış, Yade de giyinip saçlarını tarayarak geri dönmesini beklemişti. Bu sırada gözlerini telefonundan ayırmıyor ve Asaf’ın aramasını ya da mesaj atmasını bekliyordu. Nihayet dileği gerçekleştiğinde saçla-rını kurutup bir toka ile bağlamış ve ayakkabılarını bir kere daha giyip odanın içinde yürümeye başlamıştı.

Eskiden topuklu giymeyi çok severdi fakat rahatlığı seçtikten sonra tekrar giymek garip hissettirmişti.

Telefonu ilk çalışta açtı. “Asaf!”

Aslında bağırarak istememişti ama bugünkü heyecanıla her şeyi yapması mümkündü.

“Günaydın, Yade.”

“Günaydın!”

Aynadan kendini izlerken gördüğü yüz onu gülümsetmişti.

"Sabah sabah bu ne enerji?"

"Balo için heyecanlıyım!"

Sana her şeyi söyleyeceğim! Dans edeceğiz! Hatta seni öpebilirim bile Asaf Karayel, kendini hazırlasan iyi olur!

Aklından geçirdikleri üzerine kıkırdadı.

"Sırf bir otele gidip yemek yiyeceğiz ve insanlar dans edecek diye mi bu kadar heyecanlısın?"

"Hı hı..."

"Sana söylemiştim, en ufak şeyle bile mutlu olabiliyorsun."

"Galiba öyle."

"Tamam. Ben öylesine aramıştım zaten. Hem sesini duyayım hem de hâlâ gitmek istiyor musun, öğreneyim diye."

"İyi ki aradın."

O konuşurken adamın sesi duyduğu en güzel müzikmiş gibi hissediyordu. Asaf konuştuğu adamın cümlelerini ona yazılmış birer şarkı sözü olarak kabul ediyor, her nefesini ayrı bir nota yerine koyuyordu. Varlığı, hayal ettiği tüm prenslerden bile daha çok hoşuna gidiyordu. Yade'nin hayal gücü onun gibi birini düşünmeye yetmezdi zaten. Bu kadarı gerçekten imkânsızdı ama Asaf buradaydı işte. Yade'nindi. Adam resmen ona kalbini vermişti.

"Asaf..."

"Efendim?"

Telefon elinde olmasa yüzünü elleriyle kapatıp adama her şeyi söylemesine ramak kalmıştı. "Akşam geç kalma."

"Kalmam."

"Ciddiyim. Bir an önce akşam olsun istiyorum."

"İşin aslı, ben de."

Asaf'ın tebessümü gözünün önünde canlanırken iç çekti. "Niçin?"

"Bana anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Öyle yapmalısın elbette." Annesi odaya tekrar girdiğinde parmağını kaldırıp izin istedi ve sonra şöyle söyledi:

"Duyunca dudağın uçuklayacak!"

Asaf günlerini olanların şaşkınlığı ve heyecanı içinde geçirmişti. Yade'nin değişimi yüreğini öyle bir kuşatmıştı ki bazen ellerinin titrediğine şahit oluyor, bazen kızın kokusunu yanında yokken hissediyor ve çoğu zaman da ona daha fazla bekleyemeyeceğini söylememek için kendiyle savaşıyordu.

Yade bu akşam ona ne anlatacaktı, bilmiyordu. İşin aslı söyleyeceklerini önemsemiyor değildi ama kızın aralarına ördüğü duvarları sanki daha önce hiç var olmamış gibi kaldırmasıyla birlikte aklı başından gitmişti. Asaf bir insanı bu kadar çok sevmenin mümkün olabileceğini gerçekten düşünemiyordu. Böyle bir sevgiyi küçücük bir et parçasının içine sığdırabilmek nasıl mümkündü? Bu kadar büyük bir mucize için nasıl şükretmeliydi?

Yade ona henüz bir şey söylememişti ama umurunda değildi. Yade, o setleri yıkıp geçmişti. Şimdi yalnızca ikisi vardı ve bunu hissetmek tüm korkularının yokluğa karışmasına yetmişti.

Artık kızın gözlerinde tereddüt görmüyor, onu korkutma fikriyle kendini sınırlamıyor ya da Yavuz'un kalbinde açtığı yaraların aksini bakışlarında hissetmiyordu. Eğer Yade ona bir şeyler hissetmiyorsa Asaf aklını kaçırdığından emindi. Bu kadarını hayal etmek normal olamazdı.

Hazırlanıp kızı almak için yola çıktığında cebinde bu kez bir bilekliğin saklı olduğu kutu duruyordu. Ona kalsa tek istediği kıza evlenme teklif etmektir. Önünde diz çöker, elini tutup bir kez daha hissettiği her şeyi Yade'ye söylerdi. Hemen söz kesilirdi ve en kısa sürede onunla evlenmek için elinden geleni yapardı.

Asaf böyleydi, Yade ona nazaran ne kadar da sakindi. Yine de onu beklemeye razıydı. Sonucunda onunla evlenecekse şayet, bekleyişini uzatmaktan gocunmayacaktı. Yıllarca beklemişti, bir süre daha sabredebilirdi. Bu saatten sonra kimse Asaf'ı Yade'den vazgeçiremezdi.

Karaman ailesi onu göz hapsine aldığı anda -*yalnızca erkekler elbette*- beş dakikadır oturmuş, kızın aşağı inmesini bekliyordu. Yade'nin bu kadar uzun süre hazırlıkla oyalanması Asaf'ı bir hayli şaşırtmıştı ama Efe Karaman ona böyle bakıyorken bunu düşünmeye vakit bulamıyordu.

"İsimsiz bir ilişki diyorsunuz ama maşallah, yedi gün yirmi dört saat bir aradasınız."

Adam gözlerini kısmış, kaşlarını çatmış ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Şu hâliyle onunla göz teması kurmak bile tehlikeliymiş gibi geliyordu.

"Bildiğiniz gibi Efe amca-"

Efe Karaman konuşmasına izin vermemişti elbette. Yade'yi getirdiği zamandan beri resmen Asaf'ı sıkıştırıyordu. *Ne zaman bir karara varacaklardı? Madem ortada bir ilişki yoktu, o hâlde bu kadar yakın olmaları niyeydi? Asaf, Efe Karaman'ı ne sanıyordu? Kızına zarar verirse canını nasıl yakacağından haberi var mıydı?*

"Yade'yi ikna edememen senin suçun!"

Dik durmak için elinden geleni yaparken başını hafifçe salladı. Yade'yi ikna etmek istiyordu, deli gibi istiyordu hem de ama Yade ondan zaman istediğinde nasıl hayır diyebilirdi ki? Asaf da bu durumdan hoşnut değildi. Bu gece arkadaşları da getirdiği kızın kim olduğunu soracaktı ve Asaf nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. *Âşık olduğum ve yıllardır beklediğim kız? En yakın arkadaşımın ablası? Beni bir türlü hayatına dâhil etmeyen inatçı, güzeller güzeli Yade Karaman?*

"Haklısınız, efendim."

Mahir kahkahayı bastığında dedesi çocuğa yastık attı. "Mahir!"

"Dede, Allah aşkına ya!" Arkadaşı ellerini kaldırıp resmen bağırdı. "Şu çocuğu biraz rahat bırakın. Her şey ablamın suçu!"

"Hiçbir şey benim kızımın suçu olamaz."

Efe Karaman söylevine uzun süre devam edecek gibiydi ama merdivenlerden inen dörtlünün gürültüsü adamın sessiz ve sakin bir duruşa geçmesine yetmişti. Yüzündeki tebessüme bakan, onun az evvel Asaf'ı boğmaya karar verdiğiine asla inanmazdı. Asaf başını iki yana sallayıp derin bir nefes alırken bunların haklı kızgınlıklar olduğunu kendine hatırlattı. Bir gün Yade ile evlendiklerinde ve kızları olduğunda, bin mislini kendi damadına yapacağını o da biliyordu.

"Nasıl olmuşum?"

Yade'nin sesiyle her şeyi boş verip kıza baktı. Nefesinin kesilmesi ve Mahir'in onu dürtmesi eş zamanlı olarak gerçekleşmişti. Yade o kadar güzel görünüyordu ki Asaf kendini tepki verebilecek kadar akli başında hissetmiyordu.

"Bu kız her geçen gün daha mı güzel oluyor, ne?"

Eniştesinin sözleriyle Yade gülümsemiş, böyle daha da güzel görünmeye başlamıştı. Bunu takiben evin tüm erkekleri yorumda bulunmuş, Yade'nin neşeli gülüşleri odanın içinde yankılanmış, Asaf ise kıza bakmaktan başka bir tepki verememişti. Yade bugün ona hayal ettiği şeyleri söylemezse ne yapacaktı, hiç bilmiyordu doğrusu.

"Asaf, sen niye donup kaldın öyle?"

Mahir'e yumruk atmamak için sahte bir tebessümle başını iki yana salladı.

"Gidelim mi Asaf?"

Yade öylece durmuş, yüzüne bakan Asaf'a genişçe gülümsedi. Keşke o da bir şeyler söyleseydi ama belki de babası geç kalmamalarını tembihlerken söylemese daha iyiydi. Adam yine öfkeli gö-

rünüyordu. Onun bu değişimlerinden gerçekten usanmıştı. Dün gayet iyiydi Asaf'a karşı, şimdi niye adamı korkutuyordu ki? Ya Asaf ailesi yüzünden ondan vazgeçerse ne olacaktı?

Ama hayır, buna izin vermezdi. Yade, bir kere Asaf'ın elini tutmuştu. Kolay kolay bırakması söz konusu değildi.

Nihayet evden çıkabildiklerinde içi heyecanla doluydu. Artık her şeyi Asaf'a söylemek istiyordu! En uygun zamanı beklemek istese de bugün uygun olmayan bir zaman dahi olsa söylemekte kararlıydı.

Arabaya kadar yürümeleri gereken mesafenin kısalığına aldırmadan titreyen eliyle Asaf'ın elini tuttu.

"O kadar heyecanlıyım ki kalbim duracak Asaf."

"Neden?"

"Şimdi söyleyemem ki!"

"Tamam, beklerim o hâlde."

Asaf gülümseyip elini dudaklarına götürdü, yavaşça öpüp yürümeye devam etti. Yade bunun rahatlatıcı olması gerektiğini düşünse de kalbi aynı fikirde değildi. Şimdi daha hızlı atıyor ve göğsü hızla inip kalkarken aklından geçenleri söylemek için uygun zamanı beklemek daha da imkânsız hâle geliyordu.

Adam kapısını tutup kemerini takmasına yardım ettiğinde Yade onun kokusuyla dolup taşıdığını hissediyordu. Asaf'ın kokusu da elbette mükemmeldi. Hiç şaşırmıyordu artık. Siyah takımının içinde bir mankeni kışkandıracak kadar yakışıklı görünen, sakallı oluşuna rağmen Yade'nin nefesini kesen ve ona böyle bakabilen birinin mükemmel olmaması beklenemezdi.

Heyecan içinde birkaç derin nefes alıp eliyle yüzünü örttü. Kendine gelmesi gerekiyordu. İlk seferkinden daha zor olamazdı. Sonuçta o zaman yalan söylemişti ve bir şekilde bayılmadan adama aklındakini söylemeyi başarmıştı. Yani aklındakine biraz uzak da olsa bir cümle kurabilmişti. Şimdiyse tek yapması gereken dürüst

olmaktı. Gerçekleri söylemek, bu kadar zor olmamalıydı.

Asaf arabayı sürerken dönüp adamı izlemeye başladı. Heyecanını söndürecek esas şeyin Asaf olmasını bekliyordu ama bunun yerine adamın telefonuna gelen mesaj yapmıştı yapacağını. Asaf mesajı önemsememişti ama Yade dikkatini dağıtacak bir şey bulduğu için izin isteyerek telefonu eline almıştı.

Şifresi bile olmadığı için gülümserken *"Birce M."* yazısını görüp irkilmiş, mesajı okurken kaşlarını çatmaya başlamıştı.

"Asaf bugün geleceksin, değil mi? Murat senin de geleceğini söyledi. Umarım gelirsin, seninle konuşmam gereken bir şey var. Bana beş dakikanı ayırabilir misin?"

Neydi bu şimdi? Bir insan tek mesajda kaç kere "gelecek" yazabilirdi, bunu mu test ediyordu Birce M. *Hah!* Bu kızı hiç sevmemişti.

"Kimmiş Yade?"

Adama bakarken kaşları biraz daha çatıldı. *"Birce M, diye kayıtlı."*

"Sınıf arkadaşım."

Demek arkadaşydı! Nasıl bir arkadaştı bu böyle? Geleceğini başka birinden duyuyor ama konuşmak için beş dakika istiyordu. Hem sizli bizli de değildi, kim oluyordu da öyle canı her istediğinde *Asaf konuşalım mı*, diye sorabiliyordu?

"Seninle konuşmak istiyormuş, beş dakikanı ayırabilir miymişsin?"

Adam sesindeki imayı ve öfkeyi hissetmemiş gibi *"İstersen tamam yaz, Yade. Kalsın dersin ben gidince onu bulurum,"* derken içinin kıskançlıkla dolduğunu hissedebiliyordu. İsterse tamam mı yazacaktı? Niye isteyecekti ki Yade böyle bir şeyi? Bugün Asaf ile bir şeyler konuşması gereken Yade'ydi. Birce de kimdi Allah aşkına?

"Cevap yazıyorum," dedi dişlerinin arasından.

Demek *tamam* yazmasa kızı bulurdu. *Hah!* Asaf hani bugünü yalnızca Yade var diye istiyordu? Yade olmasa Birce ile mi gidecekti yoksa?

Telefonu elinde sıkıp bir süre dışarıyı seyretti. Eğer bu kız, Asaf'a karşı bir şeyler hissediyorsa Yade sakın kalamayabilirdi. Belki de Asaf konuşmaya giderken onunla gitmeli ve *benim Asaf'ımla ne konuşmak istediğini merak ettim Birce M*, diye bağırmalıydı. *M* neydi hem? *Meymenetsiz* mi?

"Yade?"

"Evet?"

Adama bakmamak için kendiyle savaşıırken Asaf, "Çok sessizsin," diyerek eline dokundu. Kısacık dokunuşunun etkisiyle bile aklı başından gitse de geri gelmesi bu kez uzun sürmemişti.

Sessiz falan değildi. Asaf aklından geçenleri bilseydi, sükûnetten ne kadar da uzak olduğunu görebilirdi.

"Bir şeyler düşünüyordum."

"Ne gibi?"

"Şunlar, bunlar..."

Telefonu tekrar kurcalamaya başladı. Birce M'den gelen bir şeyler yoktu ama birkaç kızıdan daha mesaj vardı. Neyse ki mesajlar mezuniyet programları ile ilgiliydi de Yade telefonu kırmaya yeltenmemişti. Galeriye karıştırdı, rehberi karıştırdı, adamın sosyal medyada kullandığı hesapları karıştırdı ve sakinleşmek yerine bambaşka bir öfkeyle telefonu kapattı.

Asaf'ın neden bu kadar çok kız arkadaşı vardı?

"Asaf..."

"Efendim Yade?"

Adamın nazik sesiyle bir an gülümseyip ona baktı ve sonra tekrar kaşlarını çatı. "Bugüne kadar kaç sevgilin oldu?"

"Hım..."

Asaf ona bakmadığı için ne düşündüğünü kestirmek güçtü.

“Yalnızca bir tane...”

“Emin misin?”

“Evet.”

Yade adamın cevabını beklerken dudağını kemiriyordu. Bir tane olması nicelik bakımından sakinleşmesini sağlıyordu ancak niteliği hesaba kattığında cinnetin eşiğine gelmesine ramak kalmıştı. Hani Yade’yi seviyordu? Kimdi o kız? Ne kadar süre sevgili olmuşlardı? Onu ne kadar sevmişti? Yade’yi seviyorsa onu nasıl sevebilmişti? Hem... Kimdi o kız? Yoksa Birce miydi?

“Geldik.”

Yolculuğun ne ara bittiğini bile anlamamıştı. Arabadan indiğinde elleri titriyordu ve çıldırmak üzereymiş gibi hissediyordu. Yade kıskançtı, tamam ama bu kadarı biraz fazlaydı. Asaf onu seviyordu, sakin ve normal bir insan olması gerekiyordu. Bu geceyi böyle bir krizle mahvedemezdi! Bu gece Asaf’a her şeyi anlatmak zorundaydı!

“Yade?”

Asaf elini tutup onu kendine çekti. Boştaki elini yüzüne yerleştirdiğinde bir parça olsun sakinleşmişti. Kendini tutamayıp yüzünü adamın avucuna yerleştirdi. “Efendim?”

“İyi misin sen?”

“Hı hı...”

“Eğer kendini kötü hissediyorsan geri dönebiliriz.”

“Hayır, çok iyiyim. Sadece biraz gerginim.”

“Tamam.”

Adam yüzünü okşayıp gülümsediğinde daha da iyi hissetmeye başlamıştı. Asaf resmen tüm dertlerine devaydı. Nasıl olmuştu da bunu anlayamamıştı?

El ele içeri geçtiklerinde kendini gerçek bir prenses gibi hissediyordu. Asaf bir prens kadar yakışıklıydı, Yade de bugün güzel oldu-

ğunu hissediyordu ve bunca şatafatın içinde bir otelin salonundan ziyade kraliyet balosuna gelmiş gibi hissetmeden edemiyordu.

“Her şey çok güzel görünüyor.”

Etrafındaki parıldayan avizelere, her yeri süsleyen beyaz tül ve çiçeklere, renkli kıyafetleri içinde konuşan mutlu insanlara bakarken genişçe gülümsedi. Yade süsü, abartıyı seven bir insan sayılmazdı ama burası öyle güzeldi ki itiraz edecek hâli kalmamıştı.

Asaf’ın elini daha sıkı tutup yaklaştıkları masaya göz attı. Adam onu arkadaşlarıyla tanıştırtırken yalnızca ismini söylemesi biraz canını sıkmıştı ama bunun suçlusu kendisi olduğu için sesini çıkaramıyordu. Nihayet tanışacak kimse kalmadığında oturabildiler. Her ne kadar Asaf’ın hayatına dahil olmak hoşuna gitse de onunla baş başa kalmayı her şeye yeğlerdi.

“Bir şeyler yemek ister misin?”

“İnanmayacağını biliyorum ama hayır.”

Asaf gülerek başını salladı. Şimdi o kadar da ciddi görünmüyordu, aralarında çok fazla mesafe yoktu ve Yade yine adama sarılma isteğiyle dolmuştu.

“Hazır oturmuşken sana bir şey vermek istiyorum.”

Asaf elini cebine attığında Yade nefesini tuttu. Bugün şımartılan taraf Asaf olsun istiyordu ama besbelli adam buna izin vermeyecekti. Ona aldığı yüzüğü henüz veremediği için iç çekerek adamın dikdörtgen şeklindeki zarif kutuyu açmasını izledi. İçinde bugüne kadar gördüğü en güzel bileklik vardı ve Asaf bilekliği kutudan çıkardığında elini adama uzatıp takmasına izin verdi. Kopçasının ucunda küçük bir yıldız ve adının baş harfi sallanıyordu, zincirlerinin birleştiği orta noktada ise yan yana duran üç yıldız daha vardı. Yade elini hafifçe sallayıp adama gülümsedi. Onun çocukça zevkini bile tahmin edebildiğine inanamıyordu!

“Asaf... O kadar güzel ki!”

Eliyle yıldızlara dokunup bir süre adamın gözlerinin içine baktı. Çevrelerini kuşatan gürültüyü artık duymuyor, burada bile yalnızlarmış gibi hissediyordu. Sonunda doğru zamanın geldiğini hissedebiliyordu.

Yutkunup sakinleşmeye çalıştı fakat başarılı olamamıştı.

“Asaf...” diye başladığı sırada, başka bir sesin daha adamın adını söylemesiyle ayağını hafifçe yere vurdu.

“Merhaba!”

Yanlarına gelen kız Yade'den kısaydı. Sarı saçlı, yeşil gözlü ve sevimli birine benziyordu. Yade ona neredeyse *bir saniye daha bekleyebilir misiniz*, diye soracaktı ki Asaf'ın “Merhaba Birce...” dediğini işitti.

Kıza hissettiği tüm sempatiyi yitirirken Birce ikisine de gülümsemekteydi.

Demek Birce M sensin.

“Merhaba...” dedi kibar görünebilmek adına. Kız elini uzattığında hafifçe sıkıp ismini mırıldandı, o da sanki Yade yeterince duymamış gibi ismini bir kere daha dile getirdi.

“Sizin için sorun olmazsa Asaf'ı beş dakikalığına alabilir miyim?”

Şaka yaptığı belliydi ama Yade hiç de gülebilecekmiş gibi hissetmiyordu. *Asaf'ı benden alamazsınız! Ne beş dakikalığına ne de bir saniyeliğine!*

“Tabii.”

“Hemen dönerim Yade.”

“Hı hı...”

Adam mahcup bir tebessümle omuzlarını kaldırırken başını hafifçe salladı. Asaf'a kızmak istemiyordu, hatta Birce'ye de kızmamalıydı. Belki de sandığının aksine Asaf'a mezuniyet programıyla ilgili bir şey soracaktı. Niye böyle kıskançlık ediyordu sanki?

İkisinin kapıya doğru yürümesini izlerken birkaç kez iç çekti. Çantasına bakıp yüzüğü çıkarmayı, kalkıp kendi kendine dans etmeyi ya da bir şeyler atıştırmayı düşündü ama nihayetinde ayaklarının kapıya doğru yönelmesine mâni olamayarak hızlıca yürümeye başladı.

Sadece ne hakkında konuştuklarını öğrenip hemen büfeye gidecekti. Asaf'a yakalanmaz, rezil olmaz ve hatta tabakları hızlı hazırlayabilirse "Eee Asaf, ne konuştunuz?" diye sorarak meseleye olgunca yaklaşabilirdi. Sonuçta Asaf ondan bir şey gizleyecek değildi ya?

Aralık kapıdan geçen iki garsona hafifçe gülümseyip başını dışarı uzattı. Kapının az ötesinde Asaf ve kız karşılıklı duruyordu, aralarında bir adımlık bir mesafe olduğunu ayaklarına bakarak görebilmişti. Asaf'ın sırtı ona dönüktü ve kızın karşısında o kadar uzun duruyordu ki Birce'nin yüzünü göremiyordu. Yine de konuşmalarını duyabildiği için bunu önemsemedi.

"Asaf, o gün için gerçekten özür dilerim."

Kapının önünde duran çifti fark ettiğinde yol vermek için ikiliye bir adım daha yaklaştı. Ne için özür diliyordu ki Birce?

Hemen gideceğim. Söz veriyorum Asaf. Öğrenir öğrenmez gideceğim!

"Birce, bu konuşmayı yapmak beni gerçekten rahatsız ediyor. Sana söylemiştim, ben başka birini seviyorum."

"Biliyorum! O kız, değil mi? Yade?"

Yutkunurken demek ki *aşk itiraftıyla Asaf'ın peşine düşen tek kişi ben değilmişim*, diye düşündü Yade.

"Evet, Yade'yi seviyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum, seni ikinci kez dinlememin tek sebebi bu Birce. Ama bugünden sonra, bir daha böyle bir konuşma yapmak istemiyorum. Anlıyor musun?"

Artık kızgın hissetmiyordu. Tüm enerjisini yitirmiş gibi hissediyordu. Adamın iyi niyetli bir tavır sergilediğini biliyordu ama

bazen iyilikten maraz doğacağını düşünmeliydi Asaf.

“Anlıyorum. Asaf, tek bir şey istiyorum senden. Bu son konuşmamız, yemin ederim. Sadece... Seni o kadar uzun süredir seviyorum ki bir tanecik güzel hatıram olsun istedim. Zaten Manisa’ya döneceğim, bir daha karşılaşmayız bile.”

Gitmek için hareketlendiğinde kızın ne isteyeceğini duymak için birazcık daha bekledi. İçini saran soğukluk gerçekse şayet, iyi bir şey isteyeceğini sanmıyordu. Asaf ne istediğini sorarken arkasını döndü, önünden geçen insanlara bakıp soluklandı.

“Sana bir kerecik sarılabilir miyim?” diye sorduğunu duyduğunda hışımla içeri girip büfeye yöneldi.

Biliyordu işte. Birce’nin mesajını gördüğünde bu yüzden sinirlenmiş olmalıydı. Bir şekilde hissetmişti ve korktuğu başına gelmişti.

Asaf nasıl olmuştu da o mesajı okuduğunda sakın kalabilmişti? Hiç çekinmemiş miydi Yade’nin düşünebileceklerinden? Sınıf arkadaşı olduğunu söyleyip resmen esas olayı gizlemişti Yade’den! Kız ona ikinci kez aşkını itiraf ediyordu! Yıllardır Asaf’ı sevdiğini söylemişti! Kim bilir daha kaç kez dile getirmişti duygularını? Belki de daha önce sevgilisi olan kız da Birce’ydi.

Eline geçen her şeyi tabağa yerleştirirken kolunun altına sıkıştırdığı küçük çanta dalga geçer gibi tenini kaşındırıyordu. Yade de aptal gibi ona yüzük almıştı. *Asaf senden çok hoşlanıyorum*, diyecek ve adama yüzük takacaktı! Düşündükçe kendini okulun popüler çocuğuna âşık olmuş saf kız gibi hissediyordu. Nasıl olmuştu da Asaf için yalnızca kendisi varmış gibi hissetmeyi başarmıştı?

Bu hayal kırıklığı ve kızgınlığın büyük bir payını da kendine ayırması gerektiğini biliyordu. Çocukluk etmişti. Adam o kadar aklını başından almıştı ki mantıklı olmayı unutmuştu. Şimdi nasıl olur da adamı bir köşeye çekip “Asaf bak, sana yüzük aldım!” diyebilirdi?

“Yade...”

Asaf'ın sesini duyduğunda kendini toparlayabilmek adına derin bir nefes aldı ve dönüp elindeki tabağı adama uzattı. "Bitti mi konuşmanız?"

"Evet."

"Güzel. Ben de bir şeyler yeriz, diye düşünmüştüm."

"Tabii."

Asaf onu takip ederken masalarına geçti. Yade bu gece için kendi masalını hayal etmişti ancak belli ki onun başına gelebilecek en harika balo, tükünarak insanları incelemekten ibaretti. Hiçbir şey olmamış gibi yapmak istese bile yapamazdı ki!

Masaya ulaştıklarında Asaf'ın arkadaşları adamı zorla yerinden kaldırıp başlayan halaya eşlik etmek üzere çekiştirdiğinde Yade onlara *devam edin, siz de alın götürün Asaf'ı, tüm gece bir şeyler itiraf edin*, dememek için kendini zor tutmuştu.

Asaf isteksiz bir hâlde ve beceriksizce halaya eşlik ederken içinden gülmek bile gelmiyordu. Bu komik manzara, çalan müzik, kalabalık ve yemekler umurunda değildi. Aklındakileri nasıl söyleyecekti?

"Asaf sana yalan söylemiştim ama yalanım gerçek oldu. Birce planlarımı mahvettiği için hevesim yok ama senden hoşlandığımı bilmelisin."

Acaba Asaf, kızın isteğini kabul etmiş miydi?

Bir kurabiye yiyerek oyalandı. Kalkıp Birce'ye bağırırsa sakinleşir miydi?

Adamın yanına dönmesi uzun sürmüştü. Komik halayın ardından bir başka grupta ayaküstü konuşmuş, yanına döndüğünde bir bardak su içip nefeslenerek Yade'ye gülümsemişti. Alnında biriken ter damlalarına, hafifçe kızaran yüzüne ve boynuna bakarken dahi kendini iyi hissedemiyordu Yade.

"Asaf, Birce ile ne konuştunuz?"

Bilmesi gerekirdi. Ağzının ondan izin almadan hareket edeceğini tahmin etmeliydi ama kıskançlığı Yade'yi gafil avlamıştı.

“Ne?”

Adamın irkilmesiyle kaşlarını çatı. Madem dürüstçe her şeyi söylüyordu, bunu da söylemeliydi.

“Birce ile ne konuştunuz?”

“Pek hoş bir mesele değil.”

Yade adamın her şeyi anlatacağından o kadar emindi ki Asaf elini tutup konuştuğunda ağzı açık kalmıştı.

“Söylemek istemiyor musun?”

“Hayır. Ne senin hoşuna gidecek bir şey ne de artık bir önemi var. Bunu konuşmasak olmaz mı?”

İnanamayarak Asaf'ın elini itti. “Her zaman dürüstlükten yana değil miydin sen?”

“Evet ama...”

“Ona sarıldın, değil mi Asaf?”

Adamın kibarlığı karşısında dehşete kapılmıştı. Asaf kimseyi üzmemek istemezdi ama bu kadarı da biraz fazlaydı. Ne yani, Birce son bir istek dilendi diye elin kızına sarılmış mıydı?

“Ne?”

“Ona sarıldın! Sırf üzülmesin diye, kibarlık ettiğini düşündün ve...”

Nefesi kesilince sustu. Bunu yapmış olamazdı. Kimse bu kadar kibar olamazdı.

“Yade neden bahsediyorsun sen? Bizi mi dinledin?”

“Evet, dinledim. İyi ki de dinlemişim! Ben... Sen... Benden... Gizleyecektin!”

Gözleri dolduğunda bağırdığını fark edip çantasını eline aldı.

Yerinden kalkarken hayal kırıklığı içinde tepinmek istiyordu. Asaf böyle biri değildi. Yapmış olamazdı. Ona anlatması gerekirdi, *elbette sarılmadım Yade*, diyerek gülmeliydi. Hatta *senden başka kimseye sarılacak değilim*, diye ona kızmalıydı.

“Ben eve gidiyorum, Asaf.”

Adama bakmaya dayanamayarak yürümeye başladı. Neden anlatmak istememişti ki? *Sarılmadım Yade*, diye niye bağırıyordu arkasından?

Bedenini saran titremeler eşliğinde otelden çıktığında Asaf da peşindeydi. Yade’ye seslenmiyor, yüreğini ferahlatmıyor ama onu takip ediyordu. Neydi yani, kibarlığı, kavga bile etseler bir kızı yalnız bırakmasına elvermeyecek miydi?

Asaf hakkında da yanılmış olabilir miydi?

Buna inanmak istemiyor, adamın ona itiraz etmesini bekliyordu ama Asaf konuşmuyordu. Yade olduğu yerde bir süre beklediğinde Asaf arabayı getireceğini bildirmek dışında bir şey söylememişti ve Yade’nin kendini kaybetmesine ramak kalmıştı.

Asaf onu incitmek istemezdi. Bugüne dek asla Yade’yi kırmamıştı. O hâlde niye bir şey söylemiyordu? O kıza gerçekten sarılmış mıydı?

Gözünün önünde, Asaf’a sarılan o narin bedeninin tahayyülü belirdiğinde dudağını ısırды. Ne kadar mutlu hissettiğini tahmin bile edemiyordu.

Yade’nin tüm kalkanlarını indirdiği an, adamın ona sarılışına denk geliyordu. Birce ona sarıldıysa, nasıl bir daha Asaf’ın karşısına çıkmadan yaşayabilecekti?

Asaf, neden Yade’ye açıklama yapmıyordu?

Adam arabadan inip kapısını açarken ağlamamak için dişlerini sıktı. Belki de pişman olmuştu ve yakalandığı için suçluluk hissediyor, konuşmuyordu.

Ellerini yüzüne örtüp yol boyunca adamın nefes alıp verişini dinledi. Her şeyin bu denli çirkinleşmesi Yade'yi mahvediyordu. Tüm hayallerinin yıkılmasından nefret ediyordu.

Asaf evin önünde arabayı durdurduğunda bile yüzüne bakmamış ve onunla konuşmamıştı. Yade ise dehşet içinde olduğu hâlde kendini tutamadı.

"Neden bir şey söylemiyorsun?" diye sordu kısık bir sesle. Ağlamaya o kadar yakındı ki sesini yükseltmeye korkuyordu.

Asaf ona döndüğünde kaşları çatılıydı ve Yade ilk kez onun kızgınlığına şahit olduğu için afallamıştı.

"Tek bilmek istediğim, Birce'ye sarı-"

"Yade..."

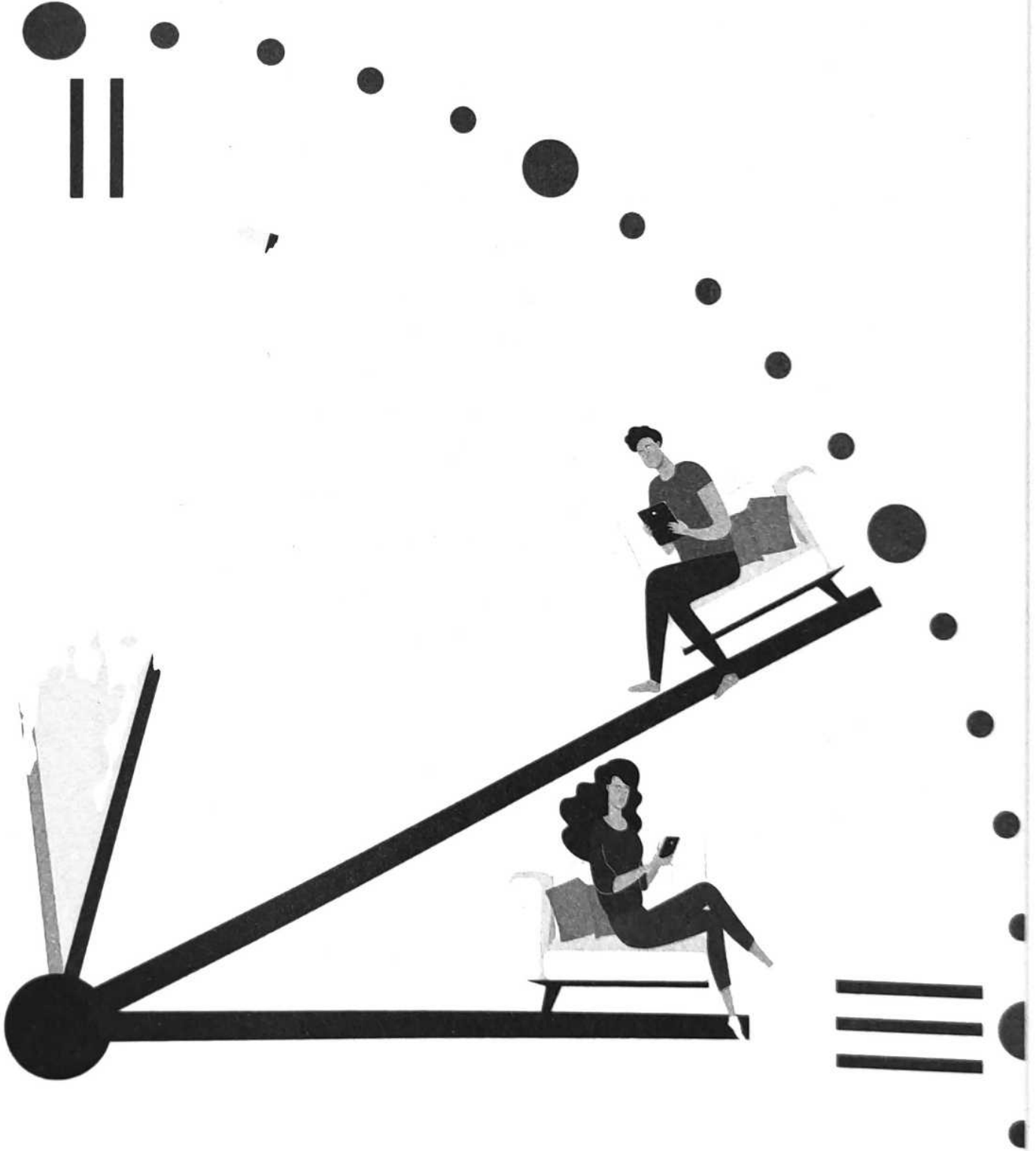
Adam sözünü ilk kez keserken ve gözlerini üzerinden çekerken yutkundu. Doğrusu bu soğuk ses tonu da Yade için bir ilkti.

"Şimdi konuşursak kendimden nefret edeceğim şeyler çıkabilir ağzımdan."

O devam etmeden önce kapıyı açıp arabadan indi. Bu, Asaf değildi. Onun kalbindeki böyle biri değildi. Eğer Birce'ye sarıldıysa Yade onu asla affetmeyecekti. Kapıyı çarpıp hızlıca yürümeye başladı. Ağlamamak istiyordu ama kendini tutamıyordu bir türlü. Sessiz olmaya çalışarak anahtarlarını çantasından çıkardı. Babasına yakalanırsa adam Asaf'ı mahvederdi. Yade o kadar aptaldı ki hâlâ tek derdinin Asaf olduğuna inanamıyordu.

Merdivenlere yöneldiğinde annesiyle karşılaştı ama yalnız kalmak istediğini söyleyerek kadını arkasında bırakıp odasına çıktı. Kapıyı kapatıp yatağına uzandığında sessizce ağlamaya başladı. Kimsenin mükemmel olmadığını biliyordu. Çocuk değildi. Öyle düşünmemesi gerekirdi ama Asaf'ın mükemmel olmasını o kadar çok istemişti ki hissettiği kırgınlığı görmezden gelemiyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Yade, hayatının en kötü üç gününü geçirdiğini düşünüyordu.

İşin aslı, daha kötü günleri de olmuştu ve asla isyana yeltenen biri olmamıştı. Her şeyin bir sebebi olduğunu biliyordu, her karanlık gecenin ardından günün ağaracağını da biliyordu. Yalnızca olayın tazeliği sürüp giderken içini saran umutsuzluğa, can sıkıntısına, ağlama arzusuna yenik düşüyordu.

Asaf onu evine bıraktıktan sonra babasına değil de annesine yakalandığı için yalnız kalabilmiş, böylece tüm gece ağlayarak adama içinden saydırma ve telefonu elinde aramasını bekleme şansı bulmuştu. Fakat Asaf ne aramış ne de mesaj atmıştı. Nasıl oluyordu da Yade'ye bunu yapabiliyordu? Tek öğrenmek istediği, kıza sarılıp sarılmadığıydı. Bunu söyledikten sonra bir daha huysuzluk etmemesini isteseydi bile itiraz etmezdi, tabii sarılmadıysa...

Tüm gece bunu o kadar çok düşünmüştü ki uykuya dalmadan önce de Birce'nin Asaf'a sarılan kollarını gözünde canlandırıyor ve Asaf'ın şefkatle kızı kendine çektiğini düşünüyordu. Nitekim rüyasında da Asaf onu terk edip Birce ile evlenmiş, ona bol bol sarılıp Yade'ye uykuyu bile haram etmişti.

Mutfağa inip kendine bir kahve hazırladığı sırada annesi yanına gelip kahveyi içmesine mâni oldu. Kadın, eşinden ayrı yatmaya alışkın değildi ve çocukken bile bu konuda direttiğini anımsamıyordu Yade ama bu kez annesi üzüntüsünün boyutunu fark etmiş olsa gerek onunla odasına gelmiş, Yade tekrar uyuyana kadar yanında yatıp saçlarını okşamıştı. Annesinde en sevdiği özellik buydu zaten. Dilem Karaman, ailesinde başka kimsede olmayan bir sabra

sahipti. Siz anlatacak kadar düzeline kadar sizi sıkıştırmaz, hatta bakışları öyle yeterli gelirdi ki sormasına bile gerek kalmazdı.

Öğlene doğru uyandığında annesini yanında göremeyince şaşırمامıştı. Aşağı inip babasıyla birlikte mutfakı toparladıklarını gördüğünde de... Normal bir gün olsaydı, muhtemelen o da onlara eşlik ediyor olacaktı.

“Günaydın...” diye seslendiği sırada babası elindeki kirli tabağı bırakıp yanına geldi. O kadar kızgın görünüyordu ki Yade adama sarılıp tekrar ağlamaya başlamasa sakinleşmeyeceğinden emindi.

“Kızım ne oldu, Asaf bir şey mi yaptı?”

Adam elleri ıslak olduğu için ona sarılamıyordu ama Yade yine de bir parça olsun rahatlamıştı.

“Asaf ile kavga ettik. Şimdi de beni aramıyor!”

“Neden kavga ettiniz?”

“Sana söyleyemem ama Asaf’a kızamazsın. Bu ikimizin arasında bir mesele! Beni arayacaksa sebebi senden korkması olmamalı.”

Geri çekilip babasının itiraz etmesini bekledi, aklında daha uygun cevaplar hazırlamaya çalışıyordu ancak adam onu sıkıştırmak yerine alnını öpüp başını salladı. “Tamam, annenle konuşun o zaman. Ben sizi yalnız bırakayım.”

Gözlerini kurulayıp bir sandalyeye oturdu. Annesi de yanına gelmişti. Kadına sıkıca sarılıp gördüğü mesajı, hissettiği kıskançlığı, Birce denen kızı ve Asaf ile konuşmalarını hiçbir detayı atlamadan anlattı. Ona duygularından bahsedemediğini, neden bu kadar kızgın ve mutsuz hissettiğini, Asaf’ın onu niye aramadığını bir türlü anlayamadığını defalarca tekrarlamasının ardından annesi onu kendinden uzaklaştırıp ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı.

“Yade, bazen o kadar bencil oluyorsun ki içimden sana kızmak geliyor.”

Ses tonu sakın olsa da kaşlarını çatmıştı ki bu, hiç de iyiye işaret değildi. Annesi kolay kolay böyle bakmazdı.

“Ne yaptım ki yine? Tek istediğim kıza sarılmadığımı duymaktı!”

“Asaf’ın neden hâlâ seni aramadığını anlayamıyor musun?”

“Hayır. Nedenmiş?”

Çocuk gibi burnunu çekip omuzlarını dikleştirdi. Asaf onu aramadıkça daha kızgın, daha mutsuz hissediyordu. Ne vardı yani arasa? Yade konuşmayı hemencecik kabul ederdi.

“Ona güvenmediğin, gizlice konuşmayı dinlediğin için sana kızmış olmalı. Ben olsaydım, ben de kızardım.”

“Kime güvenmemişim?” Yade kalbinde hissettiği sızı çoğalırken yaptığı şeyin tam da bu olduğunu anlayıp dudaklarını büktü. “Ama ya kıza sarıldıysa?”

“İşte bunu sorman, ona güvenmemen demek oluyor zaten. Anlamıyor musun?”

Tekrar ağlamaya başlarken Asaf’ın bunu sorduğu an yüzünde beliren o şaşkın ifadeyi düşündü. Nasıl kızdığını, üzüldüğünü, yine de ona muhtemelen bağırmamak adına sessiz kaldığını, tüm bunlara rağmen yine de onu evine bıraktığını... Asaf ona gerçekten de kızmış olmalıydı.

“Ama güveniyorum. Sadece Asaf çok iyi kalpli ve... Ya kıza acıyıp sarıldıysa diye...”

Sesi artık kendine bile ikna edici gelmiyordu. Annesi de inanamamıştı zaten.

“Bence onu araması gereken sensin.”

“Ama ne diyeceğim ki? Hâlâ tek düşünebildiğim, sarılıp sarılmadıkları! Bunu düşündükçe çıldırıyorum! Ben...” Derin bir nefes alıp sesini normal bir tona düşürmeye çalıştı. “Ben sadece ona duygularımı söylemek istemiştim. Şimdi nasıl, aynı o kızın yaptığı gibi her şeyi söyleyip yüzüğü eline tutuşturabilirim ki?”

“Aynı şey değil.” Annesi artık kaşlarını çatmıyordu ama dudağının kenarında üzgün olduğunu belli eden hafif bir kıvrılma belirmişti. “Asaf o kızı sevmiyordu. Oysa seni yıllardır bekliyor.”

Tüm bu konuşmanın sonucunda Yade kendi kadar Asaf’ın da üzgün olduğunu, ona karşı haklı bir kızgınlık hissettiğini anlamıştı ama bu, ona iyi gelmek yerine daha da üzülmeye sebep olmuştu. Annesine, kimsenin Asaf’ı buraya zorla getirmeye çalışmaması için söz verdirdikten sonra odasına kapandı.

Ne iştahı ne de neşesi kalmıştı. Bütün günü Asaf’ın aramasını bekleyerek geçirdi, film izleyip daha çok ağladı ve ona mesaj yazabilmek için kendini zorladı. Yazdığı her paragrafı eninde sonunda göndermeden sildiği için pes edip yattığında, Asaf ne aramış ne de mesaj atmıştı. Eğer bunu Yade’yi cezalandırmak için yapıyorsa bu konuda gerçekten çok başarılıydı.

Ertesi gün de durum değişmiş değildi. Asaf onu cezalandırmaya devam ediyor, Yade ailesinin zorla yedirmeye çalıştıklarını reddediyor ve nasıl olup da henüz ortada bir ilişki bile yokken Asaf’ın onu görmezden gelişine karşı hissettiği üzüntünün, Yavuz’un yaptıklarından daha baskın olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Yavuz gururunu ezip geçmiş, onu başka biri için terk etmiş, şişko bir patates çuvalı olduğunu söylemişti ama Yade onun arkasından acı çektiğini anımsayamıyordu bile. En azından onu kaybetme fikri için acı çekmemişti. Adamın söyledikleri canını yaksa da onu bir daha asla görmek istememişti ve bu isteği hâlâ sürmekteydi.

Oysa Asaf onun kalbini paramparça etmişti ama onu deli gibi özlüyor, araması için dualar ediyor ve ilk adımı o atarsa her şeyi anlatacağına dair kendine söz veriyordu. Fakat Asaf Karayel, onu dehşete sokmayı sürdürüp aramıyordu. Yade adamın onu görmeden yapamayacağını, mutlaka arayıp en azından konuşmak isteyeceğini, Yade’yi çabucak affedeceğini düşünüp duruyordu ama demek ki Asaf, onu ne kadar severse sevsin, Yade’ye kızgınlığı bunu bastırabiliyordu.

Onu kaybetme fikrinin korkunçluğu içini sarmayı sürdürürken babasından yemek yemediği için azar işitti, dedesinin hatırı için isteksizce bir şeyler yedi ve ailesiyle geçirdiği akşamın ardından Mahir'i odasına sürükleyip bir şeyler öğrenmeye karar verdi. Kardeşi Asaf ile arasında olup bitenlere karışmamaya kararlıydı ve konuşma şekline bakacak olursa Asaf'ın tarafını tutuyordu.

"Peki... Hiç konuştunuz mu?"

Çocuk inatla çenesini kaldırırken onu yumruklamak istiyordu.

"Lütfen Mahir, sadece bunu söyle!"

"Evet, konuştuk tabii ki."

"Gelecek mi peki? Beni arayacak mı? Bana çok mu kızmış? Bir daha beni görmek bile istemiyor mu?"

Yade her soruyla birlikte içinin daha fazla sızladığını hissediyordu ama acımasız, gaddar, zalim kardeşi ona hiçbir şey söylememe konusunda çok inatçıydı.

"Bilmem, beni ilgilendirmez."

"Mahir çok kötüsün. Nasıl üzüldüğümü görmüyor musun?"

"O zaman bu kadar bencil olmasaydın."

Kardeşinin bazı anlarda ağabeyi gibi davranması Yade'nin normal şartlarda hoşuna giderdi, oysa şimdi içi ağlama isteğiyle dolmuştu.

"Hepiniz bencil olduğumu söyleyip duruyorsunuz!"

"Çünkü öylesin abla. Artık büyü ve kendin dışında başka insanların da duyguları olabildiğini fark et."

Kardeşi kızgın bir şekilde gittiğinde Asaf'ın fotoğrafıyla konuşmaya karar verdi. Bu, bir nevi alıştırma olacaktı çünkü yarın sabah ilk iş adamın evine gidecekti. Ona her şeyi söylemesi gerekiyordu ve bunun için de kendini biraz hazırlaması şarttı. Çünkü yarın da konuşmazlarsa bir daha asla mutlu olamayacaktı. Artık balo umurunda olmasa bile cuma günü orada olması gerekecekti

ve bu arada, Asaf onu aramadığı için hayatı daha katlanılmaz bir hâle bürünecekti.

Oysa Yade, Asaf'ı görmeden ne kadar süre dayanabileceğini gerçekten bilmiyordu.

"Asaf, bana çok kızdığını biliyorum."

Fotoğrafta o kadar mutlu görünüyordu ki kendini daha ben-cil hissetmeye başlamıştı. Asaf'ı mutlu etmek bu kadar kolayken nasıl olup da adamın onu görmek bile istemeyeceği kadar kalbini kırmıştı?

"Özür dilerim, tamam mı?"

Bu kez sessizce ağlıyordu.

"Çok kıskandım. Ben senin gibi iyi ve sakın biri değilim. Sizi gizlice dinlememem gerekirdi ama dayanamadım. Sen... Sırf acıdığın için bile olsa ona sarıldıysan çok üzüleceğim ama yine de seni görmek istiyorum. Özür dilerim, tamam mı?"

Fotoğrafiyla konuşmak iyi gelmemişti, kendini hazır da hissetmiyordu. Adamın gülümseyen yüzüne karşı bile olsa yalanından hâlâ bahsedebilmiş değildi, yarın nasıl söyleyecekti? Asaf onu affeder miydi? Ya Yade'yi tamamen terk ederse ne olacaktı?

Ara sıra uyuklayıp ara sıra da ağladığı bir gecenin ardından yatağından kalkıp odasını temizleyerek saatler geçirdi. Her yerin, her nesnenin tozunu alıp dolabını baştan düzenlediği sırada saat dokuzaya yaklaşmaya başlamıştı. Bir duş alıp kahvaltı eder gibi yapacak ve Asaf'ın evine gidip adamla konuşacaktı. Çok kararlıydı, istekliydi ve ne olursa olsun bugünden sonra daha iyi bir insan olacağına dair kendine söz vermişti.

Kahvaltıya indiğinde babasından izin istedi. Adamın ilk denemede kabul edeceğini düşünmemişti ama hâline acımış olmalıydı. Bir bardak çayı güçlkle içip bir şeyler atıştırdı ve eşyalarını almak için odasına çıktı. Bu sırada zilin çaldığını duymuştu ama halasının geldiğini düşündüğü için umursamamıştı. Oysa

odasından çıkmak üzereyken kapı tıklatılmış ve Asaf içeri girerek aklını başından almıştı.

Yade o klişe tabirin etkisinde adama bakıyor, gözlerine inanamıyordu. Yade tam pes etmişken Asaf da mı onu görmek istemişti?

Nefesi kesilmiş bir hâlde adamı seyrederken babası araya girdi. “Yarım saat sonra aşağı inmezseniz, bozuşuruz.”

“Merak etmeyin, Efe amca.”

Asaf ona hâlâ bakmamıştı ama umurunda bile değildi. Çantasını komodinin üzerine bırakıp yatağın ayak ucuna oturdu. Asaf yanına gelip yüzüne baktığında nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu.

“Aslında yanına gelmek istemiyordum, Yade.”

Adamın sözleri üzerine gözleri dolmuştu, başını eğip hafifçe salladı.

“Ama o kadar aptalım ki beni sevmeyen, bana güvenmeyen birine aşığım ve istemesem de ondan uzak kalamıyorum. Allah aşkına Yade, sen bana ne yaptığını ne zaman fark edeceksin?”

Asaf’ın sesi ona bir hayli yabancıydı. Yade onu iki kez reddettiğinde bile adamın böylesine üzgün olduğunu görmemişti. Sesi kısık, mutsuz, kızgın ve tüm olumsuz hisleri içinde barındıracak kadar soğuktu.

“Ben...”

Yutkunup ağlamamak için kendini zorladı. Şimdi ağlamaya başlarsa konuşamazdı ve tek istediği adamla konuşmaktı. Artık bu çelişkilerden, uzaklıklardan, Asaf’ı üzmemekten bıkmıştı. Hayatının bir düzene girmesini istiyordu ve bunu yaparken yanında Asaf da olmalıydı.

“O gün elbette ki Birce’ye sarılmadım. Sana dokunmaya çekiniyorum ben! Parmağının ucuna erişmeye bile haddim yokmuş gibi hissediyorum çoğu zaman. Nasıl tutup da değil kalbimde, aklımda bile yeri olmayan birine sarılacağımı düşünebilirsin?”

Asaf yanına oturduğunda başını iki yana salladı. O kadar aptaldı ki o içinde kıvranıp duran kıskançlık, adamın sözleriyle yatışmıştı. Peki, Yade nasıl bir cümle kurmalıydı Asaf'ı rahatlatmak için?

Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Sakallarını kesmemişti, gözlerinin altında uykusuzluğunu simgeleyen halkalar vardı, kaşları çatılıydı ve tüm bunların yanında üzüntüsü o kadar belirgindi ki adamın boynuna sarılıp ağlamaya başladı. Yüzünü boyun boşluğuna yerleştirdi, ellerini vücuduna sardı ve kesik nefesler alarak ağlamak dışında hiçbir şey yapamadı. Belki üç dakika belki de yüzyıllar geçmişti ama Asaf ona dokunmuyordu bile ve her saniye Yade kendini daha da kötü hissediyordu. Adam onun bu hâline bile acıyıp sarılmıyorsa Birce'ye de sarılmadığından emindi.

"Telefonuna mesaj geldiğinde içime bir şüphe düşmüştü." Sonunda konuşabildiğinde adamı bırakmamıştı. "Kızın söyledikleri hiç arkadaşça hissettirmemişti ve sonra sen onunla gidince merakıma yenik düştüm. Tek bilmek istediğim sana ne söyleyeceğiydi, oysa o konuştukça daha çok kıskanmaya ve kızmaya başladım. Bana onun sınıf arkadaşın olduğunu söylemiştin ama kız sana tekrar duygularını açtığını söylüyordu."

Asaf hâlâ olduğu yerde öylece durduğu için adama burnundan soluyarak baktı. Yade'yi hiç mi özlememişti yani? O bile gururunu düşünüp geri çekilemiyorken Asaf'ın kıpırdamadan durması adil değildi!

"Sana sarılmak istediğinde çıldırdım. Gözüm döndü. Anladın mı? O... O, kim oluyor da sana sarılıyor? Her şeyi mahvetti."

Adamın tepkisizliğine dayanamayarak geri çekildi ama ellerini üzerinden çekmedi. Gözlerine bakarken şaşkınlığını hissettiyse de o kadar sinirlenmişti ki artık umurunda bile değildi. "Ben söyleyecektim! Ben, sana, seni düşünmeden duramadığımı, senden deli gibi hoşlandığımı, her ne isim koymak istiyorsan bu ilişkiye artık hazır olduğumu söyleyecektim! O gelip her şeyi mahvetti. Senin ona acıyıp sarılmandan korktum! Bana söylemeyince, söy-

lememekte de ısrar edince daha fazla kızdım. Az evvel bir kız sana ilanıaşk etmişken nasıl karşına dikilip aldığım yüzüğü sana verecektim?”

“Yade...”

Asaf irkildiğinde kızgın bir şekilde elini ağzına bastırdı. “Ben konuşacağım!”

Adam usulca başını sallarken Yade tek eliyle gözlerini sildi. “Beni aramanı bekliyordum, günlerdir aklımı kaçırmış gibi hissediyorum. O kadar kızgındım ki annemle konuşmasaydım bana kızdığını fark edemezdim. Sen... Sen yanımda yokken sinirli oluyorum. Tam evine gelecektim ki sen geldin.”

Yade hâlâ özür dilemediğini fark ettiğinde iç çekti. O kadar çok şey söylemişti ki ne konuştuğunu bile anımsayamıyordu. Hâlâ daha yalanlarından bahsetmediği için kendini daha da mutsuz hissederek adama baktı. “Özür dilerim, Asaf. Sana güvenmediğimi düşündüğünü biliyorum ama sana güveniyorum. Kendime güvendiğimden bile daha fazla güveniyorum. Ama ben çok kıskanç biriyim. Bencilim. Huysuzum. Fevri davranıp duruyorum. Yine de seni çok özledim, tamam mı?”

Derin birkaç nefes aldı, hâlâ Asaf’ın ağzını kapattığını ayırt ederek elini çekti ve Asaf ona söylediklerini anlamıyormuş, sanki Yade başka bir dilde konuşmuş gibi bakarken yutkunarak bekledi.

“Sen... Bana yüzük mü aldın?”

Asaf’ın yüzünü kaplayan tebessümü fark ettiğinde dudaklarını kemirmeye başladı. O koca gamze yüzüne yerleşmiş, gözleri kısılmış ve bir anda aralarındaki tüm olumsuzluklar silinmeye başlamıştı.

“Asaf...”

Adam yüzünü iki eliyle kavrayıp alınlarını birbirine bastırırken gözlerini kapattı. Günlerin tüm kırgınlığı, öfkesi bu hareketiyle kaybolup gitmişti bile. Tek bir hareketiyle tüm bunları nasıl yapabiliyordu, aklı almıyordu.

“Ben de seni çok özledim.”

Yade adamın kokusunu içine çekerken gülümsüyordu. “Hiç belli etmediğin için teşekkür ederim.”

“Seni özlemediğim bir an yok ki... Sen, hayatıma girdiğin gün beni buna mahkûm ettin, hatırlasana.”

“Sana bir şans vermeliymişim.”

Yade adamın yüzündeki ellerini tutup iç çekti. Bir değil, belki yüzlerce şans vermeliydi Asaf’a. Belki geçen bütün bu yılları onunla geçirseydi, hissettiklerine biraz olsun alışmış olurdu.

“Sana söylemiştim.”

Asaf güldüğünde içinde öyle büyük bir sevinç oluşmuştu ki afallamıştı. Onun bu kadar mutlu olduğunu daha önce hiç görmemişti Yade. Bu kez sesinde öyle bir şey vardı ki kalbi sızlıyordu.

Geri çekilip adamın gözlerine baktı. Onun Asaf’ıydı, yüzüne hâlâ aynı bakıyordu. Yade adama abayı yaktığını, onsuz yaşamak istemediğini, onu kimseyle paylaşamayacak kadar sahiplendiğini her bir zerresinde hissederek kendine hayret etti. İmkânı olsa adamı bir ömür boyu yanından ayırmazdı.

O hâlâ gülümsediğinden, gamzesi de orada öylece duruyordu. Uzanıp tam o çukurun üzerine dudaklarını bastırdı. Sakallı erkekleri itici buluşuna ne olmuştu, bilmiyordu ama Asaf asla itici olmazdı. O, Yade’yi kendine çekip duran zıt kutbuydu.

Bir parça geri çekilip “Çantama uzanabiliyor musun?” diye sordu. Adamın kalp atışlarının kendi kalbiyle yarıştığını fark ederek gülümsedi.

“Ne?”

“Yüzüğü takman gerek!”

Geri çekilip adama sıırttı. Onun şaşkın ifadesine bakarken kendini daha da neşeli hissediyordu.

Asaf çantayı alıp uzattığında içinden siyah kutuyu çıkarıp adamın eline tutuşturdu. "Sana yaklaşan dişi bir sinek bile olsa ona yüzüğünü göstereceksin. Anladın mı?"

Ciddiyetle başını sallarken Asaf'ın kahkahasıyla birlikte dudaklarını büzdü. Asaf hâlâ anlamıyordu besbelli, Yade öyle kıskançtı ki eğer Birce'ye sarılmış olsaydı, kızı bulup boğazına yapışması işten bile değildi.

"Sana daha fazla âşık olamayacağımı sanırdım." Asaf başını iki yana sallayıp kutuyu açtı. İçindeki yüzüğü parmağına geçirip başını sağ tarafına yatırdı. "Oysa sen aklımı başımdan alıp duruyorsun."

"Sen de benim aklımı başımdan alıyorsun." Yade adamın çenesini hafifçe tuttu. "Başını böyle yatırınca içimden sana sıkıca sarılmak geliyor."

"Ne?"

Bazı şeyleri hiç anlamıyordu. Yade adama tekrar sarılıp güldü. "Beni hiç anlamıyorsun Asaf Karayel. İçimden sana defalarca bana sarılmanı söylemiştim ama hiçbirini duymadın."

"Affedersin Yade, telepatik gücümü kaybetmiş olmalıyım."

Asaf'ın sesi gülüşüyle bezendikten hemen sonra o güçlü eller, Yade'yi kendine çekti. Yade sonunda adamla ilgili tüm düşüncelerinde haklı olduğuna böylece karar vermişti. Asaf bir şekilde kalbini ele geçirmiş, Yade'yi kendine bağımlı hâle getirmiş olsa da o da Yade'yi seviyordu. Asaf'a güveniyor ve tüm bu sakinliği bozmak istemese de artık her şeyin yolunda gideceğine inanıyordu. Bu yüzden son bir tartışma olacağını düşünerek adamın sıcaklığından güç aldı. Yine ondan özür dileyecek, kendini affettirecek ve bir daha aralarını bozacak bir şey yapmaktan itina ile kaçınacaktı.

Yüzünü Asaf'ın omzundan kaldırıp derin bir nefes aldı, babasının verdiği süre bitmiş miydi bilmiyordu ama umurunda bile değildi. Bu konuşmayı yapıp kurtulmak istiyordu.

"Tam her şey düzelmişken bunu bozmak istemiyorum Asaf ama sana söylemem gereken bir şey daha var."

Yirmi İkinci Bölüm

Asaf kızı kollarının arasında tutarken gerçeklik kavramıyla ilgili bilgisini sorgulamasına ramak kalmıştı. Her şeyin bu kadar kısa bir sürede, bu denli güzelleşmesi mümkün müydü?

Bugün kızın yanına gelirken aralarını düzeltmeyi ummuştı, ona olan kızgınlığını unutabilmeyi dilemişti ancak bu kadarını hayal dahi edemezdi.

Şimdiyse Yade ona sıkıca sarılmış duruyorken yeni bir sorundan daha bahsetmek istiyordu. Kaşlarını hafifçe çatarak bugünden daha kızgın hissedemeyeceğine karar verdi. Kızı nazikçe kendinden uzaklaştırıp gözlerine baktı. Yade yatağın üzerinde ona doğru dönüp bağdaş kurarken Asaf tekrar gülümsemeye başladı.

“Bana çok kızacaksın ama lütfen sonrasında beni affet, olur mu Asaf?”

Yade’nin gözlerinde biriken korkuyu fark edince kaşlarını kaldırdı.

“Sana bugüne kadar yalnızca bir kez kızdım, Yade. Sence bunu bir hafta içinde iki kez bana yaşatman mümkün mü? Hem de olanlardan sonra.” Başını her zamanki alışkanlığıyla omzuna doğru eğerken kızın söylediği aklına gelmişti. Yüzüklü elini, onun eliyle birleştirip hafifçe sıktı. “Ne yapmış olabilirsin ki?”

“Sana yalan söyledim.”

Afallayarak Yade’nin yüzüne bakmayı sürdürdü. Neyle ilgili yalan söylemiş olabilirdi?

“Asaf, yalanı sevmediğini biliyorum. Kim sever ki? Ama yemin ederim, bilerek söylemedim. Çok gergindim, korkuyordum ve aniden ağzımdan fırlayıverdi.”

Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. “Ne zaman? Ne hakkında?”

Yade üzgün bir şekilde omuzlarını düşürürken Asaf kızın ciddiyetini iyiden iyiye algılamaya başlamıştı. Gerçekten kötü bir şey olmalıydı ve ona bakarken nasıl bir şey olduğunu anlamaya uğraşıyordu. Bugünün tüm güzelliğini mahvedecek kadar kötü bir şey yapması mümkün müydü? Asaf onu affedemeyecek kadar kızabilir miydi gerçekten?

“Sen beni affetmezsen mahvolurum, Asaf.”

Yade dolan gözlerini adama çevirip iki eliyle, ellerini sıkıca kavradı. Artık söylemek zorundaydı. Asaf onu affetmek zorundaydı. Yaptığının kötü olduğunu biliyordu. Yalanını sürdürmüştü, Asaf’ı bir parça kullanmıştı ve onca şeyin ardından hâlâ söylemediği için de kızarsa haklıydı. Ama Asaf’a fena hâlde kapılmışken adam onu yine de affetmeyecek değildi. Öyle yapmazdı. Yapmamalıydı.

“Seninle sinemaya gittiğimiz gün, her şeyi planlamıştım.”

Adam irkildiğinde ellerini daha sıkı tuttu. Söylemek, itiraf etmek; yaptığını daha çirkin gösteriyordu.

“Sana söylemek istediğim bir şey vardı ve beni reddetmeyeceğini düşünmüştüm. Çünkü sen insanlara karşı daima nazıksın, neden benimle gelmeyecektin ki?”

Asaf’ın yüzü gittikçe daha çok geriliyor, gözlerine her saniye bir parça soğukluk iliyordu. Yade’nin bir yanı söylememek için yalvarıyordu, her şey bu kadar güzelken bozmaya gönlü el vermiyordu ama bu kez yapması gerekiyordu. Zaman geçtikçe söylemek daha zor olacaktı ve ne kadar ertelerse Asaf’ın kızma payı o kadar artacaktı.

“Yavuz ile ayrılırken adam bana çok kötü şeyler söylemişti. Çok gergindim, baloyla ilgili bir sürü korkum vardı ve...” Yutkunup

Asaf'ın ondan uzaklaşmak için gösterdiği çabayı yok saymaya uğraştı. Elini bırakmamak için resmen direniyordu. "O gün aslında senden bir iyilik isteyecektim. Baloya benimle gelmeni teklif edecektim ama aniden ağızımdan başka bir şey çıktı."

Asaf elini sertçe çektiğinde Yade parmaklarını birbirine kenetledi.

"Asaf, yemin ederim bilinçli bir şey değildi. Birden ağızımdan çıkıverdi, geri de alamazdım. Ben de senin kadar şaşırmıştım kendime."

"Benden hoşlandığını söylemiştin."

Adamın sesi o kadar donuktu ki ürperdi. "Evet."

"Sana gerçek mi diye sorduğumda..."

Hemen sözünü kesti. "Biliyorum, saçmaladığımı söyleyebilirdim ama yapamadım. Senden başka kimseden benimle baloya gelmesini isteyemezdim. Bu, o an çok önemli görünüyordu gözüme ama şimdi ne kadar aptalca bir şeye kafamı taktığımı daha iyi anlıyorum."

"Benden hoşlanmıyordun, öyle mi?"

Yade başını hafifçe salladığında adam inanamıyormuş gibi bakıyordu yüzüne. Sanki asıl yalan buymuş gibi.

"Sana âşık olduğum için beni kullandın. Karşı koyamayacağımı düşünmüş olmalısın."

Gözlerinden yaşlar süzülürken başını iki yana salladı. Gerçekle yüzleşmek sandığından daha zor olmuştu. Öğrendikleri, Asaf'ın ona karşı bakışını tamamen değiştirmişti. Öyle kırgın, öyle uzak duruyordu ki Yade kendinden nefret etmeye başlamıştı.

"Asaf, yanlış bir şey yaptığımı biliyorum ama sonrası gerçek. İkimize bir şans verdim, senden hoşlanmaya başladım ve ..."

Oturduğu yerden kalkıp ondan uzaklaşan Asaf'a yaşlı gözlerle baktı. Yade'ye sırtını dönmüştü, kaskatı bir hâlde öylece duru-

yordu. Aklından her şeyi geçirdiğini düşünüyordu Yade. Söylediği yalanı, beraberinde adama yansıttığı gerginliği, ona karşı değişen tavırlarını... Bunları düşünmüyorsa bile bir yalancı olduğunu düşündüğünden emindi.

“Bu... Bu kadarı çok fazla...”

Kısık sesiyle söyledikleri üzerine kalkıp onu tutmak istemişti ama daha da kızmasını istemiyordu.

“Sen böyle biri değilsin. Bunu yapmış olamazsın. Beni iki kez reddeden kız, ben onu unutmak için her şeyi yaptıktan sonra, bana bunu yapmış olamaz.”

Boğazında koca bir yumruyla başını tekrar iki yana salladı. Asaf’ın gözüyle baktığında, ufacık bir yalanın nasıl da korkunç bir etkisi oluyordu. Ya da yalan, asla ufacık kalamıyor muydu?

“Çok özür dilerim, Asaf.”

Adam ona dönüp bakarken yüzünde biriken hayal kırıklığı ile Yade’nin kalbini paramparça etti. Nihayet konuştuğunda göğsü hızla inip kalkıyordu ve Yade onun içinde biriken kızgınlığı hissederken balo gecesinin uzak bir hatıra gibi kaldığını düşünmeye başlamıştı. Asaf’ın şu hâline bakacak olursa adam daha önce ona kızmanın kıyısına bile yaklaşmamıştı.

“Yalnızca bir şey soracağım sana Yade. Senin için zor olacaktır ama doğruyu söylemen gerekiyor bu kez.”

“Asaf...”

Adamın attığı taş, soluğunu kesmişti.

Hastalandığı gün, o hâliyle bile tek düşünebildiği yalancının teki olduğuydu ama Asaf o zaman yüreğine su serpmişti. Şimdiyse korktuğu şeyi adam ona söylüyor ve yalancının teki olduğuna inanıyordu.

“Eğer benden hoşlanmaya başlamasaydın, balodan sonra ne yapacaktın?”

Dudakları titreyerek adama bakarken ifadesi hiç değişmiyordu. Asaf öfkesi geçince onu affedecekti, değil mi? Şimdi çok kızgındı ama birkaç gün sonra Yade'nin ne kadar pişman olduğunu fark edecek ve onu affedecekti. Affetmek zorundaydı.

“Ben...” Derin birkaç nefes alıp hıçkırarak ağlama isteğiyle savaştı. Kendini acındırıyor gibi görünmek istemiyordu ama zaten Asaf'ın ona acıdığı da yoktu. “Sana... Yürümediğini söyleyecektim. Özür dileyecek ve başka biriyle, benden çok daha iyi biriyle...”

Susup bir kez daha başını iki yana salladı. Aklından geçirdiği her şey şimdi korkunç gelmeye başlamıştı. Yade, adamdan hoşlanmasaydı ona tüm klişelerin bir araya geldiği bir ayrılık konuşması hazırlayacağını yeni anlamıştı. *Sorun sende değil bende Asaf, ben sana layık değilim. Üzgünüm, umarım mutlu olursun.*

Adam sanki aklını okuyormuş gibi bakarken, Yade utanç içinde bir şey söylemesini bekliyordu. Aslında olayın bu kadar büyüyebileceğini de düşünmemişti. *Biraz kızardı Asaf, sonra her şey yoluna girerdi,* diye düşünmüştü. Oysa söylediği yalanın, adamın duygularını kullandığı korkunç bir kâbusa dönüştüğünü gözlerine baktıkça fark ediyordu. Eğer ona âşık olmasaydı Asaf'ın kalbini paramparça edecekti. Bu gerçeği fark edişi, duygularından emin oluşuyla aynı ana tekabül etmek zorunda mıydı sanki?

“Sana aşığım Asaf,” dedi fısıltıyla. “Seni hak etmediğimi biliyorum, yanlış bir şey yaptığımı biliyorum ama çok pişmanım. Bir daha asla sana yalan söylemeyeceğim.”

Asaf'ın eli yüzüğüne uzanırken başını iki yana salladı. Daha az evvel onu delice mutlu ettiğinden emin olmuşken, şimdi yüzüğü çıkarıp yatağının üzerine bırakıyordu ve Yade dehşet içinde, her şeyi mahvedenin kendisi olduğunu düşünüyor ve öylece onu izliyordu.

“Asaf...”

Adam hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken yüzüğü eline alıp peşinden koşmak, tekrar takması için yalvarmak istiyordu. Gururu

değil utancı buna mâni oluyordu ama Asaf'ı kaybetmek de istemiyordu. Nasıl yapmış olabilirdi böyle bir şeyi? Bir insan nasıl olup da Asaf gibi birinin, yıllarca onu karşılıksız seven bir adamın aşkını kaybedebilirdi?

Merdivenleri inerken hayatında ilk kez insanları incitme fikri Asaf'ı rahatsız etmiyordu. Hızlı adımlarla önlerinden geçtiği aile bireylerini görmezden gelip dış kapıya ulaştı ve peşinden gelen Mahir'i bile yok sayarak kendini dışarı attı. Nefes almaya ihtiyacı vardı.

Bu kadarı fazlaydı! Asaf için bu kadarı gerçekten fazlaydı. Yade nasıl böyle bir şey yapmış olabilirdi?

Asaf'a yalan söylemiş, onu kullanmış, resmen sevgisini sömürmüştü. Buna inanmak istemiyordu. Onun âşık olduğu kız böyle biri değildi. Bencil, huysuz, depresif, kıskanç ve diğer her şey olabilirdi ama bu kadar kötü kalpli olamazdı. Nasıl Asaf'ın ona olan aşkını kullanabilirdi ki?

Asaf'ı iki kez, gözlerinin içine bakarak reddetmişti. Dürüst bir şekilde, aynı şeyleri hissetmediğini söylemeseydi belki de onu yıllar önce kalbinden atmayı başarabilirdi. Oysa kız onu her hâliyle olduğu gibi reddederken bile gafil avlamıştı. Yıllarca gösterdiği unutmaya çabalarının bir anlamı yoktu. Bir yanı unuttuğuna inansa da kimseye kaymaya yanaşmayan gönlü, gerçeği yıllardır haykırıyordu zaten: Asaf, Yade'yi unutamıyordu. Yavuz var diye kendini tutsa da Yade onu görmezden gelip hislerini umursamasa da Yade'yi unutamıyordu. Yade gönlüne bulaşmış bir hastalık gibiydi ve öyle derinlere işlemişti ki bu yaraya ne geçen zaman ne de yokluğu deva olabiliyordu.

Yine de gocunmamıştı bile. Her şey acı verse de Asaf kıza içinde en ufak bir olumsuzluk beslememişti. Sevmeyebilirdi Asaf'ı, onu zorla kendine âşık edecek değildi. Eğer bir gün sevecekse severdi zaten. Sevmeyecekse bile, ki son yıllarda buna inanıyordu Asaf, sessizce kızı unutmaya gerekecekti.

Bu yüzden, tüm bunlar Asaf için çok fazlaydı. Bunu kabullene-miyor, kaldıramıyordu. Düşündükçe yüreğini bir sızı sarıyor, nefes almak bile zor geliyordu.

“Asaf!”

Arkadaşının sesiyle irkilip durdu. Nereye gittiğini bile bilmiyor-du ama Mahir’in peşini bırakmayacağını biliyordu.

“Oğlum, ne oluyor ya?”

Çocuk önüne geçip sağ eliyle omzuna bastırırken sessizce so-luklandı. Mahir de öğrenirse onun kadar üzülecekti. Asaf nasıl bir daha onların evine gelebilir, masalarında oturup hiçbir şey olma-mış gibi davranabilirdi? *Aptalca sevdiğim kızınız beni kullanıyormuş mu diyecekti ailesine? Benim hudutsuz aptallığım kızınıza cazip gelmiş olmalı. Şimdi anlıyorum her şeyi. Ben de nasıl olup da benden hoşlanabildi, diye şaşıırıyordum zaten.*

“Ablam bir şey mi yaptı?”

Mahir içini okumuş olmalıydı. Asaf inkâr etmeyerek hafifçe ba-şını salladı. “Yalnız kalmam gerek Mahir.”

“Konuşalım, söyle bana da...”

“Konuşmak istemiyorum.”

Israr etmeyeceğini bildiğinden arkadaşının yanından geçip yü-rümeye devam etti.

O gün içine yerleşen, Yavuz’la ilgili olabileceğini düşündüğü şey buydu demek ki. Yade’nin yanındaki gergin hâlinin, gözlerindeki tutukluğun, sanki Asaf’tan hoşlandığını söyleyen o değilmiş gibi çekingen duruşunun sebebi bu olmalıydı. Zaten Asaf’ı sevmiyor-du, nasıl seviyormuş gibi davranabilirdi?

Asaf ona inanmak istemiş, kıza karşı duyduğu şüpheyi yok say-mış, dersini de bir güzel almıştı.

“Senden hoşlanıyorum!”

Sanki bağırarak söylediği bu cümle hâlâ kulağında çınlıyordu.

Asaf inanmak istememişti ama Yade'nin de bildiği gibi ona karşı koyması mümkün olmamıştı.

Ellerini ceplerine atıp yutkundu. Kız ona bu oyunu lisedeyken oynasaydı, her şey nasıl da farklı olurdu. Asaf tıpkı şu an olduğu gibi o zaman da onu affetmemeye karar verir, sevmekten vazgeçer ve ömrü boyunca acı çekecek bile olsa bunu kabullenirdi. Çünkü Yade Karaman'ın gözlerine ne zaman baksa ve söylediği şeyleri ne vakit duysa artık içinde bir şüphe olacaktı. *Yine onu kandırıyor muydu yoksa bu kez samimi olabilir miydi?*

Bu kadarı Asaf için fazlaydı.

Yade, Asaf'ın ardından sessizce ağlamaya başlamış, beş dakika geçmeden tüm ailesi odasına dolmuştu. Dedesinin kaşlarını çatarak yanına oturmasını takiben, babaannesi onu kollarının arasına aldı.

Aras Karaman konuşurken sesi bir hayli kızgın çıkıyordu ama Yade'nin ne çekinmeye ne de konuşmaya hâli vardı. Her şeyi mahvettiğine inanamıyordu.

"Kızım, Asaf niye öyle çekip gitti? Bir şey mi oldu?"

"Asıl soru, sen yine niye ağlıyorsun?"

Bunu soran babasıydı ve Yade onlara da gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu ama bir kişinin gözlerinde daha hayal kırıklığı yahut yalancılığın işaret eden bir şaşkınlık görmek istemiyordu. En azından bugün buna katlanamazdı.

Derin bir nefes alıp babaannesinin kollarından sıyrıldı, elleriyle yüzünü silip babasına baktı. "Asaf ile tartıştık."

"Bu çocuk artık-"

"Asaf'ın bir suçu yok, baba. Farkında mısın bilmiyorum ama ağlayan ve pişmanlık içinde olan benim. Asaf ise haklı olarak bana kızgın."

“Şimdi de çocuğun avukatı oldu.”

Annesi durdurmasa babası kim bilir neler söyleyecekti ama o durdurmasaydı bile Yade durduracaktı zaten. Biliyordu ki adam kızının yaptıklarını öğrendiğinde söyledikleri için bir hayli pişman olacaktı.

“Asaf’a büyük bir yalan söyledim, bunu öğrendiği için çok kızgın. İkimiz bu meseleyi hâledene kadar birazcık uzak kalabilir misiniz?”

Dedesi öyle bir bakıyordu ki her şeyi bilmesinden korkmuştu Yade ama bilmediğinden emindi. Kimsenin aklına, Yade’nin Asaf’ı kullanabileceği gelmezdi herhâlde. Yade’nin bile bunu yaptığını fark etmesi için Asaf’ın ondan vazgeçmesi gerekmişti.

“Tamam, Yade’yi biraz yalnız bırakalım.”

Herkes geldiği gibi giderken aklında hâlâ Asaf vardı. Adam hiç de geldiği gibi gitmemişti. Yade ile konuşmaya gelmiş, artık varlığına bile tahammül edemiyormuş gibi çekip gitmişti. Elinde tuttuğu yüzüğe bakarken o günü tekrar düşünüyordu. Asaf nasıl da haklıydı! Eğer Yade ona bu kadar âşık olmasaydı, bir hafta sonra adamı başından savacaktı. Onun gelip gittiği onca yola, gözlerine bakan o şefkatli bakışlara, sırf Yade mutlu olsun diye onu şımartıp durmasına rağmen; eğer Yade adama âşık olmasaydı bunları yok sayacak ve onun kalbini kıracaktı. Nasıl olur da bunu en başta anlayamazdı?

Kendini affettirmek için ne yapmalıydı? Ne kadar süre pişman bir hâlde beklemeliydi ki adam sakinleşsin? Ne söylemeliydi ki kırdığı tüm parçalar bir araya gelsin?

Yatağına girip kollarını kendine sardı. Bir süre öylece yaşadıkları üzerine düşündü. Her bir detayı hatırlamaya çalışıyor ve telafi edecek bir şey bulamadıkça kendini daha üzgün hissediyordu. Yade, Asaf’ı aklından çıkaramazdı. Ondan vazgeçemezdi. O hâlde ne yapacaktı?

Kapısı bir kere sertçe tıklanıp açıldığında yatakta doğruldu.

Mahir kaşları çatılı bir hâlde odaya girerken dudağını kemirmeye başladı. Herkesten saklamayı başarsa da Mahir'in peşini bırakmayacağını biliyordu.

"Abla, ne yaptın?"

Çocuk yanına otururken yüzüne bakmak bile içinin utançla dolmasına yetmişti. Başını eğip elindeki yüzükle oynamaya başladı.

"Söylersem, beni affetmemenden korkuyorum."

"Yine de söylemeni istiyorum."

Mahir omzunu tek eliyle kavradığında çocuğun gözlerine baktı. Şimdiden hayal kırıklığına uğradığını görmek hiç de yardımcı olmuyordu ama daha fazla diretirse Mahir'in de kızacağını biliyordu. Çocuğa yalnızca Asaf'a yalan söylediğini dile getirmek için ağzını açtığında, birden her şeyi anlatmaya başladı. Yavuz'un ayrılırken söylediklerini, Asaf'ı gördükten sonra onun da Yade'yi beğenmesinden korktuğunu, aklına bu aptalca baloya gitme fikrinin geldiğini ve tüm planlarına rağmen Asaf'a yalan söyleyip geri alamadığını anlattı. Asaf'a âşık olduğunu ama buna rağmen adamın, âşık olmasaydı yapacaklarını duyunca yüzüğü geri verdiğini bile söyledi.

Her kelimeyle birlikte küçüldüğünü hissediyor, yer yarılrsa da içine girsem diye düşünüyordu. Mahir'i üzmüştü, Asaf'ı incitmişti ve yakında herkes Yade'nin kötü kalpli, bencil bir kız olduğunu öğrenecekti. Belki Yavuz da onu incitmişti ama işi korkunç derecede abartsa da Yavuz ona dürüst olabilmisti. Yade neden böyleydi?

"Neden yaptın ki bunu?"

Mahir bunu sorarken kaşları çatılıydı ama Yade şimdi küçük kardeşine baktığının farkındaydı. Ona güvenen, yaptığı her şeyi dikkatle inceleyen, aklından geçirdiklerini bile ablasından sakınmayan kardeşi öylece durmuş, onu tanıyamıyormuş gibi yüzüne bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Ben..."

“Abla, anlayamıyorum. Asaf seni bir şekilde kızdırdı mı? Seni üzecek bir şey mi söyledi? Neden durduk yere ona yalan söyledin ki?”

“Hiçbir şey yapmadı. Ama ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığımı sorarken öyle bir bakıyordu ki kendimi tutamadım. Niye yaptım, ben de bilmiyorum.”

“O benim kardeşim gibi, bunu biliyordun.”

“Biliyorum.”

“Artık evimize asla gelmeyecek. Benimle bile arasına mesafe koyacak çünkü sen benim ablamsın.”

Tekrar ağlamaya başlamıştı Yade. Ne kadar çok ağlarsa ağlasın, durum düzelmiyordu. Özür dilemesi yeterli değildi, itiraf etmesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu. O hâlde ne yapacaktı ki?

“Mahir, Asaf’a kendimi affettireceğim.”

“Bir daha görebilirsen şansını mutlaka dene.”

Çocuk kalkıp giderken arkasından baktı, tıpkı Asaf’a yaptığı gibi. Kapıyı çarpmasının ardından irkilerek gözlerini kuruladı. Gerçekten her şeyin kolayca hâllolacağını düşündüğüne inanmıyordu. O, Yavuz ona şişman olduğunu söylediği için bile hâlâ adamdan nefret ederken yaptıklarının kabul göreceğini düşünebildiğine göre, çıldırmış olmalıydı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mezuniyet gecesi için hazırlanırken içinde bir parça bile heves yoktu. Asaf'ı defalarca aramış ama ulaşamamıştı. Tüm cesaretini toplayıp evine gittiğinde annesi üzgün bir şekilde Asaf'ın onunla konuşmak istemediğini söyleyip Yade'nin kalan gurur kırıntılarını da yok etmişti. Kardeşi onunla konuşmuyordu. Evin tüm neşesini sömürmüştü ve en kötüsü de hâlâ ailesine olanları söyleyememişti.

Artık insanların kızmasından bile korkmuyordu. Tek çekindiği bakışlardı. *Gözler kalbin aynasıdır*, diyen her kimse, çok haklıydı. İnsanların o korkunç yüz ifadesinden, gözlerinde beliren manadan, kalplerinden geçeni anlayabiliyordu: *Sen bencil, yalancı bir kızsın!*

Elbette şu an aynada ona bakan yansıması da aynı şeyi düşünüyordu.

Saçlarını basit bir topuz yapmak dışında hiçbir hazırlık belirtisi göstermeye gerek görmemişti. Elbisesini giyip çantasını aldı ve annesiyle kardeşinin oturduğu salona geçti. Safa Aras onu yalnız bırakmamak için bugün yanında gelecekti, annesi de dönüş vaktine kadar onu yalnız bırakmamaya karar vermişti. Yarın kep törenine tüm aile gelecek, Yade isteksizce hepsine boyun eğecek, ailecek fotoğraf çektirip kutlama yapacakları günü de berbat edecek ve mutsuz bir şekilde İstanbul'a dönecekti.

Kendini herkesin hayatını kirleten bir leke gibi hissediyordu. Dokunduğu ne varsa çürümeye yüz tutuyordu. Kendine o kadar kızgındı ki imkânı olsa düşünme yetisini bile kullanmaktan kaçınırdı.

Yapay bir tebessümle gülümsedi. "Ben hazırım."

"Emin misin abla? Baloya değil de bakkala gidiyormuşsun gibi bir hâlin var."

Yade çocuğa gülümseyerek elini uzattı. "Çok uzun süre duramam zaten orada. İnsanlara bir selam veririm ve döneriz."

"İstersen gitmeyelim?"

Takım elbisesi içinde tüm yakışıklılığıyla duran kardeşine baskarken başını iki yana salladı. "O kadar hazırlık yaptık, gitmesek olmaz."

Annesi ve babası ona birkaç kez neler olduğunu sormuştu ama Yade anlatma işini ertelemeye devam etmişti. Hepsini Asaf'ı rahatsız etmemeleri konusunda uyarmış ve kendini toparlayınca anlatacağına dair söz vermişti. Anlatmak istiyordu da ama yapamıyordu işte. Aklında olan tek şey Asaf'a ulaşabilmektir.

Apartmandan çıkarken derin birkaç nefes aldı. Safa Aras'ın ehliyeti olmadığı için arabayı Yade'nin kullanması gerekiyordu ama içinden en ufak bir harekete yeltenmek bile gelmiyordu. Gece şimdiden gözünde koca bir dağ gibi büyümüştü. Nasıl olup da insanlara gülümseyecekti, bilmiyordu.

"Abla, Asaf ağabey gelmiş."

Kardeşinin şaşkın sesiyle birlikte nefesini tuttu. Asaf evin önünde durmuş, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, kaşları çatılı bir hâlde bekliyordu. Geçen sefer geldiğinde dayanamadığını söylemişti. Belki bu sefer de Yade'yi özlemiş ve artık konuşmak istemiş olabilirdi.

"Ben eve çıkayım, siz birlikte gidin."

"Ama..."

Çocuk hafifçe gülüp yanağını öptü. "Onunla gitmeyi daha çok isteyeceğinden eminim. Sorun değil. İnşallah aranız düzelir abla."

Safa Aras geri dönerken umutsuzca dua etti Yade de. Birkaç hızlı adımla adamın yanına ulaşıp karşısına geçti. "Asaf..."

“Arabaya bin.”

Adam dönüp kapıyı açtığı anda koltuğa yerleşti. Kemerini takarken Asaf kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçmiş ve Yade yolu tarif ederken sessizce talimatlara uymak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Sabırla onun konuşmasını bekliyordu, özlemle yüzüne bakıp duruyordu ve şu an mezuniyet balosuna katılmak en son istediği şey bile değildi.

Yolculuk bittiğinde adama bir kez daha seslendi, Asaf yüzüne bile bakmadığı için her saniye daha da mutsuz hissediyordu. Madem hâlâ ona kızgındı, değil konuşmak Yade’yi görmek dahi istemiyordu; o hâlde niye gelmişti?

Adam arabadan inerken Yade de kapısını açtı. Yan yana yürürlerken yüzüne bakıyor, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu fakat Asaf bir robot gibi önüne bakıp yürümek dışında bir şey yapmıyordu.

İç çekerek yüzüne bakmayı sürdürdü. Nasıl bu kadar göz alıcı olabiliyordu bu adam? Yade onu görür görmez her şeyi arkada bırakmayı nasıl başarıyordu? Asaf müsaade etse hiçbir şey olmamış gibi adamın elini tutup yüzüne yaslayabilirdi. Yahut başını göğsüne yerleştirir, tüm gece onunla dans ederdi. Asaf istese Yade her şeyi yapabilecek hâle gelmişken adam artık ona göz ucuyla bile bakmıyordu.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadı mekânın kapılarını onun için gönülsüzce tutan adama.

Kaşlarını daha fazla birleştirdiği için duyduğunu biliyordu ama Asaf cevap vermedi.

“Biraz konuşamaz mıyız Asaf? Defalarca seni aradım, evinize de geldim ama benimle görüşmek istemiyormuşsun.”

Kalabalığın içine karıştıklarında birkaç arkadaşıyla karşılaştı. Ayaküstü sohbet etme işkencesi bir türlü sona ermiyor, Asaf da hiç yardımcı olmuyordu. Onun kadar fazla arkadaşı yoktu ama mezu-

niyet yılı nasıl olduysa herkes birbirine daha sıcakkanlı davranmaya başlamıştı. Belirli gruplara ayrılan sınıfı artık her şeyi birlikte yapıyor ve sanki geçen yılları böylece telafi etmeye çalışıyordu.

Asaf ile iki kişilik, oturaksız masalardan birine ulaştıklarında adama yaklaştı.

“Madem benimle konuşmak istemiyordun, o hâlde neden geldin ki?”

Yanlış bir şey söylemiş olmalıydı. Asaf’ın ona bakan gözleri her geçen saniyeyle birlikte öfkeyle koyulaşıyordu. Konuştuğunda Yade neredeyse olduğu yere yığılacaktı.

“Her şeyi balo için yaptığını söylememiş miydin?”

Sesi sakindi, söyleyiş şekli bir hayli yumuşaktı. Dışarıdan bakan biri iltifat ettiği izlenimine bile kapılabilirdi ama Asaf az evvel kalbini söküp avucunun içinde parçalamıştı.

“Onca emeğini boşa çıkarmak istemedim. Her şeyi göze alabildiğine göre bu gece senin için önemli olmalı. Hadi eğlenmene bak Yade, arkadaşlarınla vakit geçir.”

Adam geçen garsonlardan birinden iki bardak kola alırken yutkundu. Asaf onu mahvedeceğini bile bile bunları söylüyordu, Yade ona kızmak istiyordu ama şimdi bile adam dürüstlüğünden taviz vermezken yapamıyordu.

“Pişman olduğumu biliyorsun, Asaf.”

“Eğer pişman olmasaydın Yade...” Asaf gülümsediğinde, bu adama acı vermiş olmalıydı. “Beni şimdi mi terk edecektin yoksa İstanbul’a dönünce mi?”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını eğdi. Buraya sırf Yade’yi üzme için geldiğine inanamıyordu.

“Geldim çünkü ailene her şeyi anlatmadığımı biliyorum.”

Sesi tekrar ifadesizleştğinde başını kaldırdı.

“Onlara olanları anlat, her şeyin bittiğini ve artık Karaman ailesiyle istesem de görüşemeyeceğimi söyle.”

“Bu yüzden mi geldin?”

Asaf ona bakmadan başını salladı. O kadar korkunç bir manzaraydı ki Yade titreyen elleriyle elbisesinin eteklerini sıkmaktan başka bir şey yapamıyordu. İnsanlar çalan müziğe eşlik ediyor, dans ediyor, gülüşüyor ve güzel bir anıya sahip oluyordu. Oysa Yade ve Asaf durmuş, birbirilerini incitiyordu. Neden sadece sevmek yetmiyordu ki?

“Evet. Onlarla ben konuşamam. Görünen o ki senin de konuşmaya niyetin yok. Bu yüzden bu akşam her şeyi bitirmek istedim.”

Adam kolasından bir yudum alırken Yade boğuluyormuş gibi hissediyordu. Hiçbir şeyin bittiği falan yoktu. Asaf çıldırmış mıydı?

“Artık bu isimsiz hissiyattan muafsin Yade Karaman. Dilediğin gibi yaşayabilirsin.”

“İsimsiz falan değil!”

Yade adamı sarsmak için içinde inanılmaz bir arzu duyuyordu.

“Daha fazla konuşmayalım.”

Asaf dönüp etrafını izlerken biraz yürümek için uzaklaştı. Yalnız kalmak istiyordu ama kutlamanın yapıldığı açık alanın her köşesinde insanlar pusu kurmuş gibiydi. Ne yana gitse birilerini görüyor, yakalanırsa bir de muhabbet etmek zorunda kalıyordu. Arka bahçeye yönelirken gürültü biraz olsun azalmıştı ama arkasından gelen adım seslerine bakacak olursa yalnız kalması mümkün değildi.

“Yade?”

Bir sen eksiktin, diye düşünerek döndü. Yavuz az ötesinde ona bakarken kaşlarını çattı. Bir bakıma her şey onun yüzünden olmuştu yahut Yade böyle düşünebilmek ve rahatlamak istiyordu. Fakat o da meselenin Yavuz ile alakalı olmadığını biliyordu. Bu garipti ama Asaf hayatının merkezine öyle bir yerleşmişti ki Yavuz ile ilgili şeyler önemsiz birer hatıraya dönüşmüştü. Ona bakarken bile tek düşünebildiği Asaf’ın katı ifadesiydi.

“İyi misin?”

“Sana ne Yavuz?”

Adam şaşkın bir hâlde kaşlarını kaldırdı. “Sadece merak etmiş-tim.”

Dudaklarını büzerek adama bakmayı sürdürdü. Artık eskisi gibi Yavuz’un söylediklerini düşünerek üzölmüyordu ama bu, nezaketi hak ettiğı anlamına da gelmiyordu.

“Yalnız kalmak istiyorum.”

Geldiğı yolu dönüp tekrar kalabalığa karıştı. Asaf bıraktığı yer-de değildi, Yade de eğlenmiyordu zaten. Bir taksi bulabilmek adına bahçeden uzaklaşırken telefonunu çıkardı. En azından Asaf’ın onu geri götüreceğini umuyordu ama artık ondan hiçbir şey beklemeye hakkı olmadığını biliyordu. Yine de bunu bilmek yüreğindeki da-ğılan parçaları, daha ufak hâle getirmekten başka hiçbir şeye yara-mıyordu. Asaf gerçekten onu öylece bırakıp gitmiş miydi?

Merdivenleri inerken adamın arabasının hâlâ bıraktıkları yerde olduğu fark etti. Asaf da kaldırıma oturmuş, besbelli onu bekli-yordu. Telefonu bırakıp biraz daha hızlandı. Asaf onu bekliyordu, demek ki kızgın da olsa hiçbir şeyi bitirebilmiş değildi. Yade artık o istese bile Asaf’tan vazgeçemezdi. Asaf onu bıraksa bile adamdan uzak kalmak istemiyordu.

“Gitmemişsin.”

Adamın yanına ulaştığında Asaf onu yok sayarak arabaya bin-di. Bu kez kapıyı tutmamıştı ama Yade umursamıyordu. Gururu, öfkeyi bir kenara bırakıp adama kendini affettirmesi gerekiyordu.

“Aileme her şeyi anlatacağım, merak etme,” dedi yola koyul-duklarında. “Ama seni rahat bırakmayacağım.”

Adam irkilip ona baktı. “Ne?”

“Olgun bir şekilde hayatından çıkacağımı düşünmüyordun herhâlde?”

Başını yola çevirirken resmen homurdanmıştı. “Tam olarak düşündüğüm ve istediğim şey bu.”

“Benim tek düşündüğüm ve istediğim de sensin.”

Asaf’ın çenesi kasılırken Yade omuz silkti. Hemen pes edemedi. Ne de olsa Asaf onu bırakıp gidememişti. Yade’nin de tüm yolları denemesi gerekiyordu. Asaf onu altı yıl beklemişti, iki kez reddetmesine rağmen vazgeçmemişti. Yade de biraz gurursuz olmayı göze almalıydı.

“İsteddiğini düşün, Yade.”

Bunu söyleyişinde bir şey hevesini kırsa da sesini çıkarmadı. Evin önüne ulaşana dek adamı izleyip tüm çizgilerini hafızasının bir köşesine kaydetmeye uğraştı. Yüzünü bütün olarak aklında canlandırmak kolaydı, gamzesini de. Ama bir şekilde detayları görmedikçe unutmaktan korkuyordu.

“İnebilirsin.”

“İstemiyorum ki...”

Adam hışımla ona dönerken bir an kapıyı açıp onu dışarı atabileceğini düşündü. Asaf kaşlarını çatmak dışında bir şey yapmıyordu ama göz göze gelmeleri dışında hiçbir şeyi umursadığı da yoktu. İsterse atabilirdi Yade’yi, bu dâhi umurunda değildi.

“İnat etme de in aşağı Yade.”

“Ama ben seni izlemek istiyorum.”

Asaf derin birkaç nefes alıp önüne döndüğünde kemerini çıkarıp adama uzandı. Çekilmesine fırsat vermeden yanağını öpüp gülümsedi. “Kızgın olduğumu biliyorum ama yine de sana aşığım.”

Asaf omuzlarını tutup onu kendinden uzaklaştırırken Yade adamın yutkunduğunu görebiliyordu. Öfkeden kuduruyor olsa bile canını yakmamaya çalışıyordu, nasıl ondan vazgeçmesini bekleyebilirdi ki?

Uzanıp kapıyı açmasıyla birlikte arabadan indi. “İstanbul’da görüşürüz.”

Yade kapıyı kapattığında Asaf arabayı çalıştırdı. O giderken ağlamamak için kendini tutması gerekmişti. Hâlâ söylediklerinin ağırlığını kalbinde hissedebiliyor ama pes etmek istemiyordu. Asaf her gün ondan bir parça daha soğurken ağlayıp zırlayarak vakit kaybettiğini yeni yeni anlıyordu.

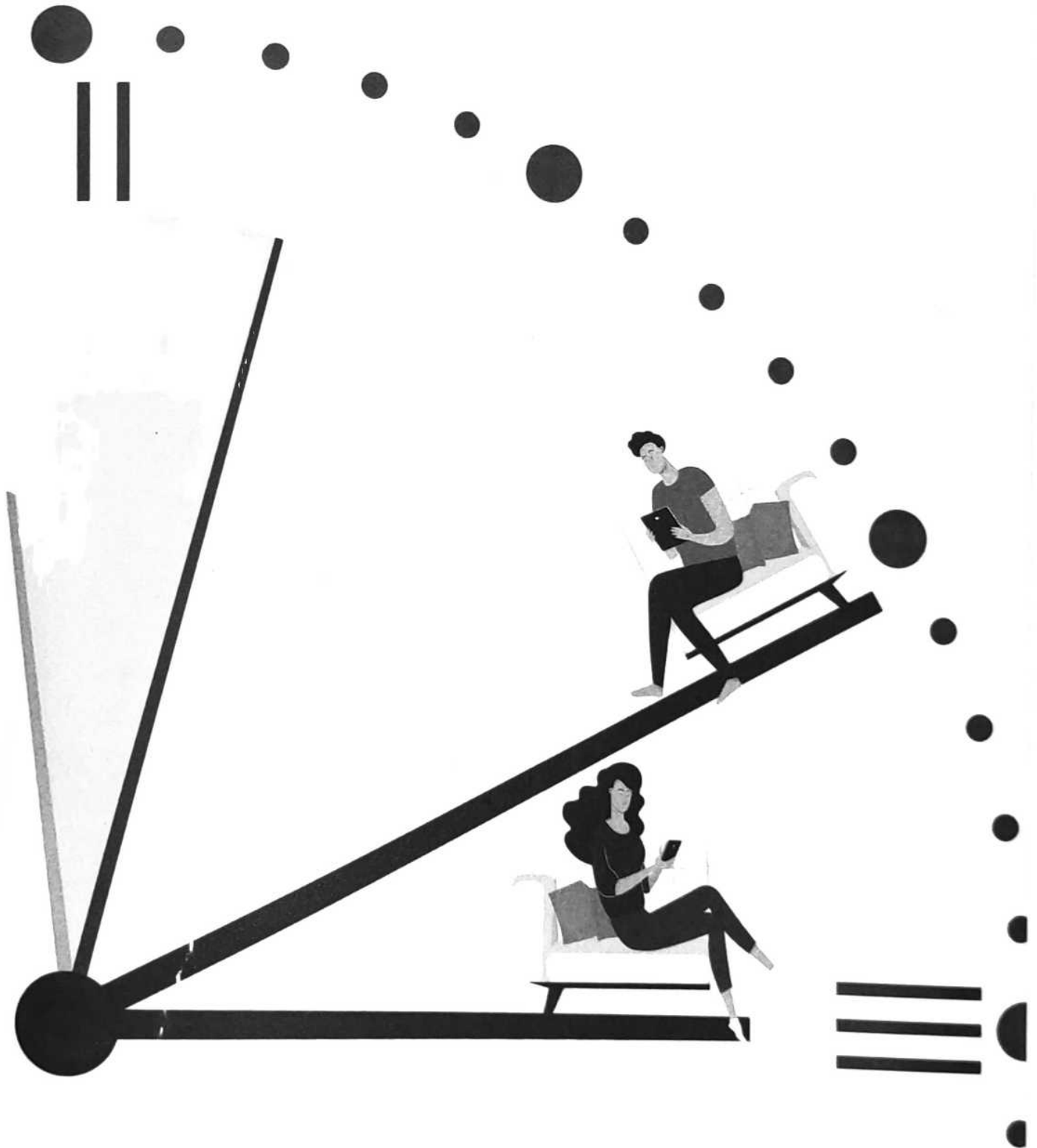
Asaf yol boyunca, *Yade mi aklını kaçırdı yoksa ben mi*, diye düşünüp durmuştu. Kızın yaptıklarına ve hâlâ yapmayı sürdürdüğü şeylere inanamıyordu. Bu onun bildiği Yade Karaman değildi.

Yade inatçı, gururlu ve huysuzdu. Asaf, ona canını yakmak için bu kadar ağır şeyler söylediğinde, kızın onu öpmesi değil bağırarak kovması gerekirdi. İsteddiği de buydu zaten. Yade de ondan soğusun istiyordu çünkü Asaf'ın bir yanı kıza artık güvenmiyor ve onu affetmek istemiyor olsa da diğer yanı Yade'yi özleyip duruyor ve yaptıklarını unutmaması için adamı zorluyordu.

Asaf yalnızca aşkın ya da sevginin yeterli olduğunu düşünmüyordu. Eğer Yade'ye güvenemeyecekse kızın onu sevmesini de istemiyordu. Yade neden bunu anlamıyordu?

Belki de yanına gitmekle hata etmişti, bundan da emin değildi. Neyse ki Ankara'ya taşındığında, istese de onu göremeyecekti.

Ufırmi Dördüncü Bölüm

Yade, İstanbul'a döndüğünde kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Her geçen saatle birlikte Asaf'a kendini affettirme fikri aklına daha çok yatmış ve sonunda eli kolu bağlı oturmaktan kurtulmuştu.

Tabii bu, Mahir ona Asaf'ın yapmak üzere olduğu şeyi söyleyene kadar geçerli olmuştu.

Kardeşinin odasına izinsizce girip yatağının üzerine oturdu. Mahir, yanındaki boşluğa eliyle vurmasını es geçerek sandalyesine yerleştiğinde üzüntüyle iç çekti. "Bana yardım etmen gerek."

"Pardon?"

Şu huysuz suratı normal şartlarda sevimli bulurdu ama şimdi ciddiyetini korumakta kararlıydı. "Asaf'ın beni affetmesini sağlayacağım. Bir yolu olmalı."

"Bu benim problemim değil."

Mahir başını sallarken ayağa kalkıp kardeşinin önünde durdu. "Elbette seni de ilgilendiriyor. Asaf beni affetmezse ben ne yapacağım? Âşık oldum, diyorum sana! Aklımı kaçırmak üzereyim!" Çocuk öylece durmuş yüzüne bakarken sakın kalmak zordu. Omzunu öfkeyle dürttü. "Ablanım ben senin, bir parça olsun acımıyor musun bana? Şu hâlime bak!" Kollarını iki yana açıp dudaklarını büktü. Mahir'in yumuşadığını fark ettiğinde tekrar konuşmaya başladı. "Çok pişmanım Mahir, neden kimse benim de acı çektiğimi anlamak istemiyor ki?"

"Her şeyi sen yaptığın için."

"Biliyorum. Şimdi de düzeltmek istiyorum işte!"

"Ama anlamıyorsun ki abla..."

Çocuk sandalyeyi geri itip ayağa kalktı. Yade şimdi başını geriye atmak zorunda kalmıştı ama onu rahatsız eden bu duruş şeklinden ziyade Mahir'in söyledikleriydi. "Asaf'a Ankara'da bir iş teklif ettiler. Elbette tüm bunlar olmasaydı teklifi direkt olarak reddedecekti. Fakat şimdi kabul etmeyi ve Ankara'ya yerleşmeyi düşünüyor. Sırf senden uzakta olmak için!"

"Hayır, hiç de bile!"

İtiraz etmenin anlamsız olduğunu biliyordu ama kendini tutamamıştı.

"Ciddiyim abla... Onu durdurmak isterdim ama bir şeyi aklına koyduysa geri adım atmaz."

"O zaman..." Birkaç kez burnunu çocuk gibi çekti. "O zaman aklını alırım. Onu bayılıp bir yere hapsedirim. Arabasının lastiklerini..."

Sessiz gözyaşları yanağından süzölmeye başladığında kardeşi ona sarılıp kulağına doğru fısıldadı. "Ben de üzölüyorum abla. Fakat artık yapacak bir şey yok. Birkaç gün içinde gidecek."

Yade bir süre ağlamak için kendine izin verdiyse de acil durumlarda korkunç planlar yapabilme yetisi imdadına yetişmekte gecikmemişti. Gözlerini hızlı bir hareketle kurulayıp kardeşine bakarken gülümsüyordu. "Ben de onunla gideceğim."

"Ne?"

Söylemek, düşüncesini mantıklı bir hâle getirmişti yahut Yade buna inanmakta kararlıydı. "Asaf'ın arabasına gizlice binmeme yardım edersen onunla birlikte giderim. O, beni affedene kadar da yanından ayrılmam."

"Bu sırada babam üçümüzü de öldürmeye karar verirse ne olacak?"

Mahir elini saçlarına atıp çekiştirirken Yade umursamaz bir şekilde omuzlarını kaldırdı.

“Ayrıca, Asaf seni görmeden arabasına binmenin bir yolu yok.”

“Belki bagaja...”

Mahir irileştirdiği gözleriyle ona bakarken Yade de bagajda gitmenin doğru olmadığını fark etmişti. O zaman Asaf’la konuşmazdı ki!

“O zaman, o gitmeden önce kendimi affettirmem gerek.”

“Abla...”

“Mahir, bana yardım etmezsen bütün gece burada oturup ağlar ve şarkı söylerim.”

Kardeşinin ona inanmadığını hissedebiliyordu. Nitekim kollarını göğsünde kavuşturup ona tepeden bakmaya başlamıştı bile. Yade’nin utanacağını, gurur yapıp odasından gideceğini falan düşünüyor olmalıydı. Böyle düşünmeye hakkı vardı lakin Yade vakit kaybetmek istemiyordu.

Diyaframdan bir nefes alıp “*Ne olursun güzelim, sevsen beni? Yâr deyip de sinene, sarsan beni...*” diye bağırmaya başladığında Mahir eliyle ağzını kapatmış, dehşetle suratına bakıyordu. Yade çok neşeli olduğunda şarkı söylemeye bayılırdı ama bu ne yazık ki sesinin korkunç olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“O ses senden çıkmış olamaz.”

Homurdanarak kardeşini itti. “Bana yardım etmezsen-”

“Tamam abla, tamam. Pes ediyorum!”

Mahir yola geldiğinde hızlıca bir şeyler düşünmeye başlamıştı. Asaf’ı öyle şımartmalı, mutlu etmeli ve sevdiğine inandırmalıydı ki açtığı yaraları kapatabilmeliydi. Yade dönülmez bir hata yaptığına inanmak istemiyordu. İnsan yaşadığı müddetçe umut varsa Asaf’ın da Yade’yi affedebilmesi için bir umut elbette vardı. Hem aynı şeyi Asaf yapsaydı, Yade çok uzun süre onun sürünmesini istemezdi.

Hele de aklındaki şeyleri yapabilirse Asaf'ın ona hiç kıyamaması gerekirdi.

İlk planı Mahir'in pek de hoşuna gitmemişti. Yine de hâlâ gururunu dikkate almadığı için şarkı söyleme ihtimali, çocuğu harekete geçirmesi için yetmişti.

"Sen aklını kaçırmaya başladın artık."

Yade elinde koca bir poşet süs ile yürüyen kardeşine kaşlarını çatı. "Hiç de bile."

Planı gayet mantıklıydı. Asaf'ın hoşuna gideceğinden emindi. Öncelikle Mahir adamı dışarı çağırarak ve bir süre oyalayacaktı. Yade de evlerine gidecek, ailesine kısaca durumdan bahsedecek ve anlayışlı davranmalarını rica edecekti. Kim *müstakbel* gelinini geri çevirebilirdi ki? Elbette Yade'nin çabasını kötü karşılayacak değillerdi. Öyle olursa ikinci planına geçmesi gerekirdi ki o biraz uçuktu. Mahir'den aldığı yedek anahtarı kullanıp eve gizlice girmek kadar uçuk...

Olumsuz düşünmemeye karar vererek yürümeyi sürdürdü. Arabayı evden uzağa bırakmışlardı, Mahir de Yade'yi ve poşetleri apartmanın çıkışından görülmeyecek bir köşeye saklamıştı. Telefon ettiğinde Asaf aşağı inecek ve birlikte uzaklaşmalarının ardından Yade işe koyulacaktı. Aklında Mahir'e söylemediği bir şey daha vardı. Eğer Asaf arabasının anahtarlarını almadıysa onlara el koyacaktı.

Çocuğun Asaf ile yaptığı kısa konuşmanın üzerinden iki dakika geçmemişti ki adam kapının önünde görüldü. Yüzüne bakınca ruh hâlini tahmin etmek mümkün değildi ama Yade onun da mutsuz olduğuna inanıyordu. Ne kadar kızgın da olsa kendisini bir anda unuttuğuna inanmak istemiyordu. Onca yıl unutmadıysa şimdi de unutmuş olamazdı.

Kalp atışları hızlanırken gözlerini Asaf'ın üzerinde tutmayı sürdürdü. Adamı o kadar çok özlemişti ki sadece bakarken bile gözleri

doluyordu. Asaf'ın boynuna atlamak istiyordu, adama bağlamak istiyordu; içinden, gitmemesi için yalvarmak bile geliyordu. Belki bir kelepçe alıp Asaf'la ellerini birbirine bağlaması bile söz konusu olabilirdi. Sonucunda babası ikisini de öldürecek bile olsa Asaf gidemeyeceği için Yade mutlu olurdu.

Dudakları titrerken ikisinin gözden kaybolduğunu fark etti. Asaf nasıl olmuştu da gitmeyi düşünebilmişti? Yade işin ciddiyetini her saniye daha fazla kavıyor, umutsuzluğa düşmemek için debeleniyordu ama yüreğindeki sızıya bakacak olursa rol yapmaktan öteye geçemiyordu. Asaf giderse kendini nasıl toplayacaktı?

Yavuz ile yaşadıklarından sonra özgüvenini yitirmek, gururunun kırılması, bu acının yanında sinek ısırtıydı. Şimdi Yade daha şiddetli bir can acısına tutulmuştu. Asaf ellerinden kayıp gidiyor ve tek istediği onu tutmakken bir şeyler yaptıkça daha fazla uzaklaşmasına sebep oluyordu.

Pes etme, diye düşündü kendine güç vermek adına. Poşeti sıkıca kavrayıp gizlendiği köşeden çıktı ve apartmana doğru yürümeye başladı.

Asaf'ın annesi Gülnur Hanım, tam da dilediği şekilde karşılamıştı Yade'yi. Durumu bilmiyordu ancak Asaf'ın Yade'yi sevdiğini biliyordu. Yade, aynı şekilde adama âşık olduğunu ama onu kızdırarak her şeyi mahvettiğini söylediğinde kızı kovmak yerine bir kahve hazırlamış, içine su serptikten sonra kendini evinde gibi hissedebileceğini söylemişti. Yade'nin de buna ihtiyacı vardı zaten.

Kadının izniyle Asaf'ın odasına geçip etrafına göz attı. Odası, Yade'nin odasına nazaran daha büyük ve düzenliydi. Bir köşede tüm duvarı kaplayan, krem rengi kitaplığı vardı ve odada en dikkat çeken şey, elbette bu devasa kitaplıktı. Her rafında kitap yoktu ama Yade yine de etkilenmişti. Ansiklopediler, ders kitapları, klasikler, bir sürü film, oyuncak arabalar... Raflarda, besbelli Asaf'ın sevdiği her şeye yer vardı. Yade sırtarak etrafına bakınırken çerçeve getirmekle doğru şeyi yaptığını düşünüyordu.

Bir diğer tarafta yatağı ile komodinleri bulunuyordu ve kitaplığın tam karşısına giysi dolabı yerleştirilmişti. Yatağın düzgün bir şekilde serilmiş örtüsüne bakarak derin bir şekilde iç çekti. Asaf bu denli hamarat olabilir miydi yoksa yatağı bu kadar düzgün toplamayı annesi mi başarmıştı? Bozmaya hakkı olmasa da yatağın kenarına oturup yastıklardan birine sarıldı. Adamın tanıdık kokusu burnuna dolarken mutlu bir şekilde gülümsedi. Asaf'ı çok özlemişti. Bir insanı bu kadar çok özlemek mantıklı bile değildi ama özlemişti. Asaf onu nasıl bir büyüyle kendine bağlamıştı bilmiyordu ama adam giderse Yade'nin bir parçası, büyük bir parçası hem de onunla birlikte gidecekti.

Yastığı düzgünce aldığı yere bırakıp çekmeceleri karıştırdı. Anahtar yoktu ama ters çevrilmiş bir çerçeve, birkaç çift kol düğmesinin yanında dikkatini çekmişti. İçinde kendini göreceğine dair korkunç bir his peydahlandığında çerçeveyi eline aldı ve ikisinin okul bahçesinde çekilmiş fotoğrafını görünce yutkundtu. Asaf bunu Mahir'den mi almıştı? Ne ara çıkarttırmış, çerçeveye koymuş ve kaldırmaya karar vermişti? Çöpe atmadığı için sevinmesi mi gerekirdi?

Fotoğrafi aldığı yere değil, komodinin üzerine yerleştirdi. Asaf'ın gülümseyen yüzünü hafifçe okşayıp oturduğu yerden kalktı. Bir an önce hazırlığını yapsa iyi olacaktı. Pasta bir saat içinde getirilecekti ve Mahir'in de Asaf'ı, bir buçuk saat içinde eve getirmesi gerekiyordu. Hâliyle Yade'nin hızlı olması lazımdı.

Önce odanın her yerini bulduğu envaiçeşit süsle doldurdu. Pullu nesneler, çıktısını aldığı fotoğraflar, kalp şeklinde yapıştırmalar ve nicesi, adamın odasının her yerindeydi. Kalp şeklinde yastıklar ve kurumuş gül yapraklarını yatağının üzerine tek tek dizmiş, birlikte çekildikleri iki fotoğrafın çerçevesini kitaplığındaki boşluklara güzelce yerleştirmiş ve geri kalan boşlukları lavanta kokulu mumlarla donatmıştı. Oda artık pek de düzenli görünmüyor, resmen insanın gözlerini yoruyordu ama Yade bu görüntüden memnundu. Asaf hepsini çöpe atmaya karar verecek bile olsa kokunun odadan çıkması da her birini toplamak da uzun sürecekti.

Hazırlattığı afişi adamın giysi dolabının üzerine yapıştırırken sırtıp duruyordu. Pembe, parlak kâğıdın üzeri rengârenk kalp şekilleriyle doluydu ve kâğıda ortalanmış bir şekilde “Özür dilerim.” yazılmıştı. Kırmızı, pullu hâliyle yazı insanın gözlerini kamaştırıyor ve Yade çocukça olduğunu bilse de Asaf’ı mutlu edeceğini düşünüyordu.

Bunca çabasını görünce Yade’nin ne kadar da aptal olduğunu fark edecek ve pişmanlığını anlayarak yumuşayacaktı Asaf. Yatağına yattığında tavanını kaplayan yıldız şekillerine bakacak ve Yade’nin delinin teki olduğunu düşünse de gülümseyecekti. Bu hayal, Yade’yi utanmaktan alıkoyan yegâne şeydi.

Tavanı hazırlamak elbette hepsinden uzun sürmüştü. Yatağı çekmesi, düşmeden merdivende durmayı başarması, hâliyle Gülnur Hanım’dan da yardım alması gerekmişti. Kadın odayı gördüğünde kahkahalara boğulmuştu ama yine de Yade’yi engellememişti. Yade onu çok iyi tanımıyor olsa da şimdiden sevmeye başlamıştı.

Odada işi bittiğinde mutfığa geçtiler. Asaf çay sevdiği için Yade çay suyu koymuştu. Pasta getirildiğinde Gülnur Hanım’la birlikte üç katlı pasta için dolapta yer açtılar ve Asaf ile Mahir’in gelişini beklemek için oturma odasına geçtiler. Saate bakıp duruyor, Asaf’ın aldığı yüzüğü parmağında çeviriyor, bazen de Asaf’a aldığı ve adamın çıkardığı yüzüğü cebinden çıkarıp onunla oynuyordu. Doğrusu Gülnur Hanım onu soru yağmuruna tutmadığı için mutluydu. Kadına her şeyi anlatsa belki de bunları yapmasına izin vermeyecekti.

Zil sesini duyduğunda yüzüğü cebine attı.

“Geldiler!” diyerek ayaklandığında, Asaf’ın annesi, geniş bir tebessümle elini tutup sıktı.

“Sen burada otur. Eğer Asaf sana çok kızgınsa seni gördüğünde kaçmak isteyebilir.”

Başını sallayarak kadının kapıdan çıkışını izledi. Dış kapının açıldığını, Asaf ve Mahir’in gülüşerek içeri girdiğini duyabiliyor-

du. Yade günlerdir yemek yeme konusunda bile başarılı olamazken Asaf'ın gülüşü içini sızlatmıştı. Artık ondan tamamen vazgeçmiş olabilir miydi? Gerçekten Yade'yi affetmeyecek ve Ankara'ya yerleşecek olabilir miydi?

Böyle düşünmemesi gerekiyordu. Bunca hazırlığı yapmışken adamın gideceğine inanmak, canını yakıyordu. Asaf gidemezdi, Yade gitmesine izin vermemekte kararlıydı ve güçlü olup adama kendini affettirmesi gerekiyordu.

Kapıdan içeri giren Asaf'ı gördüğünde nefesi kesildi. Evden çıkarken de aynı şekilde göründüğünü biliyordu ama yakından görmek daha etkili olmuştu. Üzerindeki siyah tişörtü ve pantolonuyla öyle çekici görünüyordu ki Yade lisede olsaydılar kendini, adama şu an olduğundan daha da âşık hissedeceğini biliyordu. Saçları da sakalları gibi uzamış, dağınık bir şekilde arkaya yatırılmıştı. Bu sade ama karamsar görüntüsüyle bile nefesini kestiğine göre ya Asaf dünya üzerinde görüp görebileceği en yakışıklı adamdı yahut Yade kendini tamamen Asaf'ta kaybetmişti. Herhâlde adam kaşlarını çatarak "Sen neden buradasın?" diye sormasaydı, uzun süre onu izlemeye devam ederdi.

"Asaf, konuşmamız gerek," diyerek adama yaklaştı. Kokusunu alacak kadar aralarındaki mesafeyi azalttığında, adam iki adım gerileyerek bir kez daha bilinçli olarak kalbini kırsa da Yade ona bakmaya devam etti.

"Sana söylemiştim Yade, artık konuşacağımız bir şey yok."

"Elbette var. Bir ilişkiyi öylece bitiremezsin. İki tarafın da onayı olması gerekir."

Asaf'ın yüzünde o acımasız ifade belirlediğinde Yade gelecek darbeye hazırlanmak için zaman bile bulamamıştı.

"Neyse ki bizim bir ilişkimiz yoktu da senin onayına ihtiyacımız kalmadı."

"Asaf..."

Dudakları titrerken yutkunarak ellerini birbirine kenetledi. Karşısında ağlamak ve kendini acındırıyormuş gibi görünmek istemiyordu. Asaf'ın ona acımasına değil, anlamasına ihtiyacı vardı. Affetmesine, tekrar sevgisini hissetmeye, özlediğini bilmeye...

"Yade, bunu neden yapıyorsun?"

Asaf burnundan solurken adama tekrar yaklaştı. "Çünkü öylece her şeyi bitirmene izin veremem!"

Onu itme ihtimalini bile umursamayarak adamın beline sıkıca sarıldı. Yüzünü göğsüne, hızlanan kalp atışlarına en yakın köşeye bastırıp ağlamaya başladı. "Asaf, çok üzgünüm. O kadar üzgünüm ki yemek bile yiyemiyorum. Gitmene izin veremem! Gidemezsin, tamam mı? Gidersen ben de peşinden gelirim."

Adam kollarını tutup çekmeye çalışırken ellerini sıkıca birbirine kenetleyip ondan ayrılmamak için direndi. Tüm gücüyle adama tutunurken gerildiğini hissedebiliyordu.

"Yade, geri çekil."

"Asaf Ankara'ya gitme. Bana kızsan bile gitmeni istemiyorum. Bu kadar uzağa gidemezsin."

Neden bir parça olsun yumuşamıyordu? Bu çok fazlaydı. Yade'ye kızsın bile neden gitmesi gerekiyordu ki?

Adamın elleri bu kez daha sert bir şekilde kollarını tutup tek hareketle Yade'yi kendinden uzaklaştırdı. Yüzünde kendini güçlükle tutuyormuş gibi bir ifadeyle birkaç kez soluklanıp gözlerini Yade'ye odakladı. "Hâlâ tek düşündüğün şey, kendinsin!"

Yüzünde sanki Yade'yi tutup sarsacak, belki duvara vuracak gibi bir ifade vardı. İrkildiğinde bile o korkunç bakışlar yumuşamamış, birkaç derin nefes aldıktan sonra sakinleşerek bakışlarını yere çevirmişti. Yade adamın bu hâlini izlerken elleri titriyordu. Hâlâ kendini mi düşünüyordu? Gerçekten bencillikte çığır açmış olabilir miydi? Asaf'ı düşünmüyor muydu?

"Gideceğim Yade. Seni affetmek istemiyorum ve artık karşıma çıkmanı da istemiyorum. Bizim aramızda hiçbir şey yoktu." Göz-

leri tekrar buluştuğunda adamın konuşurken hissettiği acıyı fark edip bu kez sessizce ağlamaya başladı. "Hiçbir zaman aramızda bir şey olmadı. Sen buna hiçbir zaman izin vermedin. O yüzden, bana kalmamı söyleyemezsin."

Asaf odadan çıkarken dudaklarını ısırarak az evvel gülüşünü duyup da üzüldüğünü anımsamıştı. Belki de gerçekten bencillik edip duruyordu. Adamın şu hâlini görmektense mutlu olmasını dilemek daha iyiydi. Yade ondan vazgeçmek istemiyordu ama adam da onun kadar acı çekiyorsa belki de vazgeçmeliydi.

Bunu istememesi, gerçekten bencillik olabilir miydi?

Asaf bilinçli olarak onları yalnız bıraktığını adı gibi bildiği annesi ve Mahir'in yanına, mutfağa döndüğünde elleri titriyordu. Arkadaşının gözlerine kısa bir an bakıp sakın bir şekilde konuşmak için çaba gösterdi. "Mahir, ablanı buradan götür."

Birinin bir şey söylemesine, annesinin olaya dâhil olmasına fırsat vermeden yanlarından ayrıldı. Aklında valizini hazırlayıp planladığından evvel Ankara'ya gitme fikri vardı. Hemen küçük bir çantaya eşyalarını koyup yola çıkabilirdi. İş kabul etmekte kararlıydı, belki kendine ev bakarak görüşme gününe kadar oyalanabilir ve işe başlama günü kesinleştğinde, bir eve yerleşerek kafasını dağıtabilirdi.

Yade olmazdı, özlem olsa bile kızın yakınlığı söz konusu olmazdı ve belki, bir ihtimal, bu şiddetli acı da canını yakıp durmazdı.

Odanın kapısını açarken güçlükle yutkundu. Birkaç metre uzağında Yade'nin ağladığını bilmek Asaf'ın yüreğini parçalıyordu. Unutmak, her şeyi geride bırakmak istedikçe Yade bir yerlerden çıkıp her şeyi tekrar hatırlamasına sebep oluyordu. Neden kız Asaf'ı hiç düşünmüyor, anlamıyordu?

Asaf'ın da canı yanıyordu. Yade'ye hâlâ âşıktı, bunu inkâr edebilecek hâli bile yoktu. Asaf kendine dahi yalan söylemek istemi-

yordu, bir başkasını da kandıracak değildi. Aptalca, umutsuzca ve dönülemeyecek bir şekilde âşıktı kıza. Onu özlüyor, affetmek istiyor, o da üzülürken kahroluyor ve onun kadar gözyaşı döküp belli etmiyor olsa da her gün bir parçasını daha yitirip duruyordu. Sanki kalbi artık eskisi gibi güçlü değildi, gerçeği gördüğünde bir cam parçasına dönüşüp çatlamaya başlamıştı ve Yade'yi her gördüğünde daha fazla kırılıp dağılıyordu. Yade bunu neden anlamıyordu?

Bu acıya rağmen kızı görmek istemiyorsa kendisiyle bu denli büyük bir savaşa girdiyse Yade'nin anlaması gerekirdi. Oysa o anlamıyor, anlamadıkça Asaf'ın şüpheli yanına daha fazla malzeme veriyordu. Kızın yüzüne baktığında yalan söylediği ve artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edebilecek kadar ona güvenmediği gerçeğini görüyordu. Dünyada en çok güvenmek istediği, yuva kurmayı hayal ettiği tek insana, güvenemiyordu. O, bencil ve yalancı bir insandı ve Asaf bunu kabul edemiyor, hazmedemiyordu. Yade bunu ona neden yapıyordu?

İçeri girdiğinde bir an her şeyi unutup dehşet içinde kaldı. Odası kırmızı ve pembe ağırlıklı bir sirke benziyordu. Her yerde balonlar, kalpler, resimler, oyuncaklar ve ne olduğunu bilmediği daha nice acayip nesne vardı. Dolabının üzerinde kocaman bir afiş duruyor ve üzerinde yazan *özür dilerim* kelimeleri gözlerini kamaştırıyordu. Bu odaya ne olmuştu böyle?

Yatağa yaklaştığında üzerinde duran yastık ve gül yapraklarına bakarak ürperdi. Bunları Yade yapmış olamazdı, değil mi?

Kitaplığı da bir sürü ıvır zıvırla, mumlarla ve ikisinin fotoğraflarıyla süslenmiş; benliğini yitirmişti.

Gözlerini kapatıp inledi. Odaya bakmak acı veriyordu. Korkunç bir manzaraydı, dışarı çıkıp kıza bağırma arzusunu körüklüyordu ama bir yanı bu abesliğe karşı gülme ihtiyacıyla sarsılıyordu. Yade Karaman, Asaf'ı çıldırtmak mı istiyordu?

Derin birkaç nefes aldığı anda odanın kızın parfümüyle yıkandığını da ayırt ederek gözlerini açtı. Besbelli Yade ona kendine has

bir işkence uygulamaya karar vermişti. Asaf odada daha fazla duramayacağını hissettiğinde kendini dışarı atıp sessizce mutfığa geçti. Annesi bir sandalyenin üzerinde oturmuş, bulmaca çözüyordu.

“Gittiler mi?”

“Evet. Kovulduktan sonra duracaklarını düşünmüyordun herhâlde?”

Kadının kınayan ses tonu ve yüzüne bakmayışı üzerine gözlerini kaçırdı. “Tam olarak kovmuş sayılmam.”

Annesinin ses tonu değişmemişti. “Elbette kovdun. Kendinden utanmalısın, Asaf.”

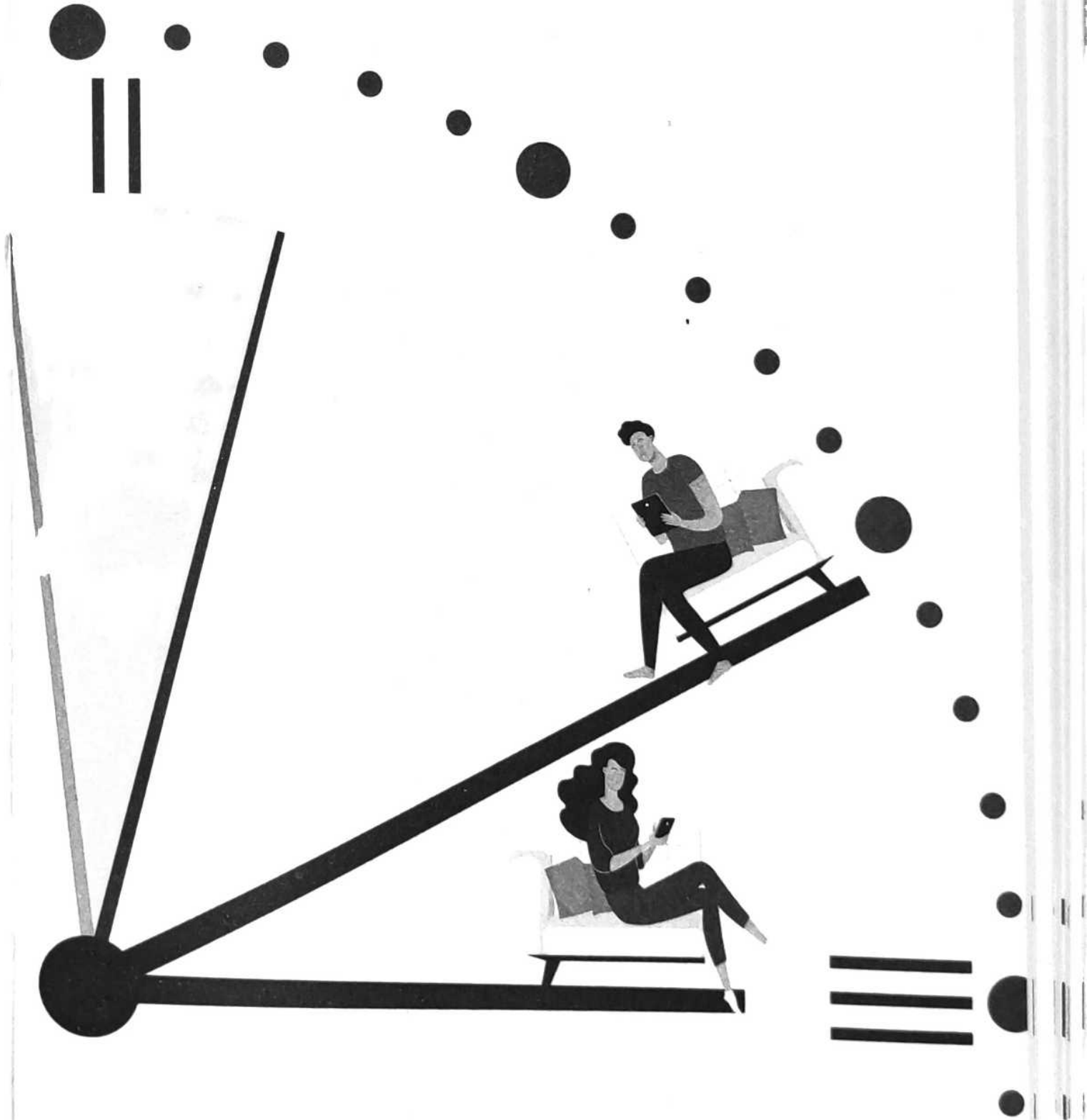
“Anne...”

“Bahanelerini kendine sakla.”

Kadın gözlüğünü düzelterek bulmacasıyla ilgilenirken derin bir nefes aldı. Ocakta duran demliğe bakarak yutkundu. Şimdi çay almaya kalksa annesi ona yine o onaylamayan ifadesiyle bakacak ve biraz daha utanç hissetmesini sağlamaya çalışacaktı ki işe yarayacaktı da... Asaf kendini kontrol edemediği için resmen arkadaşını evinden kovduğunu biliyordu. Tam olarak kovmak değildi ama ikisinin samimiyeti göz önüne alındığında, kovmaktan bir farkı olmadığı da ortadaydı.

Suyla yetinmeye karar verip dolabı açtı. İçinde koca bir pasta görmek en son beklediği şeydi. Hele de üzerinde, *Seni Seviyorum* yazan güllü bir pasta, görmeyi en son beklediği şey bile değildi. İç çekerek bir şişe su alıp dolabı kapattı. Odasına gidemiyor, mutfakta duramıyor, Yade’yi düşünmeden yapamıyor ve kendini de kontrol edemiyordu. Ne yapacaktı Allah aşkına? Ömür boyu kendiyle savaşıp duracak mıydı?

Yirmi Beşinci Bölüm

“Sokağın ortasında ağlayıp durma abla.”

Acımasız kardeşinin sözleri üzerine burnunu sesli bir şekilde temizledi. Mahir kadar katı kalpli bir insan daha tanımamıştı. Yade yanında durmuş deli gibi ağlıyor, işe yaramayan barışma planının suya batışını düşünüyor ve Asaf’ın ne kadar da üzgün olduğunu hatırladıkça kahroluyorken çocuk ona kızıp duruyordu.

“Sokağın ortasında değiliz. Evin önündeyiz. Kendi evimin önünde istersem ağıt bile yakabilirim.”

“O hâlde benim eve girmemi bekle. Ailemizde bu kadar bencil ve düşüncesiz bir insan olduğunu çevreye belli etmek istemiyorum.”

Çocuk gözlerini devirirken onu tekmelememek için kendini tutması gerekti. Bahçe kapısını sertçe itmesiyle birlikte önünden geçti ve evin önüne koşturup zile bastı. Mahir onu anlamıyordu ama belki annesi anlar ve ona yardımcı olurdu. Asaf ona kızgındı, üzgündü, Yade ile barışmak istemiyordu ve en berbat olanı da gitmeyi kafasına koymuştu. Asaf giderse Yade ne yapacaktı?

Aklında adamın sadece kendini düşünmesiyle ilgili yorumu canlanırken burnunu çekti. Asaf’ı da düşünüyordu. Sadece şu sıralar, gitme ihtimaline karşı duyduğu korku bunun önüne geçmişti. Elbette Yade adamın iyi olmasını istiyordu. Asaf mutlu olduğunda, hele de sebebi Yade ise, yüreğinde yeşeren bahar çiçeklerini unutmuş değildi. Adamın sevinci, Yade’nin yüreğine ilahtı. Tek sorun,

Yade'nin birlikte mutlu olma fikrinden vazgeçememesiydi. Asaf bunu istemiyor gibi davransa da adama inanmıyordu ve birlikte mutlu olmalarının gerekli olduğundan bir hayli emindi.

“Çekil de kapıyı açayım.”

Evdekiler zili ya duymamıştı ya da evde kimse yoktu. Yade pes edip kapının önünden çekildiğinde Mahir anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdi. Yol bile vermiyordu ablasına, bir erkek daha ne kadar kaba olabilirdi?

“Hadi Asaf ona yalan söylediğim için kızıyor, peki sana ne oluyor Mahir?”

Kardeşinin peşinden eve girip koşturmaya başladı. Merdivenleri çıkarken çocuğa yetişip bileğini tuttu. Mahir elini silkerken sinirden gözü dönmüştü. Yade rahatsız edici bir böcek miydi yani kardeşi için?

“Mahir Karaman!” diye tiz bir sesle bağırıp çocuğun bacağına tekme attı. Canını yaktığını düşünmüyordu ama Mahir durup ona döndüğünde, tekmesi işe yaradığı için sakinleşmişti.

“Şimdi de çirkinleşmeye başladın abla. Efendim?”

“Bana kaşlarını çatma.”

“Bu benim doğal ifadem. Hep böyle bakarım insanlara.”

Çocuk kollarını göğsünde birleştirirken ayağını yere vurdu. “Bana neden kızgın olduğunu söyle!”

Kardeşinin ifadesi değişmemişti ama cevap da vermiyordu. O kızgın yüzüyle ablasına bakıp duruyor ve Yade siniri geçtikçe kalbinin kırıldığını hissediyordu. Bu kadar kötü ne yapmış olabilirdi ki?

“Bir kerecik yalan söyledim diye bu kadar büyütme zorunda mısınız? Herkes hata yapabilir. Kimse mükemmel değil. Neden beni affetmek bu kadar zor?”

“Hâlâ hiçbir şeyi anlamadığına inanamıyorum!”

Mahir dönüp merdivenleri hızla çıkarken arkasından bakakaldı. Yade neyi anlamıyordu? Bu iki agresifin nesi vardı böyle? Affe-

diciliğin erdem olduğu zamanlar neredeydi? Bir daha yalan söylemeyecekti, dersini almıştı, bunlar niye yeterli değildi?

Daha fazla konuşmayı kendi de kaldıramayacağı için mutfağa inip bir kahve hazırladı. Annesi ve babası neredeydi bilmiyordu ama halasına gittiklerini tahmin etmek zor değildi. Yahut birlikte yürüyüşe, alışverişe veya başka herhangi bir işe çıkmış da olabilirlerdi. Kızları burada aşk acısı çekiyorken onlar eğlenmeyi sürdürüyordu.

“Bir de *bencil değilim* diyorsun.”

Kendine kızarak odasına çıktı. Onu korkutma konusunda büyük bir başarı gösteren bir şey izleyecek, kendini rahatlatmaya çalışacaktı. Yatağına yerleşip bir süre ne izleyebileceğini düşündü. Aklına bir şey gelmediği için rastgele bir film açmaya karar verdi. Sesi sonuna kadar açıp bilgisayarını kucağına yerleştirdi, yatağın başlığına yaslanarak kahvesini yudumlamaya başladı.

Bir noktadan sonra alakasız bir şekilde Asaf’ı düşünmeye başlamıştı. Asaf parfümünü odanın her yerine sıktığını fark etmiş miydi? Artık yatağının her köşesinin Yade gibi koktuğunu biliyor muydu? Gördüğü kalpler ve mumlar, yüzünü bir parça olsun güldürmemiş miydi? Yüreğinde en ufak bir yumuşama, içinde affetmeye dair minik de olsa bir arzu oluşmamış mıydı?

Aniden ortaya çıkan katilin, kadının boğazını kesmesiyle irkilirdi. Korku filmleri yanında biri yokken Yade’yi etkileyebiliyordu. Asaf’a bunu da söylemişti ama besbelli hiçbir şey işe yaramıyordu. Yade’nin gözden kaçırdığı şey, ne olabilirdi ki?

Asaf mecburen odasına döndüğünde, annesinin ona yardım etmeyeceğini bilerek iç geçirdi. Odasına girmek istemiyor, bu kâbusla baş edemeyeceğini düşünüyordu. Besbelli Yade ona zulmetmeye karar vermişti. Bu yaptıklarının ona güvenmesini sağlayacağını düşünüyor olamazdı ya?

Elindeki su şişesini yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı. Öncelikle yatağını eski hâline getirmeliydi. Üzerindeki gül yapraklarını yere silkeleyip kalp şeklindeki yastıkları eline almaya başladı. Büyüklü küçüklü yastıklar sanki sonsuza kadar sayabilecekmiş gibi gözünde çoğalıyordu ama aslında sadece yedi tane yastık vardı. Kucakladığı yumuşak yastıkların da Yade gibi koktuğunu fark ederek gülmeye başladı. Kızın ona işkence etmek dışında böyle bir işe neden kalkışmış olabileceğini anlayamıyordu.

Yastıkları yere atmak isteyen benliğiyle, Yade'nin gözü yaşlı hayaline karşı üzülen yanı kısa bir ikilem içinde duraklamasına sebep olduysa da sonunda yastıkları kitaplığın boş raflarından birine sıkıştırmaya karar verdi. Her yer Yade Karaman ile dolup taşarken bu odada daha fazla nasıl yaşayabilirdi Asaf?

Camları açıp yatağına uzandı. Kızın kokusu burada da burnunu sızlatıyor, soluna döndüğünde yapıştırdığı afiş, sağına döndüğünde kitaplıktaki ve komodindeki çerçeveler Asaf ile dalga geçiyordu. İnleyerek sırtüstü uzandığında tavanın yıldızlarla kaplı olduğunu görerek gözlerini kapattı.

Yade'yi o kadar çok özlemişti ki düşünürken kalbi sıkışıyordu. Asaf, neden olduğunu bilmesee kalp krizi geçirdiğini düşünecekti ama sebebi tamamen hasretti. Onu görme ihtiyacı acı veriyordu. Elleri titriyor, nefes almakta zorlanıyor, Yade karşısında ağlarken elleri kızı avutma ihtiyacıyla sarsılıyordu. Yine de onu affetse bile güvenememek tüm bunlardan daha çok can yakıyordu. Ona bakıp da yalan mı söylüyor diye şüphe etmek, Yavuz yüzünden daha ne kadar bocalayabileceğini bilmemek, kalbini emanet etmek isterken yüzüne bakıp kullanıldığını hatırlamak Asaf'a ağır geliyordu.

Sevginin ve böylesine bir aşkın önemli olduğunu biliyordu. Yade'yi kolayca unutamayacağını, hele de ilk kez onunla ilgili anılara ve kızın söylediği şayet doğruysa kalbine sahipken unutmanın eskisinden daha çok vakit alacağını biliyordu. Ama sadece sevmek yeterli değildi, hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Asaf'ın her zaman aşılması gereken engellere odaklanması bu yüzdendi. Yade ile ara-

larında duran koca seti aşmak istemişti çünkü sonra her şeyin düzeleceğine inanıyordu. Oysa şimdi o seti kendisi örmüştü, her bir parçasını sağlam hâle getirmek için iradesini zorlamıştı ve Yade ortada bir set olduğunun bile farkında değilken Asaf çaba harcamak istemiyordu.

Kalbi aptaldı, Yade'yi birkaç gün içinde tamamen affedecekti ama Asaf onu dinlememekte kararlıydı. Nasıl bunca yıl bekleyebilmişse ve Yavuz'u öğrenip de kendini tutabilmişse şimdi de aynı sabır ve özeni kendine karşı sergilemek zorundaydı.

Çünkü, yaşadıkları içinde canını en çok yakan şey buydu şüphesiz, Yade hakkında yanılmıştı. Eğer kız hâlâ onun ne hâlde olduğunu anlayamıyorsa yaşadığı aşk, hayalî olmalıydı. Sevdiği kişi Yade bile olmayabilirdi. Besbelli onun suretine, kendi hayalindeki kızı inşa etmişti. Hâlâ gelip bu ayıcık ve yastıklarla olanları örtbas edebileceğini düşünüyorsa, Yade hakkında yanılmış olmalıydı.

Annesi ve babası odasına geldiğinde, Yade kendini olacıklara hazırlamıştı. Yemeğe inmediği ve kimseyle konuşmadığı için kızmış olmalıydılar. Kendini paralamaması gerektiğini söyleyeceklerdi, neler olduğunu soracaklardı ve Yade'yi daha da bencil hissettirmeye başlayacaklardı.

Asaf aramamış, Mahir onunla konuşmak için yanına gelmemiş, Safa Aras yemeğe çağırmak için geldiğinde ona cevap vermediği için bozulmuştu. Yine de Yade kendini toparlamayı başaramıyordu. Asaf planlarını da elinden almıştı. Gitmekte kararlıydı, ona kendini affettiremiyordu ve şimdi ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Her şey bitecek miydi yani? Daha başlamadan, tam da düzeleceğini düşünmüşken, nasıl olmuştu da tüm güzellikleri mahvedebilmişti? Asaf Karayel gibi bir insanı incitmeyi nasıl başarmıştı?

Adam onun tüm huysuzluklarına, şişko bir patates çuvalı gibi hissettiği zavallı zamanlarına, bencilce adama yüklendiği kıskançlık anlarına ve daha nicesine, ailesinin tavrına bile anlayışla karşılık

vermişti. Yade'ye dokunurken dahi dikkatli olmuş, sesini yükseltmemiş, kalbini kırmamış, tüm can kırıklarını özenle onarıp korunaklı bir yere kaldırmış ve Yade düşündükçe daha çok üzülse de kendiyle ilgili sorunlarına bile deva olmuştu. Adamın Yade'ye olan tavrı, kendini sevmesi için yetiyordu. Mutlu hissediyor, Yavuz'un yaptıklarını düşünmüyor ve Asaf ile olduğunda tüm yüklerinden arınmış gibi hissediyordu. Tüm bunlara alışması için yaşanmışlıkların birikmesi dahi gerekmemişti. İlk günden Yade hepsini sahiplenmişti. Asaf'ı sahiplenmişti. Her şeyin düzeldiğine inanmaya başlamıştı. Oysa nasıl da yanılmıştı.

Şimdi ne yapacaktı? Aklında bir plan yoktu. Tabii arabasını çalmak, tekerleklerini patlatmak, odasına gizlice girip tüm kıyafetlerini parçalamak ya da adamı kaçırıp evin bodrumuna hapsedmek plan sayılmıyorsa... Evlerinin bodrumu olmaması da cabasıydı. Ne yapacaktı Allah aşkına? Her şeyin bu şekilde bitmesini istemiyordu. Asaf'ın gitmesine engel olmak istiyordu. Kendini adama affettirmek, yine mutlu olmasını sağlamak, o nasıl Yade'ye iyi geliyorsa adama öyle iyi gelmek istiyordu.

Annesi bir yanına, babası diğer yanına yerleştğinde yüzünü umutsuzca babasının göğsüne bastırması bundandı. Çocukluğunun gizli sığınağına yaslanıp iç çekti. "Bana kızmaya mı geldiniz?"

Saçlarını okşayan annesinin güldüğünü duyunca bir parça olsun rahatlamıştı.

"Kızmaya gelmedik."

Babasının sesi sakindi. Kim inanırdı Asaf'a huysuzlanan adamın, bu adam olduğuna?

"Asaf'a da kızmayacaksın, değil mi?"

Yade yüzünü geri çekip adama baktı.

"Kızmayacağım. Ama bu kez kaçışın yok Yade, bize her şeyi anlatmanı istiyoruz."

"Hem belki sana bir yardımımız dokunur."

Annesine bakıp iç çekti. Babası kızabilirdi ama annesinin yardım etme ihtimali gerçekten vardı. Zaten Yade'nin tüm planları tükenmişti, aklına ağlamaktan başka bir şey de gelmiyordu. Artık kaçmanın manası yoktu. Mahir yakında her şeyi söylerse daha fazla tepki toplayacağını biliyordu.

Bu yüzden derin bir nefes alıp her şeyi en baştan anlatmaya başladı. Yavuz'un ona söylediklerini, hissettiği kırgınlığı ve gururunun kırılışını, aklına aptalca bir fikir geldiğini ama panik anında bambaşka bir şey söylediğini, Asaf'ın tepkisini, ondan hoşlanmaya başladığını, Asaf'ı görmedikçe nasıl huysuzlandığını, adamı kıskandığını, en son olayın da kıskançlığı yüzünden çıktığını, Asaf'ın ona kızdığını ve yalan söylediğini öğrendiğinden beri Yade'yi yanında istemediğini... Aklına gelen her şeyi söylüyor ve ikisinin de konuşmasına fırsat vermiyordu. Sanki içi Asaf ile dolup taşıyordu. Bugün aklına gelen şeyleri en son söylediğinde annesi gülmeye başlamış, babası da dehşetle yüzüne bakakalmıştı.

Yade her şeyi anlatmanın rahatlığıyla dudaklarını kemirirken ilk konuşan annesi oldu.

"Benim kızım ne zaman büyüyecek Allah'ım?"

Bu elbette ona hitap eden bir soru değildi ama dudaklarını bükmesine sebep olmuştu. Gözlerini babasına çevirdiğinde adamın hâlâ şaşkın olduğunu anlayabiliyordu.

"Sen... Gerçekten Karaman adının hakkını veriyorsun kızım."

Adam başını iki yana sallarken neyi kastettiğini anlamaya çalışıyordu.

"Yalnızca kendini düşünüyor, ani eylemlerde bulunuyor ve sonuçları hiç hesaba katmıyorsun. Yalan söyleyerek her şeyi mahvetmen de cabası."

"Teşekkür ederim baba. Başka söylemek istediğin korkunç özelliklerim var mı?"

"Huysuzluk?"

Yade kaşlarını çatarak babasının gülümsemesine baktı. Adam dalga geçmeye devam ediyordu.

“Hiç durmadan dırdır yapabilmen? İnatçılık? Ön yargılı olman?”

Annesi adamı dürterken hâlâ dalga geçmeye devam ediyordu. “Bencil demiş miydim sevgili yavrum?”

“Baba!”

“Tamam, tamam.” Adam gülerek alnını hafifçe öptü. “Asaf’ı gerçekten seviyor musun Yade?”

Yade babasına bakarken kıskançlık etme ihtimali olduğunu bilse de artık bu hissi içinde tutmanın anlamı olmadığını biliyordu. Şiddetini bilemezdi ancak Asaf’a âşık olduğundan emindi. Bu sonsuz bir sevgi miydi, bilmiyordu. Öyle olmasını istiyordu, karşılıklı olmasını istiyordu ancak korkuyordu da. Asaf yanında yokken hissettikleri onu ürkütüyordu. Aklına delice şeyler geliyor, Asaf’ın onu tamamen unutup bir başkasına gitme ihtimaliyle irkiliyor ve bu korkunç şeyleri düşünmemek için çırpınsa da durumu inkâr edemiyordu.

“Evet baba. Bu kez... Bilmiyorum, Yavuz’da olduğu gibi değil. Bir şey farklı, sanki o giderse içimde bir parçayı yitirecekmişim gibi hissediyorum.”

“Asaf’ın gitmek istediğini pek sanmıyorum, Yade.”

Konuşan bu kez annesiydi. Bir süre babasıyla bakışmışlardı ve nihayetinde devam eden babası olmuştu.

“Elbette gitmek istemiyor. Sana kızgın falan da değil benim bencil çocuğum.”

“Kızgın işte!”

Yade araya girdiğinde babası tek kaşını kaldırdı. “Azıcık sabırlı ol.”

“Ama-”

Adam işaret parmağını dudağına bastırıp çocukluğunda olduğu gibi susmasını beklerken kaşlarını çattı. Babası tekrar konuştuğunda yine o çok sevdiği, ciddi adam oluvermişti. Yade onun Asaf'a her zaman böyle davranmasını istiyordu ama adam bazen çok huy-suz olabiliyordu.

"Kızım, Asaf'a ne kadar yüklensem de onu sevmen beni mutlu ediyor. Senin için en iyisini istemek, benim nihai vazifem. Sen mutlu olmazsan ne ben ne de annen mutlu olabiliriz. Yine de önemli olan her zaman Asaf'a ne hissettiğin olacak. En başından beri seni sevdiğini biliyoruz, fark etmemek imkânsız. Sabırla, saygıyla seni sevip beklediği hâlde onu görmezden geldiğini de biliyoruz. Şimdi duygularının nasıl değiştiğini bilmiyorum, merak da etmiyorum."

Yade iç çekerek başını salladı. Asaf'ı görmezden gelebildiğine o da inanamıyordu.

"Asaf seni bunca yıl, bu kadar temiz sevebildiyse hislerinin değişmesi kolay olmayacaktır. Emin ol değişse bile onun da bir parçası daima eksik kalacak."

Adam annesinin elini tutup sıkarken Yade onlarla ilgili bilmediği bir şey olduğunu hissederek meraklandıysa da bunu anlatmayacakları belliydi. "Bir keresinde aynı kararı, senin kadar bencil bir şekilde, ben vermiştim. Annen benden daha akıllı bir insan olmasaydı, onulmaz bir yaraya sahip olacağımı o gün de biliyordum, şimdi de biliyorum. Fakat..."

Yade elini yüreğine bastırıp bu hissi yatıştırmak istiyordu ama hareket edememişti. Onulmaz bir yara istemiyordu. Asaf'ın gitmesini, onu unutmasını istemiyordu. Aynı şeyi Asaf da yaşayacaksa madem, neden Yade'yi affetmiyordu?

"Asaf'ın gitmek isteme sebebi seni affedememesi değil, neden anlamıyorsun?"

Adam sanki her şey ortadaymış, Yade bunları göremeyerek aptallık ediyormuş gibi şaşkın görünüyordu. Neydi sebebi, affettiye neden gidiyordu sanki?

“Asaf sana güvenemediği için gitmek istiyor. Ona söylediğin yalan hislerinle ilgiliydi. Şimdi ne kadar doğru olduğunu dile getirsen de sana kolayca inanmasını nasıl beklersin? Hâlâ durmuş *beni affetmiyor, gidiyor* diye ağlamaya devam ediyorsun. *Asaf beni bu kadar seviyorsa gitmeyi nasıl düşünebilir*, demen gerekmez miydi? Bir sebebi olması gerekmez mi sence de? Yalnızca, birini durduk yere bırakıp gidebileceğini düşünecek kadar ona güvenmeyen biri bunu görmezden gelirdi.”

Annesi konuşurken o nazik ifadesi, Yade’nin irkilmesine sebep olmuştu.

Sanki kadın her kelimeyle birlikte onu sarsıyor, titreyerek onu dinlemeye devam etmesine sebep oluyordu.

Asaf böyle düşünüyor olabilir miydi? Artık gerçekten Yade’nin sözlerine güvenemiyor muydu? Bu yüzden mi gitmek istiyordu yani?

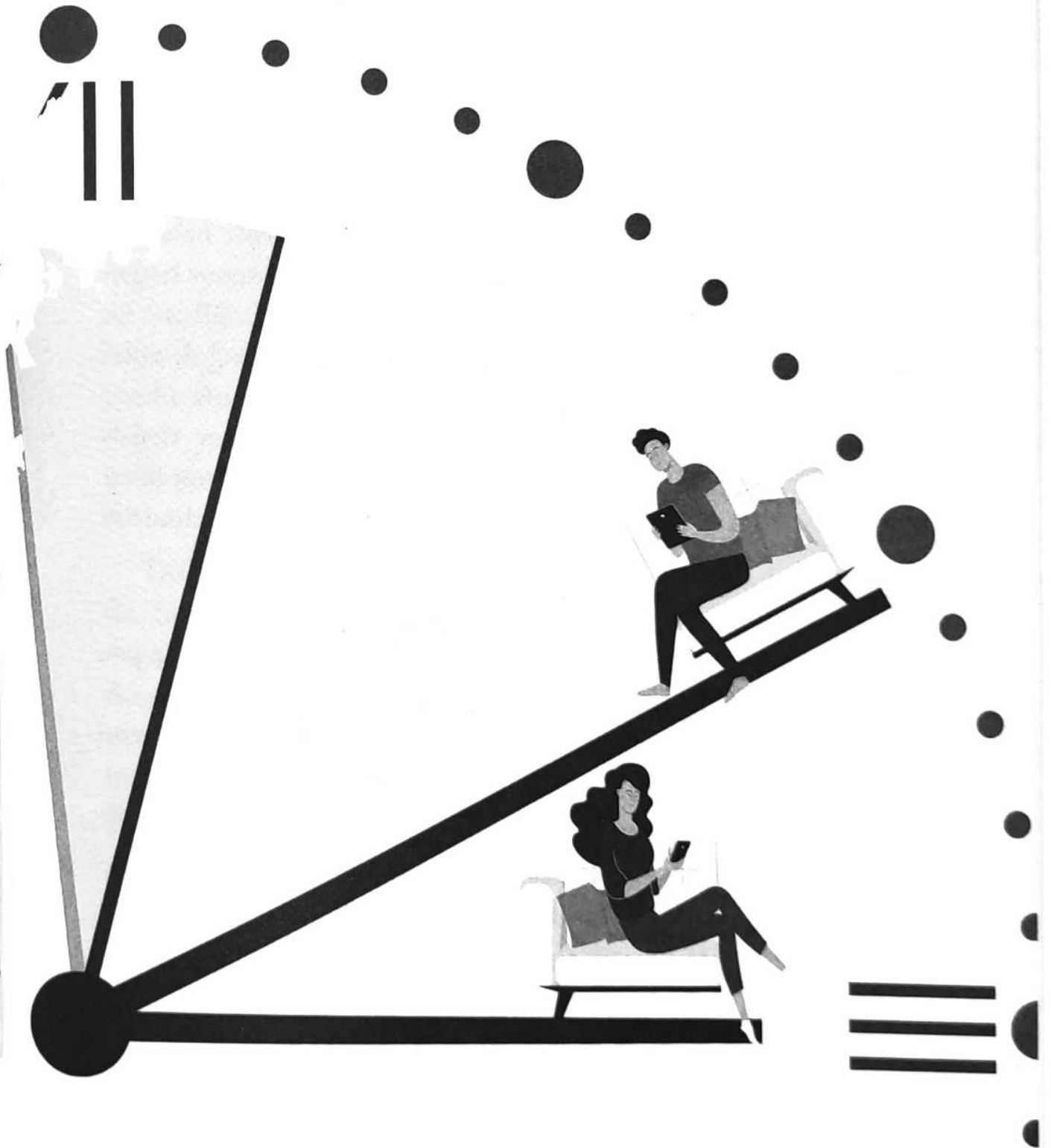
“Eğer Asaf’ın gitmesini engellemek istiyorsan güvenini kazanman gerek. Aynı şekilde ona güvendiğini de kanıtlamalısın. Birini ne kadar seversen sev, ona tüm kalbinle güvenemiyorsan sevmenin çok da anlamı kalmıyor.”

Bu kez ağlamamış, annesi ve babası odasından çıktığında yastığına sarılıp olanları tekrar düşünmeye başlamıştı. Asaf’ın ilk söylediğinde sözüne inandığını biliyordu. Belki dediği gibi tereddüt etmişti, Yavuz yüzünden olabileceğini de sanmıştı ama Yade’nin yalan söyleyeceğini elbette düşünmüş olamazdı. Neden bir insan size durduk yere yalan söyleyecekti ki?

Oysa şimdi Asaf ondan şüphe ediyordu. Bugün ona bencil olduğunu söyleyen, mezuniyet balosunda her şeyi bitirmek isteyen, yıllarca beklediyse dahi yüzüğü parmağına taktığı gün çıkarabilen adam, elbette ki ona güvenini kaybetmiş olmalıydı. Çünkü Yade de adamın artık onu sevmediğine inanmıyordu. Gözlerine baktığında böyle bir şey hissettiği hiç olmamıştı. O sevgi orada öylece duruyor, ikisini de ayakta tutuyordu. O sevgiyi hissedemiyor olsa, gururunu bilerek ayaklar altına almaya cesaret edemezdi.

Fakat şimdi daha da plansız kalmıştı. Bir insanın güvenini bir anda kaybetmek mümkündü, bunun hassas bir bağ olduğunu biliyordu. Nasıl o, kendine ve Yavuz'a olan güvenini aniden kaybedebildiyse şüphesiz Asaf'ınki de öyle olmuştu. Ancak güvenini nasıl geri kazanacaktı? Söylediğiniz sözlerden şüphe eden birine, dürüst olduğunuzu nasıl ispatladınız ki?

Yirmi Altıncı Bölüm

Yade'nin aklındaki şey, şüphesiz tüm onayına rağmen babasının hoşuna gitmezdi ama artık gözünü karartmıştı. Zaten niyeti kötü bir şey de sayılmazdı. Yade, tüm gün düşündükten sonra pes etmişti. Uğraşmanın, adamı daha fazla üzmenin, onu anlamamayı sürdürerek her şeyi daha korkunç bir hâle getirmenin bir anlamı yoktu.

Yalan söylemiş, yalnızca kendini düşünmüş, Asaf'a hak ettiği değeri verememişti. Adama kendini affettirmek isterken bile onun ne istediğini dikkate almak aklına gelmemiştir. Canını yakıyordu, lakin doğru her yerde doğrudur. Asaf Karayel gibi birini hak etmiyordu. Adam dürüst bir insanla birlikte olmalıydı, ona hakkı olan değeri verebilecek birini sevmeliydi. Böylesi Yade'yi kahrederdi belki ama Asaf sürekli bir çocuk gibi davranan Yade'yle uğraşmak zorunda kalmazdı.

Düşündükçe onun gitmeyi neden istediğini daha iyi anlıyordu. Şimdi Yavuz ona dönüp özür dileyse, Yade için de hiçbir şey değişmezdi. Onu sevmiyor oluşunun yanında adama olan itimadını yitirmişti. O artık gözünde onu her hâliyle sevdiğini söyleyen adam değildi. Şimdi söyleyebileceği hiçbir şey, bunu değiştiremezdi. Yavuz onu istemeyerek aslında Yade'yi özgür bırakmıştı. Yade'nin, Asaf'tan bu hakkı almaya yüzü yoktu. Asaf onu affetmek istemiyorsa, ona güvenemiyorsa, onca yıl beklemiş olmasına rağmen tüm olanları unutamıyorsa, adamın da her şeyi geride bırakabilme hakkı olmalıydı.

Evden gizlice çıkarken vicdanı bu yüzden rahattı. Uzun zamandır ilk kez doğru bir şey yaptığını biliyordu.

Arabasına binip iki ev arasındaki kısa mesafeyi aştığında, göğsü hızla inip kalkıyordu. Elinde Mahir'in yedek anahtarları ve anahtarlığa taktığı flash bellek ile birlikte arabadan indi. Gülnur Hanım'a yakalanırsa gözündeki imajı bir hayli zedelenecekti ama bu saatten sonra pek de önemi yoktu. Artık Yade hayal ettiği şeyleri kendi eliyle kaybettiğini biliyordu.

Apartmana girip ezberlediği kapının önüne ulaştı ve sessizce kilitli kapıyı açıp içeri girdi. Birkaç saniye boyunca aileden herhangi birinin elinde sopayla koşarak yanına gelmesini beklediyse de hiçbirisi olmamış, evin içini saran sessizlik bozulmamıştı. Ayakkabılarını çıkarıp nefesini tutarak Asaf'ın odasına geçti. Kapıyı usulca açıp içeri girdiğinde aklında yalnızca adam uyurken onu bir süre izlemek, anahtarlığı komodinin üzerine bırakmak ve usulca evine geri dönmek vardı.

Loş ışıkla aydınlanan odaya girdiğindeyse tuttuğu nefesi bırakıp öylece olduğu yerde kaldı. Yatağında oturmuş kitap okumakta olan adam dehşet içinde onu izliyor, Yade de durmuş onun şaşkın bakışlarına eşlik ediyordu. Asaf'ın uyumuyor olma ihtimalini nasıl hesaba katmamıştı sahi?

"Senin burada ne işin var?"

Asaf belli ki öyle şaşırmış, öyle dehşete kapılmıştı ki kızmayı bile unutmuştu. Kocaman açılmış gözleriyle yüzüne bakıyor, onun da göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Ben... Şey..."

"Yade, saat iki!"

Adam tısladığında kendini tutamayarak kolundaki saate baktı. "Aslında, ikiyi on sekiz geçiyor."

Asaf gözlerini kısıp kitabı bırakırken Yade dudaklarını yalayıp birkaç derin nefes aldı. İşin bu kısmını düşünmediğine inanamıyordu. Oysa her şeyi planladığından emindi! Odaya girecek, Asaf'ı izleyecek, adama veda edecek ve anahtarı bırakıp geldiği gibi evi-

ne dönecekti. Gitmesine izin verip onu beklemeye karar vermişti. Tıpkı Asaf'ın yıllarca beklediği gibi Yade de onu beklerse hem eşitlenirlerdi hem de ona olan sevgisini adama ispatlamış olurdu. Oysa şimdi Asaf yataktan çıkarken ona veda etme şansını kaybettiğini biliyordu.

“Sen aklını mı kaçırdın? Baban bu saatte, burada, benim yatak odamda olduğunu öğrenirse ikimizi de öldürür.”

Adamın sesi her vurgusuyla birlikte daha korkunç bir hâle geliyordu. Şüphesiz en kötüsü de sesini yükseltmeden bunu yapabilmesiydi.

“Senin uyduğunu sanıyordum.”

Asaf elini göğsüne yaslayıp alayla konuşurken Yade'nin içinden kendini tekmelemek geliyordu.

“Affedersin o hâlde. Bilseydim, erkenden uyurdum!”

“Asaf...”

“Yade, hemen evine dön. Hemen! Anladın mı?”

Asaf kaşlarını çatarak yüzünü ona yaklaştırdığında Yade nefesini tuttu. Adam şimdi kendinden ziyade Yade gibi kokuyordu. Belli ki yastığa onca parfümü sıkamak işe yaramıştı.

“Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim; merak etme, Asaf.”

Uzulca konuşurken adamın yüzünü inceliyordu. Gamzesini görmeyi nasıl da özlediğini fark ettiğinde gözleri doldu. Belki de uzun bir süre boyunca o gamzeyi hayal etmekle yetinmesi gerekecekti. Koyu kahve gözlerini de böyle sönük değil parıldarken hatırlamak zor olacaktı. Son hatırasının adamın kalbini kırdığını bilmek oluşu, Asaf isteyerek yapmamış da olsa, ona verilebilecek en ağır cezaydı. Hayatında ilk kez birini gerçekten, tüm kalbiyle sevebilmişti, hem de onu her hâliyle sevmeyi başarmıştı ama ona hak ettiğinin bin misli bir aşkla karşılık veren kişinin kalbini kırmıştı. Acı çekmek için, yaptıklarını anlaması bile yeterliydi.

“O hâlde neden yine evime geldin?”

Adamın yutkunduğunu fark edince bakışlarını çenesine kaydır-
dı. Kendini nasıl tuttuğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Yade’ye
kızgın olmanın yanında, hâlâ sevdiğini, şimdi anlamaya başlamıştı.

“Sana bunu vermek istedim.”

Anahtarlığı adama uzattı.

“Onlar sende değil, Mahir’deydi zaten.”

Asaf anahtarlığa kısa bir an bakıp kaşlarını daha çok çatarken
derin bir nefes aldı. “Biliyorum. Senin aksine kardeşim uyuyor-
du, ben de anahtarları alıp buraya geldim. Madem gideceksin, en
azından sana veda etmeme izin vermen gerek. Beş dakikanı bana
katlanarak geçirmen mümkün mü acaba?”

Şimdi çocuk gibi ağlamıyordu. Asaf’ı zorlamayacak, reddederse
çıkıp gidecekti. Yade’ye olan zaafını daha fazla kullanmak adil de-
ğildi. Asla olmamıştı.

Ona yalan söyleyebildiğine inanamıyordu.

“Zaten her şeyi konuşmadık mı?”

Asaf yatağın kenarına oturup anahtarı avucunda sıkarken, Yade
ona biraz yaklaşıp başını iki yana salladı. “Asaf, ben asla seni hak
etmedim.”

Adam ona bakmıyor ve belli ki dinlemekten öteye geçmek iste-
miyordu. Belki böylesi daha iyiydi.

“Sana yalan söyledim. Senin bana olan sevgini kullandım. Eğer
sana âşık olmasaydım, şimdiye kadar belki de senden ayrılmış
olacaktım. Başlangıçta bunları biliyordum. *Asaf, Mahir, babam,
dedem ve belki annem dahi bana çok kızacak;* diye geçiriyordum
aklımdan. Yine de yaptığım şeyin ne kadar yanlış olduğunu şimdi
daha iyi anlıyorum. Doğruyu söyleyince beni affedeceğinizi düşü-
necek kadar aptal olduğum için özür dilerim. Her şeyin pişman
olmakla, üzgün olduğumu dile getirmekle çözülemeyeceğini artık

anlıyorum. Meselenin sadece affedilmeyecek kadar korkunç bir hata olmadığını, şimdi daha iyi anlıyorum.”

Derin bir nefes alıp adama yaklaştı. Asaf onu itecekti, biliyordu ama son kez gururunu yok saymakta kararlıydı.

Eğilerek adama sarıldı. Yüzünü omzuna bastırıp “Her şeyi mahvettiğim için çok üzgünüm Asaf,” diye fısıldadı. “Gitmeni hâlâ istemiyorum ama madem bu kararı verdin, artık seni rahatsız etmeyeceğim. Evine gizlice girmek de odanı katletmek de yok artık.”

Adam onu itmediği için rahatlayarak geri çekildi. Parmağındaki yüzüğü, cebindeki diğer ikisini çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Bir şeyleri değiştiremiyorsa kabullenmeyi öğrenmesi gerekirdi. Asaf, tüm bunları yaptığı hâlde hâlâ ona inanamıyorsa itiraz etmesi gereksizdi.

Odadan ve evden sessizce çıkıp kapıyı çekene kadar kendini tuttu. Sonra usulca ağlamaya başladı. Doğru şeyi yaptığını biliyordu, artık içinde o koca suçluluk hissi de kalmamıştı ama yine de canı acımaya devam ediyordu.

Asaf giderse Yade kendini toparlamayı başarabilecek miydi?

Kız çekip gittiğinde elinde anahtarlık, gözü kapıda öylece kalmıştı. Yade'nin gözü nasıl da karaydı böyle? Asaf kızın yapabildiklerine inanamıyordu. Bir zamanlar onunla konuşmaya tenezzül etmeyen kız, şimdi onun için gizlice evine giriyordu. Bu nasıl bir sınavdı böyle?

Titreyen ellerini yumruk şekline getirip bir süre dizlerine bastırdı. İçindeki karmaşa adamı her zamankinden daha fazla zorluyordu. Aynı anda bir insanı hem incitmek hem de sevmek istemesi normal miydi? Canını bilerek yakıp ağlayışıyla kahrolmak, mantığa yatkın mıydı?

Asaf, Yade'ye nasıl olmuştu da bu denli kapılmıştı?

Aşkın kuvvetli bir hissiyat olduğunu bilmiyor değildi. Yalnızca bu hâlde gelmeden evvel belli aşamalardan geçmesi gerektiğine

inanmıştı. Ortada gerçek bir ilişki olduğunda, onu kendi kadar iyi tanımaya başladığında, tüm setler aşıp da manevi mesafelerden arındıklarında mesela... Oysa Asaf, kız ona ihtiyaç duyuyor diye hayatına girmiş, ilk günden tüm zerrelerini sahiplenmiş, kendini tamamen Yade'de kaybetmişti. Kızın çaba harcaması gerekmemişti. Asaf'a bakıyor, gülümsüyor, nefes alıyordu ve bu, her şey için yetiyordu.

Avucundaki flash belleğe bakıp iç çekti. Şimdi neden yetmiyordu? Yoksa yaptığı şeyi abartıyor muydu? Onu kullanması, yalan söylemesi, bundan sonra her yüzüne baktığında yalan söylediğini düşünecek olması ve en kötüsü de sözlerine karşı zihninde daimî bir soru işaretinin barınacağını bilmek abartılı olabilir miydi? Başka bir insan olsaydı onun yerinde, yoluna nasıl devam ederdi? Asaf gibi kaçıp gitmek mi isterdi yoksa her şeyi görmezden mi gelirdi?

Ne kadar düşünürse düşünsün, burada kalırsa kızıdan uzak duramayacağını biliyordu. Yade ona koşarak gelirken gerisin geri gitmek, Asaf'ın varlığına aykırıydı. O da koşar, canı acısa da kızın yanında kalırdı. Ama aklındakiler yok olmazdı, öylece unutamazdı ki kızın ona yalan söylediğini.

İşte bu yüzden kaçmak, ikisi için de en iyisi değil miydi?

Yerinden kalkıp yüzükleri yatağın üzerinden aldı. Hepsini çekmecelerinden birine yerleştirip bilgisayarını açtı ve tekrar yatağının üzerine yerleşti. Sırtını başlığa yaslarken kızın ona neden bir flash getirmek istediğini anlamaya çalışıyordu. İçinde ne vardı? Bu kez ne yapmıştı? Allah aşkına bu fikirler aklına nereden geliyordu? Asaf ömrünü düşünerek geçirse, bu fikirler aklına gelecek dahi olsa, birinin odasına gizlice girmeye cesaret edemezdi. Yakalanma ihtimali ve sonucun içinde oluşturacağı utanç, adamı bu denli büyük bir çılgınlıktan uzak tutmaya yeterdi. Oysa Yade gecenin ikisinde kalkıp evine gelmiş, odasına gizlice girip ona veda etmeye karar vermişti.

Yüzünde beliren o şaşkın tebessümden habersiz flash belleği bilgisayarına takıp açılmasını bekledi. İçinde tek bir şey olduğunu

görünce birkaç saniye boyunca yutkunarak ekrana baktı. Bir video vardı, Yade'nin yüzü ekranda küçük bir resim olarak görülebiliyordu ve üzerinde "Asaf için..." yazıyordu. Bu kız, nasıl oluyordu da onu her hareketiyle etkisi altına almayı başarıyordu? Yüzüne bile bakamıyordu ama kalbi deli gibi atmaya devam ediyordu.

Derin bir nefes alıp videoyu açtı. Önce siyah bir ekran ve on saniye kadar süren bir sessizlik ortaya çıkmış, ardından yatağında oturan Yade'nin yüzü ekranı kaplamıştı. Kızın derin nefesler alıp utangaç bir tebessümle bakan yüzünü izlerken Asaf'ın göğsü hızla inip kalkıyordu. Belki Yade onu göremediği içindi, bilmiyordu ancak her şeyi öğrendiğinden beri ilk kez, ona bakmak rahatsız hissettirmiyordu. Kızarmış gözlerine, incecik dudaklarını saran çekingen tebessüme, yüzünün kızarmış hâline bakarken iç çekti. Bunu takip eden adım Yade'den gelmişti.

"Selam, Asaf!"

Tüm bunları yapıyor olmasına rağmen gergin olduğunu anlamak zor değildi. Sesinin hafiften titrediğini hissedebiliyor, gözlerini kaçırıp durduğunu fark edebiliyordu.

"Bu videoyu çektiğim için bana kızmamanı umuyorum. Niyetim sana her şeyi anlatmak, çünkü tüm gerçekleri bilmeyi hak ediyorsun. Zaten senin hak etmediğin bir şey olabileceğini sanmıyorum."

Sanki onu görüyormuş gibi başını sağa yatırıp genişçe gülümsemesi üzerine, kendi dudakları da kıpırdanmıştı, Asaf farkında bile değildi.

"Videoyu bu gece odana bırakmayı planlıyorum. Sana yakalanmazsam seni uyurken öpeceğimi de bilmeni istedim. Bir şekilde öğrenip beni gizlice öpmüştün diye bağırmanı istemiyorum çünkü. Sonuçta her gerçek, bir gün ortaya çıkıyor."

Üç derin nefes alıp başını iki yana salladı. Asaf onu izlerken bulunduğu zamandan sıyrılmış gibi hissediyordu. Yanında, tam karşısında oturuyordu sanki ve uzansa Yade'nin gerginliğini azaltabilecekti.

“Tamam, başlıyorum. Öncelikle hiç sevmediğin bir isimden bahsedeceğim sana: Yavuz. Tabii ki Yavuz...” Kız kaşlarını çatarken Asaf ona eşlik etti. “Bu yaptıklarımın Yavuz ile bir bağlantısı var elbette ama sandığın şey değil. Mesele şu ki Asaf, biz Yavuz ile çok da hoş bir şekilde ayrılmadık. Tabii bu hoş kavramı, kişiye göre değişebilir ama sana daha önce de dediğim gibi hayal ettiğim gibi bir ayrılık şekli olmadığını bilmelisin.” Yade gözlerini irileştirip güldü. “Ve elbette oturup ayrılık şekilleri hayal ettiğim falan yok.”

Bilgisayarını iki eliyle sıkıca kavrayıp duruşunu değiştirdi. Yade’nin gerginliği bulaşıcıydı.

“Sonuç olarak, Yavuz ayrılırken kalbimi kırdı. Bana değiştigimi söyledi. Artık benimle dışarı çıkmaya bile utandığını, şişko bir patates çuvalı olduğumu ve beni olduğum gibi sevmediğini falan filan... Tam olarak bu cümleler olmasa da ana temayı kavradığını düşünüyorum. Şişko Yade Karaman, eski Yade Karaman’ı aratmaya başlamıştı ve Yavuz bir başkasını sevdiğine karar verdi. Şimdi düşündüğümde, adamın kendini haklı çıkarmaya çalıştığına inanıyorum. Bana hakaret etmese de olurdu, başkasını sevdiğini söyleyebilirdi. Oysa o, beni kırmayı tercih etti. Şimdi bu kadar rahat bunlardan bahsedebiliyor oluşum, tamamen senin sayende. Elbette o bana tüm o lafları söylediğinde sarsıldım. Kilo aldığımı biliyordum, okulun yoğunluğu sırasında rahat bir giyim şekline yönelmek de benim tercihimdi ama Yavuz’un söyledikleri her şeyi çirkinleştirdi. Aynaya bakmak beni kızdırıyordu, hâlâ da çok hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim. Şu an da pek mutlu görünmüyorum, öyle değil mi?”

Asaf kızın dolan gözlerine bakıp yutkundu. Onu bilerek üzmekten kastı buydu işte. Canının yandığını bile bile deva olmayı reddetmek, Asaf için de kolay değildi.

“Tüm bunlar olduğunda insanların benimle dalga geçeceğini, mezuniyete tek gittiğimde rezil olacağımı, Yavuz yeni sevgilisiyle geldiğinde küçük düşeceğimi düşünüyordum. Sonra seni gördüm ve sarsıldım.”

Yade kameradan biraz uzaklaşıp tekrar yaklaştığında, Asaf bir an önce konuşmasını dileyerek kızı izlemeye devam ediyordu.

“Sen karşımda birden belirdiğinde, gerçekten sarsıldım. İki kez reddettiğim Asaf Karayel de bana baktığında Yavuz’un söylediklerini mi görecekti? Bu değişimin sen de farkında mıydın? Bana baktığında ne düşünüyordun? Bunlar nasıl aklıma girdi, inan bilmiyorum. Sadece öğrenmek istiyordum. Sana bakıp duruyor, aklından geçenleri okumak istiyordum. Sonra bir şekilde, öyle düşünmediğini hissettim. Ve belki seninle konuşabileceğimi, sana tüm bunları anlatıp yardımını isteyebileceğimi düşündüm. Sen yalnızca bana iyi davranmıyordun, bu karakterinde olan bir şeydi ve mezuniyete benimle gitmenin sorun olmayacağını düşünmüştüm. Yanımda tanıdığım, güvendiğim ve herkesi kışkırtılabilecek kadar yakışıklı bir Asaf ile baloya gitme fikrinin cazip olduğunu kabul etmelisin.”

Yade tek gözünü hızlıca silerken bir kez daha yutkundu.

“Başta bu fikir aklıma geldiğinde saçma olduğunu düşünmüştüm ama sonra sana güvenerek uygulamaya karar verdim. Gerçekten Asaf, aklımda bundan başka bir şey yoktu. Ne yalan söyleme derdindeydim ne de seni incitmek istedim. Sadece bir şey oldu ve cümle ağzımdan öylece çıkıverdi. Belki de senin benden hoşlandığını hissettiğim içindi, bilmiyorum ama geri alamayacağımı düşündüm. Kendime benden bir şans istediğini, benim de bunu verdiğimi söyleyerek içimi rahatlattım. Zaten aramızdaki şeye bir isim koymamıştık ve arada kısa bir süre vardı. Dünyanın en bencilce fikriydi ama yaptığım şeyi inkâr edecek hâlîm yok. Bu kadar bencil olabileceğimi inan ben de bilmiyordum.”

O ağlamaya başlarken elleri titriyordu. Onu öylece gönderebildiğine inanamıyordu. Gecenin bir vakti, tek başına gitmesine nasıl izin vermiş olabilirdi?

“İnan bana Asaf, sana âşık olduğum için şaşırmamalısın. Bir kadının seni sevmemesi çok da akıllıca bir fikir değil. Seni tanımak, şu koca gamzen, başını sağ omzuna doğru yatırıp durman...” Yade

gölümseyerek konuşmaya devam ediyordu. "Bilemiyorum. Ben sakaldan nefret ederim normalde ama şu hâlime bak! Her neyse, şaşkırmamalıydın yani. Elbette ki sana âşık oldum. Sen bana bakarken kendimle olan sorunlarımı da çözmeye başladım. Şişko bir patates çuvalı bile olsam, bana bakan gözlerinden rahatsız olmadığını okuyabilmek her şeyi değiştiriyor."

Gerçekten Yade'yi öylece göndermişti, değil mi?

"Bu kez bunları beni affetmeni sağlamak için söylemiyorum Asaf. Biliyorum ki mesele yüreğinin, affediciliği görmezden gelecek kadar katılaşması değilmiş. Senin de defalarca dile getirdiğin gibi bencilliğim bana engel olmuştu. Ancak... Şimdi seni anlıyorum. Bana inanmak sana nasıl da zor geliyordur? Aynı şeyi bana yapsaydın, ben asla senin gibi asil olamazdım. Gözlerine bakıp da hâlâ nasıl konuşmaya devam edebildiğimi bile anlayamıyorum. Yer yarılıp da beni içine çekmeliydi, değil mi?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kızı öylece gönderebildiğine gerçekten inanamıyordu. Ne kadar kızgın olursa olsun, nasıl tek başına gitmesine izin vermişti ki? Saat gecenin ikisiydi!

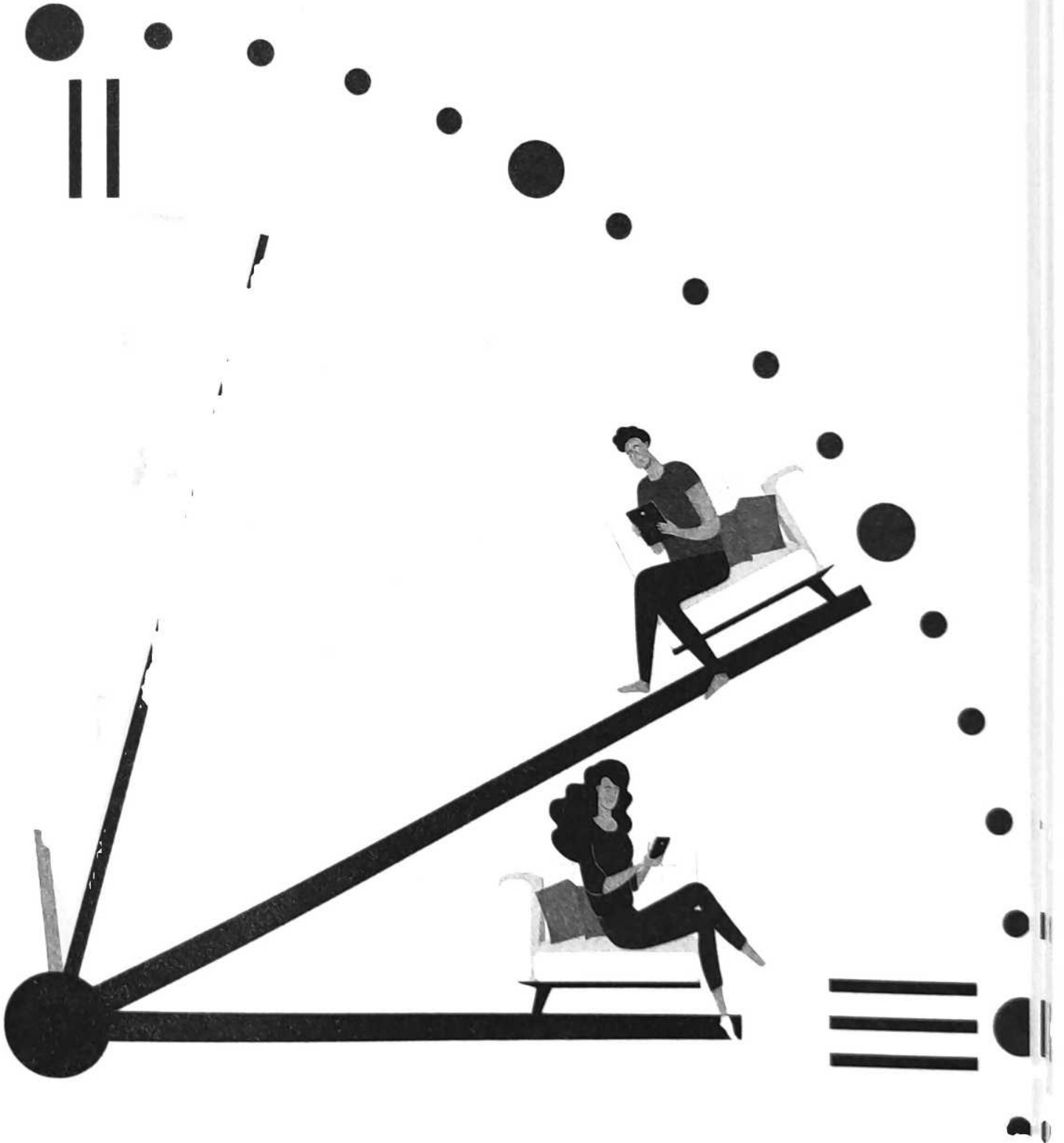
"Artık pes ediyorum. Seni rahatsız etmeyeceğim, sana yüklenmeyeceğim. Buna hakkım da yüzüm de yok. Ben seni hak etmiyorum ve inan bana Asaf, bu söz bizim için klişe olmaktan çok uzak. Tamamen dürüst bir insan değilim, bu saatten sonra elimden geleni yapacağım ama olumsuz yönlerim bununla sona ermiyor elbette. Eminim ki bencil olmaya devam edecek, insanlara kızıp kalplerini kırarak, pişman olup şebeklikler yapacak ve Yade Karaman olmaya devam edeceğim. Normal şartlar altında, seni başka birinin yanında görmektense delice planlarımı üzerinizde uygulamayı tercih ederdim fakat... Artık elim kolum bağlı. İsimsiz hissiyatımız, gerçekten de sona eriyor."

Yade tek eliyle yüzünü silip genişçe gülümserken Asaf dişlerini sıkıyordu.

"Ankara pek güzel değil bana sorarsan Asaf ama her şeyin en güzeliyle karşılaşman için dua edeceğim."

Video aniden bittiğinde ekranı kapatıp bilgisayarını kenara koydu. Ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu ama kızın söylediklerini görmezden gelemeyeceğini biliyordu. İstese de yapamazdı ki! O, Yade Karaman'dı; Asaf da her zaman Asaf'tı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Şimdiyse durmuş, dehşet içinde tavanı izlerken Yade'yi düşünmeye devam ediyordu. Yade Karaman, Asaf'ı seviyordu. Bundan ilk kez bu kadar emindi. Kız hayatına girdiğinden beri ilk kez, ne bir engel vardı aralarında ne de en ufak bir şüphe hissediyordu söyledikleriyle ilgili. Belki de Yade ona ilk defa dürüst olduğu için Asaf şüphe etmeye fırsat bulamamıştı.

İç çekerek sağ tarafına döndü. Hemen ardından derin birkaç nefes alıp verdi ve diğer tarafa döndü. Öğrendiklerinin hiçbir şeyi değiştirmemesi gerekirdi ama mümkün müydü? Bu kadar beklemişken mümkün olabilir miydi?

Eğer bu bir iş antlaşması olsaydı, Asaf ona yalan söyleyen bir adamla bahanesi ne olursa olsun tekrar iş konuşmazdı. Kindar olduğundan değil, mantıklı olanın bu olduğuna inandığından... Biri sizi maddi ihtiyaçları için kandırdığında, bunun affı olmazdı. Oysa Yade için bu kadar net olması, en azından şimdi, imkânsızdı. Her ne koşulda olursa olsun, Asaf, içinde itiraz eden o tek sesi durdurabilse soluğu kızın yanında alırdı.

Yastığını başının altından çekip burnuna götürdü. Aptal gibi kızın parfümünü kokladığına inanamıyordu. Yade, Asaf'a yalan söylemişti; o ise durup yastığın nasıl da güzel koktuğunu düşünüyordu. Kız onu aptal yerine koymuş ve kullanmışken Asaf zaten aptalın teki olduğunu kendine hatırlatıp duruyordu. Allah aşkına, yıllarca beklediğiniz ilk aşkınız sonunda sizi gerçekten sevebildiğinde, gitmenin bir yolu var mıydı? Bu saatten sonra Ankara'ya gitse nefes dahi alamazdı. Tek düşünebileceği, Yade'nin ona âşık olduğunu söyleyişi olurdu.

Yastığı tekrar başının altına alıp esnedi. Uyumak istiyordu, uyu-yup mantıklı kararlar almaya ihtiyacı vardı. Acaba Yade, evine sağ salim varmış mıydı?

Kararlar almak ve bu kararların doğru olduğunu bilmek, elbette size acı vermediği anlamına gelmiyordu. Bazen doğru olduğunu

bildiğiniz şey, en çok canınızı yakan gerçekliğiniz olurdu ve Yade şu an bunu yaşadığından bir hayli emindi. Asaf'ı özlemişti. Onu sadece görmek yetmemişti ve içinde delice ağlama isteği olsa da artık ağlayamıyordu.

Yataktan çıktığında saat dokuzu geçeli çok da olmamıştı. Bir duş alıp kendini daha canlı hissetmeyi denediyse de içinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Dudakları artık gülümseme eylemini unutmaya başlamıştı. Doğru şeyi yapınca da mutlu olamayacaksa nasıl mutlu olacaktı?

Merdivenleri inerken kendini sakın olmaya zorladı. Artık ailesini daha fazla üzmemek ve endişelendirmek istemiyordu.

Mutfağa girdiğinde babası ve Safa Aras orada değildi. Annesi ve Mahir ise kahvaltı ediyordu. Kardeşinin bir yandan kahvaltısını ederken bir yandan da annesiyle konuşuyor olmasına rağmen bulmaca çözmeye odaklandığını görünce bu tanıdık manzaraya gülümsedi. Mahir bulmaca çözmeye bayılırdı. Genel olarak, oyun oynamayı sevdiği de söylenebilirdi. Tabii yeni neslin izinden gitmediği, ayrı bir detaydı. Bilgisayar oyunlarını değil, eskilerin oyunlarını takıntılı bir şekilde savunur ve onları oynardı.

“Günaydın.”

Boş sandalyelerden birine yerleşip çocuğu dürttü.

“Günaydın, Yade.”

Mahir, ağzında çikolatayla dolu olduğunu adı gibi bildiği bir kaşıkla homurdandı. “Günaydın.”

“Kahvaltı için gecikmişim sanırım?”

“Baban yeni çıktı, kardeşin de antrenmana gitti.”

Ağzına bir zeytin atarken annesi onu izliyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı ve bakışlarında tuhaf bir şey vardı. Yade kaşlarını kaldırarak merakını belli ederken annesi başını yana yatırarak kardeşini işaret etti. Demek ki Mahir'in duymaması gereken bir şeydi.

“Eee Mahir, daha ne kadar tıkınacaksın?”

Çocuğun kalemini elinden çektiği sırada, Mahir irkildi. “Ne?”

“Git de odanı topla.”

“Benim odam zaten toplu.”

Sabah huysuzluğu henüz dinmediği için kardeşi yüzüne olabilecek en kızgın hâliyle bakıyordu. Yade kalemi cebine atarken sırıttı. “Söz dinle, çocuk.”

“Siz gizli saklı konuşmalar yapacaksınız diye, neden ben gidiyormuşum?”

“Pardon?”

Savunmaya geçerek kollarını göğsünde birleştirdi. Bu sırada Mahir dudak bükerek ayaklanmıştı bile. “Yeni taktikler geliştirin artık.”

O mutfaktan çıkarken annesi gülmeye başlamıştı. Yade iç çekerek kardeşinden aldığı kalemi masanın üzerine bıraktı. Ardından annesine dönüp kadının konuşmasını bekledi.

“Dün gece nereye gittin, Yade?”

Bu soruyu soran babası olsaydı, Yade koşarak odasına kaçardı. Adamın soru sorarken kullandığı ses tonu, dedektifleri aratmazdı. Oysa annesinin yüzünde cevabı zaten bildiğini, onaylamadığını ama yine de onu ateş hattında bırakmaya gönlünün el vermediğini gösteren o koruyucu bakış vardı.

“Şey...”

“Evet?”

Kadın tereddüt bile etmiyordu. Gözlerini kaçırarak iç çekti. “Asaf’ın evine gittim.”

“Ve?”

Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Öylece durmuş yüzüne bakıyor ve zaten bildiği cevapları duyabilmek adına Yade’yi strese sokuyordu.

“Gizlice evine girdim.”

Kadının gözleri hafifçe kısılırken hızlıca olayı açıklamaya başladı. “Mahir’in anahtarını aldım, evlerine gizlice girdim ama tek amacım, oraya bir şey bırakmaktı.”

“Gecenin bir vakti, başkalarının evine gizlice girmene sebep olduğuna göre, bir hayli önemli bir şeydir.”

O sakin ses, yanlısını en yalın hâliyle dile getirdiğinde yutkundu. “Önemliydi.” Parmaklarını birbirine kenetleyip oynamaya başladı. “Ama Asaf’a yakalandım.”

“Hım...”

“Ve Asaf beni kovdu.”

Annesi derin bir iç çekerek başını iki yana sallarken Yade parmaklarıyla oynamaya bir son verdi. Kadına bakarken yaptığı son planın da diğerleri kadar aptalca olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kim onu görmek bile istemeyen bir adamın evine gizlice girmeye çalışırdı ki? Ya Asaf değil de annesine yakalansaydı?

“Bu yaptığın çok yanlış, Yade.”

“O an güzel bir fikir gibi gelmişti.” Kadının tek kaşı kalkarken omuzları düştü. “Tamam, çok da güzel değilmiş. Dersimi aldım zaten.”

Annesi oturduğu yerden kalkıp Yade’ye sarıldı. Saçlarının üzerini hafifçe öptüğünde rahatlamıştı. Annesini gerçekten çok seviyordu. “Biraz olsun büyüyemez misin, koca bebeğim?”

“İleride büyüyeceğim.”

Çocukken çok sık duyduğu bu sözcük Yade’yi neşelendirmişti. Yine aynı cevabı vererek annesini rahatlatmış olduğunu bilmek de öyle. Bu yüzden o Yade’ye bir çay koyup mutfaktan çıktığında kendini bir şeyler yemeye zorladı. Yeni hayatına alışması gerekiyordu. Artık mezun olmuştu, okul ve Yavuz derdinden kurtulmuştu, Asaf’a kavuşamamış olsa da en azından dürüst olmayı başarmıştı ve tama-

men istediği şeyler olmasa da elindekilerle idare etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Mahir geldiğinde, hâlâ ne yapması gerektiğine dair bir fikri olmadığını bilmek Asaf'ı geriyordu. Arkadaşının yüzüne bakarak ona söyleyemedikleri aklına geliyor, kendini bir yalancı gibi hissediyordu. Yine de nasıl ona Yade'nin gece odasına geldiğini söyleyebilirdi? Cümlelerin kuruluşunda bile tonlarca hata gizliymiş gibi geliyordu. Mahir açıklamasını beklemeden üzerine atlardı.

“Şu iç çekmeler falan da eklenince...” Konuşurken alay ettiğini belli eden bir tebessümle yüzüne bakıyordu. “İyice itici olmaya başladın be Asaf.”

“Mahir.”

“Ne?”

Şimdi arkadaşı ona kaşlarını çatıyordu ve onun aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. “Hayatım boyunca hiç bu denli kararsız hissetmemiştim.”

“Biliyorum. Sadece...”

“Bak...” Asaf derin bir nefes aldı. Onunla konuşması elzemdi. Bahsi geçen ablası bile olsa Mahir en yakın arkadaşıydı ve Asaf onun düşüncelerini önemsiyordu. O tanıdığı en mantıklı insandı. “Ablanı çok seviyorum, bunu biliyorsun. Ona kızdığım ve güvenemediğim için öylece aklımdan çıkmış değil. Bir insanı aklından nasıl çıkarırsın ki?”

Mahir hâlâ araya girmediğine göre devam edebilirdi. “Affetmek, sorun değil. Sadece ona da kendime de güvenemiyorum ve bu yüzüne bakmamı zorlaştırıyor. Bir yanıma koşarak yanına gitmek istiyor, diğer yanıma yüzüne bakmaya bile dayanamıyor.”

İçinden *dayanamıyordu*, diye düzeltti. O video, her şeyi bir kere daha karıştırmıştı.

“Bunları biliyorum. İkiniz arasındakilere karışacak değilim Asaf ama sen zaten kararını vermiştin.”

Tek kaşını kaldırıp soru sorar gibi konuşması, Efe Karaman'a bir kat daha benzemesine sebep olmuştu. Kendinde olsa çocuğa gülebilirdi.

"İşte sorun da bu."

"Ne?"

Şimdi iki kaşı da havaya kalkmıştı ki Asaf bu durumun abesliği ile arkadaşının ifadeleri arasında kendini kahkaha krizine girmek üzereymiş gibi hissediyordu.

"Ankara'ya gidemem."

Kızın konuşurken ağladığını, ara sıra sanki Asaf görmeyecekmış gibi gözlerini sildiğini anımsayarak iç çekti. Artık onu görmek istemeyen tarafı, yarısı sayılmazdı. Belki Asaf'ın çeyreği bu fikri reddedecek kadar kararlıydı ama çoğunluk, Yade'ye koşma konusunda ısrarcıydı.

"Yade... Bana her şeyi anlattı."

"Ve?"

"Bilmiyorum. Yaptıkları hâlâ aynı olsa da bu kez yüzüne bakmak zor gelmedi. Dinleme fikri rahatsız etmiyordu ve bir şekilde, söylediği her şeyin doğru olduğunu hissettim."

Çocuk elini alnına vurup iç çektiğinde Asaf onun sabırlı davranmak için harcadığı çabayı takdir etti. "Çok aptalım, değil mi?"

"Evet."

"Ama gidemem."

"O zaman gitme. Bu kadar basit. Mutlu son."

Mahir gözlerini devirirken Asaf ona hak vermiyor değildi ama hâlâ kalkıp koşmaya başlamadığı da ortadaydı. Eskiden olsaydı, videoyu izlemesine bile gerek kalmadan koşmuş olurdu. Yade odasına gizlice girmeden önce soluğu yanında alırdı. Onu dinlemeyecek, yalnız başına dışarı gönderecek kadar delirmiş bu Asaf kimdi, bilmiyordu.

“Asaf, ablamın çok da matah bir insan olmadığı ortada. Şımarık, bencil, yalancı, çıkarıcı ve huysuzun tekidir. Benim için sorun değil çünkü ablam, anlıyor musun? Ben onu her hâliyle benimsemekten gocunmuyorum. Ama bu kadarını hak ettiğini de düşünmüyorum.”

Mahir kaşlarını çatarak konuşmasını sürdürürken Asaf onun ciddiyetini ve kızgınlığını hissedebiliyordu.

“Sana yalan söylemiş, bu kötü bir şey, kabul ediyorum. Fakat her şeyi bir hata için bitirip çekip gitmek de onun kadar yanlış. Sen evliliği düşünecek kadar ciddi olduğunu iddia etmiyor muydun her zaman? Her sorunda kaçacaksan, bu iş zaten yürümez. Ne sanıyorsun bilmiyorum ama bana sorarsan, evlilik hayatın geri kalan döneminin romantik komedi tadında yaşanacağı anlamına gelmiyor.”

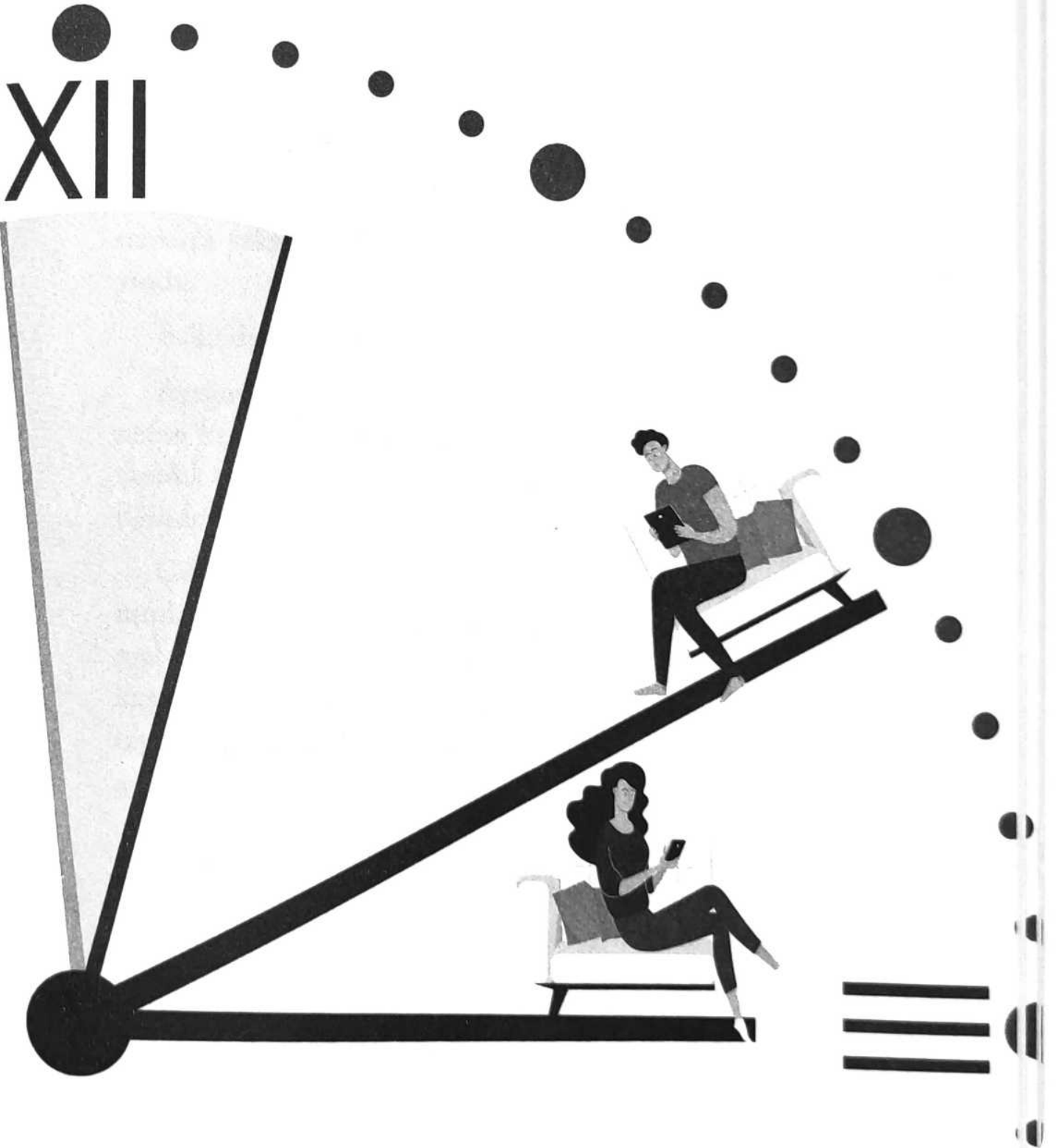
Mahir nihayetinde ciddiyetini yitirdiğinde, Asaf hâlâ sözlerinin etkisinden çıkamamıştı.

“O yüzden evladım, aklını başına devşir.”

Çocuk yerdeki futbol topunu alıp ayaklandığında kalkıp peşine takıldı. Biraz ter dökmek ikisine de iyi gelecekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

XII

Mahir'in *aklını başına devşir* derken kastettiğinin bu olmadığından emindi lakin ayaklarının önüne geçilemeyen ihaneti Asaf'ın korkularının önüne geçmişti. İçinden gönderdiği sinyalleri anlamamakta direniyor ve merdivenleri sessizce çıkarken Efe Karaman'a yakalanıp da öldürölme ihtimalini bile duymazdan geliyordu.

Belki de aklını başına devşirmek yerine, büsbütün kaçırmıştı.

Ayağını son basamağa vurduğunda kalbinin atışları hızlanmış, nefesi kesilmiş ve eli tırabzanın üzerinde birkaç saniye durarak o tanıdık sesin, korkunç hâle gelmesini beklemişti. Otuz saniye geçtiğindeyse evin içini saran sessizlik devam etmekteydi.

Gerisin geri kaçmadan evvel hızla basamağı geçip adından, sanından daha iyi bildiği odanın kapısını usulca açtı. Yade'nin normal insanlar gibi uyuduğunu ummaktan ve bunu yaparken giyim kuşamı da dikkate aldığını dilemekten başka bir çaresi yoktu. Buraya kadar gelmişken geri dönemezdi. Nasıl Ankara'ya gidemiyorsa geri de gidemezdi.

Mahir döndüğünde Asaf videoyu bir kez daha izlemiş ve en nihayetinde ne yapması gerektiğini düşünerek kaybettiği zaman dilimini de böylece fark etmişti. Aklın sesi Mahir, yine yapacağını yapmıştı. O çeyreklik kısım, bir anda kaybolup gitmiş ve yokluğunun hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini bilirken nasıl olup da Yade'nin varlığını reddedebildiğini anlayamayarak irkilmişti. Yade, Asaf'a

âşık olduğunu söylüyordu ve Asaf nasıl olduysa onu reddetmeyi düşünebiliyordu.

Bunu ayırt etmek, hayatı boyunca hissetmediği kadar aptal hissetmesine sebep olmuştu.

Kızgınlığının ve gururunun nasıl olup da aşkının önüne geçebildiğini anlayamıyordu. Tüm bunlar yetmemiş gibi onu tek başına evine göndermişti! Aklını kaçırmış olmalıydı. Nasıl böyle bir şey yapabilmisti ki?

Ve sonra, ayakları mantığın sesini boş vererek soluğu burada almıştı. Kızın evinin önünde duruyor, gizlice kapıyı açıyor ve aynı şeyi kız yaptığında, nasıl da dehşete kapıldığını düşünerek, ayaklarına durmalarını emretse de merdivenlere doğru yürüyordu.

Asaf besbelli çıldırmıştı.

İçeri girip kapıyı yavaşça kapattı ve kıza bakmadan evvel derin birkaç nefes aldı. Yade onun aksine elbette ki uyuyordu. Onun yerinde Asaf olsa, Yade başka bir yere gideceğini iddia etse, belki günlerce gözünü kapatamazdı ama Yade Karaman, soyadının hakkını veriyordu. Bu ailenin nasıl bu kadar uykucu olabildiğini hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Yanına yaklaştığında üzerinde tavşanlı, sarı pijamasını görünce gülümseyerek baş ucuna çömeldi. Yatağa çaprazlamasına yatan, yastığını kucaklayan ve kaşlarını çatarak uyuyan kıızı ayakları isyan edene kadar izledi. Dağılmış saçları ve savunmasız uyku hâliyle, kalbini Efe Karaman'a yakalanma korkusunu sollayacak kadar hızlı attırabilecek tek insandı bu kız, biliyordu. Şöylece ona bakarken nasıl olur da kendini kaybetmezdi?

Söylediklerini, o heyecanlı sesin kulağında çınlayan hâlini düşünüp elini hafifçe yüzüne yerleştirdi. Başparmağıyla kızın yanağına dokurken Yavuz'un onu nasıl üzebildiğini düşünüyordu. Asaf için yaptığı elbette nimetti ama Yade'yi çirkin bulabildiğine inanmıyordu. Çirkinlikten kastı neydi hem Allah aşkına? Tanıdığı en kendini beğenmiş insanın, aynalarla arasını bozabilecek kadar de-

ğişmesini nasıl sağlamıştı? Asaf'a sorsanız, Yade'yi anlatırken düzgün nefes almayı güç başardı. Oysa adamın biri, kızın karşısına geçip şişmanladığını söyleyebiliyordu.

Yade iç çektiğinde, ona eşlik etti. Kızı uyandırıp gidemeyeceğini söylemek istiyordu ama böyle durmuş onu izleme keyfi de bir o kadar cazipti. Onu öyle çok özlemişti ki...

Ayakları artık böyle duramayacağını haykırırken elini yüzünden çekip omzunu hafifçe sarstı. "Yade, uyan..." diye birkaç kez fısıldamasının ve omzunu da kelime sayısınca sarsmasının ardından kızın gözleri hafifçe aralandı. Asaf onun kızgın hâlinin, ani bir şaşkınlıkla değişmesini izlerken gülümsüyordu. Gözlerinin tamamen açılmasının hemen ardından "Asaf!" diye tıslayıp doğruldu.

Bağırmadığı için şükrederek ayağa kalktı. Tek istediği kıza sarılmaktı ama ellerini ceplerine yerleştirirken bu istekle savaştı.

"Asaf, ne zaman geldin?"

Burada ne arıyorsun, babam seni öldürecek, demesi gerekirken zamana odaklanması üzerine hafifçe güldü. Şüphesiz Yade ondan bin kat daha cesurdu.

"Ana temanın bu olduğunu pek sanmıyorum, Yade."

"Ne?"

Yade gözlerini ovup saçlarını komodinin üzerindeki lastikle bağlarken Asaf aptal gibi sırtıttığından emindi. "Asaf, *burada ne işin var*, demen daha makbul olur sanki."

"Ama niye geldiğini biliyorum."

Hâlâ uyanamamış mıydı acaba?

"Niyeymiş?"

İç çekerek ellerini havaya kaldırdı ve odada yalnız olduklarını gösteren bir hareketle döndürdü. "Beni görmeye?"

"Kastettiğim bir dehşet hâliydi aslında."

“Ne?”

Gece lambasının ışığıyla yüzünü tam göremese de Asaf onun uyku hâlini üzerinden hâlâ tam atamadığı fark edebiliyordu. Gü-lümseyerek başını iki yana salladı. “Tamam, sorun değil. Seni gör-mem gerekiyordu ve bir delilik yaptım.”

“Ama neden? Yani... İnsan biraz özgün olur, değil mi?”

Yade gülümsediğinde kısa bir an nefesini tutup ceplerine sok-tuğu ellerini yumruk hâline getirdi. Avuçları acıyana kadar ellerini sıkıp başını iki yana salladı. “O kadar vaktim yoktu.”

“Nasıl yani? Gidecek misin? Bana veda etmek için mi geldin? Neden vaktin yok?”

Kız gözlerini kocaman açıp nefes almadan konuşurken Asaf onu tek başına göndermiş olduğunu bir kez daha dehşetle hatırla-yıp başını iki yana salladı.

“Yoksa yarın mı gideceksin?”

Ellerini sıkmak artık acı veriyordu. “Gitmeyeceğim.” Derin bir nefes alıp dikkatle Yade’nin gözlerine baktı. Ne düşündüğünü an-layamamak hoşuna gitmiyordu ama bu kadarıyla idare etmesi ge-rekirdi. “Ankara’ya gitmeyeceğim. Gidemem.”

“Gerçekten mi?”

“Gidebileceğimi nasıl düşündüm, inan bilmiyorum.”

Asaf yutkunurken kızın dudaklarını saran tebessümü fark etti.

“Seni görmeden nasıl olup da mutlu olabileceğimi düşündüm, aklım almıyor.”

“Asaf...”

“Üniversiteye gittiğinde, parçalanmıştım.”

Elleri ile bir savaş hâlindeydi, kız göremediği için şükrederek kendini konuşmaya zorladı. “Yavuz’la geri geldiğinde, geride kırık bir parça bile kalmamıştı. Yanımda olsan bile sana bakmanın doğ-ru olmadığını bilerek yaşamaya alışmak, yaptığım en zor şeydi.”

Her şeyi bir kez daha hatırlayıp yüreği sıkışırken kıza bir adım yaklaştı. Şimdi yüzünü daha net görebiliyordu ve ağladığını fark etmek de kendiyle verdiği savaşa yardımcı olmaktan çok uzaktı.

“Şimdi nasıl oldu da sen bana bu özgürlüğü verirken gitmeyi düşünebildim, bilmiyorum.”

Yutkunarak kızın burnunu çekişini izledi. Özlemle yüzüne bakarken şimdi ona güvenebileceğini hissediyordu. Yüzüne bakıp kaçmak değil öylece durup bakmak istiyordu yalnızca. Onu sevdiğine ilk kez bu kadar emin olduğu tek aşkına bakmak...

“Bunu fark ettiğimde soluğu yanında aldım. Şimdi bu beni öldürse de gitmem gerek çünkü aksi hâlde baban öldürecek.”

Yade gözlerini silerek güldüğünde derin bir nefes alarak gülümsedi. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Neden işleri zorlaştırmıştı ki sanki?

“Asaf...”

“Efendim?”

“Ama gidemezsin ki...”

“Ne?” Yade elini uzattığında başını iki yana salladı. “Yade Karaman, beni sınama.”

“Gitmeni istemiyorum.”

Asaf iki adım gerileyerek güldü. “Emin ol, şu an tek istediğim şey yanında kalmak.”

“Tamam, şöyle olsun. Sadece bir saat yanımda kal, sana sıkıca sarılıp gitmeyeceğine inanayım. Sonra gidersin.”

“Hayır.”

Aklını mı kaçırmıştı? Asaf’ı delirtmek mi istiyordu?

“Eğer gidersen bağırıp herkesi uyandırırım.”

“Saçmalama, Yade.”

“Gidemezsin!”

İşte o tanıdığı şımarık kız karşısında durmuş, gülümsüyordu. Asaf o aptal tebessüm eşliğinde kızı izlerken pes etmesine ramak kalmıştı. “O zaman giyinip aşağı gel.”

Yade yataktan hızlıca çıkıp beline sarıldığında gözlerini kapatıp derin birkaç nefes aldı. Tüm mesafelerin bu kadar kolay aşılabileceğini hiç düşünmemişti. İşin aslı ikisi arasında, bu kadar az mesafe olduğunu da bilmiyordu.

“Bu pijamayı nereden buldun Allah aşkına?”

Yade’nin sessizliği şaşırtıcıydı. Öylece durmuş Asaf’a sarılıyor ve konuşmamayı sürdürüyordu.

“Ciddiyim, nereden aldın? Çok komik görünüyor.”

Ellerini kızın sırtından uzaklaştırıp aralarında bir adımlık bir mesafe bırakırken ağladığını fark etti. “Yade?”

“Git de giyineyim, Asaf.”

Yade yüzünü elleriyle kapatmış, olduğu yerde omuzları sarsılarak ağlıyordu. Asaf, korkuyla ona bakarken tekrar söylendi. “Beş dakika sonra aşağı geleceğim.”

Onu daha fazla kızdırmamak adına güç de olsa odadan çıktı. Niye ağlıyordu? Asaf her şeyin çabucak düzeldiğini düşünüp rahatlamışken Yade’nin ağlaması onu afallatmıştı. Geri dönüp ellerini yüzünden çekmek, bir çocuk gibi pijaması içinde hıçkırmasına mâni olmak istiyordu.

Sessizce evden çıkıp elleri ceplerinde beklemeye ve bahçe kapısı ile evin girişi arasındaki mesafeyi adımlamaya başladı. Yade’nin gelişi beş dakikayı geçtiğinde evin camlarına, kapısına bakıp sıkıntıyla soluklanıyor ve üşümeye başlayan bedenini daha hızlı adımlar atarak ısıtmaya çalışıyordu. Nihayet kız dışarı çıktığında rahatlayarak ona baktı. Sokak lambasının ışığı altında her şeyi seçebilmek mümkün olmasa da artık ağlamadığını biliyordu. Yanına yaklaştığında kızı kendine çekip başını hafifçe öptü. “Neden ağladın ki?”

Yade kollarını adamın boynuna sarıp kulağına doğru fısıldadı.

“Çünkü gideceğini sanıyordum. Kendimi hazırladığımı sanıyordum. Üzülsem de dayanabileceğimi düşünmüştüm.”

Asaf onu daha sıkı sardığında rahatlayıp gülümsedi. Buraya geldiğine, gitmekten vazgeçtiğine, bir de onu böyle kucaklayabildiğine inanamıyordu. Kendini vazgeçme konusunda ikna etmek için gösterdiği onca çabaya rağmen Asaf’ın gitmemesini isteyip durmuştu. Mutlu olacaksa Yade ile olsun istiyordu ve bencil olduğunu bilse de buna mâni olamıyordu. Onun başka biriyle mutlu olmasını kabullenebilecek kadar olgun olmak, Yade’nin karakterine aykırıydı.

“Asaf, bir daha böyle şeyler yapma.”

“Ne?”

Adam gülmeye başladığında Yade geri çekilip kaşlarını çatı. “Öyle canın her istediğinde gidemezsin.”

“Biliyorum.”

“Ciddiyim, Asaf. Bir daha *gideceğim* falan deme bana.”

“Demem.”

“Eğer derssen...”

“Demem.”

Yade adamın gamzesinin üzerini hafifçe öpüp başını salladı. “Ben de bir daha yalan söylemeyeceğim.”

Gecenin karanlığında, sokak lambalarının ışığı altında el ele yürümeye başladıklarında bir süre Asaf’ın varlığına alışmak adına sessiz kalmıştı. O da konuşmuyordu. Öylece yürümek dışında hiçbir şey yapmıyor olsalar da bir şekilde ikisinin sıcaklığı birbirine karışırken kalbinde de bir başka sıcaklığın canlandığını hissedebiliyordu.

Adamın parmaklarını biraz daha sıkarak başını kaldırdı, gülümseyen yüzüne koca bir gülüşle karşılık verdi. “Asaf, sen nasıl oldu da bana âşık oldun?”

Tüm olanlara, kızgınlığına ve onu affetmeme kararına rağmen burada oluşu Yade için gerçekten inanılmazdı. Adamın onu bu kadar çok sevebildiğine inanamıyordu. Asaf Karayel böyle olmayı nasıl başarıyordu? Yahut böyle olmanın bir yolu var mıydı?

“Seni gördüm, sen çeneni kaldırarak önümden geçtin ve bir anda her şeyin anlamı değişti.”

“Hah!” Sırıtarak adamın elini salladı. “Ben olsaydım, senden nefret ederdim.”

“Etmezdin.”

“Ederdim. Niye öyle kendini beğenmişlik yapacaktıydın ki?”

Adam alayla kaşlarını kaldırırken Yade güldü. “Tamam, ben niye öyle yapmışım ki?”

“Beni beğenmiyordun sanırım.”

Adamın tüm çizgileriyle yüreğine yerleşen yüzüne bakıp hayret içinde başını aşağı yukarı sallamaya başladı. Tamam, biraz sivilceli ve sıskaydı o zamanlar ama nasıl olurdu da Asaf’ı beğenmeyebilirdi? Yalnızca gamzesi bile adama âşık olması için yeterliydi.

“Evet ama... Galiba gözlerimde bir bozukluk varmış.”

“Kibir de olabilir tabii.”

Asaf onu kendine çekip kolunu omzuna yerleştirirken adama yaslandı. İşin aslı ona karşı çıkmak istemiyordu, Yade lisedeyken pek de iyi bir insan olmadığını zaten biliyordu.

“Yavuz’un sana söylediklerini neden bana ya da ailene anlatmadın?”

Adamın sesi hâlâ yumuşacıktı ancak soruyu sorarken ciddileştiğini hissedebiliyordu. Şimdi o yanındayken aklının ucuna bile gelmiyordu aslında nasıl görüldüğü yahut Asaf’ın gözünde nasıl olabileceği, tıpkı eskiden olduğu gibi. Ancak nasıl olduysa Yavuz’un görünüşü hakkındaki söylediklerini ilk duyduğunda kendini kaybetmişti.

“Çünkü utanç verici olduğunu düşünüyordum.”

“Onun yaptığı şey öyleydi.”

Asaf omzunu daha sıkı tutarken Yade ona her şeyi anlatmak istediğini hissederek konuşmaya başladı. “Aslında, kilo aldığımı ve giyim tarzımın eskisinden farklı olduğunu biliyordum. Yani elbette bir sabah kalkıp da kendimi böyle salaş bir hâlde bulmadım.”

Derin bir nefes alıp adama baktı lakin o bir şey söylemediğinde devam etti. “Bunun sorun olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Sonuçta herkes rahat giyinmeyi sever, değil mi? Seni eşofmanla gördüğümde *-ki hiç görmediğimi şimdi fark ettim-* sen hâlâ aynı Asaf olacaksın. O hâlde neden bundan rahatsız olmalıyım?”

“İstersen yarın eşofmanlarımla yanına gelirim.”

Yade gülerek adamın çenesine dokundu. “İkimiz için aynı takımı alalım, birlikte yürüyüşe çıkarız.”

“Olur.”

Adamın rahatlığı bulaşıcıydı. İç çekerek konuşmaya devam etti:

“Yavuz için de sorun olmadığını sanıyordum. Sonuçta yıllardır bir aradayız ve mühendislik okumak çok da kolay değil. Bundan rahatsız olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Asaf başının üzerini öperken gözlerini kapatıp iç çekti. Bugün, günün şanslısı saçlarıydı. Asaf tarafından şımartılarak, alabilecekleri en cazip ödüle kavuşmuşlardı.

“Aramızdaki hislerin yatıştığını, alışkanlığın çoğaldığını ve birbirimizden uzaklaştığımızı da hissedebiliyordum ama ben bunu ilişkinin bitişinden ziyade, uzun süreli bir ilişkinin olması gereken hâli olarak düşünmüştüm. Yavuz beni terk etmeseydi, bunları da fark etmeyebilirdim.”

“İsmi söyleyip durmasan olmuyor mu?”

Asaf’ın sesi sertleştiğinde neşeyle güldü. “Kıskanıyor musunuz Sayın Karayel?”

“Elbette kıskanıyorum.” Asaf ona kaş çatığında bile gülmeyi sürdürdü. “Yıllardır kıskanıyorum.”

“Velhasılıkelam, Yavuz beni bu bahanelere sığınarak terk etti ama esas sorunun artık beni sevmemesi ve bir başkasına âşık olması olduğu da sonradan ortaya çıktı. Bunları kabul etmek sorun değildi ama onca hakaretin etkisiyle kendimi çirkin, gereksiz ve şişman hissetmeye başlamıştım. Bir türlü aynaya bakmak istemiyor, ne zaman unutmaya çalışsam bir şekilde bana hissettirdiği şeyleri anımsıyor ve öz güvenimi her saniye daha fazla yitiriyordum.”

“Ve bu yüzden, baloya yalnız gitmekten korktun.”

“Benimle dalga geçeceklerini sanmıştım. Herkesin parmağıyla beni göstereceğini hatta Yavuz’un yeni sevgilisiyle gelip orada boy göstereceğini ve insanların onları takdirle karşılayacağını düşünüyordum.”

“Çok fazla film izliyorsun Yade.”

“Asaf, gerçekten çok üzgünüm. Senin gibi akıllı başında, kararlı ve dürüst bir insan olabilmeyi ben de çok isterdim ama yapamadım. Güvenebileceğim tek insan sendin, baloya benimle gelmesini isteyebileceğim ve beni kırmayacak tek kişi daima sendin. Sonra her şeyi mahvettim.”

Yade durup adama doğru döndü. Onun yine kızgın yahut kırgın bakmasından korkuyordu ama Asaf koca gamzesini ortaya çıkarmış, gülümsemeye devam ediyordu.

“Bana söyleseydin, yine yanında olurdum.”

“Biliyorum.”

“Beni kullanmak istediğini bile söylesen...” Asaf başını sağ omzuna yatırıp elini hafifçe sıktı. “Sana karşı çıkmazdım.”

“Dürüst olduğum için bana daha çok âşık olurdun, değil mi?”

Adamın gözlerini kısarak başını hafifçe öne eğmesiyle birlikte gözleri dolmuştu. Asaf’ın varlığı, bugüne dek şahit olduğu en gü-

zel mucizelerden biriydi. Ona baktığı zaman dünyanın görüldüğü kadar korkunç olmadığını düşünüyordu. Sanki her şey vardı, tüm kötülükler sabitti ve belki sayıca fazlaydı ama Asaf onları gölgesi altında bırakmayı başarıyordu.

“Öyle yapabilseydim bile yine sana âşık olurdum, Asaf. Seni tanımamak için direndiğimi biliyorum ama tanıdıktan sonra içime işledin.”

Burnunu çekerek adama bir kez daha, sıkıca sarıldı. Canı istediği an Asaf’a sarılabilmek de varlığı gibi büyük bir nimetti. Artık ona sıkıca sarılmasını söyleyip duran iç sesini bastırmak için uğraşmasına lüzum yoktu. “Tüm düşüncelerin arasında en baskını sana ait olanlar artık. Asaf gelsin, Asaf gülsün, Asaf’a sarıl Yade, Asaf’ı gör Yade, Asaf’a koş Yade...”

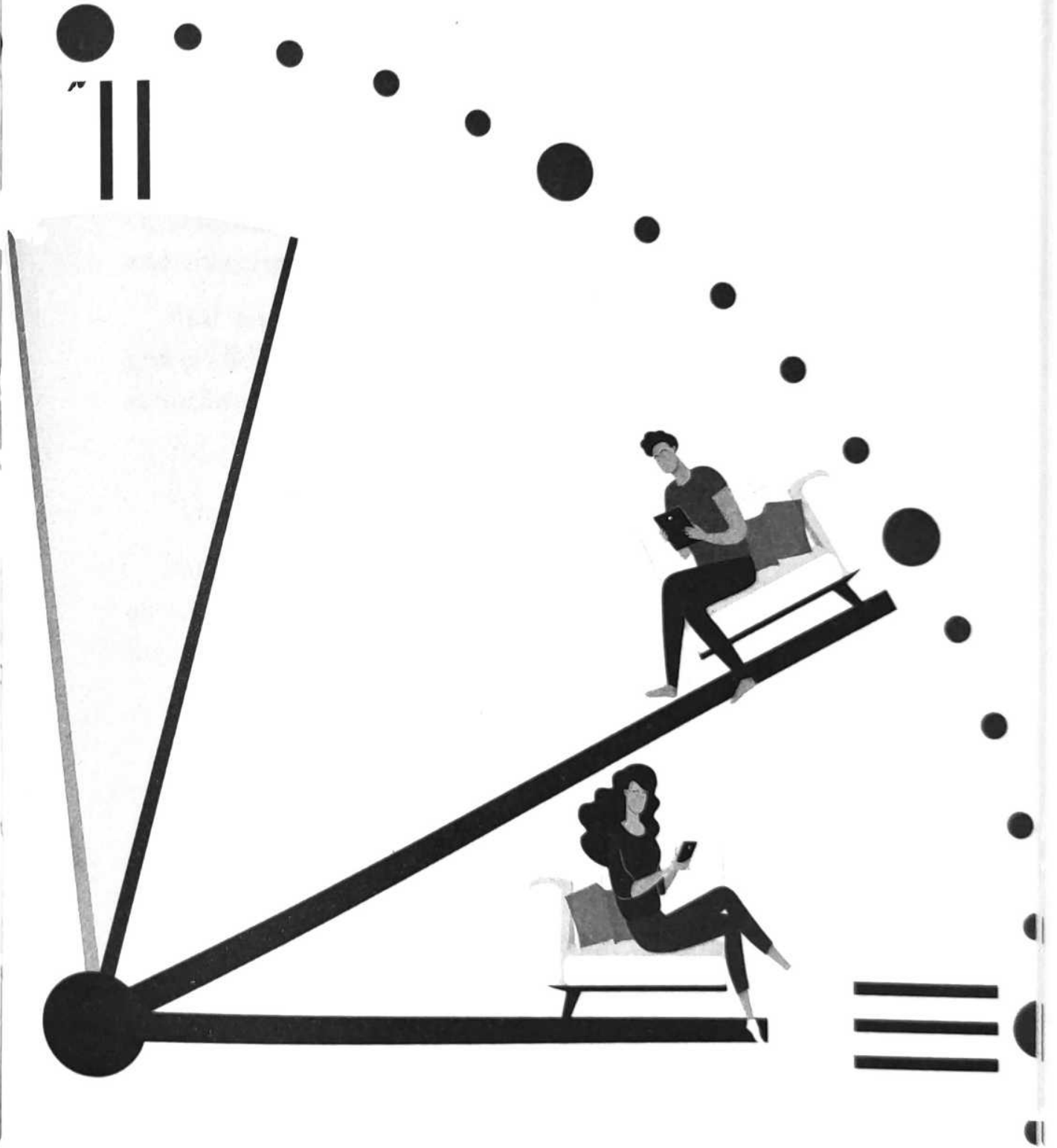
Yüzünü Asaf’ın tişörtüne bastırarak adamın gülüşüne eşlik etti. “Bu yüzden, artık gidemezsin. Anladın mı?”

“Anladım.”

Asaf dudaklarını Yade’nin kulağına yaklaştırarak derin bir nefes aldı. Gitme fikrinin ne kadar da gereksiz olduğunu bir kez daha hissetmişti. İçini saran hayal kırıklığının hiç geçmeyeceğini düşünmüştü ama Yade bir kez daha varlığıyla her şeyi değiştirmeyi başarmıştı. Bu yüzden onca yılın, bekleyişin ve mesafelerin ardından nihayet kalbinde gerçek dileğini söyleme cesareti bulmuştu. “O hâlde sen söyle şimdi Yade Karaman...” dedi usulca, nazik bir şekilde ellerini kızın sırtına bastırarak.

“Benimle evlenir misin?”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bir gün, yakın bir zamanda elbette, Asaf'ın ona evlenme teklifi edeceğini düşünmüştü ancak adamın aniden, sevgi dolu sesiyle sorduğu soru kızı hazırlıksız yakalamıştı. "Asaf..." diye seslendiğinde güldüğünü duyabiliyordu. Ona daha sıkı sarılarak "Gerçekten mi soruyorsun?" diyerek düşündüğü ilk şeyi öylece söyleyiverdi.

"Hayır, deneme olsun diye sordum. Birkaç kez sorduktan sonra uzmanlaşırım."

Asaf onu kendinden uzaklaştırıp dudaklarını alına bastırdı, geri çekildiğinde kaşlarını kaldırdı. "Bir kez daha beni reddedersen sonuçlarına katlanırsın."

"Ne?"

"Üçüncü kez reddedilmeyi kaldıramam!"

Adamın şakacı hâli, söyledikleri kadar tanıdık fakat yine de şaşırtıcıydı. Hâline bakınca Asaf olduğuna şüphesi kalmıyordu ancak bu samimiyete elbette alışkın değildi.

"Katiyen seni reddetmem."

Asaf bu kez daha yüksek sesle gülmeye başlamıştı.

"Ve?"

"Evet, evlenirim. Tabii ki seninle evlenirim."

O, yüzünde devasa bir tebessümle eğilip alnını öptüğünde usulca iç çekti. Reddetmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Söz konusu Asaf'tı. Yade birkaç günlük yokluğunda bile böyle mahvolmuşken onu nasıl reddedebilirdi ki?

“Sanki gitmeyeceğimi söylediğim için duyduğun sevinç, kararlarını etkiliyormuş gibi geliyor.”

Adam elini tutarak tekrar yürümeye başladığında, adımlarını onunkilere uydurmaya çalıştı. Şaka yaptığını bilmesine rağmen cevap beklediğini de hissedebiliyordu. “Elbette etkiliyor, Asaf. Yanında olmadan yapamayacağımı hissettiğim tek kişi, yanımda kalmak istiyor. Mantıklı olan, bunun kararlarımı etkilemesi.”

“Uykunu alamadın, değil mi sen?”

“Ne alakası var şimdi?”

“Yine aklından geçen her şeyi söylüyorsun, ben buna alışkın değilim.”

Esasen adama hak veriyordu. Ona yıllardır aldırmamışken şimdi aniden değişmiş olması Asaf için alışılmadık olabilirdi, zaten Yade için de öyleydi. Bir zamanlar aklına gelmeyen biri, şimdi kalbinin sahibi oluvermişti. Yıllar önce beğenmediği adam, şimdi evlenmek istediği tek kişiydi. İnsan gerçekten zamanın neler getireceğini kestirmekten acizdi.

“Aklımdan geçenlerin tamamını bir bilsen...”

Asaf güldüğünde bir elini sıkıca tutup sağ yanağına bastırdı. Biraz soğuktu ama yine de Asaf’ın eliydi ve Yade ona dokunduğunda kendini gerçekten huzurlu hissediyordu. “İnşallah babamlar uyanmamıştır.”

“Henüz çok erken değil mi?”

“Öyle,” derken kaşlarını hafifçe çattı. “Ama ne zaman hoşlarına gitmeyecek bir şey yapsam, hissediyorlar.”

Bu, Asaf’ın cesaretini kırmaya yetmişti. Adam artık geri dönmeleri gerektiğini düşünerek adımlarını hızlandırmış, aralarında kısa bir mesafe oluşturup elini tutmakla yetinmişti. Katı kuralları olması Yade’yi cezbederken bu kurallara maruz kalmak nasıl rahatsız ediyor olabilirdi?

“Öğleden sonra ailenle konuşmaya gelirim. İsteme gününü belirleriz, sonra seninle dışarı çıkarız.”

Adam bunları evin önüne ulaştıklarında söylemişti. Yade yüzüne karşı gülmek istemiyordu ama kendini tutamamıştı.

“Hemen mi?”

“Evet, tabii ki... Daha ne kadar beklemem gerekiyor, Yade?”

Gözlerini kısmış hâli şaka yaptığını saklamıyordu ama sözlerinin gerçekliği de ortadaydı. Adam onu sıradan bir sevginin dayanamayacağı kadar uzun bir süre beklemişti. Asaf Karayel, inanılmaz bir sabır abidesiydi.

“Hiç,” dedi gülümseyerek. “Babamı ikna edersen tabii...”

Asaf ona bir şey söylemese de içinden *o dünden razı*, diye geçirmişti. Asaf’a sürekli sataşmasının en büyük sebeplerinden biri, ilişkilerine bir ad koymayı becerememesiydi. Evleneceklerini öğrense onu bir parça rahat bırakacağından emindi.

Efe Karaman’ı aklına getirmek yaptığı deliliği bir kez daha hissettirmişti. Yade’nin omuzlarını tutup gözlerine dikkatle baktı. “Şimdi eve gir, güzelce uyu.”

“Sen de uyumalısın.”

“Uyuyacağım, merak etme.”

Kendine son bir izin vererek Yade’nin sağ yanağına usulca bir öpücük bıraktı. Yumuşacık tenini hissettiğinde gözlerini kapatıp kızın kokusunu içine çekti. Birkaç saat içinde her şeye bakışı, gördüklerini yorumlayışı yine değişmişti. Geri çekilirken gülümsemeyi bile başaramamıştı.

Yade evin kapısına yürüyüp ona doğru son bir kez döndü, nihayetinde gözden kayboldu. Birkaç saniye daha kızın arkasından bakıp yürümeye başladı. Şimdi tavanı izleyip durmak yerine uyuyabilirdi işte, yüreğindeki tüm ağırlıklar kalkmıştı.

Kahvaltıya inmeden evvel ayna karşısında bir süre çalışmış, ne kadar uğraşsa da gülümsemek için hareketlenen dudaklarına söz geçirmeyi başaramamıştı. Asaf ile aralarının düzeldiğini ailesine söylemeyi elbette istiyordu ancak dünkü hâli göz önüne alınırsa ilk soracakları, ne zaman bunu başardıkları olacaktı. Ve Yade, Efe Karaman'ın gece yapılan ziyareti öğrenirse sakın olamayacağını bilecek kadar akli başındaydı.

Mahir, Safa Aras ve ebeveynleri her zaman oturdukları şekilde masaya yerleşmişti.

“Günaydın,” diyerek yerine otururken kendini kontrol etmek için uğraşıyordu. *Sırtıp durma Yade!*

Mahir hariç herkes “Günaydın,” diyerek karşılık vermişti. Kardeşi belli ki uykusunu alamamıştı, huysuzluğu her hâinden belliydi.

“Senin neyin var böyle?” diye sordu koluyla çocuğu dörterken.

“Uykum?”

Mahir gözlerini devirip çayından bir yudum almıştı. Ailecek uykuya düşkün olmaları normal miydi bilmiyordu ancak halası, annesi ve Safa Aras dışında tüm aile uykuya düşkündü.

“Huysuz.”

“Sen iyi gibisin ama Yade, bilmediğimiz bir şey yok ya?”

Babası gazetesini katlarken göz göze gelmişlerdi. Dün gece Asaf'ın geldiğini biliyor olamazdı. Çünkü duysaydı Asaf'la konuşmadan aralarındaki her şey biterdi. Babası bir daha asla adama güvenmez, hiçbir sözüne inanmaz ve katiyen kızını Asaf'a emanet etmezdi. Niyeti ne olursa olsun yaptığının babası gözünde kabul edilebilir bir yanı olmayacağını biliyordu. Hele de bu fikri Asaf'ın aklına sokanın Yade olduğunu bilirse...

“İyiyim. Düne nazaran daha iyi hissediyorum. Belki de alışmaya başlamışım.”

“Yavuz’u atlatman kolay olmuştu, Asaf’ı da bu kadar kolay atlatacaksan sevmediğinden emin olabiliriz.”

Mahir’in alayla söyledikleri üzerine kaşlarını çattı. Ağzını açsa tüm çirkefliliğiyle çocuğa bağırıp ikisine karşı hislerinin farkını anlatabilirdi ama sessiz kalması gerekiyordu. Asaf ne zaman gelecekti? Keşke bir an önce gelseydi de onu bu hâlden kurtarsaydı.

Telefonu titreyince elindeki çatalı bırakıp cebinden telefonunu çıkardı.

“*Günaydın Yade, herkes uyandı mı?*”

Mesaj elbette Asaf’tandı. Yüzünü koca bir tebessüm kaplarken “*Evet.*” yazdı hemen. Sonra aptallığına kızarak “*Günaydın Asaf.*” diye ekledi.

Göz ucuyla baktığında annesinin Safa Aras ile konuştuğunu, Mahir’in koluna yaslanarak uyukladığını, babasının gazete okumaya devam ettiğini görüp tekrar telefonuna döndü.

“*Öğleni beklemesek diyordum, ne dersin?*”

“*Hemen gel derim. İçimden sürekli gülümsemek geliyor ama belli etmemek için kendimi tutmak zorundayım ve bu rahatsız edici.*”

“*O hâlde babana geleceğimi söyleyebilirsin.*”

Yade telefonu cebine yerleştirirken yüzünde geniş bir tebessüm oluşmuştu. Ağzına birkaç lokma atıp çayından birkaç yudum aldı. Kalbi her şeyden habersizmiş gibi delice atıyor, elleri titriyordu. Her şeyin yolunda gideceğini umuyordu ama bir yanı kötü bir şey olmasından, tekrar aralarının bozulmasından çekiniyordu. O kadar uzun zaman geçmemişti ama nasıl da sabırsızdı yüreği Asaf söz konuşuyken?

Oysa kendini evliliğe hazır olmayan kesimden sanıyordu. Eskiden bir süre beklemek gerekeceğini düşünürdü. O kişiyi iyice tanımak, emin olmak, zaman isterdi Yade’ye sorarsanız. Fakat söz konusu Asaf olduğunda beklemek öyle gereksiz görünüyordu ki geçen dakikalar bile gözünde büyüyordu.

“Baba, Asaf gelecekmiş.”

Hızlıca söylediği bu cümle tüm ailenin ona dönmesine sebep olmuştu. Yüzüne hücum eden sıcaklık eşliğinde derin birkaç nefes aldı.

“Seninle konuşmak istiyormuş, bana mesaj attı.”

“Şimdi mi?”

“Hı hı...” Başını aşağı yukarı sallarken sırtıabildiği için şükre diyordu.

“Ne hakkında konuşacakmış? Hem önce seninle konuşması gerekmez mi?”

Elbette bunu düşünememişti. Bir an ne diyeceğini bilemeyerek babasının yüzüne baktı ama sonunda Mahir’in sakin sesi imdadına yetişti.

“Biz dün Asaf’la konuşmuştuk. Belki aklı başına gelmiştir.”

Kardeşi ona göz kırptığında gülüşü eskisi gibi yüzüne yerleşmiş, konuştuklarını bilmek Yade’yi daha da mutlu hissettirmişti. Demek ki Mahir ona ne kadar kızsada Asaf’a olan hislerine inanıyordu ve Asaf ne kadar gitmeyi istese de onu düşünmekten hiç vazgeçmemişti.

Kendini en son ne zaman böyle hissetmişti, gerçekten bilmiyordu. Asaf karakteri hasebiyle heyecanlanan biri sayılmazdı. İnsanların eline ve sesine titreşimler yollayan birçok eylem onun için sıradan şeylermiş gibi basitleşirdi ve o, bu huyunu severdi. Titreyerek konuşmak, Asaf’a pek uygun sayılmazdı.

Ancak söz konusu Yade Karaman olduğunda, bazı şeyler değişiyordu. Mesela, Efe Karaman’a hissettiği tüm duyguları samimiyetle anlatıp adamın gittikçe daha ciddi bir hâle bürünen yüzünü izlerken elleri titriyordu. Herhangi bir olumsuz tepki ihtimali kalp atışlarına nüksederken gözlerini adamın yüzüne sabitlemekten bile acizdi.

“Bunları zaten biliyorsunuz, Efe amca,” dedi usulca, adama kısa bir an bakıp hâlâ konuşmaya niyeti olmadığını hissettiğinde bakışlarını haliya çevirdi. “Yade’yle, izniniz olursa elbette, evlenmek istiyorum.”

Esas cümleyi nihayet kurabilmişti. Yutkunup dakikalardır adama söylemek istediği bu cümleyken saçmalamamış olmak için dua etti. Yade’yi yıllardır sevdiğinden, asla kötü niyet beslemediğinden, Yade onu reddettiği için yanına yaklaşmaya bile çekindiğinden bahsetmişti. Aralarındaki ilk bağın kaynağını zaten biliyordu adam, bu yüzden Yade’nin onu kandırdığını da saklamamıştı.

Fakat onu affettiğini ve Yade olmadan pek sağlıklı bir yaşam süremeyeceğini itiraf etmişti kayınpederi olmasını dilediği adama. Kurduğu her cümlede ergenliğin ilk dönemlerindeymiş gibi sesi kalınlaşıp garip bir hâl alıyor, nefesi sıklaşıyor ve olduğu yerde terlemeye devam ediyordu.

Sonunda söyleyecek sözleri de tükendiğinde iki avucunu birbirine bastırıp Efe Karaman’a bakmak üzere başını kaldırdı.

“Yade geri verilen yüzüklerden bahsetmişti bana?”

Adamın sesi sakın çıkıyordu ama Asaf kendini tehdit ediliyormuş gibi hissetmekten alıkoyamıyordu.

“Başlangıçta, bana yalan söyleyen kişi Yade bile olsa affedemeyeceğimi düşünüyordum.”

“Hım...”

“Beni sevmediğini, yalnızca kullanmak istediğini düşünmüştüm. Sırf onu sevdiğim için...”

“Kızımın bencil ve kötü kalpli olduğuna karar vermiştin yani?”

Asaf inanamayarak birkaç saniye sessiz kaldı. İrileşen gözleri nihayet eski hâline döndüğünde yalan söylemenin anlamsız olduğuna kanaat getirmişti. “Kötü kalpli değil fakat bencil olduğunu düşündüm. Aslında hâlâ biraz öyle, elinde değil.”

Kendini bıraksa gülümseyecekti. O cesaret edemese bile Efe amcası gülümsemiş, eğilerek tek elini Asaf'ın omzuna yerleştirmişti. "Hep dürüst oluşunu sevmişimdir zaten."

Adam gülerek ayağa kalktığında şaşkınlığıyla birlikte ona eşlik etti. Bu sözlerden ve gülüşünden ne anlam çıkarması gerektiğini bilemiyordu. Normal zamanda belki Efe Karaman'ın mutluluğunu hissetmeyi başarabilirdi lakin bu kez heyecanı, mantığının önünde duran bir engeldi.

"Yani..." dedi aklı karışmış bir hâlde. "Siz?"

"Ben?"

Efe Karaman onunla açıkça dalga geçiyordu, Asaf ise henüz bunun da farkına varamamıştı.

"İzin veriyor musunuz?"

"Evet, Asaf. Kızıyla evlenmene izin veriyorum. Zaten tüm kalbimle onun için doğru kişi olduğuna inanıyordum."

Asaf önce öylece kalmış, ardından gülümsemiş, nihayetinde kendini toparlamak ve ciddi görünmek için çaba göstermeye başlamıştı fakat Yade'ye tüm kalbiyle katılıyordu, bu tebessüm arzusu bastırılacak gibi değildi.

Adam son kez gülüp "Aileye hoş geldin!" dedikten sonra odadan çıkmış, Asaf'ı katıksız huzuruyla baş başa bırakmıştı. En azından birkaç gün, sırf gitmek istediği için onu süründüreceklerini düşünmüştü. Hak ediyordu, elbette sesini bile çıkarmaz ve sabırla affedilmeyi beklerdi. Efe Karaman kızsız ve onu kovsa bile itiraz etmezdi. Onun için Yade kadar ailesinin rızası da önemliydi. Nasıl kendi ailesi kıymetliyse yıllardır benimseyip sevdiği Karamanlar da o denli değerliydi Asaf için.

Ama bu kadarını beklemiyordu. Efe Karaman kızına düşkündü, onun gibi katı kuralları vardı. Hele bir de kızdı mı kendini kontrol edemezdi ama evlenmelerinden hoşnut olacağını söylüyordu. Asaf'ı bıraksanız olduğu yerde gülümseyerek bu şaşkınlığı ya-

şamaya devam ederdi, tabii Yade odaya koşarak girip ona sarılarak dikkatini çekmeseydi.

“Evleniyoruz!” diyen coşkulu sesini duyduğunda, üzerine çocuk sevinciyle atlayan kızı son anda tutmayı başarmıştı. Yade gülerek ona sarılırken Asaf ağzından çıkan kelimenin farkında olup olmadığı merak ediyordu. Yavaşça ayaklarını sabitlemesine yardım edip kızı kendinden uzaklaştırdı.

“Sakin ol, Yade.”

“Ne?”

Bunu kaşlarını çatarak sormuştu. Asaf gülümseyerek kıza sarılma arzusunu bastırdı. “Her an biri yanımıza gelebilir.”

“Olsun, biz artık nişanlı sayılırız.”

“Daha çok sözlü...”

“Her neyse Asaf.”

Kız açıkça belli ettiği can sıkıntısı eşliğinde ondan biraz uzaklaşmış, dudaklarını bükerek yüzüne bakmaya başlamıştı. Asaf onu üzmemek istemiyordu ama nasıl her an aileden birinin gelebileceğini bilerek Yade’ye sarılabiliirdi ki?

“Yade...” Gülümseyerek kıza elini uzattı. Omuz silkip yüzünü yana çevirmesinin ardından bir adım atıp onu yavaşça kendine çekti. Sağ yanağını başı üzerine yerleştirip güldü. “Sadece biraz daha sakın olmanı istemiştin.”

“Hah!” Ellerini beline yerleştirirken sesi, huysuzluğunu yansıtmaya devam ediyordu. “Sevinmek de suç oldu.”

“Üzerime atlayarak *evleniyoruz*, diye bağırdığına kimsenin şahit olmasını istemedim.”

“Hiç de öyle bir şey yapmadım. Birazcık sevinmiş olabilirim sadece. Belli ki sen sevinmiyorsun, Asaf.”

Bir şey söylemeden Yade’yi daha sıkı sarıp saçlarının üzerini hafifçe öptü. Bir dakika kadar kendine bu anın tadını çıkarma fırsatı

vermişti. Süre dolduğunda geri çekilip iki eliyle kızın yüzünü tuttu ve hafifçe yanaklarını okşadı. "Evleniyoruz!" dedi onun sözlerini, daha sakın bir sesle dile getirerek. "İnanabiliyor musun?"

Bir şey yapmış bile sayılmazdı lakin Yade başını aşağı yukarı sallayıp gülmüştü. Asaf ellerini çekip ceplerine yerleştirdi ve başıyla kapıyı işaret etti. Yade odadan çıkarken onun adımlarına uymaya başlamıştı.

Bir şeyi arzulamak, hayal etmek ve ona sahip olamayacağını kabullenmek zamanla gerçekleşiyordu. Asaf, başlangıçta olumsuz bir şey düşünmemişti. Hep Yade'nin onu sevebileceğine inanmıştı. Umutsuzca bile değildi üstelik bu his, kalbinden geçenlere hissettiği güvenden ötürüydü. Onu öyle seviyordu ki Yade'nin de karşılık vereceğine inanıyordu. İki kez reddedildiğinizde ve göz koyduğunuz yere bir başkası yerleştiğinde hayalleriniz umuttan yavaşça arınıyordu. İmkânsızlık yerleşiyordu başköşeye ve bir noktadan sonra hayal etmekten öteye geçemeyeceğinize inanıyordunuz. Oysa şimdi, içinde tüm bekleyişlerinin karşılığıymış gibi bir sevinç vardı. Bu kadar çok bekleme belki böyle sevinmeyecekti. O, şükretmeyecekti de olanlara, kim edecekti?

Otuzuncu Bölüm

Yüzükleri bu kez birbirinin eşiydi. Yade bir yüzük koleksiyonu oluşturmada evlenmeyi başarabilmek için dua ediyordu. Hoş, hepsi onun için kıymetliydi ama yine de aynı anda takamadıkça binlerce yüzüğe sahip olmanın bir anlamı yoktu. Zaten onun en kıymet verdiği, daima özel yaptırılmış bu iki yüzük olacaktı.

Yüzükleri Asaf için gümüşten, Yade için beyaz altından yaptırılmıştı. Asaf ikisinin tasarımının aynı olması için ısrar ettiğinden yüzükleri çok sadeydi ama yine de Yade sevinç içindeydi. Asaf'a kimsenin yaklaşmasını istemiyordu. Mümkün olsa üzerine *Yade'ye aittir* yazan bir pano bile asmak isterdi ama henüz o kadar delirmemişti.

“Tam yedi gündür nişanlıyız.”

Asaf'ın elini tutup sallayarak yürümeye başladı. Onu eşofmanlarını giymiş bir hâlde kapısında bulduğundan beri mutluluğu bin misli çoğalmıştı. Asaf üzerine oturan beyaz tişörtü ve gri, diz hizasında duran eşofman altıyla evlerine geldiğinde ağzı açık kalmıştı. Onu hiç böyle sıradan kıyafetleriyle görmemişti. Asaf daima özenli bir insandı, giyim kuşamı da elbette öyleydi. Sade giyinse de asla kırıksık olmazdı üzerindeki tişört mesela... Oysa o an durmuş, koca gamzesi eşliğinde ona bakıyordu ve üzerinde eşofmanı vardı.

Nefes almayı hatırladığında “Asaf!” diyerek gülmüştü. “Ciddi olduğunu hiç düşünmemiştim.”

Gözlerinin dolduğunu hissettiğinde, Yavuz'un sözlerini nasıl da büyüttüğünü hissetmişti. O asla Asaf'ı bu hâldeyken sevmeden

duramazdı. Üzerinde mükemmel bir takım elbise olduğunda da nefesini keserdi bu adam, eşofmanlarıyla da.

“Ben her zaman ciddiyim, söz konusu sensen tabii.”

Asaf göz kırparak onu güldürdüğünde hazırlanmak için odasına koşturmuştu. Saat, koşmak için pek erken sayılmazdı ama önemli olan elbette bu değildi. Hemen hazırlanıp babasını aramış, alıştığı üzere Asaf ile yapacakları hakkında rapor vermişti. Adamın onu delirtmek için böyle davrandığını bilmiyor değildi ama artık ona kızmıyordu. Ne zaman Asaf ile yan yana gelseler arayıp rapor veriyordu.

Bugün de öyle yapmış, bir süre gerçekten koştuktan sonra yürümeye başlamışlardı. Ter içinde, nefes nefese kalmış bir hâlde olsa bile mutlu hissediyordu. Asaf varken nasıl mutlu olmayacaktı ki?

“Sen gelmeseydin, ben çağıracaktım seni.”

Asaf merakla ona baktığında adama gülümsedi. “Birkaç gündür düşündüğüm bir şey var. Nihayet kesin kararımı verdim ve sana da söylemek istedim.”

“Öyle mi?”

“Evet. Mantiğımı geri kazandığım günden beri Ankara’yı düşünüyorum. Henüz benim için bir iş teklifi yok elbette ama sana gelen teklifi göz ardı etmememiz gerekir. Hem uzak olduğu için bir yanın direktse de gerçekte işi istediğini biliyorum.”

Asaf durup kaşlarını çatarak onu süzerken adamın iki elini de tutup konuşmaya devam etti.

“Ankara’da yaşayalım, Asaf.”

“Yade...”

Adamın sözünü keserken gülümsüyordu. “Ciddiyim Asaf! Ailemi ve tabii senin aileni de çok seviyorum ama İstanbul’da yaşamak istemiyorum. Hem Ankara’yı hiç görmedim bile, en azından bir süre orada kalabiliriz. Çok uzak değil, senin işin de hazır. Daha ne olsun? Eminim ben de yapacak bir şeyler bulurum.”

“Burada da iş bulurum Yade, Ankara o kadar da önemli değil.”

“Ama gitmek istiyordun.”

“Sana kızdığım için...”

Tekrar araya girmişti. “Öncesinde de istiyordun. Ben burada olduğum için reddedecektin.”

“Mahir!”

Asaf tek kelimeye tüm öfkesini sığdırmıştı. Gülerek yüzünü adamın göğsüne yasladı. “Sen de istiyorsun, ben de. Niye dene-meyelim ki?”

“Ama bu ay başlamamı isteyecekler. Evlenene kadar ayrı kala-cağız, tabii Efe amca seni uzağa götürüyorum diye kararından vaz-geçmezse.”

“Öyle bir şey yapamaz. Hem sık sık yanına gelirim, birlikte evi-mizi seçeriz ve yavaş yavaş düzenleriz.”

“Düğün ağustos sonunda!”

“Üç ay bile yok, Asaf.”

Sakin bir ses tonuyla konuşanın Yade, huysuzluk edenin Asaf olduğuna o bile inanamıyordu. Adam sessizce yürümeye başla-dığında ona daha sıkı tutunup adımlarına eşlik etti. Bencil yanı elbette adamın bir yere gitmesini istemiyordu fakat son günlerde üzerine yerleşen bir dinginlik olduğunu inkâr edemezdi. Bu yeni ruh hâli onu fevri davranmaktan alıkoyuyor, yalnızca kendi için değil Asaf için de her şeyin en güzeli olsun istiyordu. Şu an diret-se bile aslında işi istediğini, çalışmayı gerçekten sevdiğini biliyor-du. Hazır bir teklif varken neden düğün öncesi onun iş aramakla uğraşmasını isteyecekti ki? Asaf elbette evlenmeden önce tüm so-rumluluğu almak isteyecekti. Daha akli başına yeni yeni gelmişken çalışıp yüzük alan bir adamın, ailelerinin yardımını kolayca kabul edemeyeceğini biliyordu.

Ayrıca Yade de biraz uzaklaşmayı istiyordu. Üniversiteyi uzakta okumak zor olmuştu ve ailesine bu kadar düşkünken ayrı kalmayı

bir yanı kabullenemiyordu ama kendine biraz daha güvenebilmesi için uzak kalmalarının iyi olacağını düşünüyordu. Çocukça tavırlarını biraz dizginlemek, çalışma hayatına hazırlanmak ve tabii evliliğini de tek başına yürütebilmek için buna ihtiyacı vardı. Aksi hâlde her başları sıkıştığında iki taraftan biri gelip onları şımartmaya devam edecekti ve komikti ama büyüymeyeceklerini düşünüyordu.

Evin önüne ulaşana dek konuşmamışlardı. Asaf'ın yüzüne baktığı her seferinde düşünceli bir hâlde onu izleyen bakışlarıyla karşılaşmıştı lakin adam ağzını bile açmamıştı. Nihayet konuştuğunda hâlâ Yade'ye sarılmaya devam ediyordu.

"Haklı olduğumu biliyorum ama itiraz etmek istiyorum, bu saçma mı?"

"Değil."

"İşi gerçekten istediğimi inkâr etmeyeceğim. Ama uzak olduğu için bir an bile kabul etmeyi düşünmemiştim, sana kızana dek yani. Hem kesin bir şey de yok aslında, önce gidip ciddi ciddi konuşmam gerekiyor."

Onun devam etmesini beklerken başını salladı.

"Sık sık gelip gitsen bile ben bir ev bulana dek burada kalman gerekecek."

"Biliyorum, sorun değil."

"Ne demek sorun değil?"

Asaf kaşlarını çatarken gülüp omuz silkti.

"Elbette sorun. Aklım fikrim sen de olacak."

"Burada olursan da aynı şeylerle uğraşacağız, Asaf."

"Ama birlikte olacağız."

"Çocukluk ediyorsun." Yade bunu söylemiş olduğuna bile inanmıyordu. Gülerek Asaf'a sarıldı. "İyi olacak Asaf. Birkaç ay sonra kendi evimizde, tüm sorumluluk bizim üzerimizdeyken yaşamaya başlayacağız."

“Biliyorum ama...”

“Bir de sabırlı olduğunu söylersin!”

“O nişanlanmadan önceydi. Yedi gün öncesine kadar hiçbir şey gerçek gelmiyordu.”

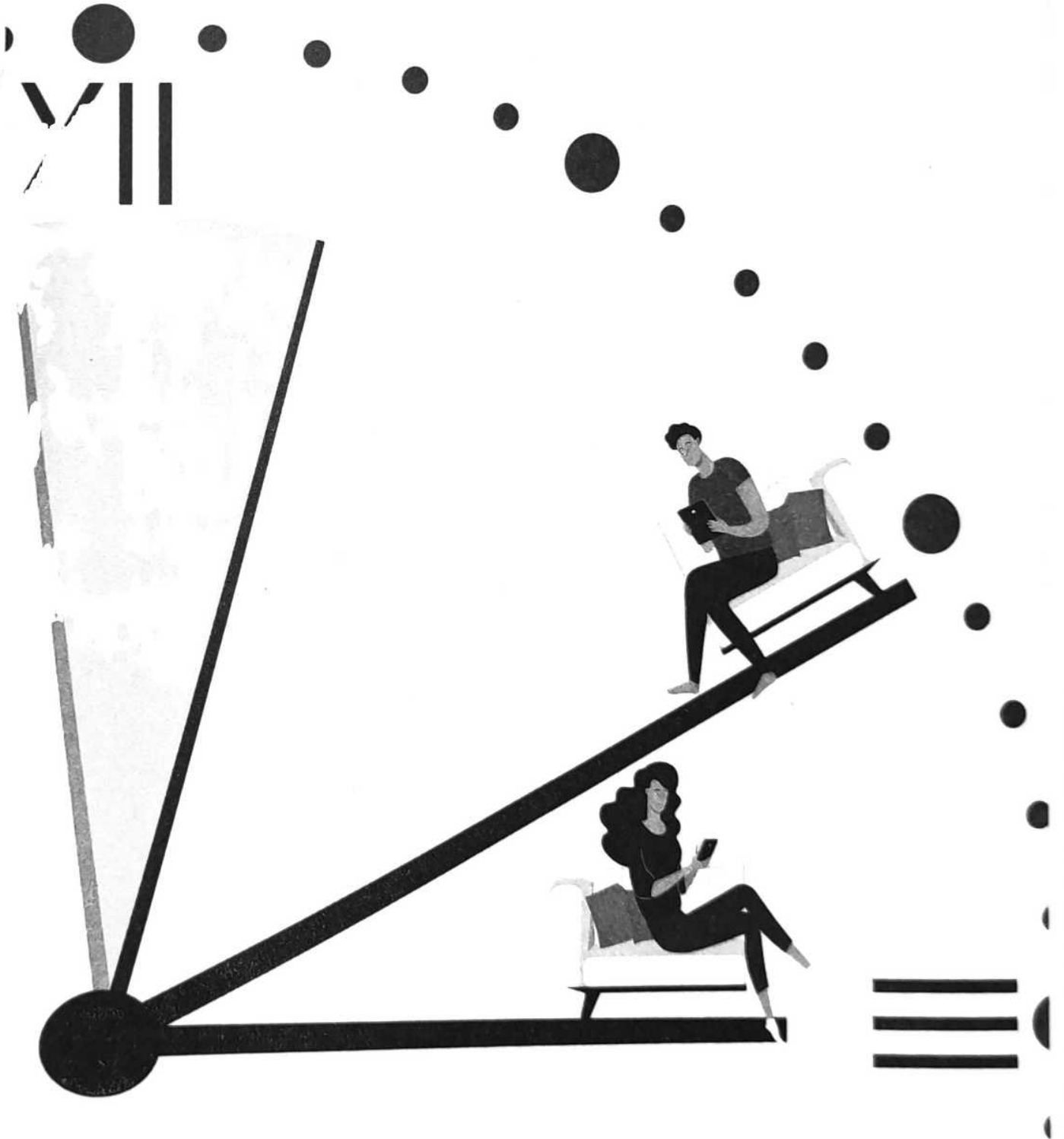
“İdare ederiz.”

“Baban beni öldürecek.”

“Bir şey yapmayacak çünkü ben ona Ankara’da yaşamak istediğimizi söyleyeceğim.”

Bu konuşmanın sonu gelmezdi, biliyordu. Asaf’a sarılmayı bırakıp geri çekildi. İtiraz etse de kabullendiğini biliyordu, bu yeterliydi. Adamın gamzesinin ait olduğu yere uzanıp küçük bir öpücük bıraktı. O kaş çatmaya devam ederken zile basıp beklemeye başladı. Mahir kapıyı açtığı anda Asaf onun girmesini beklemiş, kendi içeri girmek istemeyerek el sallamakla yetinmişti. O giderken kardeşinin koluna girip kapıyı kapattı Yade. Birinci adımı hâletmişti fakat babasını ikna etmenin daha zor olacağından emindi.

Son Söz

Her şey tam da istediği gibi oluyordu, tabii ufak tefek pürüzler yok değildi. Bir örneği, Yade'nin Ankara'ya sık sık gelip gidebilmesi ancak bunu anne ve babası eşlik ederse yapma şartıylaydı. Babası tek başına gitmesini kabullenemiyor, her seferinde peşine düşüyordu. Hâliyle annesine de onlara eşlik etmek kalıyordu. Ve tabii bazen Gülnur annesine de...

Yade bunları çok da önemsemiyordu, alışacaklardı. Hâlâ, tüm özlemine rağmen kararından vazgeçmemişti.

Asaf onunla konuştuğunun ertesi günü oteli arayıp görüşmek istemiş, bir sonraki gün ise Ankara'ya gitmişti. İşe alındığı için deli gibi sevindiğini tüm bahaneleri arasından hissetmişti Yade, bu yüzden kararından vazgeçmeyi bir an bile düşünmemişti.

Asaf nihayet birkaç ev bulduğunda gidip gelmelere de başlayabilmişlerdi. Yade özleminden içinin sızladığını bilip yine de huzurlu olmayı nasıl başardığını bilmiyordu ama Asaf'ın sakinliği ona geçmiş olmalıydı. İki ailenin de eşlik ettiği ilk ziyaretten sonra daha alışkın hissetmeye başlamıştı olanlara. Şimdiyse düğüne üç hafta kalmıştı ve zamanın çabucak geçtiğini düşünüyordu.

Asaf bu akşam geç geleceği için yola çıkmakta acele etmemişlerdi. O eve gelmeden evvel içeri girmiş, tüm hazırlıkları tamamlanmış hâliyle evin içinde olmak biraz garip hissettirse de yiyecek bir şeyler hazırlamaya başlamışlardı. Asaf o olmadan evlerinde kalmak istememişti ama Yade üç ay için iki ayrı ev tutup yerleşmenin mantıklı olmadığı konusunda da ısrarcı olmuştu. Hem Asaf iki evle uğraşırken çok yorulurdu, gönlü bu kadarına razı olmazdı.

Küçük bir oda dışında hiçbir şeyi sahiplenmiyordu bile Asaf. Onun yalnız başına tüm bunlarla uğraştığını bilip de nasıl gönlü el verirdi?

Çayı demleyip Asaf'ı aramak üzere telefonunu çıkardı. Ailesi mutfakta oturuyor, yine niye işleri çıkmaza sürdükleri üzerinde tartışıyorlardı. *Her şeye alışana dek İstanbul'da kalıp da öyle gitselerdi bari. Asaf deli gibi çalışırken hiç mi üzülüyordu Yade? Görüşemiyorlardı bile. İstanbul'da isteseler onlarca iş bulurdu Efe Karaman onlara, niye diretiyorlardı? Bir yıl yanlarında yaşar, sonra rahat rahat kendi evlerine geçerlerdi. Ne olurdu sanki?*

En çok söylenen elbette babasıydı, Yade alışmıştı. Asaf telefonu meşgule attığında geldiğini anlayıp kapıya koşturdu. Daha zil sesini duymadan önce açmıştı kapıyı. O içeri bile girmeden önce sıkıca sarıldı Asaf'a. Yüzünü boynuna bastırıp gülmeye başladı.

Asaf itiraz etmemiş, onu uzaklaştırmaya yeltenmemiş, her seferinde daha sıkı hâle gelen bir kucaklama ile karşılık vermişti Yade'ye. Yarım dakika kadar kıpırdamadan öylece dursalar da babasının öksürük sesiyle ayrılmışlardı.

"Deli gibi özledim seni!"

Adam iç çekerek başını yavaşça salladı. Onu böyle izlerken ne kadar zorlandığını daha iyi anlıyordu Yade. Uzanıp iki yanağını da öptükten sonra içeri geçmesi için kenara çekildi.

Asaf, Ankara'ya yerleşmeyi kabul ettiğinden beri durumla ilgili hiç sızlanmamıştı. Belki bu yüzden hâli içine dokunuyordu Yade'nin. Söylemek istediği onca şey olduğunu bilirken adam her şeye sabrediyor, sanki günleri sayan onlar değilmiş gibi sakince bekliyordu.

Adam herkesle sarılıp bir süre konuştuktan sonra üzerini değiştirmek için onları yalnız bırakmıştı. Arkasından bakarken kendini çok garip ama huzurlu hissediyordu Yade. Eğer birisi ona en başından yaşayacaklarını anlatmış olsaydı, hiçbir şeyi kabullenemezdi. Asaf'a âşık olacağını duymak ona garip gelir, kalkıştığı oyundan

bahsedilse kendine hayret ederdi. Hele hele tüm planının mezuniyete yalnız gitmemek olduğu bir oyuna kalkışıp da *müstakbel* kocasına hasret kaldığı bir döneme geçtiğini söyleseler dudağı uçuklayabilirdi. Fakat belki de zamanın en güzel tarafı buydu; geleceği tahmin etmek bir nebze imkânsızdı ve her şey olup biterken hiç olmayacağını sandığınız şeyler, her şey hâline gelebiliyordu.

Bu yüzden Yade her şeye karşı memnuniyet içindeydi. Tüm bu olanları, bu kısa sürede gelişen düzeni, hiçbir şeye değişmezdi.